தமிழ்ச் சுடர் மணிகள்

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.,
சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ் லெக்ஸிகன் பதிப்பாசிரியர் 1926-36
சென்னை ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர் 1936-46
திருவிதாங்கூர் ஸர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் 1951-54

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே சென்னை 1.

முதற் பதிப்பு: ஜனவரி 1949
இரண்டாவது புதுக்கிய பதிப்பு: டிசம்பர் 1952
மூன்றும் பதிப்பு: மார்ச் 1959

விலை ரூ. 6–00

ஏஷியன் பிரிண்டர்ஸ்,
சேப்பாக்கம், சென்னை-5.

நிலையத்தார் வெளியீட்டுரை

தமிழன்னையின் நலஞ் சிறந்த அணிகலனாகத் திகழும் நூல்களுள் ஒன்று '**தமிழ்ச் சுடர்மணிகள்.**' தமிழ்—இலக்கிய வரலாற்றிற்கு ஒரு சிறந்த கலங்கரை விளக்கமாய் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. நமது அருமைத் தாய் மொழிக்குப் பற்பல வகையில் பணி புரிந்த புலவர்மணிகள் இருபத்து மூவரின் வரலாறுகள் இதன்கண் அடங்கியுள்ளன. பண்டை நாள் தொடங்கி இற்றை நாள் வரை தமிழ்ப் புலமையிற் சிறந்து விளங்கிய பெருமக்களில் பலரும் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளனர். இந்நூலை வெளியிடும் வாய்ப்பை எங்களுக்கு அளித்த **பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை** அவர்களுக்கு எமது நிலையத்தின் நன்றியும் வணக்கமும் உரியனவாகுக.

நம் நாட்டில் வெளிவந்துள்ள தமிழ்ப் புலவர் வரலாறுகளில் பெரும்பாலனவும் கதை மயமாகவே உள்ளமை அறிஞர் அனைவர்க்கும் தெரிந்த செய்தி. கர்ண பரம்பரை வரலாறுகளையே உண்மைச் சரித்திரம் எனக் கணித்துப் பலரும் எழுதி வந்துள்ளனர். இதனால், அற்புத நிகழ்ச்சிகள் சிலவும் புலவர்களின் வாழ்க்கையில் புகுந்துவிட்டன. புலவர் பெருமக்கள் வாழ்ந்த காலம் குறித்தும் திட்டமான முடிபுகள் இதுகாறும் ஏற்படவில்லை. கதைப் பொருளான கர்ண பரம்பரைகளை மேற்கொண்டு அபிமானம் பற்றிக் காலவரையறை செய்யச் சிலர் முற்பட்டுள்ளனர். ஓர் ஆசிரியருடைய இலக்கியத்தையும், அவ் இலக்கியப் பொருள் தோன்றுவதற்குரிய சூழ்நிலைகளையும், அவ் ஆசிரியருடைய தமிழின் தனியியல்பையும் நன்கு துருவி ஆராய்ந்து திட்டமான காலவரையறை செய்ய முயன்றார் மிகச் சிலரே. பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள் இத்தகைய ஆராய்ச்சியாளர் சிலருள் முன்னணியில் நிற்பவர் என்று கூறின் அது மிகையாகாது. பேராசிரியர் அவர்களின் விழுமிய புலமையும்

ஆராய்ச்சி வன்மையும் தமிழுலகம் நன்கறிந்ததே. மேல்நாட்டு ஆசிரியர்களின் ஆராய்ச்சி முறைகள் முதலிய வற்றை நன்கு கவனித்து, விருப்பு வெறுப்பின்றி, பற்பல வகைகளிலும் நன்கு ஆராய்ந்து சிற்சில புலவர்களின் காலம் பற்றித் துணிந்துள்ளார்கள். மேலும், இலக்கியப் பேரா சிரியர்கள் பலரது வாழ்க்கையிலும் நிகழ்ந்த செய்திகள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கூறியதோடு, அவர்களுடைய நூல்களைப் பற்றியும் தக்க முறையில் விளக்கம் தந்துள் ளார்கள். இவை தமிழறிஞர்களுக்குப் பெருவிருந்தாக அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறே இன்னும் பிற ஆசிரியர்களைக் குறித்தும், இலக்கியங்களைக் குறித்தும் சிறந்த முறையில் ஆராய்ந்து எழுதிய இலக்கிய சரிதம் வெளிவருதல் அவசியம் என்பதைப் பலரும் உடன்படுவர் என்பது திண்ணம். வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள் எழுதியுள்ள நூலாராய்ச்சி, கால ஆராய்ச்சி, சரித ஆராய்ச்சி முதலியன வெல்லாம் முற்றும் வெளிவந்தால்தான் இலக்கியம் பற்றி அவர்கள் கொண்டுள்ள கால முறையைத் தெளிவாக உணர இய லும். நூல்களின் காலம் துணிந்தாலன்றி எந்த நூலையும், நூற் பொருளையும், நூலாசிரியர் கொள்கைகளையும் நாம் திட்டவட்டமாய்த் தெரிந்துகொள்ள இயலுமா? இவ்வகையில் பேராசிரியர் அவர்களுடைய ஆராய்ச்சிகள் தமிழறிஞர் களுக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாய் உதவ வல்லன.

'தமிழ்ச் சுடர்மணிகள்' சுமார் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் 'குமரிமலர்' வெளியீடாக முதன்முறை வெளிவந்தது. இப்பொழுது வெளிவரும் இப்புதிய பதிப்பு பதினொரு புதிய கட்டுரைகளையும் ஏறக்குறைய நூறு பக்கங்களையும் அதிகமாகப் பெற்று, அளவில் மிகப் பெரியதாய் அமைந் துள்ளது.

பேராசிரியர் அவர்களின் இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச் சித் தொகுதி ஒன்று, '**இலக்கிய தீபம்**' என்னும் பெய

ரால் அண்மையில் எமது நிலையத்தினின்றும் வெளியாகி யுள்ளது. இதில் சங்க இலக்கியம் பற்றிய பதினறு கட்டுரைகள் அடங்கி யுள்ளன. பிற்கால இலக்கியங்கள் பற்றிப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள ஆராய்ச்சி யுரைகளையும், பிற இலக்கிய முயற்சிகளையும் அடுத்து வெளியிட முயன்று வருகிறேம். தமிழன்பர்கள் பேராசிரியர் அவர்களின் இலக்கியச் செல்வங்களைப் பெற்றுப் பெருமகிழ்ச்சி யடைவார்கள் என்று நம்புகிறேம்.

'**தமிழ்ச் சுடர்மணிகள்**' தமிழன்னையின் தலைமணியாய் ஒளிவீசித் திகழ்வதாக.

பாரி நிலையத்தார்

மூன்றும் பதிப்பு: குறிப்பு

திரு. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியாரவர்கள் கவிதை நயங்களை இனிய வசீகரமான, தெளிவான சாதாரணப் பேச்சு முறையில் எல்லோர்க்கும் ஊட்டும் சிறப்பை விளக்கும் கட்டுரை இம் மூன்றும் பதிப்பில் புதிதாகச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளது.

முதற்பதிப்பின் முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய சரிதத்தில் பெருமதிப்பிற்குரிய சில பெரியோர்களைக் குறித்து, வெவ்வேறு காலத்தில் வெவ்வேறு பத்திரிகைகளில் நான் எழுதி வெளியிட்ட கட்டுரைகளுள் ஒரு சிலவற்றை இந்நூலில் தொகுத்துள்ளேன். இப்பெரியோர்களில் இருவர் இலக்கண ஆசிரியர்கள் ; ஒன்பதின்மர் கவிஞர்கள் ; ஒருவர் உரைகாரர் ; இருவர் பதிப்பாசிரியர் ; ஆராய்ச்சியாளர் இருவர். கவிஞரும் ஆராய்ச்சியாளருமாக விளங்கிய ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை ஒருவர். கவிஞரும், உரைகாரரும், ஆராய்ச்சியாளருமாக விளங்கிய ரா. ராகவையங்கார் ஒருவர்.

கவிஞர்களுள் நீதிநூற் கவிஞர், சமயக் கவிஞர், காவியக் கவிஞர், நாடகக் கவிஞர், திணைப்பொருட் கவிஞர் (Lyric poet), தேசீய கவிஞர், பண்பாட்டுக் கவிஞர் என்ற பலவகையினரும் இக் கட்டுரைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளனர். இனி ஆராய்ச்சியாளரில், இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர், சரித ஆராய்ச்சியாளர் என்ற இருவகையினரும் காணப்படுவர்.

தமிழிலக்கிய சரிதத்தில் பெருமை பெற்று விளங்கும் ஒரு சில ஆசிரியர்கள் இத் தொகுதியில் கொடுக்கப்படவில்லை. உதாரணமாக நக்கீரர், இளங்கோவடிகள், மூவர் முதலிகள், ஆழ்வாராதியர், திருத்தக்க தேவர், தோலாமொழித் தேவர், செயங்கொண்டார், சேக்கிழார் முதலியோர்களைக் கூறலாம். இவர்களுள் ஒரு சிலரைக் குறித்து ஒரு சில கட்டுரைகள் எழுதி வெளியிட்டுள்ளேன். இவைகளைத் திரட்டி, மற்றையோர்களையும்பற்றி ஆராய்ந்து எழுதிச் சேர்த்து வேறொரு கட்டுரைத் தொகுதி வெளியிட எண்ணியுள்ளேன்.

தொல்காப்பியர், திருவள்ளுவர் என்ற இருவரையும் பற்றிய கட்டுரைகளில், இவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தைக் குறித்துச் சற்று விரிவாய் ஆராய்ந்துள்ளேன். இவ் ஆராய்ச்

சியின் துணிபுகள் தற்காலத்துப் பலராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட முடிபுகளுக்கு மாருகவுள்ளவை. இது வரையும் இவர்களைப் பற்றி எழுந்த ஆராய்ச்சிகள் தக்க முறையைப் பின்பற்றி நிகழ்ந்தன என்று என்ஞல் கருதக் கூடவில்லை. சான்றுகள் காட்டும் நெறியில் செல்லாது அபிமானம்பற்றி மேற்கொண்ட முடிபுகளே பெரும்பாலும் வெளிவந்துள்ளன.

வள்ளுவர் காலத்தைக் குறித்து நான் எழுதிய கட்டுரை யொன்றினை மறுத்து, அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கிய திரு. எஸ். சோமசுந்தர பாரதி அவர்கள் செந்தமிழில் (தொகுதி 45 பகுதி 1, 2) கண்டனம் ஒன்று எழுதியிருக்கிருர்கள். அக் கண்டனத்தில் எனது துணிவினை மாற்றுதற்குரிய சான்று யாதும் தரப்படவில்லை. கம்பர், பவணந்தி முனிவர், பரிமேலழகர் முதலியோரது காலங்களைப் பற்றிய ஆராய்ச் சியும் இத் தொகுதியில் உள்ளன.

கால ஆராய்ச்சி பயனற்றது என்று கருதுபவர்கள் இன்றும் சிலர் உள்ளார்கள். நூல் தோன்றிய காலத்தை அறிந்தாலன்றி அந் நூலிலுள்ள கருத்துக்களை நாம் முற்றிலும் அறிந்து கொள்ள முடியாது. இலக்கிய சரிதமும் அமைக்க முடியாது. இலக்கியச் சான்றுகளால் உணரப் படும் தேச சரித்திரமும் வரையறை எய்தமாட்டாது. தமிழ் மொழியின் சரித்திரமும் அறிதற்கு இயலாததாகும். தமிழ் நாட்டில் உலவிய கருத்துக்களின் வரலாறும் (History of Tamilian Thought) நாகரிக வரலாறும் மயக்கத்திற்கிட மாகவே இருக்கும். ஆதலால், கால ஆராய்ச்சி மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

மேல்நாட்டு ஆசிரியர்களின் முறையைப் பின்பற்றி நல்ல நெறியில் அமைக்கப்பட்ட தமிழிலக்கிய சரிதம் இனித்தான் எழுதப் பெற வேண்டும். இன்றுவரை வெளிவந்துள்ளன வற்றில் ஒருசிலவே ஒருவாறு நம்மால் கொள்ளத்தக்கன. அவைகளிலும் பற்பல குறைகள் உள்ளன. செவ்

வையான தமிழிலக்கிய சரிதத்திற்குப் பயன் படலாம் என்ற நோக்கத்தோடு இக்கட்டுரைகள் எழுதப் பட்டன. அந்நோக்கம் சிறிதளவேனும் கைகூடுமாயின், அதுவே எனது முயற்சிக்குப் பெரியதொரு கைம்மாறு ஆகும்.

இந்நூலின் கட்டுரைகள் பல வெளிவந்த பத்திரிகை முதலியவற்றின் விவரம் தனி இடத்தில் தந்திருக்கிறேன். இவற்றின் தலைவர்களுக்கு எனது நன்றி.

கவிமணியின் நூற்பதிப்புக்கள் சிலவற்றிற்கு நான் எழுதிய முன்னுரைகளினின்று ஒரு சில வாக்கியங்கள் இறுதிக் கட்டுரையில் உரிய இடங்களிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

எனது இலக்கிய முயற்சிகளில் பிரதி செய்தல், ஒப்பு நோக்குதல் முதலிய பல உதவிகள் செய்து வரும் வித்வான் **எம். சண்முகம் பிள்ளை** இக்கட்டுரைகளைப் பதிப்பித்தலிலும் ஒத்துழைத்தனர். அவருக்கு என் அன்பு நிறைந்த ஆசி.

வடமொழி விஷயங்களைப் பற்றிய அளவில் எனக்கு உதவி புரிந்தவர்கள் சென்னை ஸர்வ கலாசாலையில் ஸீனியர் லெக்சரராக இருந்து காலஞ் சென்ற டாக்டர் T. R. சிந்தாமணி அவர்களும், இப்பொழுது அப்பதவியில் அமர்ந்திருக்கும் டாக்டர் V. ராகவன் அவர்களும் ஆவர். இவ்விருவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி உரியதாகின்றது.

இந்நூலை அச்சியற்றத் தொடங்கிச் சுமார் இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. பற்பல இடையூறுகளால் காலம் தாழ்க்க நேரிட்டது. எனினும், ஊக்கங்குன்றாது அச்சியற்றி வெளியிட்ட 'குமரிமலர்' காரியாலயத்தாருக்கு எனது நன்றி.

சென்னை
1—12—1948

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

பற்றித் தமிழர் பண்பாடு என்னும் எனது நூலின் முன்னுரையில்,

> "பல்வேறு காலங்களில் பற்பல பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கட்டுரைகள் ஆதலின், அவற்றைத் தொகுக்கும் பொழுது சில செய்யுட்களும் சில கருத்துக்களும் இரண்டாம் முறை மீண்டும் வந்துள்ளன. இவ்விடங்களை நான் மாற்றவில்லை. சொல்லிவரும் பொருளின் விளக்கத்தைக் கருதியும், கருத்துத் தொடர்ச்சி கருதியும், அவற்றை முன் எழுதியபடியே வைத்துள்ளேன். அன்றியும் ஒரு சில கட்டுரைகள் சொற்பொழிவுக்காக எழுதியவை. இவற்றில் வரும் முன்னிலை வாசகங்களையும் நான் மாற்றவில்லை."

என நான் எழுதியுள்ளது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

இப் பதிப்பை வெளியிடும் முயற்சியிலும் என்னோடு ஒத்துழைத்து, சென்னையிலிருந்து அச்சுத் தாள்களைத் திருத்தி, வேண்டும் துணைபுரிந்தவர் சென்னை ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் தமிழாசிரியர் திரு. வித்துவான் **எம். சண்முகம் பிள்ளை** ஆவர். அவருக்கு என் அன்பு நிறைந்த ஆசி.

இந்நூலின் கட்டுரைகள் பல வெளிவந்துள்ள பத்திரிகை முதலியவற்றின் விவரம் தனியிடத்தில் தந்திருக்கிறேன். இவற்றின் தலைவர்களுக்கு எனது நன்றி.

இந்நூலை அழகிய முறையில் அச்சியற்றி வெளியிட்ட பாரி நிலையத்தாருக்கு எனது நன்றி.

திருவனந்தபுரம்
ஸர்வகலாசாலை
22—11—52

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

போற்றி நமது தாய் நாட்டிற்குப் பெருந்தொண்டு புரிந்த அரிய வீரசிகாமணி. இவ்வாறே இசைத்தமிழின் ஆசிரிய ராய்த் தமிழும் ஆங்கிலமும் பெருகக் கற்று வாழ்ந்த தமிழிசை மணி திருவனந்தை இலக்குமணபிள்ளை. இவர்களும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் மறைந்தவர்களே.

இன்று தமிழ்ப்புலமையில் ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றித் திகழ்ந்து வரும் ஆராய்ச்சிமணி ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்கார். இவர்கள் புலமை நிரம்பிய பெரியதோர் பரம்பரையில் பிறந்தவர்கள்; தமிழில் ஆராய்ச்சித் துறைக்கு அடி கோலிய வர்கள். தமிழின் வளம் இவர்களது கட்டுரைகளிலே ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்றது.

இன்னோர்கள் தமிழன்னையை அலங்கரித்தற்குரிய மணி களாகக் கருதத் தக்கவர்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. வேறு சில சிறந்த நன்மணிகளையும் நான் சேர்க்கக் கருதிய துண்டு. எனது ஆசிரியர் மறைமலையடிகளும், இராமலிங்க சுவாமிகளின் காலத்தவராய்த் தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் இலக்கிய இலக்கணத் துறைகளில் பெரும்புலமை வாய்ந்த வராய் விளங்கிய ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களும் இம்மணி களில் இருவர். இவர்களோடு ஒத்த பெருமையுள்ள வேறு சில புலவர் மணிகளையும் குறித்து எழுதித் தனி நூலாக வெளியிட எண்ணியுள்ளேன்.

மேலே குறித்த சுடர்மணிகளைப் பற்றிய கட்டுரைகளே யன்றி, நான்கு புதிய கட்டுரைகளும் இக்கோவையில் சேர்க் கப்பட்டுள்ளன. அவை மாணிக்கவாசகரைப் பற்றிய கர்ண பரம்பரை வரலாறும், ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையின் நாடகக் கவித்திறமையும், டாக்டர் சாமிநாதையர் அவர்களின் நினைவு நாளும், நான் பாரதியைக்கண்ட வரலாறும் ஆம். இவை களும் கற்போர்க்குப் பயன்படக்கூடும் என்றே நம்புகிறேன்.

ஒரு சில கட்டுரைகளில் வேறு சில கட்டுரைகளிற் காணும் செய்திகள் மீண்டும் தரப்பட்டுள்ளன. இது

பற்றித் தமிழர் பண்பாடு என்னும் எனது நூலின் முன்னுரையில்,

"பல்வேறு காலங்களில் பற்பல பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கட்டுரைகள் ஆதலின், அவற்றைத் தொகுக்கும் பொழுது சில செய்யுட்களும் சில கருத்துக்களும் இரண்டாம் முறை மீண்டும் வந்துள்ளன. இவ்விடங்களை நான் மாற்றவில்லை. சொல்லிவரும் பொருளின் விளக்கத்தைக் கருதியும், கருத்துத் தொடர்ச்சி கருதியும், அவற்றை முன் எழுதியபடியே வைத்துள்ளேன். அன்றியும் ஒரு சில கட்டுரைகள் சொற்பொழிவுக்காக எழுதியவை. இவற்றில் வரும் முன்னிலை வாசகங்களையும் நான் மாற்றவில்லை."

என நான் எழுதியுள்ளது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

இப் பதிப்பை வெளியிடும் முயற்சியிலும் என்னோடு ஒத்துழைத்து, சென்னையிலிருந்து அச்சுத் தாள்களைத் திருத்தி, வேண்டும் துணைபுரிந்தவர் சென்னை ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் தமிழாசிரியர் திரு. வித்துவான் **எம். சண்முகம் பிள்ளை** ஆவர். அவருக்கு என் அன்பு நிறைந்த ஆசி.

இந் நூலின் கட்டுரைகள் பல வெளிவந்துள்ள பத்திரிகை முதலியவற்றின் விவரம் தனியிடத்தில் தந்திருக்கிறேன். இவற்றின் தலைவர்களுக்கு எனது நன்றி.

இந் நூலை அழகிய முறையில் அச்சியற்றி வெளியிட்ட பாரி நிலையத்தாருக்கு எனது நன்றி.

திருவனந்தபுரம்
ஸர்வகலாசாலை
22—11—52

எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை

இந்நூலின் கட்டுரைகள் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் முதலியன

தொல்காப்பியர்		
i.	பிறப்பகம்	வை. மு. கோபால கிருஷ்ண மாச்சாரியார் அறுபதாம் ஆண்டு விழா மலர்
ii.	சமயம்—1,2	செந்தமிழ்
iii.	காலம்	டாக்டர் குஞ்ஞன் ராஜா அன்பளிப்பு மலர்
கபிலர்		இலக்கியப் பூந்துணர்
திருவள்ளுவர்		
i.	வாழ்க்கை	சித்திர வாசகம்
ii.	திருநாள்	செந்தமிழ்
iii.	காலம்	செந்தமிழ்
மாணிக்க வாசகர்		
i.	கர்ண பரம்பரை வரலாறு	கலைமகள்
ii.	மாணிக்கவாசகரும் மலைநாடும்	திரு. வி. உலகநாத முதலியார் மணி விழா மலர்.
கம்பர்		
i.	காலம்	செந்தமிழ்
ii.	திருநாள்	செந்தமிழ்
சடையப்ப வள்ளல்		நவநீதம்
பவணந்தி முனிவர்		கலைமகள்
புகழேந்தியார்		சித்திர வாசகம்
பரிமேலழகர்		செந்தமிழ்
குமர குருபரர்		குமரகுருபரன்

துறையூர்-சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்	சில்பஸ்ரீ
இராமலிங்க சுவாமிகள்	சக்தி வெளியீடு, 'காவியக் காதல்'
மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை	கலைமகள்
சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை	ஈழகேசரி
ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை	
i. வாழ்க்கை	குமரி மலர்
ii. தமிழ்த்தொண்டு	வசந்தம்
iii. நாடகக் கவிஞர்	செந்தமிழ்
வி. கனகசபைப் பிள்ளை	செந்தமிழ்
டாக்டர் சாமிநாதையர்	
i. தொண்டின் பெருமை	செந்தமிழ்
ii. நினைவுநாள்	உரைமணி மாலை
ரா. ராகவையங்கார்	கலைமகள்
தேசிய கவி சுப்பிரமணிய பாரதி	
i. வாழ்க்கை	சித்திர வாசகம்
ii. நான் கண்ட பாரதி	லோகோபகாரி
நான் கண்ட வ. உ. சி.	வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை மலர், பம்பாய்த் தமிழ்ச் சங்கம்
இலக்குமண பிள்ளை	தினமணி கதிர்
மு. இராகவையங்கார்	'ஆராய்ச்சித் தொகுதி' முன்னுரை

மற்றவை புதிதாக எழுதப்பட்டு இந்நூலில் முதன் முதலாக வெளிவருகின்றன.

உள்ளுறை

பக்கம்

1 தொல்காப்பியர்

i. பிறப்பகம் 17
ii. சமயம் 23
iii. காலம் 42

2 கபிலர் ... 55

3 திருவள்ளுவர்

i. வாழ்க்கை வரலாறு 59
ii. திருநாள் 65
iii. காலம் 77
iv. நூற் பெயர் 97
v. நூல் - அமைப்பு 103

4 மாணிக்க வாசகர்

i. கர்ண பரம்பரை வரலாறு 115
ii. மாணிக்கவாசகரும் மலைநாடும் 120

5 கம்பர்

i. காலம் 127
ii. திருநாள் 150

6 சடையப்பவள்ளல் ... 171

7 பவணந்தி முனிவர் ... 181

8 புகழேந்தியார் ... 186

9 பரிமேலழகர் ... 190

10 குமர குருபரர் ... 202

11 துறையூர்-சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் ... 207

12 இராமலிங்க சுவாமிகள் ... 214

13 மகாவித்துவான் மீனுட்சி சுந்தரம் பிள்ளை... ... 223

14 சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை ... 229

15 ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை

i. *வாழ்க்கை* *239*
ii. *தமிழ்த் தொண்டு* *253*
iii. *நாடகக் கவிஞர்* *265*

16 வி. கனகசபைப் பிள்ளை ... 273

17 மகா மகோபாத்தியாய
டாக்டர் உ. வே சாமிநாதையர்

i. *தொண்டின் பெருமை* *282*
ii. *வாழ்க்கையும் மதிப்பும்* *286*
iii. *நினைவு நாள்* *307*

18 மகாவித்வான் ரா. ராகவையங்கார் ... 320

19 தேசீயகவி சுப்பிரமணிய பாரதி

i. *வாழ்க்கை* *326*
ii. *நான் கண்ட பாரதி* *331*
iii. *உள்ளமும் கவிதையும்* *336*

20 நான் கண்ட வ. உ. சி ... 376

21 இசைத் தமிழ்ச் செல்வர்
இலக்குமண பிள்ளை ... 384

22 மு. இராகவையங்கார் ... 390

23 கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை ... 399

24 டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் ... 424

தமிழ்ச் சுடர் மணிகள்

1. தொல்காப்பியர்

i. பிறப்பகம்

இப்பொழுதுள்ள தமிழ் நூல்கள் அனைத்தினும் மிக்க தொன்மையதாகப் பலரும் கருதுவது தொல்காப்பியம். இதை இயற்றிய ஆசிரியர் எந்தப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவரென்று தெரியத் தமிழ் மக்கள் பெரிதும் விரும்புவார்கள். இவ்விஷயத்தை ஆராய்ந்து ஐயந்திரிபற்ற முடிவைக் காணுதற்குரிய சான்றுகள் மிகுதியாக இல்லை. ஆனால், கிடைக்கும் சிற்சில சான்றுகளைப் பயன்படுத்துவது ஆராய்ச்சியாளன் கடமை.

தொல்காப்பியரோடு ஒருங்கு கற்ற ஒரு சாலை மாணக்கராகிய பனம்பாரனார் தமிழ்ப்பேரிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்திற்கு எழுதியுள்ள பாயிரம் தமிழ் அறிஞர்களால் நன்கு ஆராயப்பட்டதே. அப் பாயிரத்திலே,

> நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து
> அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
> அதங்கோட் டாசாற்கு அரில்தபத் தெரிந்து

என்று காணப்படுகிறது. இங்கே அதங்கோட்டாசான் என்று ஓர் ஆசிரியர் குறிக்கப்படுகிறார். 'அதங்கோடு' என்னும் ஊரிலுள்ள ஆசிரியன் என்பது பொருள். 'அதங்கோடு' என்பது எங்கே உள்ளது?

இப்போதுள்ள மலையாள இராச்சியத்திற்கு ஆங்கிலத்தில் 'Travancore' என்று பெயர். இது 'திருவாங்கோடு' என்பதன் திரிபு என்பது நன்கறியப்பட்டதொன்றே. 'திருவாங்கோடு' என்பது எதன் திரிபு என்று அறிதல் வேண்டும். ஒரு சாரார் இது 'திருவாழுங்கோடு' என்பதன் திரிபாக இருத்தல் வேண்டுமென்பர். இதற்குக் காரணம் இத் தொடர்க்கு உறுப்புப் பொருள் செம்மையாய் அமைந்துள்ளதென்பதும், சுதேசாபிமானமுமேயாகும். 'திருவாழுங்கோடு' என்பதற்குப் பழைய நூல்—வழக்கு இல்லையென்பது மிக்க வன்மையுள்ள ஒரு தடையாகும். இத் தொடரே ஆதாரமற்றிருப்பதால், இதனை வடமொழி புணர்த்து 'ஸ்ரீ வாழுங்கோடு' எனத் திரித்து வழங்குதல் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்யும் அவசியமே இல்லை.

திருவாங்கோடு என்பதனைத் 'திருவிதாங்கோடு' எனச் சிலவிடங்களிலும், 'திருவதாங்கோடு' எனச் சிலவிடங்களிலும் வழங்குகின்றனர். இராச்சியத்திற்குப் பெயராக வழங்குவது மாத்திரமேயன்றி, ஓர் ஊர்க்கும் இது பெயராக வழங்கிவருகிறது. ஊர்ப் பெயரே இராச்சியத்திற்கும் பெயராக இருப்பதை நோக்கினால், இவ்வூர் மிகப் பழமையானது என்பதும், இவ் இராச்சியத்தின் தலைநகராக இருந்ததாகலாம் என்பதும் நாம் ஊகிக்கத்தக்கனவே. இவ்வூகத்திற்கிணங்க இவ்வூர் பண்டைக்காலத்தில் இராச்சியத்தின் தலைநகராக விளங்கியது என்றும், இன்றும் பழைய கோட்டை மதிலின் சின்னங்கள் காணக் கிடக்கின்றன என்றும், ஸ்ரீ நாகமையா அவர்கள் தமது 'Travancore State Manual' என்ற நூலிற் கூறுகிறார்கள். இதனால் திருவிதாங்கோடு தலைமையான ஒரு தொன்னகரம் என்பது உணரக்கிடக்கின்றது.

'திருவதாங்கோடு' என்பதில் 'திரு' என்ற அடைமொழியை நீக்கினால் எஞ்சியுள்ள பெயர் 'அதங்கோடு.'

இப் பெயருடைய ஓரூர் உளதாகவும் அறிகின்றோம். ஆகவே அதங்கோட்டாசான் என்பவர் ‘ திருவாங்கோடு ’ அல்லது ‘ அதங்கோடு ’ என இன்று வழங்கும் ஊரினர் என்று கொள்ளலாம். தமிழ் நாட்டின் பிற பகுதிகளில் ‘ அதங்கோடு ’ என்ற பெயருடைய ஊர் வேறொன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை என்பதும் இங்கே குறிக்கத் தக்கது.

இனி இவ் ஆசான் அகத்தியரின் பன்னிரு மாணாக்கருள் ஒருவராகவும், தொல்காப்பியரோடு உடன் கற்றவராகவும் இருந்தனர். இவ்வாறு திராவிடப் பிரகாசிகை கூறுகிறது (இரண்டாம் பதிப்பு பக். 48). இங்ஙனம் கூறுதற்குரிய ஆதாரம் யாதென்று இப்போது விளங்கவில்லை யெனினும், ஐயனாரிதனாரும், இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும் அகத்தியருக்கு மாணாக்கர் பன்னிருவர் எனக் குறித்துள்ளார்கள். நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய பாயிரவுரையிலிருந்து அதங்கோட்டாசான் அகத்தியரது மாணாக்கருள் ஒருவர் என்பதும், தொல்காப்பிய நூலைக் கேட்டற்குரிய கல்வி முதிர்ச்சியும், பிற தகுதிகளும் வாய்ந்தவர் என்பதும், பெரும்பாலும் தொல்காப்பியரோடு உடன் கற்றவராக இருக்கக்கூடும் என்பதும் குறிப்பாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

அதங்கோட்டாசனைப் போலவே, தொல்காப்பியரும் ஒருகால் திருவதாங்கோட்டுப் பிரதேசத்தினராக இருத்தல் கூடுமா ?

இக் கேள்வியின் விடையைத் தெளிதற்கு நூலின்கண் யாதேனும் சான்று உளதோ என்று நோக்கும் பொழுது, ஒரு சில சூத்திரங்கள் நம்முன் எதிர்ப்படுகின்றன. அவையாவன :

பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்கு
அத்தும் இன்னும் சாரியை யாகும்.

மழையென் கிளவி வளியியல் நிலையும்.

வெயிலென் கிளவி மழையியல் நிலையும்.

(தொல். எழுத். 241, 287, 378)

இச் சூத்திரங்கள் பனி, மழை, வெயில் என்பன வேற்றுமை முடிபில் முறையே பனியத்து, மழையத்து, வெயிலத்து என அத்துச்சாரியை பெற்று வருதலை உணர்த்துகின்றன. பனியத்துக்கொண்டான், மழையத்துக் கொண்டான், வெயிலத்துக் கொண்டான் : என உதாரணங்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இச் சொற்கள் இங்ஙனம் வருதல் எங்கே காணப்படுகிறது ?

தமிழ் வழங்கும் நாட்டில் இப்பொழுது ஓரிடத்துப் போலும் இவ் வழக்குக் காணப்படுமாறில்லை. இற்றைக்குச் சுமார் 350 ஆண்டுகட்கு முன்பும் இவ்வழக்கு இல்லை என்பது அக்காலத்துத் தோன்றிய இலக்கண விளக்கத்தில் மேற்காட்டிய விதியமைந்த சூத்திரம் இன்மையால் உணரலாகும். நன்னூலிலும், தொல்காப்பிய நெறியையே போற்றிச் செல்லும் நேமிநாதத்திலும் இவ்விதி காணப் பெறவில்லை. எனவே இவற்றின் காலமாகிய 12-ம் நூற்றூண்டின் பிற்பகுதியிலும் இவ்வழக்கு இல்லையெனல் தெளிவாம். 11-ம் நூற்றூண்டில் இயற்றப்பட்ட வீரசோழியத்திலும் இவ்விதி குறிக்கப்படவில்லை. எனவே அக்காலத்திலும் இவ்வழக்கு இல்லை. 10-ம் நூற்றூண்டிற்கு முன்பு தோன்றிய ஐம்பெருங் காப்பியங்களிலும், தேவாரம், நாலாயிரம் முதலியவற்றிலும் இவ்வழக்குக் காணுமாறில்லை. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூற்களிலும் அவ்வாறே. முடிவில் தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு மிக

நெருங்கிய காலத்தவாகிய சங்க இலக்கியங்களிலும் இவ் வழக்கிற்கு ஆதாரமில்லை.

சங்ககாலந் தொட்டு இன்றுவரை தமிழில் காணுத இவ்வழக்கு எந்தப் பிரதேசத்தில் பண்டைக்காலத்தில் பயின்று வந்திருத்தல் கூடும்? தமிழோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள யாதானுமொரு மொழியில் இவ்வழக்கு இப்பொழுது காணப்படுமாயின், அம்மொழி வழங்கும் பிரதேசத்தினை யடுத்துப் பண்டைக்காலத்திலும் இவ் வழக்குப் பயின்றிருந்ததெனல் பொருத்த முடைத்தாகத் தோன்றுகிறது.

அம்மொழி யாது?

மலையாள மொழி ஒன்றிலேயே இவ்வழக்குக் காணப் படுகிறது. 'பனியத்துப் போகருதெ' 'மழையத்துப் போகருதெ' 'வெயிலத்துப்போகருதெ' என்பன போன்ற வழக்குக்கள் இப்பொழுதும் கேட்கப்படுகின்றன. இங்ஙனம் வழங்கும் பிரதேசத்தில் பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்மொழியே வழங்கி வந்த தென்பதும், மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் இப் பிரதேசத்து மொழி தமிழின் பிராந்திய மொழியாய் மாறி, மலையாள மொழியாகப் பரிணமித்த தென்பதும் சரித்திரம் ஒப்பிய உண்மைகள்.

இப் பிற்கால மலையாளப் பிரதேசத்தை அடுத்து வாழ்ந்து வந்தவரே மேற்காட்டிய இலக்கண விதிகளை அமைத்தனர் என்று கருதுதல் தக்கதேயாகும்.

எனவே தொல்காப்பியர் திருவிதாங்கோட்டுப் பிர தேசத்தைச் சார்ந்தவராக இருக்கலாம் என்ற கருத்துச் சற்றே உறுதியடைகின்றது.

ஆனால், சிறிதும் ஐயப்பாடின்றி இம்முடிவு ஒப்புக் கொள்ளப்பட வேண்டுமாயின், இன்னும் சிறந்த சான்று கள் வேண்டும்.

தொல்காப்பியரைக் குறித்து நாம் அறிந்தன மிகச் சிலவே. நச்சினார்க்கினியர் புராணக் கதை யொன்று நம்மவர் மகிழ்ச்சிக்கென எழுதிவைத்தனர். நவீன ஆராய்ச்சியாளர் சிலர் 'காப்பியர்' என்ற பெயரைக் கொண்டு சில வரலாறுகளை உய்த்துணர்ந்து எழுதினர். ஆனால் தொல்காப்பிய நூலினகத்தே பல சான்றுகள் இருத்தல் ஒருதலை. அவற்றைச் சரித்திரக் கண்கொண்டு நோக்குதல் வேண்டும். உரையாளர்களைத் துணையாக மட்டும் கைக்கொள்ளுதல் வேண்டும். இம்முறையிலே ஆராய்வோமாயின், ஆராய்ச்சி பெரிதும் பயன்படுவதாகும். தொல்காப்பியரைக் குறித்துப் பல அரிய செய்திகள் புலப்படக்கூடும்.

ii. சமயம் *

1

தமிழ்மொழிக்குரிய பேரிலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர் இன்ன சமயத்தைச் சார்ந்தவரென்று அறிதற்கு முயன்றுள்ளார் ஒரு சிலரே ஆவர். 72 ஆண்டுகட்கு முன்னர், 1875-ம் ஆண்டில் டாக்டர் பர்ணல் என்பவர் தாம் எழுதிய 'ஐந்திரம் என்ற வடமொழி வியாகரணம்' என்னும் ஆராய்ச்சி நூலின் கண்ணே தொல்காப்பியர் பௌத்த ராகவேனும், ஜைனராகவேனும் இருத்தல் வேண்டுமெனக் கூறிச் சென்ருர். ஆனல் அவ்வாறு துணிதற்குத் தாம் கைக்கொண்ட நியாயங்கள் இன்னவென அவர் சுட்டுதல் தானும் செய்யாதொழிந்தார். 1914-ம் வருடத்தில் வெளிவந்த 'தொல்காப்பியர் சரித வாராய்ச்சி' என்ற ஒருசிறு நூலில்[1] 'இவரது சமயம் சித்தாந்த சைவமே யாகும்' என்னுமுடிபு காணப்படுகின்றது. இதற்குத் தரப்பட்டுள்ள நியாயங்களை இங்கே நான் விசாரிக்கப் புகவில்லை. சில நூல்களை நோக்கி வரும் போது எனக்குத் தோன்றின ஒரு விஷயத்தை மட்டும் தமிழ் நூற் சரிதம் வல்லார் முன்பு சமர்ப்பிக்க எண்ணுகிறேன்.

தொல்காப்பியரோடு ஒரு சாலை மாணுக்கராகிய பனம்பாரனர் தாம் செய்த பாயிரத்துள் அத் தமிழ்ப் பெருஞ்செல்வரைப் 'பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோன்' என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிருர். 'படிமையோன்' என்னுஞ்

---

*1920-ல் செந்தமிழில் [18, 9] இக்கட்டுரை வெளிவந்தது.

1. இந்நூல் திருநெல்வேலி இந்து கலாசாலைத் தமிழாசிரியராயிருந்து, இப்பொழுது திருவாடுதுறை ஆதீனத்து மகா வித்துவாஞக விளங்கும் ஸ்ரீமத் சிதம்பர ராமலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றி வெளியிட்டது.

சொல்வழக்கு யாண்டு உரியது? இச் சொல்லுக்குத் 'தவ வொழுக்கத்தினையுடையான்' என்று இளம்பூரணவடிகள் பொருள் கொண்டனர். இப்பொருள் எங்கே பெறப்பட்டது?

'படிமை' என்ற சொல் எம்மொழிக்கு உரியதென வரைந்துணர்ந்து கொண்டாலன்றி மேலே தரப்பட்ட வினுக்களுக்கு முற்றிய விடைதருதல் கூடாது.

இச்சொல் எம்மொழிக்கு உரியதாயிருத்தல் கூடும்? பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் மொழியில் வந்து விரவப் பெற்ற பிற சொற்களுள்ளே பெரும்பாலன வடமொழிச் சொற்களாயுள்ளன. ஆதலால் இச் சொல்லும் வடமொழிக்கு உரியதாதல் வேண்டுமென ஊகித்தல் தகும். ஆனல், பிறிதொரு விஷயம் இங்கே சிந்தனை செய்யற்பாலது. வடமொழியினின்றும் பழந்தமிழ் நூல்களில் எடுத்து வழங்கப்பட்ட சொற்கள், பெரும்பான்மையும் பிராகிருத (பாகதம்) வழி வந்துள்ளனவாகக் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாகப் 'பாசி' 'ஊசி' (புறம்-229) முதலிய சொற்களை நோக்குக. இவை முறையே 'கிழக்கு' 'வடக்கு' என்று பொருள்படும் வடமொழிச் சொற்களின் பாகதச் சிதைவாம். வடமொழியினின்று சொற்களை நேரே எடுத்தாளாது இவ்வாறு பாகதச் சிதைவுகளையெடுத்துப் பிரயோகித்தற்குத் தக்க காரணமுண்டு. அந்நியமொழிக்குரிய சொல் என்னும் உணர்ச்சி சிறிதும் உண்டாகாவண்ணம் தமிழ்மொழியின் ஒலியியல்போடு முற்றும் பொருந்துமாறு சொற்களைத் திரித்துக்கோடல் பண்டையோர் வழக்காயிருந்தது. இதற்குப் பிராகிருதம் அனுகூலமாய் நின்றது. வரவர இந் நியதியை நமது தமிழ் மக்கள் நெகிழ்ந்து செல்ல விட்டமையால், வடமொழியினின்று நேரே பெறப்பட்ட சொற்களின் தொகை நாளடைவிற் பெருகிவருவதாயிற்று. தற்

காலத்தே வடமொழிச் சொற்களை யெடுத்தாளுதற்கண் நியதியொன்று வேண்டுமென நினைப்பாரும் அரியராயினர்.

ஆகவே, 'படிமை' என்ற சொல்லைப் பிராகிருதத்திற் காணுவோமாயின் அது வியப்பிற்கிடமாகாது. ஆனால் இச்சொல்லினது உருவம் ஈற்றிற் சிறிது மாறுபட்டிருத்தல் வேண்டுமென எளிதின் உணரலாம். பாலை என்பது 'பாலா' என்பதன் தமிழ் உருவம்; மாலை என்பது 'மாலா' என்பதன் தமிழ் உருவம். இவை போன்றே படிமை என்பது 'படிமா' என்பதன் தமிழ் உருவமாதல்வேண்டும்.

பிராகிருதத்தில், 'படிமா' என்ற சொல் உளதா? 'தவவொழுக்கம்' என்ற பொருளைக் குறிக்கவல்லதா?

அகத்திணையிய லுரையிலே (சூத். 30) இளம்பூரணவடிகள் 'படிமை' என்பது 'ப்ரதிமா' என்னும் வடமொழித் திரிபு எனக் கொண்டுள்ளமை அறியத்தக்கது. இவ்வட சொல் 'படிமா' என்றே பிராகிருதத்தில் வரற்பாலது. ஆகவே, 'படிமா' என்ற சொல்லுளதாக அறிந்தேன். அதற்குத் தவவொழுக்கம் என்ற பொருள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இளம்பூரணரும் இங்கே 'படிமை' என்பது 'தேவர்க்கு ஒப்புமையாக நிலத்தின்கண் செய்து அமைத்த தேவர்மேல் வந்தது' என்றே விளக்கினர். எனவே 'விக்கிரகம்' என்ற பொருளே இங்கு இவர் கொண்டது. இதற்கும் தவவொழுக்கம் என்பதற்கும் ஓர் இயைபும் இல்லை. நமது வைதிக சமய நூல்களில் 'படிமா' என்ற பிராகிருதமேனும் அல்லது அதற்குச் சமமான வடசொல்லேனும் 'தவவொழுக்கம்' என்றதனை உணர்த்துவதாய்ப் பயின்றுவரவில்லை என்பது தெளிந்து கொண்டேன்.

இவ்வாறிருக்க, சிலகாலத்திற்கு முன்னர் ஜைன சமயத்தை விளக்கும் ஆங்கில நூலொன்றை (The Heart

of Jainism by Mrs. Sinclair Stevenson) யான் படிக்க நேர்ந்தது. அதன்கண் 'படிமா' என்ற பிராகிருதச் சொல் மேற்குறித்த பொருளை உணர்த்துவதாகக்காணப்பட்டது.

மோக்ஷம் எய்துதற்குரிய மார்க்கத்தில், பதினுன்கு நிலைகள் உள்ளனவாக ஜைன சமயத்தவர்கள் கருதுகின்றுர்கள். இந்நிலைகளைக் குணஸ்தானங்களென்று கூறுவர். இவற்றுள் முதலைந்து நிலைகளும் இல்லறத்தோர் துறவறத்தோர் என்ற இருதிறத்தார்க்கும் பொதுப்பட உரியன. ஆறு முதல் ஏனை நிலைகள் துறவறத்தோர்க்கு மட்டும் உரியன. இல்லறத்தில் நிற்பார், முதலைந்து நிலைகளும் கைவரப்பெற்ற பின்னர், உண்மைத் தீர்த்தங்கரர்மாட்டும் உண்மையாச்சாரியர் மாட்டும் உண்மை நூலின் மாட்டும் துளங்காத பக்தி வைத்து, பஞ்ச அதிசாரங்களையும் நீத்துப் பன்னிரண்டு விரதங்களையும் அனுஷ்டித்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் நின்ருேரினும் சிறந்து மேம்பட்ட நிலை எய்த விரும்பும் இல்லறத்தோர் பதினெரு தவவொழுக்கங்களை மேற்கொள்வர். இவ் ஒழுக்கங்கள் 'படிமா' என்று பிராகிருதத்திற் பெயர் பெறும். 'தவம்' என்ற சொல் இல்லறத்தார்க்கும் உரியதாதல் 'நற்றவஞ் செய்வார்க்கிடம் தவஞ்செய்வார்க்கும் அஃதிடம்' (சீவக சிந். 77) என்ற மேற்கோள் நோக்கி உணரலாகும்.

இதனுல், 'படிமை' என்பது ஜைனசமய வழக்குச் சொல் என்பதும், அச்சொல் 'தவவொழுக்கம்' என்றதனை உணர்த்துதல் அவ்வொரு சமயநூலின் கண் அன்றிப் பிற சமய நூல்களில் இல்லை என்பதும் தெளியக்கிடக்கின்றன.

ஆகவே 'பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோன்' என்று சிறப்பிக்கப்பெற்ற தொல்காப்பியனுர் ஜைன சமயத்தவராவரென்பதும், அதன் கண் இல்லறநெறி நின்று சிறந்த

தவவொழுக்கங்களை மேற்கொண்டவராவர் என்பதும் உணரலாகும்.

அகத்தியனரது மாணக்கருள் ஒருவராகிய அவிநயர் ஜைனர் என்பது மகாமகோபாத்தியாய ஸ்ரீ சாமிநாத ஐயரவர்களால் அவர்களது மயிலைநாதருரைப் பதிப்பிற் காட்டப்பட்டுளது. ஆதலால் தொல்காப்பியரையும் ஜைனரெனக் கொள்வதில் யாதொரு தடுமாற்றமும் உண்டாதற்கில்லை.

இம் முடிபினை வலியுறுத்துதற்குத் தொல்காப்பிய நூலின் கண்ணேயே பிற சான்றுகளும் உள. அவற்றைக் குறித்துப் பின்னர் எழுதுவேன்.

2

மேலை உரையில், தவவொழுக்கம் என்று பொருள் கொள்ளப்பட்ட 'படிமை' என்னுஞ் சொல்லை ஆராய்ந்து தொல்காப்பியர் ஜைனராதல் வேண்டும் எனத் துணிந்தேன். யான் எழுதினவற்றை மறுத்து ஸ்ரீமத்-நவநீத கிருஷ்ண பாரதியவர்களும் செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியரவர்களும் இரண்டு கண்டனவுரைகள் எழுதியுள்ளார்கள். அவைகளைக் குறித்து யான் கூறவேண்டுவனவற்றைப் பின்னர் எழுதுவேன். தொல்காப்பியர் ஜைனராவர் என்பதற்கு அவரது நூலின் கண்ணேயே சான்றுகள் உள என்று எனது உரையின் முடிவிற் சுட்டியிருந்தேன். அச் சான்றுகளில் ஒன்றை இப்பொழுது விவரிக்க எண்ணுகிறேன்.

இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு சமயமும் தனக்கே சிறப்பாக உரிய சில மூல தத்துவங்களை வித்தாகக் கொண்டு முளைத்தெழுந்து தழைத்து நிற்கின்றது. ஒவ்வொரு சமயமும் அதற்கு உரிய தத்துவங்களை, அதன்

கொள்கைகளுக்கும் ஆசாரங்களுக்குந் தக்கபடி, பாகுபாடு செய்து வரையறை செய்துகொள்ளும். ஒரு சில தத்துவங்கள் இரண்டு மூன்று சமயங்களுக்குப் பொதுவாய் அமைதலும் ஆகலாம். ஆனால் அவற்றின் உட்பாகுபாடுகள் அங்ஙனம் பொதுவாயிருத்தல் அரிது.

ஜைனர்கள் தமது சமயநூல் மேற்கொண்டுள்ள தத்துவங்களை இரண்டுமுதற் பலவாகப் பிரித்துக் கொள்வார்கள். மிக விரித்துப் பாகுபாடு செய்யுங்கால், தத்துவங்களைப் பத்து என அறுதியிடுவர். அவையாவன:

> தந்த நூற்பொருள் தன்மாத்தி காயமும்
> அதன்மாத்தி காயமும் காலா காயமும்
> தீதில் சீவனும் பரமா ணுக்களும்
> நல்வினை யும்தீ வினையும் அவ் வினையாற்
> செய்வுறு பந்தமும் வீடும்இத் திறத்த
>
> (மணிமேகலை, XXVII 172-6)

மிகச் சுருங்க உரைக்குமிடத்து, இவையெல்லாம் 'ஜீவன்' 'அஜீவன்' என்ற இரண்டனுள் அடங்கும். "அத்ர ஸம்க்ஷேபத: தாவத் ஜீவாஜீவாக்யேத்வே தத்வேஸ்த:" என்று ஸர்வதரிசன ஸங்கிரகம் கூறுகின்றது.

இவ்வாருகவுள்ள தத்துவங்களில், ஜீவன் 'ஸ்தாவரம்' 'திரசம்' என்று இருவகைப்படும். ஸ்தாவரம்-நிலைத்திணைப்பொருள்; திரசம்-இயங்குதிணைப் பொருள். ஸ்தாவரங்கள் ஐவகைப்படும்: பிருதிவிகாயன், அப்புகாயன், தேயுகாயன், வாயுகாயன், வனஸ்பதி என. வனஸ்பதி என்றது மரம் புல் என்பனவற்றை. இந்த ஐவகை ஸ்தாவரங்களும் ஓரறிவுயிர்களாம்: அஃதாவது இவை பரிசனேந்திரியம் மட்டும் உடையன. 'ஸ்தாவரா: ஸ்பர்சநைகேந்த்ரியா:' என்பது ஸர்வதரிசன ஸங்கிரகம்.

திரசம் ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நாலறிவுயிர், ஐயறிவுயிர் எனப் பகுக்கப்படுகின்றது. ஸ்பரிசம், ரஸம் என்ற இரண்டினையும் அறிவன ஈரறிவுயிர்; அவை சங்கு முதலியன. ஸ்பரிசம், ரஸம், கந்தம் என்ற மூன்றினையும் அறிவன மூவறிவுயிர்; அவை எறும்பு முதலியன. ஸ்பரிசம், ரஸம், கந்தம், ரூபமென்ற நான்கினையும் அறிவன நாலறிவுயிர்; அவை வண்டு முதலியன. ஸ்பரிசம், ரஸம், கந்தம், ரூபம், சப்தம் என்ற ஐந்தினையும் அறிவன ஐயறிவுயிர்; அவை விலங்கு முதலியன. இவற்றையெல்லாம் மேருமந்தர புராணம் தெளிவாய்க் கூறுகிறது.

ஒன்றி ரண்டொரு மூன்று நாலைந்தாய்
நின்ற ஐம்பொறி நெறியின் வாழுயிர்
ஒன்று நீர்மரம் நிலம்நெ ருப்புக்காற்று
என்றிக் காயமைந் தெய்தி வாழுமே.

நந்து சிப்பிசங் காதி நாவன;
குந்தெ றும்புகோ பாதி மூன்றன;
அந்து மும்பிவண் டாதி நால; ஐந்து
இந்தி யம்பசு நரகர் தேநரர்.

(வச்சிராயுதனணுத்தரம். 10, 11)

கடைசியாய் நிறுவப்பட்ட ஐயறிவுயிர் ஒரு சாரரது கருத்துப்படி இருவகைப்படும்: மனமில்லாதன (அஸம்ஜ்ஞி), மனமுள்ளன (ஸம்ஜ்ஞி) என. விலங்கும், ஒருசார் மக்களும் அஸம்ஜ்ஞியாம். மக்கள் தேவர் நரகர் என்ற இத்திறத்தினர் ஸம்ஜ்ஞியாம். இவற்றையெல்லாம் 'The Heart of Jainism' என்ற நூல் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

இதுவரை யான் கூறிய பாகுபாடுகள் அனைத்தையும் அடியிற் காட்டியிருக்கிறேன்.

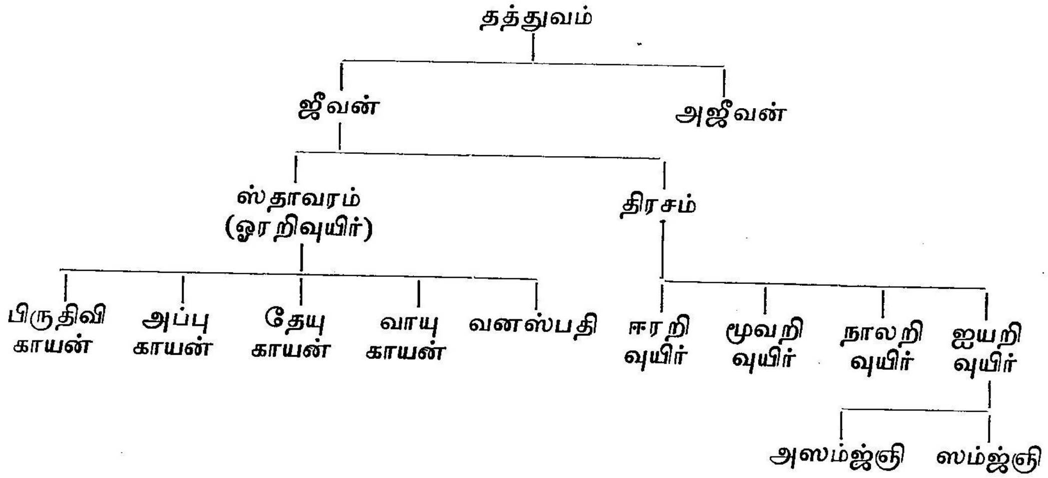
தத்துவம்
ஜீவன்
அஜீவன்
ஸ்தாவரம் (ஓரறிவுயிர்)
திரசம்
பிருதிவி காயன்
அப்பு காயன்
தேயு காயன்
வாயு காயன்
வனஸ்பதி
ஈரறிவுயிர்
மூவறிவுயிர்
நாலறிவுயிர்
ஐயறிவுயிர்
அஸம்ஜ்ஞி
ஸம்ஜ்ஞி

இங்ஙனம் உயிர்வகைகளைப் பகுத்துணர்ந்து கோடல் ஜைன சமய ஆசாரத்துக்கு மிக அத்தியாவசியகமாவதாம் கொல்லா விரதத்தினை இச்சமயத்தினர் பிற அறங்கள் எல்லாவற்றிலும் மிக மேலாக மதித்துள்ளார். ஜைனத் துறவிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள ஆசாரங்களை நோக்கினால் இதன் உண்மை நன்கு புலப்படும். தாம் நடக்கும் போது தமது கால் பட்டு எறும்பு முதலிய சிற்றுயிர்கள் அழிதல் கூடாதென்று கருதி மயிற்பீலியாற் பூமியிலுள்ளவற்றை மெல்லென ஒதுக்கிச் செல்லுங் கடப்பாட்டினர் இத்துறவிகள் ; குளிர்ந்த சுத்த ஜலத்தில் உயிரிருப்பதாக எண்ணி அதனை உட்கொள்ளார் ; பேசும்போது காற்றிலுள்ள சிற்றுயிர்கள் வாயிற்பட்டு அழியுமென்று அஞ்சி வாய்மூடி யிட்டுக்கொள்வர். பலபடச் சொல்லியென் ? இவர்களது இறைவராகிய அருகக் கடவுள் தாமும் இக் கொல்லாவிரதம் அனுஷ்டிப்பாராகக் கருதப்படுகின்றார். 'கேள்வியினுங் கொல்லாவதத் தெங்கள் கொற்றவன்' என்பர் அவிரோதியாழ்வார் (திருநூற்றந்தாதி-42). இவ் விரதத்திற் சிறிதும் வழுவாதிருக்கவேண்டுமாயின், எவை யெல்லாம் உயிரென்று சொல்லற்குரியன என்பது நன்கு அறியப்படுதல்வேண்டும். ஜீவாஜீவ பேதங்களைத் துறவி யாவான் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுவது ஆவசியகம் என உத்தராத்யயனம் கூறுகின்றது (Sacred Books of the East, Vol. XLV, p. 206). இவ்வாறாக, உயிர் வகைகளை ஆராய்தல் ஜிநதர்மத்தின் ஓர் இன்றியமையா நோக்கமாய் முடிந்தது. இதற்கிணங்கவே 'உலகுபுகழ் பெருந் துறவியும் கேவல ஞானப் பெருஞ் செல்வரு மாகிய மகாவீரர் ஐம்பெரு விரதங்கள், அவற்றின் உட் பாகுபாடுகள், அறுவகையுயிர்கள் இவைகளைக் குறித்து ஶ்ரமணர்களுக்கும் நிக்கந்தர்களுக்கும், கௌதமர் முதலாயினார்க்கும் உபதேசித்தருளினார்' என்று ஆசாராங்க

சூத்திரம் கூறுகின்றது (Sacred Books of the East, Vol. XXII, p. 202). திருநூற்றந்தாதியினும் "ஜீவ னுள்ளிட்டத்தியைத் தானுள்ளவா றறைந்தாய்" என்று காணப்படுகின்றது. ஈண்டு எழுதியவற்ருல் இவ்வகை உயிர்ப்பாகுபாடு ஜிநதர்மம் ஒன்றற்கே பூர்வத்தில் உரிய தாயிருந்தமை தெளியலாகும். பிறசமயங்களுக்கு உரிய பொருட்பாகுபாட்டில் இது காணப்படாமை ஸர்வதரிசன ஸங்கிரகம் நோக்கி அறிந்துகொள்க.

தொல்காப்பியர் தமது பெருநூலின்கண்ணே,

ஒன்றறிவதுவே உற்றறிவதுவே
இரண்டறிவதுவே அதனெடு நாவே
மூன்றறிவதுவே அவற்ெருடு மூக்கே
நான்கறிவதுவே அவற்ெருடு கண்ணே
ஐந்தறிவதுவே அவற்ெருடு செவியே
ஆறறிவதுவே அவற்ெருடு மனனே
நேரிதினுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே.

(மரபியல் 27)

புல்லு மரனும் ஓரறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே. (ஷை 28)

நந்து முரளும் ஈரறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே. (ஷை 29)

சிதலும் எறும்பும் மூவறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே. (ஷை 30)

நண்டுந் தும்பியும் நான்கறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே. (ஷை 31)

மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே. (ஷை 32)

மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே. (மரபி. 33)

என்று கூறுகின்றார்.

இங்கே காட்டப்பட்ட சூத்திரங்களின் பொருள் ஜைன சமயக்கொள்கையோடு முற்றும் பொருந்துவது காணலாம். மக்களை ஆறறிவுயிர் என்பது அந்தச் சமயத்தினருள் ஒருசாராரது கொள்கையாதலின் அது பெருவரவிற்றாய்க் காணப்படுதலில்லை. தொல்காப்பியர் தாமாகவே இப்பாகுபாட்டினை அமைத்துக்கொண்டாரெனக் கூறுதலும் தகாது. ஏனெனில், இவ் உயிர் வகையை 'நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே' என அவரே எடுத்து மொழிகின்றார். ஜைன சமயந்தவிரப் பிறசமயங்கட்குரிய பொருட்பாகுபாடுகளில் ஒன்றின்கண்ணும் இவ்வுயிர்வகை தரப்படவில்லை யென்பது மேலே கூறினேன். ஆகவே ஜைன சமயத்திற்கு உரிய தத்துவங்களின் உட்பாகுபாட்டினை எடுத்துத் தொல்காப்பியர் ஆளுதலினாலே, அவர் ஜைனராதல் வேண்டும் என்னுந் துணிபு உறுதியடைகின்றது[1].

3

தொல்காப்பியர் ஜைனராவர் என்பதற்கு அவரது பெருநூலின் கண்ணே பலசான்றுகள் உள்ளன. அவற்றுள் மிகச்சிறந்ததொன்றை மேலே கூறினேன். இப்பொழுது வேறு சில சான்றுகளைக் குறிக்கின்றேன்.

---

1. 'இவர் (பவணந்தி) ஜைனமதத்தினர்....உயிர்களை ஓரறிவுயிர்முதல் ஐந்தறிவுயிர் இறுதியாக அமைந்திருக்கு முறையும்....இதனைப் புலப்படுத்தும்' என்று ஸ்ரீ சாமிநாதையரவர்கள் எழுதியது இங்கே சிந்திக்கற்பாலது (மயிலைநாதருரை. முகவுரை, பக். vii).

தற்காலத்தில் மாத்திரைக்குக் கால அளவு கண்ணிமைப் பொழுதும் கைந்நொடிப்பொழுதும் ஆகும் என்பது அனைவரும் அறிந்தது. இந்த இலக்கணத்தின் வரலாறு யாது? இது முதன் முதலில் எங்கே கூறப்பட்டுள்ளது?

பாணினீய சிக்ஷையை எடுத்துக்கொள்வோம். இங்கே காடை கத்துவது ஒருமாத்திரை என்றும், காக்கை கரைவது இரண்டு மாத்திரை என்றும், மயில் கூவுவது மூன்று மாத்திரை என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பிராதிசாக்கியத்திலே உயிரெழுத்துக்களுள் குறிலை ஒலிக்கும் கால அளவு ஒரு மாத்திரை என்றும், நெடிலுக்கு இரண்டு மாத்திரை என்றும், புலுதத்திற்கு மூன்று மாத்திரை என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. நிமேஷம் அல்லது இமைத்தல கால அளவையாகத் தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் காணப்படுகிறது. ஆனால் அது மாத்திரைக்கு அளவாகும் என்பது விஷ்ணுபுராணத்தில்தான் உள்ளதென்று காட்டியுள்ளார் மானியர் வில்லியம்ஸ். எனவே, கண்ணிமைப்பொழுது மாத்திரையாகும் என்பதற்கு வைதிக நூல்களிலே ஒருவாறு ஆதாரம் கிடைத்துவிட்டது. எனினும், இவ் ஆதாரம் மிகப் பிற்பட்டதாயிருத்தலால் பிற மதங்களைத் தழுவியதா யிருத்தல் கூடும்.

'ஒருமுறை நேத்திரத்தை மூடித்திறப்பதற்குள் வலது கையை வலது முழங்காலைச் சுற்றிவரச் செய்யவும்; அவ்வாறு செய்வதற்கு எவ்வளவு நேரம் வேண்டியிருக்கிறதோ அந்நேரம் ஒரு மாத்ரா காலம் என்று வழங்கப்படுகிறது.' (சூத்ர. அத். 22, 32) என வாக்படர் தமது அஷ்டாங்க ஹ்ருதயத்திலே கூறுகிறார். இங்ஙனமே, முழங்கால் மண்டலத்தைச் சுடக்கு விட்டுக்கொண்டு (கையாற்) சுற்றுவது ஒருமாத்திரை என்று

சாரங்கதர ஸம்ஹிதையில் (உத்தரகாண்டம், அத். 5, 28) காணப்படுகிறது. இது கைந்நொடியைக் கூறினும், இக் கைந்நொடி தனித்து மாத்திரைக்கு அளவாதலைக் குறிக்க வில்லை. கைந்நொடிப் பொழுது தனித்த நிலையில் மாத்தி ரைக்கு அளவாக எங்கேனும் வந்துள்ளதா?

நிமேஷோன் மேஷ காலேந ஸமம் மாத்ராது ஸஸம்ருதா:
அங்குலீஸ்போடநம் யாவத் காலேமாத்ரேதி ஸோச்யதே

என்ற ஒரு சுலோகம் பட்டாஹளங்கர் எழுதிய கன்னட ஶப்தாநு ஶாஶநத்தில் மேற்கோளாக வந்துள்ளது. இவர் ஒரு ஜைனர். இவர் காட்டும் ஶ்லோகமும் பூர்வ ஜைன ஆச்சாரியர்களில் ஒருவர் இயற்றியதே யாதல் வேண்டும். இங்கே கண்ணிமையும் கைந்நொடியும் தனித்தனியே மாத்திரைக்கு அளவாகக் கூறப்பட்டி ருத்தல் காணலாம். ஆகவே, மாத்திரைக்குரிய இவ் இலக்கணம் ஜைனர்களுக்குரியதாம் என்பது விளங்கும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியர்,

கண்ணிமை நொடியென அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்டவாறே

(எழுத். 7)

என்று மாத்திரையின் இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். ஆதலால் இவர் ஜைனராவர் என்பது எளிதில் ஊகிக்கத் தகும். தாமே படைத்துக் கொண்ட இலக்கணம் அன் றென்பது 'நுண்ணிதி னுணர்ந்தோர் கண்டவாறே' என இவர் கூறுதலால் விளங்கும். ஜைன ஆச்சாரியர்களை 'நேரிதினுணர்ந்தோர்' (மரபியல், 27) எனக் குறிப்பிட்டது போலவே, ஈண்டும் 'நுண்ணிதினுணர்ந்தோர்' என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ் அடைமொழி யொற்றுமையும் ஜைன சமயத்தவராகிய ஆசிரியப் பெருமக்களையே உணர்த்துவதெனக் கொள்ளலாம்.

பிறிதொரு சான்றிற்குச் செல்கிறேன், தொல்காப்பியர் தமது எழுத்ததிகாரத்தில்,

ஐ, அம், பல்என வரூஉம் இறுதி
அல்பெயர் எண்ணும் ஆயியல் நிலையும் (394)

என ஒரு சூத்திரம் வகுத்துள்ளார். ஐ, அம், பல் என வருகின்ற இறுதிகளையுடைய தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்னும் சொற்கள் பொருட் பெயராகவும் எண்ணுப் பெயராகவும் வரும். பொருட் பெயராகவன்றி, எண்ணுப் பெயராக வரும் இவ் இறுதிச் சொற்கள் ஏழ் என்னும் எண்ணின் பின் வந்தால் முற்கூறிய அம்முறையிலே நின்று முடியும். அதாவது, எழு என நெடுமுதல் குறுகியும் உகரம் பெறுதலுமின்றி, 'ஏழ்' எனவே நின்று, ஏழ் தாமரை, ஏழ்வெள்ளம், ஏழாம்பல் என முடியும். இதுவே சூத்திரத்தின் கருத்து. 'பல்வெள்ளம் மீக்கூற' என மதுரைக் காஞ்சியிலும் (22), 'வெள்ள வரம்பினூழி' என ஐங்குறு நூற்றிலும் (281), வெள்ளம் என்ற எண் வந்துள்ளது. 'அருவி யாம்பல் ஆயிர வெள்ளவூழி' எனப் பதிற்றுப்பத்தில் (63) ஆம்பல், வெள்ளம் என்ற இரண்டு எண்களும் வந்துள்ளன. இவற்றுள் ஆயிரம் வெள்ளங் கொண்டது ஆம்பலாகும் என்பது உரைகாரர் கூறுவதால் அறியலாம். இந்நூலில் வேறோரிடத்திலும் (21) இவ் எண் வந்துள்ளது. பரிபாடலில் (2),

நெய்தலும் குவளையும் ஆம்பலும் சங்கமும்
மையில் கமலமும் வெள்ளமும் நுதலிய
செய்குறி யீட்டம் கழிப்பிய வழிமுறை

எனக் காண்கிறது. இங்கே கமலம் (தாமரை), வெள்ளம், ஆம்பல் என்ற மூன்று எண்ணுப்பெயர்களும் காணப்படுகின்றன.

இம்மூன்று எண்களும் தமிழ்நூல்களில் முறைப் பட அமைந்த எண்வரிசையைச் சார்ந்தனவாக அறியக் கூடவில்லை. திவாகரத்தில் ஒன்று பத்து முதலிய எண்கள் பதின்மடி கொண்டனவாய்த் தரப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அது வடமொழிக் குறியீடுகளின் ஆட்சி என்பது.

ஏகம் ஒன்றே தசம்பத் தாகும்
நூறு சதமே சகசிரம் ஆயிரம்
பதினா யிரப்பெயர் அயுத மாகும்

என்று தொடங்கி வரும் சூத்திரங்களால் அறியலாம். ஆகவே, தாமரை முதலிய குறியீடுகள் வடசொற்களின் மொழி பெயர்ப்புக்கள் என்று ஊகிக்கலாம். பரிபாடலில் தாமரை யெண்ணைக் குறித்தற்குக் ‘கமலம்’ என்று வருதலும் இதனை உறுதிப்படுத்தும். ஆனால், பெரும்பாலும் ‘பத்மம்’ என்பதே உரிய பேரெண்ணாக வடமொழி நூல் களிற் படிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இதுவே தாமரை யாகும். வெள்ளம் ‘ஸமுத்ரம்’ என்னும் எண்ணாதல் வேண்டும்; ஆம்பல் ‘குமுதம்’ என்பதொரு பேரெண் ணாக இருத்தல் வேண்டும்.

வடமொழியில் பத்மம் என்பதும் ஸமுத்ரம் என்பதும் பேரெண்ணைக் குறித்தற்குச் சாதாரணமாக வழங்குகின் றன. பாஸ்கராசாரியர் இயற்றிய லீலாவதியின் தொடக் கத்தில்.

ஏகதச ஶத ஸகஸ்ராயுத
லக்ஷப்ரயுத கோடய: க்ரமஶ:
அர்புத மப்ஜம் கர்வ நிகர்வ
மஹாபத்ம ஶங்கவஸ் தஸ்மாத்
ஜலதிஶ சாந்த்யம் மத்யம்
பரார்த்தமிதி தசகுணோத்தரா ஸம்ஜ்ஞா:
ஶங்க்யாயா: ஸ்தாநாநாம்
வ்யவஹாரார்த்தம் கிருதா: பூர்வை:

என வருகிறது. இதிற்காணும் 'அப்ஜம்' தாமரை என்று பொருள்படும்; நூறுகோடியை (100,0000000) உணர்த்தும். 'ஜலதி' ஸமுத்திரம் அல்லது வெள்ளம் என்று பொருள்படும்; இதுகோடிகோடியை (100,000000000000) உணர்த்தும். குமுதம் என்பது இதிற் காணப்படவில்லை. இம்மூன்று எண்களில் வெள்ளம் என்பதுதான் முதன் முதலில் அளவிடப்படாத ஒரு பேரெண்ணின் குறியீடாக நின்று, பின் குறிப்பிட்ட ஒரு பேரெண்ணின் பெயராய் அமைந்துவிட்டதென்று நினைத்தற்கு இடமுண்டு. இங்ஙனமே 'ஸமுத்ரம்' என்பதுதான் முதன் முதலில் அளவிடப்படாத பேரெண்ணாக வடமொழியிலும் வழங்கி இருத்தல்வேண்டும். இது ஒன்றே பிற எண்களுடன் தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் இரண்டு இடங்களில் (தைத்திரீய. 4, 4, 11 - 14; 7, 2, 20 - 21) காணப்படுகின்றது. மைத்ராயணீ ஸம்ஹிதையிலும் (2, 8, 14), வாஜஸநேயீ ஸம்ஹிதையிலும் (17, 2) இங்ஙனமே உள்ளது. இவற்றில் ஏகம், உ௱ம், ௱தம், ஸஹஸ்ரம், அயுதம், நியுதம், ப்ரயுதம், அர்புதம், நயர்புதம், ஸமுத்ரம், மத்யம், அந்தம் என்ற எண்கள் உள்ளன.

இனி, குமுதம்[1] என்ற பேரெண்ணைக் குறித்து ஆராய்வோம். மேலே சுட்டியன வைதிக நூல்கள். இவற்றில் ஒன்றிலேனும் காணப்பெறுமையால் பிறமதச் சார்பான நூல்களில் இது காணப்படுதல் வேண்டும். ஜைனர்களுக்குரிய வேதங்கள் நான்கினுள் ஒன்று 'கணி

---

1. திவாகரத்தில் 'சேனைமுக மும்மடி தானும் குமுதம்' என ஒரு சூத்திரம் காணப்படுகிறது. இதில் 'குமுதம்' என்பதை உண்மைப் பாடமென்று கொள்ளினும், ஒரு சேனைத் தொகுதியையே குறிக்கவல்லது; பேரெண்ணைக் குறிக்க மாட்டாது. ஆனால் 'குல்மம்' என்பதுதான் உண்மைப்பாடம்.

தாநுயோகம்' என்பது. இதனைக் 'கரணநு யோகம்' என்றும் வழங்குவர். ஜைன நூல்கள் பெரும்பாலனவற்றில் கணிதப் பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. பகவதீ சூத்திரத்திலும் (90), உத்தராத்யன சூத்திரத்திலும் (அத். XXV 7, 8, 38), ஒவ்வொரு ஜைனமுனிவரும் கணக்கிலும் ஜோதிஷத்திலும் தக்கபயிற்சியுடையவராக இருக்கக் கடவர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ரிஷபதீர்த்தங்கரார் கணிதம் உள்பட எழுபத்திரண்டு கலைகளையும் தமது மூத்த திருக்குமாரரான பரதருக்கு உபதேசித்தனர் என்றும் கூறுவார்கள். இக்கலைகளில் முதலாவதாக எழுத்தும் இரண்டாவதாக எண்ணும் இடம் பெறுகின்றன. அன்றியும் இவர் தமது புத்திரிக்குக் கணிதத்தை உபதேசித்தனர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. 24-ம் தீர்த்தங்கரராகிய மகாவீரர் கணிதத்தில் சிறந்த பயிற்சி பெற்றிருந்தனர் எனக்கொள்வர். இது ரிஷப தத்தரின் மனைவி தேவானந்தை கண்ட பதினன்கு சொப்பனங்களுள் ஒன்றால் வெளியாகின்றது. மகா வீர சுவாமியை 'ஸங்க்யா ஜ்ஞான ப்ரதீபன்' என்று மகாவீராச்சார்யர் வணக்கஞ் செலுத்துகின்றார். பூர்வத்தில் ஜைனர்கள் கணித ஜோதிஷநூல்கள் பலவும் இயற்றியிருக்கின்றனர். சூர்ய ப்ரஜ்ஞப்தி, சந்திர ப்ரஜ்ஞப்தி என்பன இரண்டு பிரசித்தமான நூல்கள். ஜோதிஷ கரண்டகம், க்ஷேத்ர ஸமாஸம், கணிதஸார ஸங்க்ரகம், அங்குல சப்ததி என்ற வடமொழி நூல்களையும், ஜாதக திலகம், வியவகார கணிதம், க்ஷேத்ர கணிதம், வியவகாரரத்நம், லீலாவதி, ஜைநகணித சூத்ரோதாகரணம் முதலிய கன்னட நூல்களையும் இயற்றியவர்கள் ஜைனர்களே. ஆகவே, "குமுதம்' என்ற பேரெண்ணும் அவர்களது நூல்களிலே காணுதற்கு இயைபு உண்டு. இதற்கேற்ப ஜைனர்களுக்குரிய தத்வார்த்தாதிகம சூத்திரத்திற்கு (IV-15) உமாஸ்

வாதி இயற்றிய ஸ்வோபஜ்ஞ பாஷ்யத்தில் 'குமுதம் என்ற பெயர் எண்ணுக்குரியதாகக் காணப்படுகிறது[1] ஆகவே ஜைன சமயத்தினர்கள் வழங்கிவந்த இட் பெயரினையே தொல்காப்பியர் 'ஆம்பல்' என மொழி பெயர்த்து ஆண்டிருத்தல் வேண்டும். அவர் ஜைனராவர் என்பது இதனாலும் வெளியாகும்.

மேற்குறித்த சான்றுகளேயன்றி, வேறொரு சான் றும் காணக்கிடக்கின்றது. தொல்காப்பியர்,

பாட்டிடை கலந்த பொருள வாகிப்
பாட்டி னியல பண்ணத் திய்யே

(தொல். செய். 180)

என ஒரு சூத்திரம் இயற்றியுள்ளனர். இதில் பண்ணத்தி என்பதன் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது.

இச்சொல் வழக்காறு யாண்டுள்ளது? இதன் பொருள் யாது?

தமிழ் நூல்களால் இது புலப்படுமாறில்லை. உரை எழுதியவர்களுள் இளம் பூரணர் 'பண்ணைத் தோற்று வித்தலின் பண்ணத்தியாயிற்று' எனச் சொல்லிலிருந்து ஏதோ ஒரு பொருளை அமைத்துக்கொண்டனர். தோற்று வித்தல் என்பதற்குரிய சொல்லுறுப்பு இதன்கண் இல்லை. பேராசிரியர், 'பாட்டிடைக் கலந்த பொருளவாகி' என்பதனையும் 'பாட்டினியல' என்பதனையும் கொண்டு உதாரணமாகச் சில பழைய நூல்களைக் காட்டினர். இவ ரும் 'பண்ணத்தி' என்பதன் வழக்காற்றினைத் தெரிவித் தாரல்லர்.

ஜைனர்கள் இயற்றிய பூர்விகச் செய்யுள் வகை யொன்றின் பெயராகப் பண்ணத்தி வழங்கி வந்திருக்

1. 'Gaekwad's Oriental Series, Ganita-tilaka : Introduction. p.XVIII

கிறது. உதாரணமாக 'பகவதீ வ்யாக பண்ணத்தி,' 'வியாக பண்ணத்தி', 'சூர்ய பண்ணத்தி', 'சந்த பண்ணத்தி' என்பனவற்றைக் காட்டலாம். ஜைன நூல்களில் தவிர, இவ் அரிய பெயர் வேருேரிடத்தும் காணப்பெற வில்லை. 'விஜ்ஞாபனம்' என்பது விண்ணுணம் என வரும். 'ஆஜ்ஞப்தி' என்பது ஆணத்தி எனவரும். இவை போல 'ப்ரக்ஞப்தி' என்பது 'பண்ணத்தி' என வந்துள்ளது. இது பாகதச் சிதைவு. பாகத நூல்களில் காணப்படும் செய்யுள் வகையின் இலக்கணத்தைத் தமிழ்ச் செய்யுள் வகைக்குச் சார்த்தித் தொல்காப்பியர் விதித்தனர். இதனுலும் தொல்காப்பியர் ஜைனர் என்பது போதரும்.

ஜைனர்களது நாற்கதிகளுள் தேவகதிக்குரிய சில இயல்புகளை

வண்டே இழையே வள்ளி பூவே
கண்ணே அலமரல் இமைப்பே அச்சமென்று
அன்னவை பிறவும் ஆங்கவண் நிகழ
நின்றவை களையும் கருவி என்ப (களவியல், 3)

என்ற சூத்திரத்தில் தொல்காப்பியர் எடுத்தாளுகின்ருர். இதுவும் இவர் ஜைனர் என்பதற்கு ஒரு சான்ருகும்.

இறுதியாக, ஐந்திரவியாகரணம் வைதிக சமயிகளால் பூர்வகாலந் தொட்டு மேற்கொள்ளப்படாதது. ஏனெனில், அது புறச்சமயத்தார்களால் பாராட்டப் பெற்று வந்த இலக்கண முறையாகும். புறச்சமயிகளுள் ஜைனர்கள் இவ்வியாகரண மதத்தைப் பெரிதும் போற்றி வந்தனர். 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' எனக் கூறப்படுவதனுலே தொல்காப்பியரும் ஜைன சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என உய்த்துணரலாகும். இவ்வூகம் மேற்காட்டிய சான்றுகளால் உறுதியடைகின்றது.

iii. காலம்

1

இப்பொழுதுள்ள இலக்கணங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் தொல்காப்பியந்தான் மிகப் பழமையானது. இதனை இயற்றிய தொல்காப்பியர் வடமொழிப் பேரிலக்கணத்தைச் செய்த பாணினிக்கு முந்தியவர் ஆவர் என்று சில தமிழறிஞர்கள் கூறிவருகின்றார்கள். இக் கொள்கைக்குரிய முக்கிய காரணம் தொல்காப்பியரோடு உடன்கற்ற ஒருசாலை மாணாக்கராகிய பனம்பாரனார் தொல்காப்பியரை 'ஐந்திரத்தில் வல்லவராவர்' எனக் குறித்துள்ளமையேயாகும். 'ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியன்' என்பது பனம்பாரனார் இயற்றிய பாயிரத்தில் வரும் ஓர் அடி. ஐந்திர வியாகரணம் பாணினீயத்திற்கு முற்பட்டதென்றும் பாணினீயம் தோன்றியபின் வழக்கொழிந்து விட்டதென்றும் இவர்கள் கருதுகின்றார்கள். தொல்காப்பியனார் காலத்துப் பாணினீயம் உளதாயிருக்குமேல், தொல்காப்பியர் அதனையே கற்று அதில் சிறந்து விளங்கியிருப்பார். 'பாணினீயம் கற்று வல்லவர்' என்று அவரைக் கூறாமையினாலே அவர் பாணினிக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர் என்று இந்த அறிஞர்கள் கொள்ளுகின்றார்கள்![1]

இக்காரணத்தை நாம் ஊன்றி நோக்கினால் அது வலிமையுடையதாகாது என்பது விளங்கும். ஏனெனில் ஐந்திரம் பாணினீயத்திற்குப்பின் வழங்கவில்லை என்று ஒருதலையாகத் துணியமுடியாது. மேலும், ஐந்திரம்[2] ஒரு

1. M. Sreenivasa Iyengar, Tamil Studies, p. 17.

2. பூஜ்யபாதர் இயற்றிய ஜைனேந்த்ர வியாகரணத்தை 'ஐந்திரம்' என்று சிலர் கூறுவர். இது கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது.

தனிப்பட்ட இலக்கணமாக எப்பொழுதாவது இருந்த துண்டா என்பதும் ஐயப்பாட்டிற்கு இடமுயுள்ளதே. பாணினியினுடைய இலக்கண முறை ஸமிஜ்ஞை முதலிய வற்ருல் நிறைந்து இயற்கையான முறைகளோடு பெரிதும் மாறுபட்டுள்ளது. இதற்கு மாருக ஓர் எளிய, இயற்கையான - யாவருக்கும் விளங்கும்படியான - வகையில் இலக்கண அமைப்பு - முறை ஒன்று உளதா யிருத்தல் வேண்டும். பிராதிசாக்கியத்தில் இந்த எளிய முறை காணப்படுகிறது. இம்முறையை நமது புராணங்களில் கூறப்படும் இந்திரன் தோற்றுவித்தான் என்று நம்பினர். இவன் இந்த எளிய முறையை அமைத்து இலக்கண நூல் ஒன்று செய்தான் என்றும் கற்பித்தனர். எளிதாயிருந்தபடியாலே இம்முறையைப் பலர் கையாண்டார்கள். தனியான ஓர் இலக்கண மதமாகவும் இது கொள்ளப்பட்டது. இந்த மதம்தான் 'ஐந்திரம்' எனப் பெயர் பெறலாயிற்று. பாணினி ஆசிரியர், பதஞ்சலி ஆசிரியர், காசிகரவிருத்தி ஆசிரியர் இவர்களுள் ஒருவரேனும் இம் மதத்தை 'ஐந்திரம்' என்ற பெயரால் அழைத்ததில்லை. வடமொழி இலக்கணங்களை ஆராய்ச்சி செய்த கீல்கார்ண் (Kielhorn), பெல்வெல்க்கர் (Belvalkar) என்ற இரு பேராசிரியரும், ஐந்திரமதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்கள் பாணினீயத்திற்கு முற்பட்டதாயினும், ஐந்திரமதமும் அதன் பெயரும் ஏற்பட்டமை அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தேதான் என்று கருதுகிருர்கள்[1]. ஸர்வவர்மன் சுமார் கி. பி. முதல் நூற்ருண்டில் இயற்றிய 'காதந்த்ரம்' ஐந்திர மதத்தைச் சார்ந்தவற்றுள் சிறந்தது என்பர். இந்த இலக்கணம் 'கௌமாரம்' அல்லது 'காலாபம்' என்றும் வழங்கப்பெறும்.

---

1. Systems of Sanskrit Grammar, p. 11

மேற்கூறியவற்ருல் ஐந்திரம் என்னும் பெயர் வழக்கும் மதமும் பாணினீயத்துக்குப் பிற்பட்டனவே என்பது விளங்கும். தற்காலத்துள்ள ஒருவன் வில்லி பாரதத்தில் வல்லவன் என்று கூறப்படுவாஞயின் அவன் பெருந்தேவஞர் காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தவன் என்பது அமைதியுடைத்தாகுமா? மேற் குறித்த தமிழறிஞர்களது கொள்கையும் இதுபோன்றதுதான்.

பாணினீயம் முற்பட்டதாயின், அதனை விடுத்து ஐந்திரத்தைத் தொல்காப்பியர் கைக்கொண்டதற்குக் காரணம் என்ன வென்று கேட்கலாம். காரணம் மிக வெளிப்படையாக உள்ளதே. பாணினி ஆசிரியர் குறி யீடுகளையும் தாமாகப் படைத்துக் கொண்ட சொற்களை யும் ஆண்டிருக்கிருர். இவை, பீஜகணிதத்தில் குறி யீடுகள்போல, பாணினீய இலக்கணத்திற்கு உதவின. இவற்றைப் பயன்படுத்தித் தெளிவாகவும் மிகச் சுருக்க மாகவும் மொழிபற்றிய பீஜகணிதநூலை இவர் இயற்றிஞர் என்றுதான் நாம் சொல்ல வேண்டும். உதாரணமாக, நிலைமொழியீற்றில், இ, உ, ருF, லூ என்ற இவ் எழுத்துக் கள் குறிலாகவேனும் நெடிலாகவேனும் நின்று வரு மொழி முதலில் உயிர்வருமாயின் நிலைமொழியீறு ய், வ், ர், ல் எனமுறையே திரியும். இவ்விதியை, "இகோயணசி" என்ற சூத்திரத்தால் பாணினி குறித்துள்ளார். இங்கே 'இக்' என்பது இ, உ, ருF, லூ என்பவற்றையும் 'யண்' என்பது ய், வ், ர், ல் என்பவற்றையும் 'அச்' என்பது உயிரெழுத்துக்களையும் குறிக்கும். இவர் இலக்கணத்தை உணர்ந்து கொள்வதில் ஞாபக சக்தி பெரிதும் வேண்டப்படும். ஒரு விதியின் பொருளை உணரவேண்டு மாயின், அவ்விதிக்கு முன்னருள்ள அனைத்து விதிகளை யும் ஞாபகத்தில் வைத்தலோடு தாது பாடத்தையும் கண பாடத்தையும் மனனம் பண்ணியிருத்தல் வேண்டும்.

தாது பாடம் வினைப் பகுதிகளை யெல்லாம் ஒருசேரத் தொகுத்துக் கூறும். கணபாடம் என்பது சொல்-தொகுதிகளின் இயல். இத்தொகுதி ஒவ்வொன்றிலும் முதலாவது வரும் சொல்லையே ஓர் இலக்கண விதியில் பாணினியாசிரியர் குறித்திருப்பர். அங்ஙனம் குறித்த அளவில், அச்சொல்லோடு தொடங்கும் அனைத்துச் சொற்களும் அவ்விதியினையே பின்பற்றும் என்பது ஆசிரியரது கருத்தாகும். இவ்வாருக பிரத்தியாகாரம் முதலிய சுருக்கங்களினுலும், பல்வேறு குறியீடுகளினு லும், பிற குறிப்புக்களாலும் வடமொழி முழுவதையும், அதன் சிதைவு வடிவம் முதலிய அனைத்தையும், ஒரு சிறு நூலாகப் பாணினி ஆசிரியர் மிக்க திறமையோடு அமைத்திருக்கின்ருர்.[1]

இவ்வகையாய் அமைந்த பாணினீயமுறை வட மொழியோடு யாதொரு தொடர்புமற்ற பிறிதொரு மொழி யின் இலக்கணத்தை அமைப்பதற்குச் சிறிதும் பயன்பட மாட்டாது என்பது தெளிவு. அன்றியும் வேருெரு காரணமும் உளது. தொல்காப்பியர் ஜைனர் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் உள்ளன; ஆதலால் அவர் ஓர் புறச் சமயி ஆவர். தம்போன்ற புறச்சமயிகளால் கற்றுப் போற்றப்பட்ட ஓர் இலக்கண முறையையே அவர் பின் பற்றுதல் இயற்கை. ஐந்திரம் அவ்வகை இலக்கண முறையுள் ஒன்று.

தற்காலத்துள்ள ஓர் ஆசிரியர் பின்வருமாறு எழுது கின்ருர்: ‘சாந்திர வியாகரணம் முதலியன பாணினீ யத்திற் கூறியுள்ள முறையையே பெரிதும் பின்பற்றின.

1. History of Civilization: Ancient India and Indian Civilization, p. 247

எனினும், புதுமுறைகளும் தோன்றத் தொடங்கின. இவற்றின் விளைவாகக் 'காதந்த்ரம்' என்னும் பெயருடைய ஓர் இலக்கணத்தை ஸர்வ வர்மன் இயற்றினர். அது அவர் காலத்தில், பெரிதும் பயன்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், மத்திய ஆசியாவரையிலும் அது வழக்கில் இருந்தது **என**த் தெரிகிறது. தென்னிந்தியாவிலும் திராவிடமொழிகளின் இலக்கணங்களுக்கு அது முன்மாதிரியாகவும் பயன்பட்டது[1].'

முடிவாகப் பாணினியின் பேரிலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் கையாண்டுள்ளார் என்பதையும் நாம் மறக்க முடியாது. யாஸ்கரது நிருக்தத்தில்,

சத்வாரி பதஜாதாநி நாமாக்யா தோசோபஸர்க்க நிபாதச்ச

எனச் சொற்களின் பாகுபாடு வரையறுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நாமம், ஆக்யாதம், உபஸர்க்கம், நிபாதம் எனச் சொற்கள் நான்கு வகைப்படும் என்பது இதன் கருத்து. ஆனால் பாணினீயத்தில் 'ஸுப்-திங்-அந்தம் பதம்' (1, 4, 14) என்று வருகின்றது. இதனையே தொல்காப்பியர்,

சொல்லெனப் படுப பெயரே வினையென்று
ஆயிரண் டென்ப அறிந்திசி னோரே.

(தொல், சொல், 158)

எனச் சூத்திரம் செய்தனர்.

இடைச்சொற் கிளவியும் உரிச்சொற் கிளவியும்
அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்றும் என்ப

(தொல், சொல், 159)

---

1 History of Civilization: Ancient India and Indian Civilization, p. 248

என நிருக்தம் கூறியுள்ளதனையும் அவர் அடுத்தபடியாக உடன்பட்டனர். பாணினி முனிவர் இயற்றியதாகக் கூறப்படும் சிக்ஷையுங்கூடத் தொல்காப்பியருக்குப் பயன் பட்டுள்ளது எனத் தோன்றுகிறது. சிக்ஷையில்,

அஷ்டௌ ஸ்தாநாநி வர்ணாநாம் உர: கண்ட: சிரஸ்ததா:
ஜிஹ்வாமூலஞ்ச·தந்தாஸ்ச நாசி கோஷ்டௌச தாலுச.

என வந்துள்ளது. இதனையே,

உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்
அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா எழுத்துஞ் சொல்லுங் காலை
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவே றியல
திறப்படத் தெரியுங் காட்சி யான.

(தொல். எழுத். 83)

என்ற சூத்திரத்தில் குறிப்பிடுகிறார். ஆகவே தொல் காப்பியர் பாணினி முனிவர்க்கு முற்பட்டவர் என்ற கொள்கை சிறிதும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதன்று. பிற் பட்டவர் என்றே நாம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு சொல்லிய அளவில், தொல்காப்பியரது காலத்தை வரையறை செய்தவர்களாகமாட்டோம். பாணினியின் காலம் இன்னும் அறுதியிடப்படவில்லை. R. G. பண்டர்க்கர் கி. மு. 8-ம் நூற்றாண்டில் அவர் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும் என்பர். கோல்ஸ்டக்கர் என்ற பேராசிரியர் தவிர, மற்றைய மேனாட்டு ஆராய்ச்சி யாளர்கள் அனைவரும் கி. மு. 4 அல்லது 5-ம் நூற்றாண் டினராக அவரைக் கொண்டுள்ளார்கள். வடமொழியி

லுள்ள பூர்வ இலக்கியங்களின் காலம் பெரும்பாலும் ஊக மாகவே உள்ளன. மகாபாஷ்யத்தை இயற்றிய பதஞ்சலி யின் காலம் ஒன்றே ஐயத்திற்கிடமின்றித் திட்டமாக அறியப்படுவது. வடமொழி இலக்கியத்தின் சரித்திரத் திற்கு அது ஒரு முக்கியமான, அறுதியான எல்லைக் கல்லாக உள்ளது. இப்பதஞ்சலி முனிவர் தம்முடைய மகாபாஷ்யத்தை கி. மு. 150-ல் இயற்றினர். இவருக்கும் தொல்காப்பியருக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு உண்டா என்று நாம் நோக்குதல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியத்தில் ஒரு சூத்திரம் பதஞ்சலியின் கூற்றை மொழி பெயர்த்து வைத்திருப்பதுபோல் உள் ளது. அது வருமாறு :

அவைதாம்
முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலும்
இருமொழி மேலும் ஒருங்குடன் நிலையலும்
அம்மொழி நிலையாது அன்மொழி நிலையலும்
அந்நான்கு என்ப பொருள்நிலை மரபே

(தொல். சொல். 419)

இங்கே தொகைச் சொற்களின் பொருள் - நிலை கூறப்படுகிறது. முன்மொழியிலே பொருள் சிறந்து நிற்றலும், பின்மொழியிலே பொருள் சிறந்து நிற்றலும், இருமொழிகளிலும் பொருள் ஒருங்கே சிறந்து நிற்றலும், இருமொழிகளிலும் பொருள் நில்லாது வேற்றுமொழி யிலே பொருள் சிறந்து நிற்றலும் என இங்ஙனம் நான்கு வகை என்று சொல்லுவர். பொருள் நிற்கும் நிலையின் மரபு என்பது பொருள். இதனை,

இஹகஸ்சித் ஸமாஸா : பூர்வ பதார்த்த ப்ரதாந :
கஸ்சித் உத்தர பதார்த்த ப்ரதாந :
கஸ்சித் அந்ய பதார்த்த ப்ரதாந :
கஸ்சித் உபய பதார்த்த ப்ரதாந :

என்ற பதஞ்சலியின் வாக்கியங்களோடு[1] ஒப்பிட்டு ஒப்புமையை அறிந்து கொள்ளலாம். இரண்டும் பொருளில் சிறிதும் வேறுபடவில்லை என்பது தெளிவு. பாணினியாசிரியரும் காத்தியாயனரும் இவ்வாறு நான்கு கூருகத் தொகைச் சொற்களைப் பகுத்துக் கூறவில்லை. பதஞ்சலி தாம் தமது மகாபாஷ்யத்தில் இப்பாகுபாட்டை முதன் முதலாக எடுத்துக் கூறுகிருர். ஆகவே, இப்பெரு நூலிலிருந்து தொல்காப்பியர் இப்பாகுபாட்டினை எடுத்தாண்டுள்ளார் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. தொல்காப்பியர் 'அந்நான்கு என்ப' எனத் தமது சூத்திரத்தில் கூறுதலால், அவர் தாமே படைத்துக்கொண்டார் என்று கூறுதற்கும் இடமில்லை. மயிலைநாதர் உரையால் (நன். 369) அவிநயரும் இப்பொருள்படச் சூத்திரம் ஒன்று இயற்றியிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதலாம். அவிநயர் தொல்காப்பியரோடு ஒரு சாலை மாணுக்கர் என இப்பொழுது கூறிவருகின்றனர். இதற்கு ஆதாரம் அறியக்கூடவில்லை. பிற்பட்டவர் என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உள்ளன.

பதஞ்சலி முனிவர்க்குத் தொல்காப்பியர் கடப்பட்டுள்ளார் என்பது வேருெரு சான்ருலும் அறியக் கிடக்கிறது. தொல்காப்பியர் இலக்கணம் என்ற சொல்லை வியாகரணம் என்ற பொருளில் வழங்கி இருக்கின்றனர்.

இலக்கண மருங்கில் சொல்லா றல்ல

எனச் சொல்லதிகாரம் 27-ம் சூத்திரத்தில் வருகிறது. இலக்கணம் என்பது 'லக்ஷண' என்ற வடமொழியின் பிராகிருதத் திரிபு. லக்ஷண என்பதை 'வியாகரணம்' என்ற பொருளில் முதன் முதலாக வழங்கியவர் பதஞ்சலி முனிவரேயாவர். இவருக்கு முற்பட்டு வார்த்திகத்தை

1. Kielhorn I, pp 379 - 380, 382, 392.

இயற்றிய காத்தியாயனர் இப்பொருளை ஒருவாறு குறிப்பித்துள்ளார்.

லக்ஷ்ய லக்ஷணே வியாகரணம்

என்ற வார்த்திகத்தின் கீழ்,

ஸப்தோ லக்ஷ்ய சூத்ரம் லக்ஷணம்

எனப் பதஞ்சலி முனிவர் எழுதினர். வேறோரிடத்தும் லக்ஷணம் என்பதனை இப்பொருள்பட இவர் எழுதியுள்ளார்.

ந லக்ஷணே பதகாரா அனுவர்த்யா : பதகாரை :
நாம லக்ஷணம் அநுவர்த்தியம்.

எனக் கீல் ஹார்ண் பதிப்பில் இரண்டாவது ஸம்புடத்தில் 85-ம் பக்கத்தில் காணப்படுகின்றது.[1] இதுமட்டும் அன்று. லக்ஷணம் என்பது வடமொழியில் 'குறி' என்றும் பொருள்படும். இக் 'குறி' என்ற சொல்லையே ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் என்ற பொருளில் வழங்கியுள்ளார்.

உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலமெனக்
கொள்ளும் என்ப குறியறிந் தோரே.

(தொல். பொருள். 50)

என்பது பொருளதிகாரச் சூத்திரம்.

இவ்வாறாக, தொல்காப்பியர் பதஞ்சலி முனிவர்க்குக் கடப்பட்டுள்ளார் என்பது நன்கு தெளிவாகிறது. எனவே, அவர் கி. மு. 150-க்குப் பின் வாழ்ந்தவர் என்பது அறுதியான முடிபாகும்.

---

1. P. C. Chakravarthi : Linguistic Speculations of the Hindus, p. 409, 3.

2

தொல்காப்பியர் கி. மு. 150-க்குப் பிற்பட்டவரென்று மேலே துணிந்தோம். இவர் காலத்தை இன்னுந் திட்டமாக அறுதியிடுவதற்கு வேறு சான்றுகள் உளவோ என்று நோக்குவோம்.

பூப்பின் புறப்பா டீராறு நாளும்
நீத்தகன்று உறையார் என்மனூர் புலவர்

(பொருள். 185)

என்ற தொல்காப்பியர் கருத்து மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் (iii, 46, 47) காணப்படுகிறது. இந்த ஸ்மிருதியின் காலத்திற்குப் பின்-எல்லை கி. பி. 200 என்பர் ஆசிரியர் காணே (P. V. Kane). எனவே தொல்காப்பியர் கி. பி. 200-க்குப் பிற்பட்டவர்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தின் இறுதியில் முப்பத்திரண்டு வகை உத்திகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இந்த உத்திகள் கௌடில்யரது அர்த்த சாஸ்திரம், சுசுருதம் முதலான நூல்களிலும் உள்ளன. கௌடில்யரது காலம் கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதன்று என்பர் ஆசிரியர் உவிண்டர் நீட்ஸ்[1]. எனவே, தொல்காப்பியர் காலமும் கி. பி. 300-க்குப் பிற்பட்டதாகும்.

தொல்காப்பியர் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளைப்பற்றிக் கூறியுள்ளமை நன்கறியப்பட்டதே.

நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப.

(மெய்ப்பாட். 3)

---

1. Winternitz: History of Indian Literature (German Edition) Vol. III p. 523

என்பது சூத்திரம். இங்கே 'என்ப' என்ற சொல் கவனித்தற்குரியது. தொல்காப்பியர் தாமே வகுத்துக் கொண்ட மெய்ப்பாடுகள் அல்ல இவை. பிறர் கூறியன வற்றையே இவர் எடுத்துச் சொல்லுகிறுர். 'என்ப' சூத்திரத்தில் வரும் சொல் இதனை நன்கு புலப்படுத்து கிறது. இப் பிறர் யார்? இளம்பூரணர், 'வியப்பெனி னும் அத்புதம் எனினும் ஒக்கும்; காமம் எனினும் சிருங் காரம் எனினும் ஒக்கும்; அவலம் எனினும் கருணை எனினும் ஒக்கும்; உருத்திரம் எனினும் வெகுளி எனி னும் ஒக்கும்' என்று எழுதினர். பேராசிரியரும் இங் ஙனமே எட்டு மெய்ப்பாடுகளுக்கும் உரிய வடமொழிப் பெயர்களைக் குறித்தனர். இவ்வாறு வடமொழிப் பெயர் களைத் தருதலினுல் இவ்வடமொழிப் பெயர்களே பெரு வழக்கென்பதும் இக்கருத்துக்கள் வடமொழியிலுள்ள னவே என்பதும் ஊகிக்கத்தகும். ஆகவே முன்கூறிய பிறர் ஒரு வடமொழியாசிரியர் என்பது பெறப்படும். வட மொழியில் இப்பொருள்களைக் குறித்து முதன் முதல் நூல் இயற்றியவர் பரத முனிவர்.

> ச்ருங்கார ஹாஸ்ய கருணு ரௌத்ர வீர பயாநகா :
> பீபத்ஸாத்புத ஸம்ஜ்ஞௌ சேத்ய நாட்யேரஸா : ஸ்ம்ருதா :

எனத் தமது நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் கூறினர். (VI-15)

தொல்காப்பியர் இவரது நூலினையே பின்பற்றியுள் ளார் என்பது வெளிப்படை. இம்முனிவருக்குப் பின்வந்த வடமொழி ஆசிரியர்களுள் சிலர், சுவைகள் ஒன்பதென் றும், வேறு சிலர் ஒன்பதுக்கும் மேலாக உள்ளன என்றும், இன்னும் சிலர் சுவைகளை வரையறைப்படுத்தல் இயலாது என்றும் கொண்டனர். முனிவர்மட்டுமே சுவை எட்டு எனக் கொண்டுள்ளார்; இவரது மதத்தினையே தொல்காப்பியர் மேற்கொண்டனர்.

பரத முனிவரின் காலம் கி. பி. நான்காம் நூற்றூண்டென்பர்[1]. ஆகவே தொல்காப்பியரின் காலம் நான்காம் நூற்றூண்டிற்குப் பிற்பட்டதாகும்.

தலைவனைக்கண்டு பிரிந்த தலைவிக்குப் பத்து அவத்தைகள் உளவெனத் தொல்காப்பியர் கூறுவர். இது,

வேட்கை யொருதலை யுள்ளுதல் மெலிதல்
ஆக்கஞ் செப்பல் நாணுவரை யிறத்தல்
நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்
மறத்தல் மயக்கம் சாக்காடு என்றுஅச்
சிறப்புடை மரபினவை களவென மொழிப

(களவியல் 9)

என்ற சூத்திரத்தாலும் அதன் உரையாலும் விளங்கும். 'மொழிப' என்று சூத்திரத்தில் வருவதனுல் இவ் அவத்தைகள் தொல்காப்பியர் தாமே படைத்துக்கொண்டன அல்ல என்பது தெளிவு. இவற்றை 'தசாவஸ்தை' என்பர் வடநூலார். இந்த அவத்தைகள் வாத்ஸ்யாயனரது காமசூத்திரத்தில் ஐந்தாம் அதிகரணத்தில், முதல் அத்தியாயத்தில் காணப்படுகின்றன. இக்காம சூத்திரம் கி.பி. 4-ம் நூற்றூண்டில் எழுதப்பட்ட தென்பது வடமொழி யாராய்ச்சியாளர்[2] கருத்து. எனவே, தொல்காப்பியர் காலமாக நாம் மேலே கண்ட முடிபு வலியுறுதல் காணலாம்.

---

1. P. R. Bhandarkar : Indian Antiquary vol. 41 (1912), p. 158. Jacobi : Bhavasatte of Dhanavala, p. 84. Probably 3rd Century A. D.

2. Winternitz : History of Indian Literature (German Edition) Vol. III p. 540.

வர்ணனைக் குரிய மரபுகளில் ஒன்று 'வண்டே இழையே' (களவியல், 3) என்ற சூத்திரத்திற் காணப்படுகின்றது. இம் மரபு சங்கச் செய்யுட்களில் காணப்பெறவில்லை. தொல்காப்பியம் இம்மரபினைக் கூறுதலால், அச் செய்யுட்களுக்கு இவ் இலக்கணம் பிற்பட்டதாகும்.

மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்
துறந்த ஒழுக்கம் கிழவோற்கு இல்லை

(களவியல், 45)

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் 'ஓரை' என்றசொல் வந்துள்ளது. இச்சொல் கிரேக்க மொழியிலிருந்து வடமொழியிற் புகுந்ததென்றும், இதனை வழங்கிய தொல்காப்பியம் 4-ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டதென்றும் ஆசிரியர் பெரிடேல் கீத் கூறியுள்ளார். இங்ஙனமாக, எவ்வகையால் நோக்கினும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் எனக் கொள்ளுதலே பொருந்துமெனத் தோன்றுகிறது.

2. கபிலர்

சங்ககாலத்துப் புலவர்களுள் ஒருவராகிய கபிலர் அப் புலவர்களாலேயே புகழப்பட்ட பெருமையுடையவர். இவரது செய்யுட்களின் அளவை நோக்கினும் இவரே முதன்மையாக உள்ளவர். நற்றிணையில் இருபதும், குறுந்தொகையில் இருபத்தொன்பதும், ஐங்குறு நூற்றில் நூறும், பதிற்றுப்பத்தில் பத்தும், அகநானூற்றில் பதினறும், புறநானூற்றில் முப்பதும், குறிஞ்சிப்பாட்டில் ஒன்றும் ஆக மொத்தம் இருநூற்ருறு செய்யுட்களை இவர் இயற்றியுள்ளார். இக்கணக்கில், இவர் செய்த தாகக் கூறும் குறிஞ்சிக் கலிச் செய்யுள் இருபத்தொன்ப தும் சேர்க்கப்பெறவில்லை. ஏனெனின், கலித்தொகை யில் ஒவ்வொரு கலியும் செய்தவர் இன்னர் என்று குறிப் பிடும் வெண்பா தற்காலத்துள்ளவர் ஒருவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டது. ஆதலால், குறிஞ்சிக்கலி இவர் இயற் றியது என்பதற்குத் தக்க ஆதாரமில்லை.

கபிலர் என்ற பெயருடைய புலவர்கள் பலர் முற்கா லத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். சங்கப் புலவர்களுள் 'தொல்கபிலர்' என்ருெருவர் காணப்படுகிருர். இவர் வேறு, கபிலர் வேறு என்பதைத் 'தொல்' என்ற அடை மொழியே விளக்குகிறது. பதினேராந் திருமுறையில் மூத்த நாயனர் திருவிரட்டை மணிமாலை முதலிய மூன்று பிரபந்தங்களையும் இயற்றியவர் 'கபிலதேவ நாயனர்'. இவரும் கடைச்சங்கப் புலவராகிய கபிலரும் வேருவர் என்பது அப்பெயர்க்குப் பிற்படச் சேர்த்துள்ள உபசாரத் தொடராலும், சங்க இலக்கிய நடைக்கும் திருவிரட்டைமணிமாலை முதலிய பிரபந்தங்களின் நடைக்

கும் உள்ள வேறுபாட்டினுலும் அறியலாகும். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்ருகிய 'இன்ன நாற்பது' கபிலரால் இயற்றப்பட்ட தென்பது பெரும்பாலார் கொள்கை. ஆனுல் ஏட்டுப் பிரதிகள் சிலவற்றில் ஆசிரியர் பெயர் 'கபிலதேவர்' எனக் காணப்படுகிறது. மேலும் இக்கீழ்க் கணக்கு நூல்களை இயற்றினுருள் பெரும்பாலார் சங்ககாலத்தவரல்லர். எனவே, இன்ன நாற்பதும், பன்னிரு பாட்டியல் என்ற நூலில் கபிலர் பெயரால் வழங்கும் சூத்திரங்களும் சங்ககாலப் புலவரின் வேருன ஒருவரால் இயற்றப்பட்டன என்று கொள்ளுவதே நேரிது.

சங்ககாலத்துக் கபிலர் கவித்திறமையில் சிறந்து விளங்கியவர். இவர் காலத்திலே பிரகத்தன் என்ற பெயருடைய ஆரிய அரசனெருவன் இருந்தான். அவனுக்குத் தமிழின் சுவையையும், தமிழ்ப் புலவர்கள் பெரிதும் போற்றிவந்த அகவொழுக்கத்தின் சிறப்பையும் உணர்த்தும் தருவாயொன்று கபிலர்க்குக் கிடைத்தது. குறிஞ்சிப் பாட்டு என்னும் அழகிய செய்யுளை இயற்றி அவ்விரண்டினையும் உணர்த்தினர். இப்பாட்டின்கண் வரும்,

பல்கதிர் மண்டிலம் கல்சேர்பு மறைய,
மான்கணம் மரமுதல் தெவிட்ட, ஆன்கணம்,
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதர,
ஏங்குவயிர் இசைய கொடுவாய் அன்றில்
ஓங்கு இரும் பெண்ணை அகமடல் அகவ,
பாம்புமணி உமிழ, பல்வயின் கோவலர்
ஆம்பலந் தீங்குழல் தெள்விளி பயிற்ற,
ஆம்பல் ஆயிதழ் கூம்புவிட, வளமனைப்
பூந்தொடி மகளிர் சுடர்தலைக் கொளுவி
அந்தி அந்தணர் அயர, கானவர்,
விண்தோய் பணவை மிசை ஞெகிழி பொத்த,

வான மாமலை வாய்சூழ்பு கறுப்ப, கானம்
கல்லென்று இரட்ட, புள்ளினம் ஒலிப்ப,
சினைஇய வேந்தன் செல்சமம் கடுப்பத்
துனைஇய மாலை (216—230)

என்ற மாலைக்கால வருணனை படித்து இன்புறுதற் குரியது.

கபிலர் இயற்கையழகில் ஈடுபட்டவர்; பூக்களின்மீது அளவிலா அன்புகொண்டவர். குறிஞ்சித் திணையைப் பாடுதலில் இவர் ஒப்பற்றவர் எனக் கருதப்பட்டனர். தமது புலமைத் திறத்துக்குச் சம்மானமாகப் பல ஊர்களை இவர் பெற்றுள்ளார்.

கபிலர் கவித்துவத்திற் சிறந்து விளங்கியது போலவே, மக்கட் பண்பிலும் சிறந்து விளங்கினர். 'புலன் அழுக்கற்ற அந்தணாளன்' (புறம். 126) என்று இவர் குறிப்பிடப்படுகிறார். மனமொழி மெய்களில் தூயவர். எப்பொழுதும் உண்மையே பேசும் நல்லியல்புடையவர்.

எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு. (299)

என்ற பொதுமறையின் இலட்சியமே இவரது இலட்சியமும்.

உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் (அகம். 78)

எனவும்,

பொய்யா நாவிற் கபிலன் (புறம். 174)

எனவும்,

செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன் (புறம். 53)

எனவும்,

வயங்கு செந்நாவின் ...... கபிலன் (பதிற்று. 85)

எனவும் புலவர்கள் இவரைப் புகழ்ந்துள்ளார்கள்.

இவர் திருவாதவூரில் அந்தண வகுப்பில் பிறந்தவர் என்பர். இவர்க்கும் பாரி என்ற சிற்றரசனுக்கும் இருந்த பெருநட்பின் சரித்திரம் தமிழுள்ளளவும் நிலைத்து நிற்ப தாகும். பாரியின் நண்பரும் பாரியின் அமைச்சரும், பாரியின் ஆசிரியரும் கபிலரே. தமிழ் நாட்டு மூவேந் தரும் பாரியின் பறம்பை முற்றுகை யிட்டனர். பறம்பு நாட்டிலுள்ளார் உணவின்றி வருந்தினர். கிளிக் கூட்டங் களைப்பழக்கி நெற்கதிர் கொண்டுவரும்படி செய்து பஞ்சத்தைக் கபிலர் தீர்த்தனர். போர்செய்து நின்ற பகையரசர்களைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது பாரியின் அரும் பெருங் குணங்களைப் புகழ்ந்து பாடினர்.

'பாரி' 'பாரி' என்று பல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்;
பாரி ஒருவனும் அல்லன்;
மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே.

(புறம். 107)

என்பது இவர் பாடிய பாட்டுக்களுள் ஒன்று.

இப்பகையின் விளைவாகப் பாரி வஞ்சித்துக் கொல்லப் பட்டான். அவனது மகளிர் இருவரும் ஆதரவின்றி வருந்தினார்கள். அவர்களுக்குக் கபிலர் மணமுடிவித்து, பின் பாரியின் பிரிவாற்றாது தீப்பாய்ந்து மரண மெய் தினர்.

3. திருவள்ளுவர்

i. வாழ்க்கை வரலாறு

தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஒப்பின்றிச் சிறந்து விளங்கு பவர் திருவள்ளுவர். இவர் இயற்றிய பெரு நூல் திருக்குறள் என்பது. இந்த நூலினாலே ஆசிரியரது பெருமை நன்கு விளங்கக் கூடியது. தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் என்று நமது முன்னோர்களும் இவரைக் கூறுவார்கள். பெரும்புலவர்கள் எனக் கருதத்தகும் ஆசிரியர்கள் பலரும் இந்நூலை எடுத்து ஆண்டிருக்கி றார்கள்.

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளை

என்ற சிலப்பதிகார அடியும்,

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்றஅப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய்

என்ற மணிமேகலை யடிகளும் குறளினையும், அதன் ஆசிரி யரையும் தக்கவாறு போற்றிப் பாராட்டுகின்றன.

சூளாமணியை இயற்றிய தோலாமொழித் தேவரும், சீவகசிந்தாமணியை இயற்றிய திருத்தக்க தேவரும் சில குறள்களை எடுத்தாண் டிருக்கின்றார்கள்.

கொடுப்பது விலக்கு கொடியோர் தமதுசுற்றம்
உடுப்பதுவும் உண்பதுவு மின்றி யொழியும்காண்

என்று கம்பர் தமது இராமாவதாரத்திற் கூறியது,

கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்
உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும். (166)

என்ற வள்ளுவரது பொய்யா மொழியை மேற்கொண்டது. இவற்ருல் இந்நூல் தோன்றிய காலந் தொட்டுப் பெரும் புகழ் பெற்று நிலவி வருகின்றமை தெளிவாகின்றது. மேலும், பல ஐரோப்பிய மொழிகளில் இத் திருக்குறள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவ் வளவு சிறப்புப் பொருந்திய ஆசிரியரைப் பற்றி நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா?

இவர் வள்ளுவர் குடியிற் பிறந்தவர். இதனுலேயே இவர் வள்ளுவர் என வழங்கப்படுகிருர். வள்ளுவர்களுடைய சாதித் தொழில் அரசனுடைய ஆணையை யானைமேற் பறைசாற்றி ஊராருக்குத் தெரிவிப்பதாகும். இத்தொழிலையுடைய பழைய குடி யொன்று முற்காலத்தில் உண்டு. இதன் உண்மையை,

முரசு கடிப்பு இடூஉம் முதுகுடிப் பிறந்தோன்

என்ற மணிமேகலையும்,

திருநாள் படைநாள் கடிநாள் என்று இப்
பெருநாட்கு அல்லது பிறநாட்கு அறையாச்
செல்வச் சேனை வள்ளுவ முதுமகன்

* * * *

மாலை மன்னவன் மணமகன் ஆகுங்
காலை இதுவெனக் கதிர்மணிக் கடிப்பிற்
கண்ணதிர்ந்து இயம்ப இன்மொழி பயிற்றிக்
கல்லென அறையும் ஒல்லென் கம்பலை

எனப் பெருங்கதையும் உணர்த்துகின்றன.

இக்குலத்திற் பிறந்த ஒருவருக்கு இவ்வளவு கல்வியும் அறிவும் எவ்வாறு உண்டாகக் கூடும் என்று ஐயப்பாடு கொண்டார்கள். அதனுலே வள்ளுவருடைய பிறப்பைக் குறித்துப் பல வேறு கதைகளும் தோன்றின.

அவற்றுள் ஒரு கதை சுமார் 500 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட ஞானமிர்தம் என்ற நூலிலே காணப்படுகிறது. யாளித்தன் என்ற ஓர் அந்தணனுக்கு ஒரு புலைச்சியினிடத்தில் வள்ளுவர் பிறந்தார் என்று இந்நூல் கூறுகிறது. இக்கதையையே சிறிது மாற்றி ஆதி என்ற புலைச்சிக்கும் பகவன் என்ற அந்தணனுக்கும் பிறந்தவரென்று திருவள்ளுவர் சரித்திரம் என்ற வசன நூலும் கூறுகிறது.

தம்முடைய கல்வியினாலும் அறிவினாலும் ஒழுக்கத்தாலும் வள்ளுவர் மிகச்சிறந்து விளங்கினார். இதுபற்றி ஓர் அழகிய கதை வழங்கி வருகிறது. திருக்குறளை இயற்றிய பின்பு அந்நூலை அரங்கேற்றுவதற்காக மதுரையிலிருந்த கடைச் சங்கத்திற்கு வள்ளுவர் சென்றார். சங்கத்திலிருந்த புலவர்கள் இந்நூலை அங்கீகரியாமல் பல தடைகள் கூறிவந்தனர். முடிவில், ‘நாங்கள் வீற்றிருக்கும் இந்தச் சங்கப்பலகை எந்த நூலுக்கு இடம் கொடுக்குமோ அந்த நூலினையே நாங்கள் அங்கீகரிப்போம். நீர் இந்த நிபந்தனைக்கு இணங்குவீரா?’ என்று வள்ளுவரை அவர்கள் கேட்டார்கள். வள்ளுவர் இணங்கவே திருக்குறள் சங்கப்பலகையின்மீது வைக்கப்பட்டது. வைத்தவுடன், தன்மீதிருந்த புலவர்கள் நாற்பத்தொன்பதின்மரும் இருக்க இடங் கொடாது சுருங்கி, திருக்குறள் மாத்திரம் இருக்கத்தக்க அளவாக அப்பலகை அமைந்தது. சங்கப் புலவர்கள் அனைவரும் அப்பலகையிட்டிருந்த பொற்றாமரைத் தடாகத்தில் வீழ்ந்தனர். பின்னர் அப் புலவர்கள் திருக்குறளின் பெருமையையும், அதன் ஆசிரியரது கல்வி நலம், அறிவுநலம் முதலியவற்றையும் உணர்ந்து அதனை அங்கீகரித்தனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வெண்பாக் கூறி நூலைப் புகழ்ந்தனர். இப்புகழ்ச்சிக் கவிகளின் தொகுதியே இப்போது திருவள்ளுவ மாலை என்று கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு கடைச் சங்கப் புலவர்களை வள்ளுவர் வென்று உயர்ந்தார் என்று கூறியதனோடு நமது முன்னோருடைய மனோபாவம் அமைந்துவிடவில்லை. அவரைத் தெய்வப் பிறப்பென்றே கருதினர். பிரமாவே வள்ளுவராக அவதரித்தனர் என்ற நம்பிக்கையும் எழுந்தது.

ஐயாறு நூறும் அதிகார மூன்றுமாய்
மெய்யாய வேதப் பொருள்விளங்கப் - பொய்யாது
தந்தான் உலகிற்குத் தான்வள் ளுவனாகி
அந்தா மரைமேல் அயன்

என்ற செய்யுள் இந்நம்பிக்கையை உட்கொண்டது. இதன் மூலமாகப் பல கதைகளும் கிளைத்து விட்டன.

இவருடைய மதம் இன்னது என்பதைப் பற்றிப் பலரும் பலவிதமான கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். சிலர் சைவசமயத்தவர் என்கின்றனர். சிலர் வைஷ்ணவ சமயத்தினர் என்கின்றனர். ஒருவர் வேத வழக்கோடு பட்ட கொள்கையினர் என்று கூறுகிறார். சிலர் சமயங்களைக் கடந்த நிலைமையில் உள்ளவர் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால், கடவுள் வாழ்த்திலே வருகின்ற 'மலர் மிசை யேகினான்' முதலிய தெய்வப் பெயர்களை நோக்கும் போது, வள்ளுவரைச் சைன மதத்தைச் சார்ந்தவர் என்று சொல்வதுதான் பொருத்தமாகும்.

இவர் பிறந்த ஊர் மயிலாப்பூர் என்பது கர்ண பரம்பரைச் செய்தி. மயிலாப்பூர் மிகப் புராதன நகரம். சம்பந்தர் இவ்வூரிலுள்ள கபாலீசுவரரைப் பாடுதலால் இதை அறியலாகும். இங்கே ஒரு காலத்தில் சைனர்கள் மிகுதியாக இருந்தார்கள் என்பது சரித்திர வாயிலாக நாம் அறிந்ததேயாகும். மயிலையில் ஒரு ஜினாலயமும் இருந்தது. இதிலெழுந்தருளி யிருந்த சுவாமிக்கு மயிலை

நாதர் என்பது பெயர். இந்த ஆலயம் சில நூற்றுண்டு கட்கு முன்பு கடல் கொள்ளப்பட்டு மறைந்துபோயிற்று.

இவர் வாழ்ந்த காலத்தைக் குறித்து நாம் அறிய விரும்புவது இயல்பே. கடைச் சங்கத்தில் திருக்குறள் அரங்கேற்றப்பட்டது என்ற கதையை வைத்து இந்நூல் கடைச் சங்க காலமாகிய கி. பி. 2-ம் நூற்றுண்டில் இயற்றப்பட்டது என்று சிலர் கூறுவார்கள். ஆனுல், இந்நூல் பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் அடங்கியது. இது,

நாலடி நான்மணி நால்நாற்பது ஐந்திணைமுப்
பால்கடுகம் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியுடன் ஏலாதி என்பவே
கைந்நிலையும் ஆம்கீழ்க் கணக்கு.

என்ற வெண்பாவினுல் அறியப்படும்.

இந்நூல்கள் சங்கத்துச் சான்றோராலன்றிப் பின் காலத்துச் சான்றோர்களால் இயற்றப்பட்டன என்று தொல்காப்பியத்திற்கு உரையிட்ட பேராசிரியர் கூறுகிறுர். சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் வள்ளுவரையும் அவரது பெருநூலையும் பற்றிக் கூறப்பட்டிருப்பது மேலே காட்டப்பட்டது. ஆனுல் இந்த இரண்டு நூல்களும் சங்க நூல்கள் அல்ல என்பதும், கி. பி. 7 அல்லது 8-ம் நூற்றுண்டில் தோன்றின வாதல்வேண்டும் என்பதும் சரித்திர ஆராய்ச்சியாற் புலனுகின்றன. இந்நூல்களின் காலத்திற்கும் சங்க காலத்திற்கும், இடைப்பட்டதாகிய கி. பி. 6-ம் நூற்றுண்டில் வள்ளுவர் வாழ்ந்தார் என்றும் திருக்குறளை இயற்றினுர் என்றும் கொள்வது நேரிதாகும்.

வள்ளுவரது காலத்தைக்குறித்து அபிப்பிராயங்கள் வேறுபடினும், அவருடைய வாழ்க்கையானது உத்தம வாழ்க்கையாக இருந்ததென்பதில் சிறிதும் சந்தேக மில்லை. கர்ணபரம்பரை வரலாறுக ளெல்லாம் இதை ஆதரிக்கின்றன. எளிய வாழ்க்கையும், உயர்ந்த மனப் பான்மையும் இவர் உடையரா யிருந்தார். திருக்குறளில் காணும் கருத்துக்களே இதற்குத் தக்க சான்றும்.

திருக்குறள் நூலுக்கு ஒன்பது பெயர்களும் திருவள் ளுவருக்கு ஒன்பது பெயர்களும் வழங்குகின்றன. அவற்றைப் பின்வரும் செய்யுட்களால் அறியலாம்.

சீரார் திருக்குறள் உத்தர
வேதம் திருவள்ளுவர்
பேரார் பொய்யா மொழி வாயுறை
வாழ்த்துப் பெருந்தெய்வநூல்
ஊரார் பொதுமறை முப்பால்
தமிழ்மறை யொன்பதும் நம்
காராளர் கற்றுணர் செய்யுட்கு
நாமங்கள் கார்க்குழலே.

திருவள் ளுவர்பெரு நாவலர்
தேவர்செந் நாப்புலவர்
மருமுதற் பாவலர் தெய்வப்
புலவர்மா தானுபங்கி
உருவெழில் நான்முக ஞர்நாய
ஞர் என்ற ஒன்பதும்நம்
குருவுரு வாய்வந்த மூர்த்திக்கு
நாமங்கள் கூறுமினே.

ii. திருநாள் *

தமிழ்நாடும் தமிழ்மொழியும் முயன்ற அருந்தவப் பயன் காரணமாக, பல நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னர் நமது நாட்டில் திருவவதாரம் செய்தருளிய வள்ளுவர் என்னும் புண்ணிய மூர்த்தியை நினைவுகூரும் பொருட்டு நாம் இன்று கூடியிருக்கின்ருேம். இவரது அவதார நிகழ்ச்சியைப்போன்று அத்துணைச் சிறப்புடையதாகப் பிறிதொரு நிகழ்ச்சி தமிழ்மொழிச் சரிதத்தில் உளதென்று கருதுவார் பெரும்பாலும் இல்லை. தமிழணங்கு தலையெடுத்து அவளது புதல்வர்களாகிய நமக்கு இன்முகம் காட்டி நிற்பது இத் திருவவதாரத்தின் பயன்கொண்டேயாகும். தமிழ்நாடு புண்ணிய பூமியாகக் கொள்ளப்படும் பெருமை வாய்ந்தது இவ் அவதாரத்தின் பெருமை பற்றியேயாகும். தமிழ் மக்களாகிய நாம் கௌரவம் உடையதோர் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்களென்று எண்ணிடப் பெற்று வருவதற்கும் இவ் அவதாரமே காரணமாகும். இங்ஙனமாகத் திருவவதாரம் செய்தருளிய மஹாபுருஷனை அடிக்கடி ஞாபகத்தில் வைத்துப் போற்றிப் பாராட்ட வேண்டுவது தமிழ்மக்களாகிய நமக்கு உரிமையும் கடமையும் ஆகின்றது. தமிழ்மொழியோடு பிறந்த நமக்கன்றிப் பிறமொழிகளைப் பயிலும் அந்நியர்க்கு இப்பேருரிமை இல்லாது போயிற்று. இவ்வுரிமை ஒன்றினுலேயே நாம் இறுமாந்து தலைநிமிர்ந்து நடப்பதற்குத் தகுதி உடையராயினேம். நமது தமிழ்மக்கள் மீதும் நம் தமிழ்மொழி மீதும் பிறர் அழுக்காறுகொள்ளும்படி அத்துணைப் பெருமை அளித்தது இப்பேருரிமை யென்றே கருதுகிறேன். இங்ஙனம் சிறப்பும் பெருமையும் நமக்கு அருள்

---

* *1915-ம் ஆண்டு வள்ளுவர் திருநாளன்று நெல்லை மாணவர் சங்கத்திற் செய்த பிரசங்கத்தின் குறிப்பினின்றும் எழுதியது.*

செய்த புண்ணிய மூர்த்திக்கு நாம் என்றும் நன்றி பாராட்டுங் கடப்பாடு உடையரா யிருக்கின்ேறோம்.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு

(குறள், 110)

என்பதன்றோ தமிழ் வேத விதி?

ஆனால், நமது உரிமையைப் பாராட்டி மகிழ்வதற்கும் நமது நன்றியறிதலை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளுதற்கும் மாத்திரமன்று நாம் இன்றைக்குக் கூடியிருப்பது. பூர்வத்தில் நாமிருந்த உன்னத நிலைமையினின்றும் தவறி விட்டோம். நமது பண்டைப் பெருமை நம்மினின்றும் விடை பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டது. நாம் அதோ கதியில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றோம். இப்போது முழுவதும் அடிமைகளாகி விட்டோம். அறிவிலும் ஆண்மையிலும் அன்பிலும் நாம் அடிமைகளாய் உழலுகின்றோம். அன்பிற்கும் அடைக்குந்தாழ் உண்டென்பது இப்போது அறியலானோம். 'கூற்றுடன்று மேல்வரினும் கூடியெதிர் நிற்கும் ஆற்றல்' உடையராயிருந்தோம் என்பது பண்டைப் பழங் கதையாய்ப் போயிற்று. ஒரு காலத்தே நமது தமிழ் மக்கள் எங்கணும் சென்றுலவி வாணிகம் செய்து தமிழ் நாட்டுப் பொருள்களை உலகிற்கெல்லாம் உதவி வந்தனர். நுகர்ச்சிக்குரிய பொருள்களே யன்றி அறிவுப் பொருளும் உலகமனைத்திற்கும் கொடுத்துதவும் அத்துணையளவாக நம்மிடம் இருந்தது. அவ் அறிவுப் பொருளை மேன்மேலும் விருத்தி செய்யாது வறிதே வாழ்ந்து எல்லாவற்றையும் இழந்தோம்.

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்

(குறள், 430)

என்ற உண்மையை மறந்துவிட்டோம். பிறநாடுகளில் அறிவு நாடோறும் பெருகி வளர, நம் நாட்டில் அறிவு-வறுமை குடிகொண்டுவிட்டது. மேலை நாடுகளினின்றும் அறிவுப்பொருள் பெறவேண்டி நாம் இரந்து நிற்கின்றோம். தமிழ் நாட்டில் அஞ்ஞான இருள் பரந்து நிலைத்திருக்கின்றது. இவ் அஞ்ஞான இருளில் உழன்று தத்தளிக்கும் நமக்கும் உய்தி யுண்டென்று உணர்த்தி நம்மை நன்னெறியுய்க்கும் ஒரு தெய்வ ஒளியை நாம் அடிக்கடி நோக்கி நெறிப்படுதல் வேண்டுமன்றோ? இவ் இயல்புடைய தெய்வ ஒளி யொன்றை நோக்கி நெறிப்படுதற்கே நாம் இன்று ஒருங்கு கூடி யிருக்கின்றோம். தமிழ்நாடனைத்தும் இத் தெய்வ ஒளியை இன்று தரிசித்து உய்தி கூடும்படி இறைவன் அருள் புரிவாராக.

இத் தெய்வப் பேரொளியானது தோன்றிய காலம் இற்றைக்குச் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னென்று கூறுவர். தமிழ் இலக்கிய சரித்திர ஆராய்ச்சி யாளரில் ஒரு சிலர் இதனை ஒப்புக் கொள்ளாமலிருத்தல் கூடும். ஆனால், சில நூறு வருஷங்கள் முன்பின்னாகக் கூறிக்கொள்வதில் எனது நோக்கம் பழுது படுவதில்லை. எனது கருத்தெல்லாம் பெருமக்களது அருந்தோற்றத்தால் விசேஷித்து விளங்கும் பிரகாச மின்றித் தமிழ்ச் சரித்திர மண்டலம் வறிதே யிருந்த காலத்து 'வள்ளுவர்' என்று நாம் கொண்டாடும் இத் தெய்வ ஒளி தோன்றியது என்பதே. அங்கங்கே சிறு சிறு நக்ஷத்திரங்கள் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டமாக விளங்கி யிருந்தன. சங்கப் புலவர்கள் என்று நாம் கருதும் நக்கீரர், கபிலர், மாங்குடி மருதனார் முதலானோர் ஒருங்கு கூடிச் சிற்றொளி நல்கித் திகழ்ந்து வந்தனர். சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய சேரர் பெருமானாகிய பெரு நக்ஷத்திரம் இன்னும் விண்ணில் ஒளிரவில்லை. தண்ணிய அருளோடு மிளிரும் தேவார

ஆசிரியர்களும் ஆழ்வாராதியர்களும் இன்னும் இன்னொளி நல்கவில்லை. சிந்தாமணியை உதவியருளிய திருத்தக்க தேவர் என்னும் செவ்விய நல்லொளி இன்னும் முகஞ்செய்து திகழவில்லை. திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் சைவ மெய்ந்நூல் அருளிய சேக்கிழார் எனப்படும் விடிவெள்ளி விண்ணில் இன்னும் அரும்பவில்லை. விண்ணையும் மண்ணையும் தன்னிடமாகக்கொண்டு தனது பேரொளிப் பெரு வெள்ளத்தால் இரு பேருலகையும் ஜோதி ஸ்வரூப மாக்கிய கம்பர் என்னும் கவிகுலபாஸ்கரன் இன்னும் உதயம் செய்யவில்லை. பேரொளி மண்டிலங்கள் ஒன்று மின்றிச் சிறு வெள்ளிகள் சிற்றொளி செய்து விளங்கிய தமிழ்ச் சரித்திர மண்டலத்தே நாம் இன்று போற்றித் தொழுகின்ற தெய்வ ஒளியாகிய திங்கள் உதயமாயிற்று.

> திங்களைப் போற்றுதும் திங்களைப் போற்றுதும்
> கொங்கலர் தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடைபோன்றிவ்
> அங்கண் உலகளித்த லான்
>
> (சிலப்பதிகாரம்)

என இயற்கைத் திங்களை வணங்கும் மரபுடைய நாம் அறிவுநலந் திகழ்ந்தொளிரும் வள்ளுவரென்னும் செயற்கைத் திங்களையும் வணங்கி வாழ்த்துவோமாக!

இப்பூவுலகில் உள்ளவர்க்கு நிலவும் மகிழ்ச்சியும் ஒருங்கு தந்து விளங்கும் இயற்கைத் திங்கள் பூமியினின்றும் ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ளது. எவ்வாறு, எப்பொழுது அது தோன்றியது? அதன் சரித்திரம் யாது? இவை போன்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் நமக்கு விடை கிடைப்பதரிது. திங்களின் தண்ணிய ஒளி மண்டலத்தின் அழகிலே இன்புறுவதோடு நமது மனம் அமைதியுறுகின்றது. அதன் சரித்திரம் பற்றிய

கேள்விகள் யாவும் நமது அகங்காரத்தாலும் ஆசைப் பரபரப்பினுலும் எழுகின்றன. சிலசில விடைகளை அனுமானிக்கின்ரும். சிலசில விஷயங்களை நமது மனோபாவனையால் பாவனை செய்கின்ரும். சிறு குழந்தைகள் கூனற்கிழவி அதில் வசித்து வருவதாகப் பாவிக்கின்ருர்கள். வயது முதிர்ந்துவிடின் குழந்தை மதியும் நம்மை விட்டு அறவே யொழிந்து விடுதலுண்டோ? கவிதா கற்பனை யென்பது இக் குழந்தை மதியோடு ஏகதேச ஒற்றுமையுடைய தென்பது பெரியதோர் உண்மையே யன்ரே? ஆகவே நாமும் பாற்கடலில் அம்புலி தோன்றியதாகப் பாட்டிசைக்கின்ரும்; அதன்கண் முயல் இருப்பதாக வியந்துரைக்கின்ரும்; அதனை ராகு கேதுக்கள் விழுங்கி யுமிழ்வதாகக் கதை விளம்புகின்ரும். இங்ஙனமாகப் புனைந்துரைத்துக் கொள்வதன்றி உண்மை யுணர்ந்து கொள்ளுதல் கஷ்ட சாத்தியமாகின்றது. இது போலவே, இன்று நாம் தொழுது போற்றும் 'வள்ளுவர்' என்னும் தெய்வ ஒளி வீசும் திங்களின் சரித்திரமும் நம்மால் அறிதற்கரிதாய் இருக்கின்றது. எத்தனையோ கட்டுக் கதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன! 'வள்ளுவர்' என்ற பெயரால் அவர் புலைச்சி மகன் என்ற கதை பிறந்தது. புலைக் குலத்தானுக்கு இத்துணைப் பேரறிவும் பெருங் கல்வியும் இருத்தல் அசம்பாவிதம் என்றெண்ணிப் புலைச்சிக்கும் பிராமண னெருவனுக்கும் அவர் பிறந்துள்ளதாகக் கதை யெழுந்தது. சிலர் 'வள்ளுவர்' என்ற சொல்லுக்கு 'வண்மையுடையார்' என்று பொருள் கூறி இவ் இடர்க் கடலைக் கடக்கத் தலைப்பட்டனர். சீத்தலைச் சாத்தனுர்க்குத் திருவள்ளுவரது திருக்குறளால் தலைக் குத்துத் தீர்ந்த கதை பன்முறையும் கேள்விப்பட்டிருக்கின்ரும். இக்கதை முழுவதும் தலைக்குத்து என்னுந் தொடருக்கு இரண்டு பொருள் இருப்பதாலும், சீத்தலை

என்பது ஓரூர் என அறியாமற் போனமையினுலும் ஏற்பட்டதாகும்.

சீந்திநீர்க் கண்டம் தெறிசுக்குத் தேனளாய்
மோந்தபின் யார்க்கும் தலைக்குத்தில்—காந்தி
மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர்முப் பாலால்
தலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு.

இச்செய்யுளில் தலையிடிமருந்து கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இம்மருந்தினை மோந்த மாத்திரையில் தலையிடி தீர்ந்து விடும். குற்றம் நிரம்பிய நூல்களைத் தினந்தோறும் செவி மடுத்து என்றும் தீராத தலையிடியுடையரா யிருந்த சாத்தற்கு, வள்ளுவரது முப்பாலால் அந்நோய் தீர்வெய்திற்று என்பதே இதன் கருத்து. இச்செய்யுளகத்துத் ‘ தலைக்குத்து ’ என்ற சொல் பயின்று வந்திருத்தலால், குற்றமுள்ள நூல்களைத் தாம் கேட்குந்தோறும் கேட்குந்தோறும் சாத்தர் ஓர் எழுத்தாணியைக் கொண்டு தம் தலையிற் குத்தித் தமது விதியைநொந்து கொள்வாரென்றும், சீத்தலைச் சாத்தர் என்ற பெயர் வழக்குண்மையால் எழுத்தாணியாற் குத்துண்ட அவர் தலையிற் சீழ் எப்போதும் வடிந்துகொண்டிருந்ததென்றும், இச் சீழ் வடிதலும் எழுத்தாணிக் குத்தும் வள்ளுவரது முப்பால் மருந்தினுல் அறவே இல்லாது போயின என்றும் கட்டுக்கதைகள் கிளைக்கத் தலைப்பட்டன. இதுபோன்றதொரு தப்பு உணர்ச்சியின் காரணமாக, வள்ளுவர்க்குக் கற்பிற் சிறந்த இல்லறத் தலைவியொருத்தியை அடையும் பாக்கியமும் கிடைத்திருக்கின்றது.

அடிசிற் கினியாளை அன்புடை யாளைப்
படிசொற் பழிநாணு வாளை—அடிவருடிப்
பின் தூங்கி முன்னுணரும் பேதையை யான்பிரிந்தால்
என் தூங்கும் என்கண் எனக்கு

என்ற செய்யுள் வள்ளுவர் தமது பத்தினியாரைக் குறித்துப் பாடியதாகக் கருதப்பட்டது. இதனினின்றும் கற்பு மாட்சி தெரிவிக்கவல்ல அழகிய பல கதைகள் புறப்பட்டு விட்டன! ஆனால் இச்செய்யுள் வள்ளுவர் வாக்கு அன்று என்பதற்கு இச்செய்யுளகத்தே பொய்யாத ஓர் சான்று நிலைபெற்றிருக்கின்றது. தூங்குதல் என்ற சொல்லுக்கு உறங்குதல் என்ற பொருள் வள்ளுவர் காலத்தில் இல்லை. சங்க நூல்களில் ஓரிடத்தேனும் இப்பொருளில் இச் சொல்லைக் காணுதல் கூடாது. வள்ளுவர் தாமும் இச் சொல்லைப் பலமுறை பிரயோகித்திருக்கின்றார்; பொருள் இதுவன்று. தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம் பெற்றுச் சோம்பியிருந்த பிற்காலத்தே புகுந்த வழக்காகும் இது. பிற்காலத்துப் பிறந்த செய்யுளை வள்ளுவர்பால் ஏற்றி, அவர்க்குத் திருமணம் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றது.

மேற்குறித்தன போன்ற கட்டுக் கதைகளால் ஓருண்மையை நாம் உணர்கிறோம். வள்ளுவரது திருமேனிக்குத் தமிழ் மக்கள் பண்டு தொட்டு இன்று வரை இடையறாத அன்பு பூண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதுவே அது. அநேக நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழ் மக்கள்தம் உள்ளத்தை வள்ளுவர் கொள்ளைகொண்டு உலவி வருகின்றார். நம்மோடொப்ப, நம் மூதாதையர்களுக்கும் அவரது திருநாமம் சிந்தைக்கும் செவிக்கும் இனிதாயுள்ளது. அவரது சரிதம் எனப் பெயரிட் டெழுந்தன எல்லாம் புண்ணியம் பயப்பனவாக நம்மவராற் கருதப்பட்டுள்ளன. கரையில்லாது பொங்கி யெழுந்த அன்பின் பெருக்கத்தால் முற்கூறியன போன்ற கதைகள் முளைத்துச் செழித்து வளர்ந்தன என்று நாம் உணர்ந்த அளவில், நமது மனம் பக்தியாற் கனிவு எய்துகின்றதே அன்றி, அவற்றின் பொய்ம்மை மெய்ம்மைகளைத்

தெரிதற்கு ஒருப்படுவதில்லை. அன்றியும், அழகுள்ள கதைகளில் யார்தாம் ஈடுபடமாட்டார்கள்! யார்தாம் மயங்கி விட மாட்டார்கள்! குணத்தாலும் செயலாலும் பெரியரா யுள்ளவர்களைப் பற்றிய அழகிய கதைகள் நம்மை வசீகரித்துவிட்டன என்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளுதலிற் குற்றம் சிறிதேனும் உண்டோ? இல்லை. எனினும் ஒரு விஷயத்தை நாம் மறந்துவிடலாகாது. சந்திரனது ஒளி மண்டலத்தைக் கடந்து அதன் இயற்கையைக் கண்டறி வதற்குக் கண் கூசி வலியற்று நிற்பது போல, திரு வள்ளுவரது புகழ் மண்டலத்தைக் கடந்து அவரது உண் மைச் சரித்திரத்தை யுணர்தற்கு நமது அறிவு வலியற்று நிற்கின்றது. இதனை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளு தல் பெரிதும் அவசியமாகும்.

வள்ளுவரது சரித்திரத்தில் ஓர் உண்மை மாத்திரம் நம் அறிவை விட்டு எவ்வகையானும் தப்பிச்செல்ல முடி யாதபடி அகப்பட்டுக்கொண்டது. அறிவில் அகப்பட்டது என்றுகூடச் சொல்லுதல் தவறு. நமது பார்வையி லேயே மிக எளிதில் அது சிக்கிக்கொண்டது. அவ் வுண்மை யாது எனின், திருவள்ளுவனார் திருக்குறள் செய்தருளினார் என்பதேயாகும். இதனை அறியாதார் இல்லை. ஆனால் இதன் பொருண்மையும் பயனும் உணர்ந் தோர் மிகச்சிலரே யாவர். ஒரு நூல் சிறப்பு வாய்ந்த தெனின், அதன் ஆசிரியனது இதயத்தினின்றும்-அறிவி னின்றும்-அது பிறந்திருத்தல் வேண்டும். ஆசிரியன் தன்னையே தனது நூலில் அமைத்துவிடுகின்றான். ஆசி ரியனது ஜீவநாடி அவனது நூலிலேயே துடிதுடித்துக் கொண்டிருப்பதாகும். ஆசிரியனுக்குரிய விசேஷ ஆத்ம குணமெல்லாம் நூலினகத்துக் காணப்படுதல் நிச்சயம். நூலிற் கூறுகின்ற வாழ்க்கை நிலையில், ஆசிரியன் தானே வாழ்கின்றான். தனது கூரிய கட்புலன் கொண்டு அந்

நிலேகளே நோக்குகின்ருன். தனது நுண்மாண் நுழை புலங் கொண்டு விஷயங்களின் உண்மையை நுனித்து உணருகின்ருன். தனது பேராற்றலால் அவ்விஷயங் களின் பொருளேக் கூர்ந்துணர்ந்து தனது அரிய புல மைத் திறத்தால் அவற்றைப் பிறரும் கூர்ந்துணரச் செய் கின்ருன். சுருங்கக்கூறின், ஆசிரியனது உயிர்வாழ்வின் சாராம்சமே அவன் இயற்றிய பெருநூல் எனத்தகும். இக் காரணம் பற்றியே, மில்டன் என்னும் ஆங்கில மகாகவி, ‘அறிவிற் சிறந்த பெரியோ ஞெருவன், அநித்திய மாகிய தனது பூதவுடம்பு நீங்கியபின் என்றும் அழியாத புக ழுடம்போடு நித்திய வாழ்வு எய்துதற் பொருட்டு, தனது இனிய ஆருயிரை வாசனே யூட்டித் தைலத் தோணியில் வளர்த்திட்டு வைப்பது போன்றதாகும் அப்பெரியோன் இயற்றிய பெருநூல்’ என்னுங் கருத்துப்பட வரைந்திருக் கின்ருர். இதன் உண்மை அருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த பெரு நூல்களோடு மாத்திரமே பொருந்துவதாகும். ஓர் உய ரிய நூல் எல்லா வகையானும் உயர்ந்தோ ஞெருவனது உள்ளத்தினின்றே தோன்றுதல் கூடும். நூலே நன்கு உணர்வதன் மூலமாகத்தான் ஆசிரியனே நாம் அறிதல் இயலும். தினந்தோறும் நம்முடன் பழகி வருபவரது குண குணங்களும், நோக்க முறையும், பெருமையும், சிறு மையும், அவர்கள் பேசும் குரலும் நமக்குத் தெரிவது போலவே, சிறந்த ஓர் நூலாசிரியனது நூலே நாம் கற்கக் கற்க, அவ்வாசிரியனது குணப் பெருமை, அவன் உல கினே நோக்கும் முறை, அவனது குறை குற்றங்கள், அவன் சொல்லாடும் முறை - இவை யெல்லாம் நமக்குப் புலப்படுகின்றன. இவ்வண்ணமாகத் தமிழ் மக்கள் வள்ளு வரை நன்கு அறிந்து கொள்ளுதல் ஏலும். அவரது ஜீவிய சரித்திரம் அவர் இயற்றியுள்ள ஒப்பற்ற திருக் குறள் நூலில் விரிவாய் அமைந்திருக்கின்றது. திங்கள்

வேறு அதன் ஒளி மண்டிலம் வேறு என்று நாம் கருது வதில்லை. இங்ஙனமே, வள்ளுவர் வேறு, அவரது தெய் வத் திருக்குறள் வேறு என்பது இல்லை. திருக்குறள் என்பதுதான் வள்ளுவர். ஆகவே, விரிவான சரித்திரம் ஒன்று வேண்டும் என்னும் அவசியமே இலதாய் ஒழிகின் றது. வள்ளுவரது வாழ்க்கையில் பிறமக்களோ டொப்ப அவர் செய்திருக்கக்கூடும் சிறு செயல்களால் நமது மனம் அலைப்புண்டு உழலாதபடி அவரது வாழ்வின் தனிப்பெரு நோக்கமாகக்கொண்டு இயற்றிய நூலின்கண் மாத்திரம் நம் அறிவைச் செலுத்திப் பயன்பெறுமாறு ஆணையிடு வித்த ஊழ் விதிக்கு ஒரு முறையில் நாம் நன்றி செலுத் தக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றோம்.

இவ்வாறாகத் தம்மை வேறென்று கொள்ளாது தமது ஆருயிர் நிலைத்து வாழ்வதற்கென்றே அரிதின் அமைத்து வைத்த உடல் போன்று உள்ளதாகும் வள்ளுவர் என்னும் தண்மதி அருளிய அருமைத் திருக் குறள். அழகிய இப்பெருநூலின் இயல்பினை ஒருவாறு சுட்டிக் கூறுவதோடு இப்போது அமைகின்றேன். அங் கண் விசும்பில் ஒளிரும் திங்களின் நிலவினை இன்னார் தாம் நுகர்தற்கு உரியார் என்பதில்லை. எளியார்க்கும் வலி யார்க்கும், செல்வர்க்கும் வறிஞர்க்கும், சந்திரன் ஒன்று போல ஒளி நல்குகின்றது. பகை நண்பு என்பதும், இனத்தவர் அன்னியர் என்பதும் நிலவுக்கில்லை. இது போன்றே இன்று நாம் போற்றுதற்கமைந்த வள்ளுவ ரென்னும் தெய்வ ஒளியானது யாவர்க்கும் வேறுபாடின்றி ஒன்று போல நெறிகாட்டி உதவும் தகைமையது. வள்ளு வர் தாமே ஓர் அழகிய செய்யுளில் தம் கருத்தை வெளி யிட்டிருக்கிறார்.

ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகு அவாம்
பேரறி வாளன் திரு (215)

என்பது அச் செய்யுள். நீர் நிறைந்த ஊருணி தன்னை யடைந்தார்க் கெல்லாம் வேற்றுமையின்றி நீரை யுதவி இன்பம் அளிக்கின்றது; இவ்வண்ணமே பேரறிவாளனது பெருஞ் செல்வமும் நெடிது நின்று எல்லார்க்கும் வேண்டுவன தப்பாது உதவி இன்பம் அளிக்கின்றது என்பது செய்யுளின் கருத்து. உலகத்திற் பேரறிவாளன் என்றழைப்பதற்கு வள்ளுவரைக் காட்டிலும் சிறந்த உரிமையுடையார் அரியர். இவர் தந்தருளிய 'திருக்குறள்' நூலைக் காட்டிலும் பெரியதோர் செல்வம் உளதெனல் அரிதாம். செல்வத்துட் செல்வமாகிய இந்தத் திருக்குறள் நீர் நிறைந்த ஊருணியை ஒத்து நலம் பயக்கின்றது. அறிவுத்தாகத்தால் வருந்துவோர் அனைவரும் திருக்குறள் நூலால் அறிவு உதவப் பெற்று இன்பம் எய்துதல் கூடும். இல்லற நெறியில் நிற்குமவர்கள், துறவிகள், அரசர்கள், குடிகள், பகைவர்கள், நண்பர்கள் இவ்வனைவர்க்கும் அறிவுப் பொருளை இப்பெருநூல் உதவுகின்றது. சுருங்க உரைக்குமிடத்து, பல்வேறு வகைப்பட்ட வாழ்க்கை நிலையிலுள்ளவர்களுக்கும் சிறந்த அறிவுரைக் களஞ்சியமாக விளங்குவது நமது தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் அருளிய தெய்விகப் பெருநூல்.

வள்ளுவரை வானில் நிலவுவிட்டொளிரும் தண்மதியத்திற்கு ஒப்பாகக் கூறிவந்தேன். எல்லார்க்கும் ஒப்ப உதவி உய்ந்நெறி காட்டுதலில் இது பொருந்தும். ஆனால், நமது முதற்பாவலர்க்கே தனித்து உரிய வேறொரு பெருமையும் இருக்கின்றது. நிலவுப் பயன் கொள்ளுதல் வெளிமுற்றத்தும் மேல்மாடத்தும்தான் இயலும், பலகணி யில்லாத வீட்டினுள்ளே நிலவொளி பரவுவதில்லை. வள்ளுவரது தெய்வ ஒளியோ பரவிச் செல்லக் கூடாத இடமே யில்லை. விண்மதியம் போலக்

காலத்தால் அதிதூரத்தில் ஒளிவிட்டுத் திகழ்ந்த போதிலும், யாவரும் எவ்விடத்தும் கொண்டு செல்லத் தகும் கைவிளக்குப் போல அடுத்து நின்றுதவும் தன்மை நாம் இன்று தொழுது வணங்கும் தெய்வ ஒளிக்கு உளதாகின்றது. இத்தெய்வ ஒளியால் தமிழ் மக்களாகிய நாம் இருள் நீங்கி உய்தி பெறுவோமாக !

நின்று சுடர்எறித்து நெஞ்சத் திருள்அகற்றி
இன்றுபோல் என்றும் இலங்கிடுக—துன்றுபுகழ்த்
தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் என்னும்
மெய்வைத்த வேத விளக்கு.

iii காலம் *

சாதி மத பேதங்களை மறந்து உண்மையாக ஒன்றை மதிப்பிடக் காண்பது மிகவும் அருமை. அங்ஙனம் மதிப்பிட வல்லவர்கள் தமிழர்கள் என்பதற்கு அழியாத ஒரு சான்று உண்டு. அதுதான் திருக்குறளைப்பற்றியது. திருக்குறளாசிரியர் இழிவாகக் கருதப்பட்ட வள்ளுவர் குலத்தைச் சார்ந்தவர். அவரது மதம் ஜைனமதம். ஆனால், தமிழ்மக்கள் இவ்விரண்டையும் சிறிதும் கருதாத படி அவரது பெரும்புலமையொன்றையே கருதி அவரை உலகத்துப் பேரறிஞர்களுள் ஒருவர் என்று பாராட்டிவருகிறார்கள். சீரிய லட்சியங்களைச் சுருங்கிய சொற்களால், எளிமையாய், இனிமையாய்க் கூறுதலின் வள்ளுவரோடு ஒத்த சிறப்புடையவர்களைக் காணுதல் அரிது. அவருடைய இனிய திருக்குறளைக் குறித்து,

> சிந்தைக் கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய
> வந்த இருவினைக்கு மாமருந்து

என்று ஒரு பண்டைப் புலவர் அனுபவித்துப் புகழ்ந்திருக்கிறார். வள்ளுவர் தாமே உயர்ந்த நூல்களின் இயல்பைக் குறித்து ‘நவில் தொறும் நூல்-நயம் போலும்’ என்கிறார். இச்சிறந்த இயல்பு அவருடைய நூலில் தானே அமைந்துள்ளமை தமிழ் மக்கள் நன்கு அறிந்ததே.

இவரைப் பற்றிப் பற்பல கதைகள் உள்ளனவேயன்றி, உண்மை வரலாறு யாதும் காணப்படவில்லை. எக்காலத்தில் இவர் வாழ்ந்தார் என்பதுகூட விவாத விஷயமாயுள்ளது. இதற்குரிய சான்றுகளும் மிகமிகச் சிலவாக உள்ளன. ஒருசிலர் வள்ளுவரது நண்பர்

---

* *இது 8—10—45-ல் சென்னை ரேடியோ நிலயத்திற் பேசியது.*

ஏலேலசிங்கர் என்ற கதையை ஆதாரமாகக்கொண்டு, இவ் ஏலேலசிங்கர் மகாவம்சத்திற் கூறப்படும் ஏலாரா என்பவரே எனக் கருதினர். ஏலாராவின் காலம் கி. மு. 2-ம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியென இலங்கைச் சரித்திரங் கள் கூறுதலால், வள்ளுவரும் இக்காலத்தினரே என்று கொண்டனர். மனுநீதிகண்டசோழன் தன்மகன்மீது தேரூர்ந்த கதை ஏலாராவிற்கு ஏற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. பின்னர், இது கதை பற்றிய சான்று என ஒதுக்கி விட்டு, நூற்சான்று கொண்டு காலந்துணிய முற்பட் டனர். சிலப்பதிகாரத்தில்,

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுவாளை
(கட்டுரை காதை - வெண்பா)

என்று ஒரு குறளின் பகுதி எடுத்தாளப்படுகிறது. மணி மேகலையில்,

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
பெய்யனப் பெய்யும் பெருமழை என்ற அப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேருய் (22·59-61)

என வள்ளுவர் குறிப்பிடப்படுகிருர். சிலப்பதிகாரத்தில் கயவாகு என்ற இலங்கை யரசன் கூறப்படுகின்ருன். இவன் காலமாகிய (கி. பி. 173 - 195) கி. பி. 2-ம் நூற் ருண்டின் கடைசிப்பகுதியே சிலப்பதிகார காலமாகும். எனவே, 2-ம் நூற்ருண்டின் கடைசிப் பகுதிக்கு முன் பாகத் திருவள்ளுவர் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். சிலப் பதிகாரத்தோடு சமகாலத்தில் இயற்றப்பட்ட மணி மேகலை கூலவாணிகன் சீத்தலைச்சாத்தனுர் என்ற கடைச் சங்கப் புலவரால் இயற்றப்பட்டது. எனவே, கடைச்சங்க காலமாகிய 2-ம் நூற்ருண்டிற்கு முற்பட்டவராவர் வள் ளுவர். ஆதலால், வள்ளுவரை கி. பி. முதல் நூற்ருண் டினர் என்று கொள்வதே பொருத்தம் : என்று பலரும்

கருதிவந்தனர். ஆனால், சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை இவற்றின் காலம் கி. பி. 7 அல்லது 8-ம் நூற்றாண்டாக இருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கை இப்போது வலி யுற்றுவருகின்றது. இதனை முன்னரே (பக். 47) குறித் துள்ளேன். இதற்குரிய சான்றுகளும் மிகப் பலவாய்த் தமிழ்நாட்டுச் சரித்தோடும் இலக்கிய வரலாற்றோடும் ஒத்தனவாயுள்ளன. எனவே, இக்காப்பியங்களை அடிப் படையாகக்கொண்டு துணிந்த காலவரையறை ஒப்புக் கொள்ளத் தக்கதன்று.

அங்ஙனமாயின் காலவரையறை செய்வதற்கு வேறு சான்றுகள் உண்டா ?

திருக்குறள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கைச் சார்ந்தது. இக் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் இவை என்பது, முன்னரே (பக். 47) 'நாலடி நான்மணி' என்ற செய்யுளால் உணர்த் தப்பட்டது. இதில், திருக்குறள் என்ற பெயர் காணப்பட வில்லையே என்று சிலர் ஐயுறலாம். 'முப்பால்' என்று இதில் வருவது திருக்குறள் நூலைக் குறித்ததேயாகும். திருக்குறளுக்கு 'முப்பால்' என்பது ஒரு பெயர். திருவள் ளுவமாலை இயற்றியவர்களுள் பதினான்கு புலவர்கள் 'முப் பால்' என்றே திருக்குறளை வழங்கியுள்ளார்கள். இலக் கண விளக்கப்பாட்டியலின் உரையில் 'வள்ளுவர் முப் பால்' (சூ 57-உரை) என வருகின்றது. திருக்குறளுக்கு ஒன்பது பெயர்கள் படிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று 'முப்பால்' என்பதாகும். இவற்றால், திருக்குற ளையே 'முப்பால்' என நம் முன்னோர்கள் வழங்கினார் கள் என்பது வெளிப்படை.

திருக்குறள் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்று என் பதற்கு மேற்காட்டிய சான்றுகளேயன்றி வேறு சான்று களும் சில உள்ளன. தொல்காப்பியத்திற்கு உரையிட்ட

பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் (செய்யுள் 235, உரை) கீழ்க்கணக்கில் இரண்டடிச் செய்யுள் உள்ளது என்று குறிப்பிட்டுத் திருக்குறளிலிருந்து உதாரணமுங் காட்டினர். யாப்பருங்கலக் காரிகையின் பழைய உரைகாரர் 'திருவள்ளுவப்பயன் நாலடி நானூறு முதலாய கீழ்க்கணக்குள்ளும்' என்று தெளிவாக எழுதியிருக்கிறார் (மாஞ்சீர். 40). எனவே, திருக்குறள் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்று என்பது ஐயுற முடியாத ஓர் உண்மையாகும்.

கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் முற்சங்க நூல்களுக்கு மிகவும் பிற்பட்டவை. இக்கொள்கைதான் தொன்று தொட்டு வழங்கிவருவது. நக்கீரர் இயற்றிய களவியலுரையில் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் பாடிய நூல்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் காணப்படவில்லை. நச்சினார்க்கினியரும் பேராசிரியரும் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் முதலியன இயற்றியவர்களைப் 'பிற்சான்றோர்' என்று குறிப்பிடுகின்றனர் (செய். 158). இதுவும், மேற்குறித்துள்ளபடி (பக். 47) இவர்கள் முற்சங்கச் சான்றோருக்குப் பிற்பட்டவர்கள் என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

அன்றியும், சங்கப்புலவர்கள் வரிசையில் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் ஆசிரியர் பெயர்கள் காணப்படவில்லை. கபிலர், பொய்கையார் என்ற பெயர்கள் மாத்திரம் விலக்காகத் தோன்றலாம். ஆனால், இப்பெயர்கள் ஒவ்வொன்றும் இரு வேறு ஆசிரியர்களைக் குறிப்பது[1] என்று கொள்ளுதலே தகுதியாகும். முடிவாக, சங்ககாலச் செய்திகள் சில, கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பண்டைக்

---

1. *திரிகடுகமும் சிறுபஞ்சமூலமும் : சென்னை ஸர்வகலா சாலைத்தமிழ் வெளியீடு-15 : முன்னுரை (பக். 9-11) பார்க்க.*

காலத்தே நிகழ்ந்தனவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. உதாரணமாக, பாரி முல்லைக்குத் தேர் அளித்ததும், பேகன் மயிலுக்குப் போர்வை அளித்ததும் சங்ககாலச் செய்திகள். இவை,

முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
தொல்லை அளித்தாரைக் கேட்டறிதும் (361)

என்று பழமொழி என்னும் கீழ்க்கணக்கு நூலில் வருகின்றன. பழைய உரைகாரர் 'தொல்லை அளித்தாரை' என்பதற்குப் 'பண்டு கொடுத்தாரை' என்று உரையெழுதினர். மேலும் சங்ககாலத்து இன்றிப் பிற்பட்ட காலத்துச் சரித்திரச் செய்தியுங் கூட மிக முற்பட்ட செய்தியாக ஒரு பழமொழி (சாலமறைத். 93) கூறும்; இச் செய்தி மனுநீதி கண்ட சோழனைப்பற்றியது. எனவே, பழமொழி முதலிய கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் மிகமிகப் பிற்பட்ட காலத்துத் தோன்றின என்பது உறுதி. ஆதலால், முற்சங்க இலக்கிய காலத்திற்கும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களின் காலத்திற்கும் இடையே சில நூற்றுண்டுகளேனும் சென்றிருத்தல் வேண்டுமென ஒருவாறு ஊகிக்கலாம்.

இவ்வூகத்தைக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களைச் சார்ந்த நாலடியிலுள்ள இரண்டு செய்யுட்கள் நன்றாக வலியுறுத்துகின்றன.

பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீயும்
கருனைச்சோ றார்வர் கயவர்—கருனையைப்
பேரும் அறியார் நனிவிரும்பு தாளாண்மை
நீரும் அமிழ்தாய் விடும் (200)

மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்ப வருளெல்லாஞ்
செல்வ ரெனினுங் கொடாதவர் நல்கூர்ந்தார்
நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத் தரையரே
செல்வரைச் சென்றிரவா தார் (296)

இச் செய்யுட்களிற் குறிப்பிடப்பட்ட 'முத்தரையர்' என்பவர் கொடையிற் சிறந்தவர். முற்காலத்தில் 'முத்தரையர்' என்ற ஒரு சிற்றரசர் பரம்பரையார் இருந்தனர். இவர்கள் தங்கள் போர்த் திறமையாலும் கொடை மேம்பாட்டினுலும் கி. பி. 7-ம் நூற்ருண்டிலே பிரபல மடைந்திருந்தார்கள். இந்நூற்ருண்டின் இடைப்பகுதியில் அரசு புரிந்த முதற் பரமேசுவர வர்ம பல்லவனுக்குப் 'பெரும்பிடுகு' என்று சிறப்புப் பெயர் வழங்கிவந்தது. இப்பல்லவன் கீழ்க் குறுநிலமன்னஞ யிருந்த முத்தரையனும் இப்பெயரே சிறப்புப் பெயராகப் 'பெரும்பிடுகு முத்தரையன்' என்று வழங்கப் பட்டான். நாலடியாரின் பழையவுரை 'பெருமுத்தரையர் என்னும் சிறப்புப் பெயர்பெற்ற செல்வர்' என்று கூறுகிறது. நாலடியாரிற் குறிக்கப் பட்ட பெருமுத்தரையன் பெரும்பிடுகு முத்தரையனே எனக் கொள்ளலாம். இவன் காலம் 7-ம் நூற்ருண்டின் இடைப் பகுதியாகவே, நாலடியாரும் சுமார் கி. பி. 650-ல் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

முற்சங்ககாலம் கி. பி. 2-ம் நூற்ருண்டின் இறுதியென்ருல், அதற்கும் இக்காலத்திற்கும் சுமார் 4 நூற்ருண்டுகள் இடைப்பட்டிருத்தல் காணலாம். நாலடியாரை ஒழிந்த ஏனைய கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் கி. பி. 650-ஐ ஒட்டி முன்பின்ஞகத் தோன்றி யிருத்தல் வேண்டும் என்றும் கொள்ளலாம். அதாவது, சில கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் கி. பி. 650-க்கு முற்பட்ட காலத்தும், சில அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தும் தோன்றின.

பெரும்பாலும், நாலடியாருக்குத் திருக்குறள் சிறிதளவே முற்பட்டதாகலாம். ஏனெனில், திருக்குறளிலுள்ள கருத்துக்களும் தொடர்களும் நாலடியாரிலும் காணப்படுகின்றன. உதாரணம் :

திணைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்தெரி வார் (104)

என்ற திருக்குறளின் சொல்லும் பொருளும்,

தினையனைத்தே யாயினும் செய்தநன் றுண்டால்
பனையனைத்தா உள்ளுவர் சான்றோர் (344)

என்ற நாலடிச் செய்யுளிற் காணலாம்.

நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர பேதையார் நட்பு (782)

என்ற திருக்குறளின் கருத்து,

பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்—வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல் வைகலும் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு (125)

என்ற நாலடிச் செய்யுளில் வந்துள்ளது. இங்ஙனமே,

குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போ டுயிரிடை நட்பு (338)

என்ற திருக்குறளின் பொருள்,

சேக்கை மரனொழியச் சேணீங்கு புட்போல
யாக்கை தமர்க்கொழிய நீத்து (30)

என்று நாலடியிற் காணலாம்.

ஊடிப் பெறுகுவங் கொல்லோ நுதல்வியர்ப்பக்
கூடலிற் றோன்றிய உப்பு (1328)

ஊடுதல் காமத்திற் கின்பம் அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின் (1330)

என்றவற்றின் கருத்துக்கள்,

ஊடி, உயங்காக்கால் உப்பின்ரும் காமம் (391)

என்று நாலடியில் அமைந்துள்ளன. இங்ஙனமே,

கொன்றன்ன இன்ஞு செயினும் (குறள், 109)

என்றதொடர் நாலடியிலும் (186) வருகின்றது. இவற்றை யெல்லாம் நோக்குமிடத்து, திருக்குறளும் நாலடியாரும் சற்று முன்பின்ஞகத் தோன்றியன என்பது தெளிவாகும். எனவே, சுமார் கி. பி. 600-ல் வள்ளுவர் வாழ்ந்தனர் என நாம் கொள்ளலாம்.

இத் துணிபு வேறு சில காரணங்களாலும் உறுதியாகின்றது. தொல்காப்பியஞருக்குப் பிற்பட்டவர் வள்ளுவர் என்பதும் நாம் ஊகிக்கத் தக்கதே. தொல்காப்பியத்தில்,

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப (செய்யுள், 178)

என வருகின்றது. இக்கருத்தும் தொடரும்,

நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும் (28)

என்ற குறளிற் காணலாம். அன்றியும், தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'கள்' என்ற பன்மை விகுதி அஃறிணைக்கு மட்டும் உரியதாயிருந்தது. உயர்திணைப் பெயர்களுக்கு இவ்விகுதி வருதல் இல்லை. தற்காலத்தில் 'அவர்கள்' 'மறவர்கள்' 'மன்னர்கள்' என்று சாதாரணமாக வழங்குவோம். இந்த வழக்குத் தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப்பின் தோன்றியதாகும். இப்பிற்பட்ட வழக்கைத் திருவள்ளுவர் இரண்டு இடங்களில் எடுத்தாளுகின்ருர். 'பூரியர்கள் ஆழும் அளறு' (919) என்றும் 'மறந்தார்கொல் மற்றையவர்கள் தவம்' (263) என்றும் அவர் திருக்குறளில் வந்துள்ளன. இவ்வாறே எதிர்காலத்துத் தன்மை யொருமையில் 'அல்' என்ற விகுதி மாத்திரம் வரும் என்று

தொல்காப்பியர் கூறினர். உதாரணம்: வருவல், உண் பல் என்பனவாம். வள்ளுவர் ‘அன்’ என்ற விகுதியை யும் வழங்குகிருர்.

இரப்பன் இரப்பாரை யெல்லாம் (1067)

என்ற திருக்குறள் உதாரணம். அன் - ஈறுபற்றி இளம் பூரணர் கூறுவது (தொல். சொல். 200) கவனிக்கத் தக்கது. ‘இப்பொழுதுஇதனை (அல்) உண்பன், தின்பன் என அன் ஈருக வழங்குப’ என்று எழுதினர். இதனல், அன் - ஈற்றை வழங்கும் திருக்குறள் தொல்காப்பியத் திற்கு மிகப் பிற்பட்டதென்பது எளிதில் உணரலாகும். தொல்காப்பியரது காலம் பல காரணங்களால் கி. பி. 5-ம் நூற்ருண்டு என்று கொள்ளத்தக்கது (பக். 38). ஆகவே, வள்ளுவரது காலம் கி. பி. 5-ம் நூற்ருண்டிற்குப் பிற் பட்ட தென்பது தெளிவு.

கி. பி. 5-ம் நூற்ருண்டிற்கு எவ்வளவு காலம் பிற் பட்டுத் திருக்குறள் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்?

இவ்விஞவிற்கு விடைவேண்டுமாயின், தமிழ்மொழி யின் வரலாற்றை நாம் நோக்குதல் வேண்டும். முன் னமே ‘கள்’ ‘அன்’ என்ற விகுதிகளைக் கூறினேம். இவைகளை யொப்பப் பல புது விகுதிகளும் சொல்வடிவங் களும் வள்ளுவர் காலத்தில் தமிழிற் புகுந்து விட்டன. ‘அல்லால்’ என்ற வடிவம்,

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது (377)

என்பது முதலாக 12 இடங்களில் வந்துள்ளது. ‘சூழா மல்’ (1024), ‘செய்யாமல்’ (101, 313) என்ற ‘மல்’ விகுதியும் புதுவழக்கே. அல்லனேல் (386), இன்றேல் (556), உண்டேல் (368), செய்வானேல் (655), வல்லை யேல் (1118) என்பவற்றிற் காணப்படும் ‘ஏல்’ விகுதியும்

புதிய தொன்றே. இவைகளே யன்றி, ‘இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானல்’ (53) என்ற விடத்து ‘ஆனல்’ என்ற சொல் வருகின்றது.

பதிமருண்டு பைதல் உழக்கும் மதிமருண்டு
மாலை படர்தரும் போழ்து (1229)

என்ற இடத்திற்போல, ‘பொழுது’ என்பதன் பிற்பட்ட வடிவமாகிய ‘போழ்து’ என்பது ஐந்து இடங்களில் (412, 539, 569, 930, 1229) வழங்கியுள்ளது. இவற்றுள் ‘ஆனல்’ என்பதன் சொல்லமைதியை நோக்குவோம். ‘ஆயினல்’ என்பதுதான் அதன் மூலவடிவம். இவ்வடிவத்தில் ‘ஆ’ என்பது முதனிலை; ‘இன்’ என்பது ஓர் எச்ச விகுதி; ‘ஆல்’ என்பது பிறிதோர் எச்ச விகுதி; ‘ஆயின்’ என்பதே ‘ஆயினல்’ என்பதன் பொருளை உணர்த்தவல்லது. இவ்வாருகவும், விகுதிமேல் விகுதி சேர்ந்து அமைந்தது இம் மூலவடிவம். பின்னர் ‘போயினன்-போனன்’, ‘ஆயினன் - ஆனன்’ என வருதல் போல, ‘இன்’ மறைந்து ‘ஆனல்’ என நின்றது. இவ்வளவு அமைதி வேறுபாடு இச்சொல்லில் இருப்பதால் இது மிகமிகப் பிற்பட்ட வழக்கென்பது எளிதில் அறியலாகும்.

இவையேயன்றி, முற்சங்க காலத்தில்லாப் புதுச் சொற்களும் குறளில் உள்ளன: ஒப்பாரி (1071: அப்பர். 5, 3, 1), பட்டி (1074: அப்பர். 5, 5, 1) என்பன காண்க.

இங்கே காட்டிய புதுவழக்குக்களெல்லாம் மிகுதியாய் வழங்கியவை நாயன்மார் ஆழ்வார்கள் காலத்தேயாகும். இக்காலம் சுமார் கி. பி. 600-ல் தொடங்குகிறதென்று பொதுவாகக் கொள்ளலாம். இப்புது வழக்குக்களும் இக்காலத்தில் புகத்தொடங்கின. எனவே, வள்ளுவர் வாழ்ந்தது இக்காலமெனத் துணிதல் பெரிதும் பொருந்தும்.

இனி, பிறிதொருவகைச் சான்றினை நோக்குவோம்.

வள்ளுவரது நூலில் பாக்கியம் (1141), பூசனை (18), மந்திரி (639), ஆசாரம் (1075) முதலிய வடசொற்கள் எடுத்தாளப்படுகின்றன. 125 வடசொற்களுக்கு மேல்[1]

---

1. அகரம் (1), அங்கணம் (720), அச்சு (475), அதி (636), அந்தம் (563), அமர் (814), அமரர் (121), அமிழ்தம் (11), அமைச்சு (381), அரங்கு (401), அரசர் (381), அரண் (381), அவம் (266), அவலம் (1072), அவி (259), அவை (332), ஆகுலம் (34), ஆசாரம் (1075), ஆசை (266), ஆணி (667), ஆதி (1), ஆயிரம் (259), இசை (231), இந்திரன் (25), இமை (775), இரா (1168), இலக்கம் (627), உரு (261), உருவு (667), உல்கு (756), உலகம் (11), உலகு (1), உவமை (7), உறு (498), ஏமம் (306), ஏர் (14), கஃசு (1037), கணம் (29), கணிச்சி (1251), கதம் (130), கந்து (507), கலுழும் (1173), கவரி (969), கவுள் (678), கழகம் (935), களம் (1224), களன் (730), கனம் (1081), காமம் (360), காமன் (1197), காரணம் (270), காரிகை (571), காலம் (102), கானம் (772), குடங்கர் (890), குடி (171), குடும்பம் (1029), குணம் (29), குலம் (956), குவளை (1114), கூர் (599), கொக்கு (490), கோடி (337), கோட்டம் (119), கோட்டி (401), சமன் (118), சலம் (660), சிவிகை (37), சுதை (714), சூதர் (932), சூது (931), தகர் (486), தவம் (19), தாமரை (1103), திண்மை (54), திரு (168), துகில் (1087), துலை (986), தூது (681), தெய்வம் (43), தேயம் (753), தேவர் (1073), தொடி (911), தோட்டி (24), தோணி (1068), தோள் (149), நத்தம் (235), நயம் (860), நாகம் (763), நாகரிகம் (580), நாமம் (360), நாவாய் (496), நிச்சம் (532), நீர் (13), நுதுப்பேம் (1148), பக்கம் (620), பகுதி (111), படாம் (1087), படிவத்தர் (586), பண்டம் (475), பகவன் (1), பதம் (548), பயன் (2), பரத்தன் (1311), பளிங்கு (706), பள்ளி (840),

திருக்குறளிற் காணப்படுகின்றன. இத் தனி மொழிகளே யன்றி, 'ஆதிபகவன்' என்ற இருமொழித் தொடரும் அந்நூலில் வந்துள்ளமை அனைவரும் அறிவர். அன்றியும், 'ஒருவந்தம்' என்ற சொல் இரண்டு குறள்களில் (563, 593) வந்துள்ளன. இச்சொல்லில் 'ஒரு' என்பது தமிழ்; 'அந்தம்' என்பது வடசொல். 'ஏகாந்தம்' என்பதற்குரிய கலவைச் சொல்லாக (hybrid) இது அமைந்துள்ளது. இங்குக் காட்டியவை யெல்லாம் வடசொற்களை யெடுத்தாளுதலில் வள்ளுவர் விரிந்த மனப்பான்மை யுடையவர் என்பதை விளக்கும்.

இம்மனப்பான்மை முற்சங்க காலத்திற் சுருங்க அமைந்து நாயன்மார் காலத்திற் பரந்து விட்டது. சுமார் கி. பி. 600-ல் திருக்குறள் தோன்றியது என்பதற்கு இதுவும் ஒரு சான்றாகும்.

மேலும், வடமொழிச் சொற்களையேயன்றி, வடமொழிக் கருத்துக்களையும் வள்ளுவர் எடுத்தாண்டுள்ளார். 'ஸம்ஸார ஸாகரம்' என்பதனைப் 'பிறவிப் பெருங்கடல்' (10) என்றனர். ஆஶ்ரயாஶ: என்பதைச் 'சேர்ந்தாரைக் கொல்லி' (306) என்றனர். நால்வகை ஆச்சிரமங்களையும்,

> இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
> நல்லாற்றில் நின்ற துணை (41)

என்ற குறளிற் கூறினர். பஞ்ச மகாயக்ஞங்களை,

பாகம் (1092), பாக்கியம் (1141), பாவம் (146), பீழிக்கும் (843), பீழை (658), புருவம் (1086), பூசனை (18), பூதங்கள் (271), பேடி (614), பேய் (565), மங்கலம் (60), மடமை (89), மதலை (449), மதி (636), மந்திரி (639), மயிர் (964), மயில் (1081), மனம் (7), மணி (1273), மா (68), மாடு (400), மானம் (384), மீன் (931), முகம் (90), யாமம் (1136), வஞ்சம் (271), வண்ணம் (561), வளை (1157), வள்ளி (1304), வித்தகர் (235), வேலை (1221).

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்
ஐம்புலத்தா றோம்பல் தலை (43)

என்ற குறளிற் குறித்தனர். சாங்கிய நூற் கருத்துக்களை,

சுவையொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே உலகு (27)

என்ற குறளில் அமைத்தனர். அவித்தை பிறப்பிற்குக் காரணம் என்பதனை,

பிறப்பென்னும் பேதைமை (358)

என்ற தொடராற் சுட்டினர். அகங்கார மமகாரங்களை,

யானென தென்னும் செருக்கு (346)

என்று மொழிபெயர்த்தனர். இவ்வாறாக வடநூற் சாஸ்திரக் கருத்துக்களை ஆண்டுள்ளமையும் இவர் காலம் சுமார் கி. பி. 600 என்பதை வற்புறுத்துகிறது. அன்றியும், வடமொழியிலுள்ள சில ஸ்மிருதிகளையும் இவர் அறத்துப்பாலிற் பின்பற்றிச் செல்லுகின்றனர். மனு ஸ்மிருதியில்,

இல்லறத்தில் நிற்பவன் ஏனை மூன்று நிலைகளிலும் உள்ளவர்களுக்கு உணவு ஈந்தும், வேதஞானம் உதவியும் அவர்களை ஓம்புதலால், அவனே நால்வகை நிலையினருள்ளும் தலைமை பெறுகின்றான்

(மனு. III, 78)

என்று வரும் கருத்து, திருக்குறளில்

இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றில் நின்ற துணை (41)

எனவும்,

இயல்பினன் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை (47)

எனவும் வருவனவற்றில் அமைந்துள்ளமை காணலாம். அன்றியும் இம் மனு ஸ்மிருதியில் அங்கங்கே காணப்படும் உவமைகளும் திருக்குறளில் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக,

உவர் நிலத்தில் இட்ட வித்தானது பயன்படாத
வாறு போல

என மனுவில் (III, 142) வரும் உவமை,

உளர்என்னும் மாத்திரையர் அல்லால் பயவாக்
களரனையர் கல்லா தவர் (406)

என வந்துள்ளது. இதே ஸ்மிருதியில்,

தொடுகருவி கொண்டு பூமியைத் தோண்டுதலால்
ஒருவன் நீர் பெறுதல் போலக் குருவினிடத்துள்ள
வித்தையை அவர்க்குச் சேவைபுரிந்து மாணவகன்
பெறுகிறான் (II, 218)

என்று வரும் கருத்து,

தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு (396)

என்ற குறளில் மிக்க நயம்பட எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. இங்ஙனம் பல. திருவள்ளுவமாலையில் ஒரு செய்யுளில்,

... ... மனு, பண்டைமறை
நேர்வனமற் றில்லை நிகர்

என்று கூறியது, இங்குக் காட்டியவைபோன்ற கருத்தொற்றுமைகளை நோக்கியே யாகும்.

அறத்துப்பாலில் மனு முதலிய ஸ்மிருதிகளைப் பின்பற்றியது போல, பொருட்பாலிலும் சாணக்கியரது

அர்த்த சாஸ்திரம், காமந்தகம் முதலிய நீதி நூல்களை வள்ளுவர் பின்பற்றினர் என்பர். அரசர்க்குரிய அங்கங் கள் ஏழு என்ற அர்த்த சாஸ்திரக் கொள்கையை (காமந் தகம் IV, 1) உட்கொண்டு,

படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு (381)

என்று கூறினர். அரசனுக்குரிய பொருள்கள் இன்ன என்பதை,

உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்தன் ஒன்னார்த்
தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள் (756)

என்ற குறள் தெரிவிக்கின்றது. இதுவும் வடநூற் கருத்தே. இங்கு வந்துள்ள 'உல்கு' என்பது 'சுல்கம்' என்ற வடமொழியின் திரிபே யாகும். இவ்வாறே, அரண் களின் இயல்பும், ஒற்றரியல்பும், தூதரியல்பும் வடமொழி நீதிநூற் கருத்துக்களையே பின் பற்றியன. அமைச்சர் களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையை,

அறம்பொருள் இன்பம் உயிரச்சம் நான்கின்
திறம்தெரிந்து தேறப் படும் (501)

என்று குறள் கூறுகிறது. இதனைச் சாணக்கியர் தமது அர்த்த சாஸ்திரத்தில் (அதிகரணம் 1, அத்தியாயம் 10) உபதை என்ற பெயரால் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். பரிமே லழகர் உரை இதனை நன்கு தெளிவிக்கின்றது. அரசனுக் குரிய அறுவகைக் குற்றங்களையும்,

செருக்கும் சினமும் சிறுமையும் இல்லாப்
பெருக்கம் பெருமித நீர்த்து (431)

இவறலும் மாண்பிறந்த மானமும் மாணா
உவகையும் ஏதம் இறைக்கு (432)

என்ற இரண்டு குறள்களிற் காணலாம். இவற்றை வட நூலார், காமம், குரோதம், லோபம், மானம், மதம், ஹர்ஷம்

என்று பெயரிட்டு அரிஷட்வர்க்கம் என வழங்குவர். கௌடில்யரது அர்த்த சாஸ்திரத்திலும் (I, 6 இந்திரிய ஜயப்பிரகரணம்), காமந்தகம் (I, 57) முதலியவற்றிலும் இவ்வாறு வந்துள்ளது. பொருட்பாலில் அங்கவியலின் இறுதியிலுள்ள 'மருந்து' என்னும் அதிகாரம் வடமொழியிலுள்ள ஆயுர்வேத நூல்களைப் பின்பற்றியதாகும். இது, 'வளிமுதலா எண்ணிய மூன்று' (941) என வருதலால் அறியப்படும். அன்றியும்,

உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்துழைச் செல்வானென்று
அப்பால்நாற் கூற்றே மருந்து (950)

என்ற குறளுக்குப் பரிமேலழகர் எழுதியுள்ள உரையினல் மேற்கூறியது உண்மை என்பது நன்ருகப் புலப்படும்.

இங்ஙனமே, காமத்துப்பால் வாத்ஸ்யாயனரது காம சூத்திரத்தைப் பின்பற்றியதென்று பரிமேலழகர் கூறினர்.

கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள (1101)

என்ற குறள் காமசூத்திரத்தில் வரும் ஒரு கருத்தை (I, 2, 11) அருமையாய் அமைத்துக் கூறுகிறது.

இங்ஙனமே,

ஊடி யிருந்தேமாத் தும்மினர் யாம்தம்மை
நீடுவாழ் கென்பாக் கறிந்து (1312)

என்று வரும் குறள் காமசூத்திரத்தில் உள்ள (VI. 2, 15) வேருெரு கருத்தை உட்கொண்டது.

மேற்காட்டிய வடமொழி நூல்களுள் சாணக்கியர் அர்த்த சாஸ்திரத்தின் காலம்[1] சுமார் கி. பி. 300 என்றும்

---

1. சந்திரகுப்த மௌரியன் காலத்தில் சாணக்கியர் தம் நூலையியற்றினர் எனப் பலரும் கொள்வர். இக்கொள்கை ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்றெனத் தக்க காரணங்கள் காட்டி மறுக்கப்பட்டுள்ளது. சேரன் செங்குட்டுவன் காலத்தில் சிலப்பதிகாரம் தோன்றியது என்ற பழங்கொள்கையை ஒத்ததே இதுவும்.

வாத்ஸ்யாயனர் காமசூத்திரத்தின் காலம் சுமார் கி. பி. 400 என்றும் ஆசிரியர் பெரிடேல் கீத் (A History of Sanskrit Literature p. 461) கூறினர். எனவே திருக்குறளை இயற்றிய வள்ளுவர் கி. பி. 6-ம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தவர் என்று கொள்வது மிகப் பொருத்தமாதல் காணலாம்.

இனி, வள்ளுவரது காலத்தின் சிறப்பியல்புகளை நோக்குதல் வேண்டும். தமிழ் மொழியின் நிலையை எடுத்துக்கொண்டால், சங்க காலத்துத் தமிழினின்றும் சிறிதளவு வேறுபட்டு நாயன்மார், ஆழ்வாராதியர்களுடைய தமிழோடு ஓரளவு ஒத்ததாக வள்ளுவர் தமிழ் உள்ளது. இடைக்காலத் தமிழின் முதற்படி என்று நாம் இவர் தமிழைக் குறிக்கலாம். இதற்குரிய பல இயல்புகளும் வள்ளுவர் நூலிற் காணக்கிடக்கின்றன.

ஒலிபற்றிய ஓர் இயல்பை இங்கே காட்டுதல் மிகையாகாது. தொல்காப்பியர் காலத்திலே சார்பெழுத்தாகிய ஆய்தம் அதனை அடுத்துள்ள மெய்யெழுத்தோடு ஒத்த ஒலியியல்பை யுடையதாயிருந்தது.

சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்றலங் கடையே

(தொல். நூல்மரபு. 1)

என்று கூறி, பின்,

சார்ந்து வரின் அல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றும்
தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
ஒத்த காட்சியில் தம்மியல்பு இயலும்

(தொல். பிறப்பு 19.)

என ஆய்த ஒலி பிறக்கும் வகையை உணர்த்துவதனுல் மேற் கூறியது விளங்கும். உதாரணமாக, அவ்-சிறிய என்பதில் வகர ஒற்று ஆய்தமாகத் திரிந்து பின்னர் அஃசிறிய என்று ஒலிக்கப் பெறும். இது,

வேற்றுமை அல்வழி ஆய்த மாகும் (84)

என்ற புள்ளிமயங்கியற் சூத்திரத்தால் புலனும். ஆனால், தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலே அக ரத்திற்குப் பின்னாகவரும் ஆய்தம் ஐகாரம்போல ஒலிக்கப் பெற்று வந்தது. இவ்வாறு வருவதற்கு,

ஆய்தமும் யவ்வும் அவ்வொடு வரினே
ஐயென் எழுத்தோடு மெய்பெறத் தோன்றும்

என்ற அவிநயச் சூத்திரத்தை யாப்பருங்கல விருத்தி யுரைகாரர் காட்டினர் (பக். 30). உதாரணமாக, கஃசு, கைசு எனக் கல்வெட்டுக்களில் வருவதைக் காட்டலாம். அகரக் குறிலைத் தவிர, ஏனைய குற்றெழுத்துக்களுக்குப் பின்வரும் ஆய்தம் யகர மெய்யின் ஒலியையே பெற்று வந்தது. ஆனால், இவ்வாறு ஒலிக்கும் என்பதை இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடவில்லை. இலக்கியங் களில் உதாரணங்கள் மலிந்து வந்துள்ளன.

செய்கபொருள் யாரும் செறுவாரைச் செறுகிற்கும்
எஃகு பிறிதில்லை

என்று வரும் சிந்தாமணிச் செய்யுளை (497) இங்கே காட்ட லாம். இச்செய்யுள் ஒரு திருக்குறளை அடியொற்றி வந்த தென்பது வெளிப்படை. அத்திருக்குறள் வருமாறு :

செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கு அறுக்கும்
எஃகுஅதனில் கூரியது இல் (759)

இச்செய்யுளில் வரும் எஃகு அதனில் என்பதனை வள்ளுவர் காலத்தில் எய்கதனில் என்று உச்சரித் திருத் தல்வேண்டும். இதனாலும் தொல்காப்பியருக்குப் பிற் பட்டவர் வள்ளுவர் என்பது வெளியாகின்றது. இவ்வாறு யகரமாய் ஆய்தத்தை ஒலித்ததோடு நின்று விடவில்லை. அகரத்தை அடுத்துவந்த ஆய்தத்தை நிரையசையாகவும்

ஒலித்து வந்திருக்கின்றனர். இந்த ஒலி வேறுபாடும் திருக்குறளில் காணப்படுகிறது.

அற்ருல் அளவறிந் துண்க அஃதுடம்பு
பெற்ருன் நெடிதுய்க்கு மாறு (943)

என்ற குறளால் இது புலப்படும். ஆகவே, அஃ என் பதனை அயி என்று வள்ளுவர் காலத்தில் உச்சரித்தன ராதல் வேண்டும். இடைக்காலத் தமிழில் ஆய்தம் இங்ஙனம் வேறுபட்டு ஒலிக்கப்பெறலாயிற்று. இதனுல், திருக்குறள் சங்ககாலத்திற்குப் பின் இடைக்காலத் தமிழில் அமைந்தது என்பது நன்கு உணரப்படும்[1]. கம்பர் காலந்தொட்டு, 'அஃ' என்பதை 'அகு' என்று வழங்கினர் (பால-திருவவ. 136).

வள்ளுவர் காலத்துத் தமிழ்நாடு சிறந்த லட்சியங்களையுடையதாய் விளங்கியமை புலனுகும். ஒழுக்க நெறியானது இவரால் வற்புறுத்தப்படுகிறது. இவர் காலத்திற்கு முன்புள்ள சங்ககாலத்தில் மக்கள் லௌகிகத்தில் ஈடுபட்டவர்களாய்ச் சாமானிய அறங்களைக் கைக்கொண்டவர்களாய் இருந்தனர். போர் செய்து புகழ் வளர்ப்பதே தமது வாழ்வின் பெரு நோக்கமாகக் கொண்டனர். இந் நோக்கத்திற்கு அக்காலத்துப் பரவத்தொடங்கிய வைதிக சமயமும் உடன்பட்டிருந்தது ; இராசசூய யாகம், அசுவமேதயாகம் முதலியவற்றைப்புரிவதில் அரசர்களுக்கு ஊக்கம் அளித்து வந்தது. ஆனுல் ஜைனசமயம் கொலையை அக்காலத்தே எதிர்த்துவந்தது என்று சொல்லலாம். கொல்லாமை முதலிய கொள்கைகளை அது மிகவும் போற்றிவந்தது ; நல்லொழுக்கத்தின் அவசியத்தை அறிவுறுத்தி வற்புறுத்தியது. சாமானிய லௌகிக நிலையி

---

1. ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்கார்: ஆய்தவோசை என்ற கட்டுரையைப் பார்க்க, செந்தமிழ், தொகுதி, 41 பகுதி-1.

லிருந்து அதனினும் மேம்பட்ட ஒழுக்க நிலையை நாட்டிற் பரப்புவதற்கு ஜைன சமயத்தவர்கள் மிகவும் முயன்றார் கள். இம் முயற்சியாற் கனிந்த கனியே வள்ளுவரது திருக்குறள் என்று கூறுதல்வேண்டும். வள்ளுவர் காலத்தும் அவர்க்குப் பின்பும் செழித்தோங்கிய சமயக் கிளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக இவர் கூறிய ஒழுக்க நூல் அமைந்துவிட்டது. தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தை இவரைப் போலக் கவர்ந்து தம் வசமாக்கியவர்கள் யாரும் இல்லை யென்றே சொல்லுதல் வேண்டும்.

இவர் காலத்துக் கல்வி நிலையை நோக்கினால், அதுவும் பெருஞ் சிறப்புடையதாகவே காணப்படுகிறது. பரதகண்டம் முழுமையும் போற்றும் பெருமையினாலும், முனிவர்கள் முதலியோர் நூல் இயற்றிய அருமையினா லும், நமது பாரத பூமியில் பலதேசங்களிலுமுள்ளவர்கள் பல துறைகளிலும் நூல்கள் இயற்றிய சிறப்பினாலும், பெரும் புகழ் எய்திய வடமொழி நமது தாய்மொழிக்குத் துணையாய் உதவி புரிந்துவந்தது. தமிழ் மக்களது அறிவு வளம் படுவதற்குச் சிறந்த கருவியாக அவ்வடமொழி நூல்கள் இருந்தன. அவற்றை நன்கு பயன்படுத்த வேண்டும் காலமாக இருந்தது வள்ளுவரது காலம். ஆகவே, அக்காலத்துத் தமிழ்மக்கள் பரந்துபட்ட கல்வி யறிவிற் பெரிதும் ஈடுபட்டவர்களாயிருந்தனர். எனவே வள்ளுவரது காலம் தமிழ்மக்கள் சரிதத்தில் மிகவும் பெருமைபெற்று விளங்கிய காலம் என்று நாம் சொல் லலாம்.

iv. நூற் பெயர்

வள்ளுவர் அருளிச் செய்த நூல் ஒன்பது பெயர்களால் வழங்கியது என்று முன்பு குறித்துள்ளேன் (பக்-64). அவை வருமாறு :

1. திருக்குறள்
2. உத்தர வேதம்
3. திருவள்ளுவர்
4. பொய்யாமொழி
5. வாயுறை வாழ்த்து
6. தெய்வ நூல்
7. பொதுமறை
8. முப்பால்
9. தமிழ்மறை

இங்கே திருக்குறள், முப்பால், பொய்யாமொழி, வாயுறை வாழ்த்து என்ற நான்கு பெயர்களும் திருவள்ளுவர் மாலையினின்றும் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்மறை என்ற பெயர் வேதப் பொருளைத் தமிழால் வள்ளுவர் உணர்த்தினர் என்னும் கருத்தினின்றும் கொள்ளப்பட்டது. இக்கருத்துத் திருவள்ளுவர் மாலையில் நான்கு செய்யுட்களில் (24, 28, 37, 42) வந்துள்ளது. பொதுமறை என்ற பெயர் கல்லாடர், வெள்ளி வீதியார் என்ற புலவர்கள் வள்ளுவர் மாலையில் முறையே பாடியதாகக் கூறும்,

ஒன்றே பொருள்என்னின் வேறுஎன்ப வேறுஎனின்
அன்றுஎன்ப ஆறு சமயத்தார்—நன்றென
எப்பா லவரும் இயைபவே வள்ளுவனார்
முப்பால் மொழிந்த மொழி (9)

செய்யா மொழிக்கும் திருவள் ளுவர்மொழிந்த
பொய்யா மொழிக்கும் பொருள்ஒன்றே—செய்யா
அதற்குரியார் அந்தணரே ஆராயின் ஏனை
இதற்குரியா ரல்லாதார் இல் (23)

என்ற செய்யுட்களின் கருத்தை உட்கொண்டு அமைத்த தாகும். உத்தரவேதம் என்பது பின் தோன்றியவேதம் என்று பொருள்படும். நாமகளும், உக்கிரப் பெருவழுதியும் பாடினாராகக் கூறும் இரண்டு வள்ளுவர்மாலைச் செய்யுட்களின் கருத்தை உட்கொண்டு இப்பெயர் அமைந்துள்ளது. அச்செய்யுட்கள் வருமாறு :

நாடா முதல் நான்மறை நான்முகன் நாவில்
பாடா இடைப்பார தம்பகர்ந்தேன்—கூடாரை
எள்ளிய வென்றி இலங்கிலைவேல் மாறபின்
வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கு. (2)

நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த—நூல்முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சம்
சிந்திக்க கேட்க செவி. (4)

தெய்வ நூல் என்ற பெயர் ஆசிரியரைத் 'தெய்வத் திருவள்ளுவர்' (வள்ளுவர்மாலை, 19) எனவும், 'தேவிற் சிறந்த திருவள்ளுவர்' (வள்ளு-மாலை. 39) எனவும், 'தேவர் திருவள்ளுவர்' (வள்ளு-மாலை. 41) எனவும் பலபடப் பாராட்டிப் புகழ்ந்ததுகொண்டு, அவரது நூலும் தெய்வ நூல் என்று அழைக்கப்பட்டது எனக் கருதலாம். அன்றியும் ஒரு செய்யுளில் 'தெய்வம்' என்ற அடை வள்ளுவருக்கும் குறளுக்கும் சென்று இயையுமாறு பாடப்பெற்றுள்ளது. அச்செய்யுள் வருமாறு :

பொய்ப்பால பொய்யேயாய்ப் போயினபொய் அல்லாத
மெய்ப்பால மெய்யாய் விளங்கினவே—முப்பாலில்
தெய்வத் திருவள் ளுவர்செப் பியகுறளால்
வையத்து வாழ்வார் மனத்து. (49)

இதனை மனத்துக்கொண்டும் தெய்வநூல் என்று வள்ளுவர் இயற்றிய பெருநூல் உபசரிக்கப்பட்டது என்று கருதலாம்.

இனி, திருவள்ளுவர் என்ற நூற்பெயரை நோக்கு வோம். நூல்களுக்குப் பெயரிடுகின்ற வகைகளை நோக்கு மிடத்துச் செய்தானால் பெயரிடுதல் உண்டு என்பது,

முதல்நூல் கருத்தன் அளவு மிகுதி
பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்தினும்
இடுகுறி யானும் நூற்கு எய்தும் பெயரே (நன். 48)

என்ற சூத்திரத்தால் அறியலாம். அன்றியும் கருத்தா-ஆகுபெயர்க்கு உதாரணமாக 'இந்நூல் திருவள்ளுவர்' என்பதனைச் சங்கர நமச்சிவாயர் (நன். 290) கொடுத் துள்ளார். இவ்வழக்குப் பற்றித் திருவள்ளுவர் செய்த நூலுக்குத் திருவள்ளுவர் எனப் பெயர் அமைந்தது என்பது உறுதி. இப் பெயர் வழக்கை,

பல்காற் பழகினும் தெரியா உளவேல்
தொல்காப் பியம்திரு வள்ளுவர் கோவையார்
மூன்றினும் முழங்கும் ஆண்டினும் இலையேல்
வடமொழி வெளிபெற வழங்கும் என்க

என வரும் இலக்கணக் கொத்துச் சூத்திரத்தாலும் அறியலாம். 'திரு' என்ற அடையை நீக்கி வள்ளுவர் என வழங்குதலும் உண்டு. 'வள்ளுவர் தொல்காப்பியமே' என்ற கொற்றங்குடியார் வாக்கு இதற்குச் சான்று.

மேற்குறித்த ஒன்பது பெயர்களே அன்றி, திரு வள்ளுவப் பயன் என்பதும் இந்நூலுக்கு ஒரு பெயராக வழங்கியுள்ளது. இது, 'மாஞ்சீர் கலியுள் புகா' என்னும் யாப்பருங்கலக் காரிகையின் (40) பழைய உரையில், 'திருவள்ளுவப் பயன்; நாலடி நானூறு முதலாய

கீழ்க்கணக்குள்ளும் முத்தொள்ளாயிரம் முதலாகிய பிற் சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்திலாமையா னும்' என வருதலால் அறியலாகும். மயிலைநாதருரையும் (நன்னூல் 274. உரை), வீரசோழிய உரையும் (யாப்பு 21) இப் பெயரையே வழங்குகின்றன. இப் பெயர் கொல்லம் 976-ம் ஆண்டில், அதாவது இற்றைக்கு 147 ஆண்டு களுக்கு முன்னர் எழுதப்பெற்ற ஓர் ஏட்டில் சிறிது திரிந்து காணப்படுகிறது. அச் செய்யுள் வருமாறு:

திருத்தகுசீர் வள்ளுவர்தம் தெய்வப் பயனின்
கருத்தருமை தானே கருதி—விரித்துரைத்தான்
பன்னு தமிழ்தேர் பரிமே லழகனெனும்
மன்னு முயர்நாமன் வந்து

(பெருந்தொகை, 1544)

ஜைனர்களும் பௌத்தர்களும் இப்பெயரை மிகுதியாய் வழங்கினர் என்று தோன்றுகிறது.

இப்பெயராலன்றி, தமிழ் மனுநூல் என்ற பெயராலும் இந்நூல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. திருக்குறள் உரைச் சிறப்புப் பாயிரத்தில், பரிமேலழகர்

வள்ளுவன் மீளவும் வந்துதித் துலகோர்க்கு
உள்ளிய பொருளை உரைத்தனன் என்ன
எழுத்து முதல இலக்கண வகையும்
வழுத்துவே தாகம வகையதன் பயனும்
தங்கிய குறட்பாத் தமிழ்மனு நூலிற்கு
இதுவே உரையென்று யாவரும் வியப்பப்
பொழிப்பக லத்தொடு நுட்ப எச்ச
விழுப்பொருள் தோன்ற விரித்தினி துரைத்தனன்

(பெருந்தொகை, 1543)

எனக் கூறப்படுகின்றார். இதனால் தமிழ் மனுநூல் என்ற பெயரும் இந்நூலைக் குறித்தல் தெளிவாம்.

திருவள்ளுவ மாலை என்பதும் திருக்குறளுக்கு ஒரு பெயராக வழங்கப்பட்டது என ஊகித்தற்கு இடமுண்டு. தற்காலத்தில், திருக்குறள் பற்றிப் பண்டைப் புலவர்கள் பாடிய சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் - தொகுதியைத் திருவள்ளுவர் மாலை என வழங்குவர். ஆனால், வேம்பத்தூர் முத்து வேங்கடசுப்ப பாரதியார் தாம் இயற்றிய 'பிரபந்த தீபிகை' என்னும் நூலில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களை உரைக்குமிடத்து,

வாரிதிணை மாலைநூற் றைம்பதாம் திணைமொழி
 வழுத்தைம்ப தாம் வள்ளுவ
மாலையீ ரொன்பதாய்ச் சாற்று பிரபந்தம்
 வழுத்துவர்கள் புலவோர்களே

என்று குறிக்கின்றார். இங்கே 'வள்ளுவ மாலை' என்பது திருக்குறள் நூலை உணர்த்துதல் வெளிப்படை.

மேலே காட்டிய பெயர்களுள், வள்ளுவர் தமது நூலுக்கு இட்ட பெயர் யாது?

தெய்வத் தன்மை பற்றி எழுந்த தெய்வநூல் என்ற பெயரும், வடமொழி வேதத்தோடு ஒப்புமை பற்றி எழுந்த தமிழ்மறை, பொதுமறை, உத்தர வேதம் என்ற பெயர்களும், புகழ்ச்சி பற்றி எழுந்த பொய்யா மொழி, வாயுறை வாழ்த்து என்ற பெயர்களும் பிற்காலத்தவர்கள் நூலின் பெருமையை உணர்ந்து அருமைப்பாட்டுடன் வழங்கிய பெயர்கள் எனவே கொள்ளத்தக்கன. கருத்தா - ஆகு பெயராக எழுந்த திருவள்ளுவர் என்ற பெயரும், வள்ளுவர் பெயரோடு சார்ந்து எழுந்த திருவள்ளுவப் பயன், திருவள்ளுவமாலை என்ற பெயர்களும் இங்ஙனமே பிற்காலத்துத்தோன்றியன எனவே கருதத்தக்கன. இனி, எஞ்சி நிற்கும் பெயர்கள் திருக்குறள், முப்பால் என்ற இரண்டே. திரு என்ற அடை கொடுத்துத் தமது நூலை

வள்ளுவர் வழங்கினுர் என்று கொள்ளுதல் பொருத்த முடையதாகத் தோன்றவில்லே. ஆகவே, முப்பால் என்ற பெயர்தான் வள்ளுவர் தமது அரிய நூலுக்குக்கொடுத்த பெயரென்று நாம் கொள்ளவேண்டும். நாலடி என்பதைப்போல, குறள் என்பதும் நூற்பெயராகலாம். ஆனுல் சிறப்புப்பாயிரமாய் அமைந்த திருவள்ளுவர் மாலேயில் முப்பால் என்ற பெயரே பல செய்யுட்களில் (9, 10, 11, 12, 15, 17, 18, 19, 30, 31, 39, 44, 46, 49, 53) வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது முப்பால் என்பதுவே நூற்பெயர் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது. இறுதியாக, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களே உணர்த்தும் 'நாலடி நான்மணி' என்று தொடங்கும் பழைய செய்யுளில் (பக். 63) முப்பால் என்பதுவே, இந்நூலின் பெயராகப் படிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, திருக்குறளுக்கு வள்ளுவர் இட்ட பெயர் முப்பால் [1] என்பது தெளிவாம்.

---

1. மிகப் பிற்பட்ட காலத்தவர் ஒருவர் விருத்தப் பாவினுல் சிறு நூலொன்று இயற்றி, அதற்கு 'முப்பால்' என்று பெயரிட்டனர். இந்நூல் சில ஆண்டுகட்கு முன் அச்சில் வெளிவந்துள்ளது.

V. நூல்-அமைப்பு

வள்ளுவர் தமது நூலுக்கு முப்பால் எனப் பெயரிட்டார் என்பதை மேலே தெளிந்தோம். இப்பெயரினின் றும் மூன்று பெரும் பகுதியாகத் தமது நூலை அவர் வகுத்துள்ளார் என்று விளங்குகிறது.

நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த—நூல் முறையை

(வள்ளுவர் மாலை, 4.)

என்ற செய்யுளாலும் இப்பகுப்பின் உண்மை விளங்கும். மூன்று பகுப்புக்களும் இவை என்பது,

அறனறிந்தேம் ஆன்ற பொருளறிந்தேம் இன்பின்
திறனறிந்தேம் வீடு தெளிந்தேம்

(வள்ளுவர் மாலை, 50)

என்று கூறுவதனால் உணரலாகும். இச் செய்யுளில் வீடு தெளிந்தேம் என்று வந்துள்ளது. ஆனால், இதற் கென ஒரு தனிப்பகுப்பு இல்லை. பரிமேலழகரும், 'வீடு என்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத்தாக லின் துறவறமாகிய காரண வகையால் கூறப்படுவதல்லது இலக்கண வகையால் கூறப்படாமையின், நூல்க ளால் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்' என்று தமது உரைப்பாயிரத்தில் எழுதுகின்றார். இதுபற்றியே மேற் செய்யுளில் 'வீடு அறிந்தேம்' என்று கூறாமல் 'வீடு தெளிந்தேம்' என்று வேறு வாசகத்தால் கூறப் பட்டுள்ளது எனத் தோன்றுகிறது. ஆகவே, வள்ளுவர் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் எனத் தமது நூலைப் பகுத்துக் கூறினார் என்பது விளங்கும்.

அறத்துப்பாலைப் பாயிரம், இல்லறம், துறவறம், ஊழ் என்று நான்காகப் பகுத்தனர் ஒரு சாரார். இது,

பாயிரம் நான்கு ; இல்இருபான் ; பத்தோ டியைந்த மூன்று
ஒய்வில் துறவறம் ; ஒன்றூழாகத் - தூய
அறத்துப்பால் முப்பத்தெட் டாமென் றுரைத்தார்
திறத்துப்பால் வள்ளுவனார் தேர்ந்து.

என்ற பழஞ் செய்யுளால்[1] அறியப்படும்.

பரிமேலழகர் அறத்துப்பாலை இல்லறம் துறவறம் என இரண்டு இயல்களாகவே பகுத்தனர். உரைப் பாயிரத்திலே 'அறத்துப்பால் பொது இயல்பு பற்றி இல்லறம், துறவறம் என இருவகை நிலையால் கூறப்பட்டது' என எழுதுவதனால் இவர் கொண்டது இரண்டு பகுப்பே என்பது விளங்கும். ஆனால், முதல் நான்கு அதிகாரங்களைப் பாயிரம் எனவே இவர் கொண்டனர்.

திருவள்ளுவர் மாலையின் 20-ம் செய்யுள் பின் வருமாறு ஓர் ஏட்டுப் பிரதியில் உள்ளது :

வீடொன்று பாயிரம் மூன்று விளங்கறம்
நாடிய முப்பத்து நான்குபொருள் - கூடிய
எள்ளில் எழுபது இருபத்தைந் தின்பமிவை
வள்ளுவர் சொன்ன வகை.

---

1. இது சில பாடபேதங்களுடன் திருவள்ளுவர் மாலையில் 25-ம் செய்யுளாகக் காணப்படுகிறது. காலிங்கர் பின் வருமாறு கூறியுள்ளார் :

பாலாகும் வேதப் பயனாகும் பாயிரம் நான்கு
ஏலாகேள் இல்லறமும் நாலைந்தாம் - மேலாம்
துறவு பதின்மூன்று தோமிலூழ் ஒன்றென்ப
அறிவுநெறி ஆய்ந்துடையர் தாம்.

இங்கே ஊழ் தனிப்பட்ட ஓர் இயலாகக் காணப்படவில்லை. பரிமேலழகரது பகுப்பை ஒருவாறு இச்செய்யுள் ஆதரித்தல் காணலாம். ஆகவே, அறத்துப் பாலை இயலாகப் பகுப்பதிலே கருத்து வேற்றுமை உண்டு என்பது புலப்படுகிறது.

பொருட்பாலை அரசியல், அமைச்சியல், அரண், பொருள், படை, நட்பு, குடி என ஏழு இயல்களாகப் பகுப்பர் ஒரு சாரார். இதனை,

அரசியல் ஐயைந்து, அமைச்சியல் ஈரைந்து
உருவல் அரண்இரண்டு ; ஒன்றொண்கூழ் - உரைசால்
படையிரண்டு நட்புப் பதினேழ் பன்மூன்று
குடிஎழுபான் தொக்கபொருட் கூறு[1]

என்ற பழஞ் செய்யுளால் அறியலாம். இப் பகுப்பினை மேற்கொண்டவர் காலிங்கர்.

படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு (குறள் 381)

என்று இப்பாலின் தொடக்கத்தில் வரும் குறள் இவரது கொள்கையை ஆதரிப்பதுபோல் உள்ளது.

பிறிதொரு சாரார் பொருட்பாலை அரசியல், அமைச்சியல், பொருளியல், நட்பியல், துன்பவியல், குடியியல்

---

1. இது சில பாடபேதங்களுடன் திருவள்ளுவர் மாலையில் 26-ம் செய்யுளாக உள்ளது. இரண்டாம் அடியில்,

'உரைநாடு அரண்பொருள் ஒவ்வொன்று' (பெருந். 2005) எனத் தந்து எட்டுப் பகுப்பாகக் காட்டிய பழஞ் செய்யுளும் உண்டு: வியாஸ பாரதத்தில் ஆச்சிரம வாசிக பர்வத்தில் (v. 8) ராஜ்யத்திற்கு எட்டு அங்கங்கள் உளவாகக் கூறப்படுகின்றன.

என அறுவகையாகப் பகுப்பர். மணக்குடவர் இங்ஙனங் கொண்டுள்ளார்.

இப் பகுப்பினை ஆதரிப்பதற்குப் பழஞ் செய்யுள் உளதாகத் தெரியவில்லை.[1]

மற்றொரு சாரார் அரசியல், அங்க இயல், ஒழிபியல் என மூன்று இயல்களாகப் பகுத்தனர். பரிமேலழகர் இங்ஙனம் கொண்டவரே. இது வடநூலில் அரசிற்குரிய அங்கம் ஏழாம் என்னும் முறைபற்றிப் பகுத்தது என்பது தெளிவு. இப்பகுப்பினை ஆதரிப்பதற்கும் பழஞ் செய்யுள் காணப்படவில்லை. பொருட்பாலின் இயற் பகுப்பில் இங்ஙனம் மூன்று வகையான கருத்துக்கள் உண்மை புலனாகும்.

இனி, காமத்துப்பாலை எடுத்துக் கொள்வோம். இதனை ஆண்பாற் கூற்று, பெண்பாற் கூற்று, இருபாற் கூற்று என மூன்று இயல்களாகச் சிலர் பகுத்துள் ளார்கள். இது,

ஆண்பாலேழ் ஆறிரண்டு பெண்பால் அடுத்தன்பு
பூண்பால் இருபாலோ ராறாக—மாண்பாய
காமத்தின் பக்கமொரு மூன்றாகக் கட்டுரைத்தார்
நாமத்தின் வள்ளுவனார் நன்கு

(வள்ளுவர்மாலை, 27)

என்ற செய்யுளால் புலப்படும். இப் பகுப்பினைக் காலிங்கரும் மேற்கொண்டு, தலைமகன் கூற்று, தலைமகள் கூற்று, இருபாற்கிளவி எனத் தமது உரையில் பகுத்துக் காட்டினார்.

மணக்குடவர் கூடலும் கூடல் நிமித்தமும், பிரிந்து கூடலும் அதற்கு நிமித்தமும், ஊடிக் கூடலும் அதற்கு நிமித்தமும் என மூன்று பகுதிகளாகப்

1. செந்தமிழ்—தொகுதி 1, பகுதி 6 பார்க்க.

பகுத்துள்ளனர். அவரது உரையிற் காமத்துப்பாலின் அவதாரிகையால் இப்பகுப்பின் உண்மையை உணரலாம். ஆனால் பரிமேலழகரோ எனின், களவு, கற்பு என்ற இரண்டு பாகுபாட்டினையே கொண்டனர். அவர் காமத்துப்பாலின் தொடக்கத்தில், 'புணர்ச்சியைக் களவென்றும் பிரிவைக் கற்பென்றும் பெரும்பான்மைபற்றி வகுத்து அவற்றைச் சுவை மிகுதிபயப்ப உலக நடையோடு ஒப்பும் ஒவ்வாமையும் உடையவாக்கிக் கூறுகின்றார்' என்றனர். இப்பகுப்பினை,

> புணர்தல் பிரிதல் பொருள்களவு கற்பென்று
> உணருமிரு கூறும் உரைக்கில் - புணரும்
> களவேழ் அறுமூன்று கற்பிவை யையைந்தா
> அளவுறு காமத்துப் பாலாம்
>
> (பெருந்தொகை, 2006)

என்ற செய்யுளும் ஆதரிக்கின்றது. ஆகவே, காமத்துப்பாலை இயல்களாகப் பிரிப்பதிலும் [1]பண்டைக் காலத்தில் தானே கருத்து வேற்றுமை உண்டென்பது விளங்குகிறது.

வள்ளுவர் இவ்இயல் பற்றிய பாகுபாட்டினை மேற்கொண்டாரா? இக்கேள்வி எழுதல் முற்றும் இயற்கையே. ஆசிரியரே இப்பாகுபாடு செய்திருப்பாராயின், உரைகாரர்கள் மேற்காட்டியவாறு பலபடியாகப் பிரிக்க உடன்படமாட்டார்கள். ஆதலால், இயல்பற்றிய இப்பகுப்பு வள்ளுவர் செய்யவில்லை என்று நாம் கொள்ளலாம் போலும்.

---

1. தொல்காப்பியர், தலைமகன் கூற்று, தலைவி கூற்று முதலியனவாகக் கூற்றுவகையாற் பிரித்துணர்த்தியதோடு, களவியல், கற்பியல் எனவும் பிரித்து இருவகைப் பாகுபாடுகளையும் தந்திருக்கின்றனர்.

ஆனால், அதிகாரப் பகுப்புச் செய்தவர் வள்ளுவர் தாமா என்று நாம் தெரிதல் வேண்டும். இப்பகுப்பு இல்லாமற்போனால் இப்பேரறிஞரது நூல் செவ்வனே அமைந்ததாக மாட்டாது. அதிகாரங்களின் பெயர்களைச் சிறிதும் வேற்றுமையின்றிப் பல உரைகாரர்களும் காட்டு தலினாலே, இவ் அதிகாரப் பெயரை இட்டவர்கள் அவர் கள் அல்லர் என்பதும் ஆசிரியர் வள்ளுவரே அப்பெயர் களை இட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் புலப்படும். வள்ளுவர் நூற்று முப்பத்து மூன்று அதிகாரங்களாகத் தமது நூலைப் பகுத்துள்ளார். இதனை,

ஐயாறு நூறும் அதிகாரம் மூன்றுமாய்
மெய்யாய வேதப் பொருள் விளங்கப் - பொய்யாது
தந்தான் உலகிற்குத் தான்வள் ளுவனாகி
அந்தா மரைமேல் அயன் (வள்ளுவர்மாலை, 28)

என்ற செய்யுளால் உணரலாம்.

இப்போது நூலிற் காணும் அதிகார வைப்பு முறை வள்ளுவர் அமைத்ததுதானா? இக்கேள்வியும் எழுதல் இயல்பே. சிறிதளவேனும் வேறுபாடு இருந்தால், இவ் வேறுபட்ட முறையை உரைகாரருள் ஒருவரேனும் பின் பற்றாமலிருக்க மாட்டார்கள். கிடைக்கும் உரைகள் அனைத்தினும் வைப்பு முறையில் வேறுபாடின்றி அதி காரங்கள் அனைத்தும் காணப்படுகின்றன. எனவே இவ் வைப்பு முறையிலும் நாம் ஐயங் கொள்ளுவதற்குச் சிறி தும் இடமில்லை. இந்நூற்று முப்பத்து மூன்று அதிகாரங் களில் அடங்கியுள்ள செய்யுட்கள் 1330.

ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்ப தருங்குறளும்
பாயிரத்தி னேடு பகர்ந்தற்பின் - போயொருத்தர்
வாய்க்கேட்க நூலுளவோ மன்னு தமிழ்ப்புலவ
ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்க லாம். (வள்ளுவர்மாலை, 16)

அதிகாரம் ஒன்றிற்குப் பப்பத்துக் குறளாக நூலினை வள்ளுவர் அமைத்துள்ளார். நாலடியாரைப் பால், இயல், அதிகாரங்களாக வகுத்த பதுமனார் வள்ளுவரது முறையைப் பின்பற்றுகிறார். அதிகாரப் பெயர்களையும் கூட வள்ளுவரிடமிருந்தே இவர் கொண்டிருக்கின்றனர் என்று ஊகிக்கலாம். நாலடியாரின் ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும் இவர் பப்பத்துச் செய்யுட்களை அமைத்திருப்பது திருக்குறளின் அதிகாரங்களிலும் பப்பத்துச் செய்யுட்களே இருந்தன என்பதற்குச் சான்றாகும்[1].

இனி, ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும் உள்ள செய்யுட்களின் வைப்பு முறையை நோக்குவோம். இம்முறையில் உரைகாரர்கள் பெரிதும் வேறுபடுகின்றனர். கல்வி என்ற 40-வது அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம்.

பாடல் வரிசை	*பரிமேலழகர்*	*மணக்குடவர்*	*காலிங்கர்*
கற்க கசடற	1	1	6
எண்ணென்ப	2	2	5
கண்ணுடையர்	3	3	3
உவப்பத் தலைக்கூடி	4	8	8
உடையார்முன்	5	10	2
தொட்டனைத்தூறும்	6	4	4
யாதானும் நாடாமால்	7	7	9
ஒருமைக்கண்	8	5	1
தாமின்புறுவது	9	9	7
கேடில் விழுச் செல்வம்	10	6	10

இங்ஙனமே, ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும் செய்யுட்களின் வரிசை வேறுபட்டுள்ளது. வள்ளுவர் ஏதாவது

1. சங்க இலக்கியங்களுள் பதிற்றுப்பத்திலும் ஐங்குறுநூற்றிலும் பப்பத்துச் செய்யுட்களாக நூலைப் பிரித்துள்ளமை இங்கே ஒப்பிடத்தக்கது.

ஒரு முறையில்தான் செய்யுட்களை வைத்திருத்தல் வேண்டும். அம்முறை யாது? திருக்குறளுக்கு முதன் முதல் தோன்றிய உரையில் வள்ளுவரது முறை கைக்கொள்ளப் பட்டிருக்கலாம் என நாம் ஒருவாறு ஊகிக்கலாம். இந் நூலுக்குரிய பல உரைகளையும் இயற்றிய பதின்மர் பெயர்களை,

தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்
பரிமே லழகர் பருதி - திருமலையர்
மல்லர் பரிப்பெருமாள் காலிங்கர் வள்ளுவர் நூற்கு
எல்லையுரை கண்டார் இவர் (பெருந்தொகை, 1538)

என்ற வெண்பாவில் காணலாம். இதிற் காணப்படும் வரிசை உரைகாரர்களது காலமுறை ஆகுமா? பரிமே லழகர் கடைசியில் வந்தவர் என்பது,

அறம்பொருள் இன்பம் வீடெனும் நான்கின்
திறந்தெரிந் துரைத்த செவ்வி முப்பாலுக்கு
ஒருரை யின்றி ஒன்பது சென்றும்
ஐயுறவாக நையுறு காலை

* * * *

விழுப்பொருள் தோன்ற விரித்தினி துரைத்தனன்

* * * *

பரிமே லழகன் எனப் பெயர் படைத்துத்
தரைமேல் உதித்த தலைமை யோனே.

(பெருந்தொகை, 1543)

என்ற உரைப் பாயிரத்தில் 'ஒன்பது சென்றும்' என வருவதால் அறியலாம். இத்தொடர்க்கு 'ஒன்பது உரைகள் இயற்றப்பட்டுக் கழிந்த விடத்தும்' என்று பொருள். இவ்வாறாகக் கடைசியில் வந்தவரை இடையிட்டுக் கூறுதலால் மேலை வெண்பாவில் உள்ள முறை கால முறை அன்றென்பது திண்ணம்.

இங்ஙனமாயின், எது முதலுரையென எவ்வாறு துணிதல் கூடும்? தெரிந்த அளவில், நான்கு உரைகள் கிடைத்துள்ளன. அவையாவன: பரிமேலழகர், பரிப்பெருமாள், மணக்குடவர், காலிங்கர் என்பவர்கள் இயற்றியன. பரிமேலழகருரை செம்மையாய் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. மணக்குடவருரை ஒருவாறாக அச்சில் உள்ளது. ஏனை இருவரது உரைகளில் காமத்துப் பால் மட்டும் அச்சிடப் பட்டிருக்கிறது. எல்லா உரைகளும் கிடைத்து,[1] அவையனைத்தும் அச்சில் வந்த பின்னரே, முதலுரை இன்னதெனத் துணிதல் இயலும்.

இப்போது அகப்படும் உரைகளைக் கொண்டு நோக்கினால், பரிமேலழகரது முறை வள்ளுவர் வகுத்த

---

1. நமது மூதாதையர் நமக்கென ஈட்டி வைத்துள்ள அறிவுச் செல்வங்கள் ஏட்டுப் பிரதிகளில் அமைந்து தமிழ் நாட்டின் பல இடங்களிலும் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. அவற்றை ஊர்கள் தோறும் சென்று தேடிப் பெற்றுப் பொது விடங்களில் தொகுத்து வைப்பது இன்றியமையாததாகும். தொடர்ந்து, முறைப்பட, ஊக்கத்துடன், தமிழுணர்ச்சியோடு செய்ய வேண்டும் இம்முயற்சி ஒரு ஸ்தாபனத்தாலும் இதுகாறும் நடைபெறவில்லை. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சை ஸரஸ்வதி மஹால் நூல்நிலயம், சென்னை அரசாங்க நூல்நிலயம், திருவிதாங்கூர் அரசாங்க நூல்நிலயம் முதலியன செய்து வரும் சிறு முயற்சிகளால் நாம் பெரும்பயன் அடைந்திருக்கிறோம். ஆனால், முயற்சியின் அளவு போதியதல்ல. அதிற் பல குறைபாடுகள் உள்ளன. தமிழன்னையே! உனது புதல்வர்கள் என்றுதான் தங்கள் கடமையையுணர்ந்து இம்முயற்சியில் ஈடுபடப் போகின்றார்களோ, அறியேன். சிறிது காலம் தாழ்த்தால், இச் செல்வங்கள் அனைத்தும் அழிந்து விடுமே என்று மனம் நைந்து வருந்த வேண்டியதாயிருக்கின்றது.

முறையாகலா மெனக் கருதச் சிறிதும் இடமில்லை. அவர் தமது கல்வியிலும், தமது அறிவாற்றலிலும், தமது கொள்கைகளிலும் பெருநம்பிக்கை யுடைவர். வள்ளுவர் கருத்துக்களைத் தம் கருத்துக்களாலன்றி, உரிய பிறகருவி கள் கொண்டு ஆராய்ந்து துணிய வேண்டும் என்னும் நெறியிற் செல்லாதவர். பிறழ்வு என்பதைச் சிறிதும் அறியாத அவரது முதிர்ந்த தருக்க உணர்ச்சி அவர் கொள்கைகளை ஒப்புக்கொள்வதில் நாம் அதி ஜாக்கிர தையாயிருக்க வேண்டு மென்பதை அறிவுறுத்திக் கொண்டே யிருக்கிறது. அவர் வள்ளுவர் கருத்தைக் கைநெகிழ விடினும், தமது தருக்கத்தை நெகிழவிட மாட்டார். சரித்திர உணர்ச்சியும் சூழ்நிலை உணர்ச்சியும் அவரால் பெரும்பாலும் போற்றப்படவில்லை. வள்ளுவர் கருத்துக்களையே எல்லா விடங்களிலும் அவர் விளக்கு கிருர் என்று நாம் கொள்வதற்கு இல்லை. ஆகவே, வள் ளுவரது முறையை யுணருவதற்குப் பரிமேலழகரைக் காட்டினும் பிற உரைகாரர்களே நாம் நம்பித் துணையா கக் கொள்வதற்கு உரியர். மணக்குடவர் நமக்கு உற்ற துணையாகலாம் எனத் தோன்றுகிறது. இவரது செய் யுள் வைப்பு முறை பெரும்பாலும் வள்ளுவரது ஆக லாம். ஆனல், இவர் உரை கிடைக்கக் கூடும் பிரதிகள் அனைத்தையும் ஒப்பு நோக்கி, ஆராய்ச்சி முறையில் நன்கு பதிப்பிக்கப் பெறவில்லை.[1] தமிழறிஞர்கள் இத னைச் சிந்தித்தல் வேண்டும்.

---

1. திரு. வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் 'எனது பிரதியில் ஸ்ருஷ்டி, திதி, ஸம்ஹாரம் என்னும் மூன்றையும் புரிந்து மணக்குடவருரையை ஒருவாறு பூரணமாக்கி அச்சிற் குக் கொடுத்தேன்' என்று தமது அறத்துப்பால் பதிப்புரை யில் எழுதியிருக்கிருர்கள்.

மேலே, ஒரே அதிகாரத்தில் செய்யுட்கள் முன் பின்னுக வைக்கப்பட்டுள்ளமையை நோக்கினேம். ஒரு சில இடங்களில் ஓர் அதிகாரத்துள்ள செய்யுள் பிறி தோர் அதிகாரத்தில் வந்துள்ளது. இதுபற்றி நாம் கவனிக்கவேண்டியன சில உள. முதலாவது, இப் போது கிடைப்பனவற்றுள் பரிப்பெருமாள் உரையில் தவிர ஏனையவற்றில் அறத்துப்பாலிலும் பொருட்பாலி லும் இப்பிறழ்ச்சி காணப்பெறவில்லை. பரிப்பெருமாள் உரையும் மணக்குடவர் உரையையே பின்பற்றியுள்ளது[1] எனத் தெரிதலால், அவர் உரையிலும் மேற்கூறிய இரு பால் பற்றிய அளவில் பிறழ்ச்சி இல்லை என்று தெரிய லாம். காமத்துப் பாலில் மாத்திரம் மூன்று இடங்களில் பிறழ்ச்சி உள்ளது.

1. காலிங்கர் உரையில் 'தனிப்படர் மிகுதி' என்ற 120-ம் அதிகாரத்தில் 10-ம் செய்யுள்,

உரம்நசைஇ உள்ளம் துணையாகச் சென்றார்
வரல்நசைஇ இன்னும் உளேன்

என்பது. இது 'அவர்வயின் விதும்பல்' என்ற 127-ம் அதிகாரத்தில் பரிமேலழகர், மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள் இவர்கள் உரைகளில் முறையே 3-வது, 7-வது, 9-வது செய்யுளாக உள்ளது.

2. காலிங்கர் உரையில் 'நினைந்தவர் புலம்பல்' என்ற 121-ம் அதிகாரத்தில் 10-ம் செய்யுள்,

வீழ்வாரின் இன்சொற் பெறுஅ துலகத்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல்

என்பது. இது 'தனிப்படர் மிகுதி' என்ற 120-ம் அதிகாரத்தில் பரிமேலழகர், மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள்

1. *திருக்குறள்: காமத்துப்பால். ஸ்ரீ வேங்கடேஸ்வர கீழ்க்கலை ஆராய்ச்சிக் கழகப் பதிப்பு-9 ; முகவுரை, பக்கம், 4.*

உரைகளில் முறையே 8-வது, 9-வது, 10-வது செய்யுளாக உள்ளது.

3. காலிங்கர் உரையில், 'அவர்வயின் விதும்பல்' என்ற 127-ம் அதிகாரத்தில் 6-ம் செய்யுள்,

விடாஅது சென்றாரைக் கண்ணினாற் காணப்
படாஅது வாழி மதி

என்பது. இது 'நினைந்தவர் புலம்பல்' என்ற 121-ம் அதிகாரத்தில் பரிமேலழகர், மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள் இவர்கள் உரைகளில் முறையே 10-வது செய்யுளாக உள்ளது.

மேற்காட்டியவற்றால் காலிங்கர் உரையில் மட்டும் பிறழ்ச்சி உள்ளது என்பதும் ஏனை மூன்று உரைகளிலும் அதிகாரத்தில் பிறழ்ச்சி இல்லை என்பதும் புலனாகின்றன.

மூன்றாவதாக, இம் மூன்று செய்யுட்களும் பொருள் பற்றிய அளவில் மேற்காட்டியவாறு அதிகாரம் பிறழ்ந்து வருவதற்கு இயைபு உண்டு. குறுந்தொகை முதலிய தொகை நூல்களில் தொகுத்தார் ஒரு கிளவித் துறையிலே அமைத்த செய்யுள், தொல்காப்பிய உரைகாரர்களால் பிறிதொரு கிளவித் துறைக்கு உரியதாகக் காட்டியிருப்பது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

ஆகவே, கடைசியில் குறிப்பிட்ட செய்தியை நோக்குமிடத்துக் காலிங்கர் பொருள் இயைபுபற்றி முன் வழங்கிய அமைப்பைக் கைவிட்டுப் புதியதொரு வைப்பு முறையை மேற்கொண்டார் என்று துணிவது பொருத்தமாகலாம்.

இங்ஙனமாக அதிகார வைப்புமுறை முதலியன எல்லாம் வள்ளுவர் அமைத்தனவே என்று கொள்ளுதலே நேரிது.

4. மாணிக்க வாசகர்

i. கர்ண பரம்பரை வரலாறு

இரண்டு தலைமுறைகளாக மாணிக்க வாசக சுவாமிகளது காலத்தைக் குறித்து விவாதம் நிகழ்ந்து வந்திருக்கிறது. இவ்விவாதத்திற்கு வித்து ஊன்றியவர் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் என்று சொல்லவேண்டும். அவர்கள் தமது 'சம்பந்தர் காலவாராய்ச்சி' என்ற நூலில் 'சம்பந்தருக்கு மாணிக்கவாசகர் முற்பட்டவர் என்பதில் ஐயப்பாடு எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்த ஐயப்பாடு நாள் செல்லச் செல்ல வளர்ந்துகொண்டே வருகிறது' என்று கூறியுள்ளார்கள்.

சுந்தரம் பிள்ளையவர்களுக்குப் பரஞ்சோதி முனிவரது திருவிளையாடற் புராணத்தில் அளவற்ற பற்று. அப்புராணத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அரச பாரம்பரியமும் காலவரையறையும் பொதுப்பட உண்மையெனக் கொண்டு சம்பந்தருக்கு முற்பட்டவர் மாணிக்கவாசகர் என்ற கருத்தை அவர்கள் முதல்முதலிற் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சியிலும் சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் அவர்களுக்கு இருந்த வன்மையினால் இக்கொள்கை ஆதாரமற்றதென எளிதில் உணர்ந்தார்கள். இக்காரணம் பற்றியே மேலே குறித்த ஐயப்பாட்டை அவர்கள் வெளியிட்டார்கள்.

பிள்ளையவர்கள் இவ்வாறு கூறியது 1898-ம் ஆண்டில். அக்காலந் தொடங்கி இன்றுவரை, பல அறிஞர்களும் இவ்விஷயம்பற்றி ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களை இரு திறத்தினராகப் பகுக்கலாம். ஒரு

திறத்தினர் சம்பந்தர் முதலிய மூவருக்கும் மாணிக்கவாசகர் முற்பட்டவ ரென்றனர்; பிறிதொரு திறத்தினர் அம் மூவருக்கும் அவர் பிற்பட்டவரென்றனர். இருதிறத்தா ரது கொள்கைகளுக்கும் உரிய சான்றுகளை ஆசிரியர் க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் தமது 'பாண்டிய ராஜ்யம்' என்ற ஆங்கில நூலில் மிகத் தெளிவாக எழுதி யுள்ளார்கள்.

மூவருக்கும் மாணிக்கவாசகர் முற்பட்டவர் என்ற கொள்கையை ஸ்ரீ. கே. ஜி. சேஷய்யரவர்கள் மிக விரி வாக ஆராய்ந்து நிறுவி ஓர் ஆங்கில நூல் வெளியிட் டிருக்கிறார்கள். அதில் தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் கர்ண பரம்பரை வரலாறு தமது துணிவை வலியுறுத்துகிற தென்றும் தொன்று தொட்டுவரும் இவ்வரலாற்றை நிராகரிப்பதற்குரிய நியாயம் யாதும் காணப்படவில்லை யென்றும் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

கர்ண பரம்பரை வரலாறு என்பது அப்பர் தேவாரத் தில் மூன்று தொடர்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு இக் காலத்தவர்களால் புதுவதாகக் கொள்ளப்பட்ட கொள் கையே யாகும். அம்மூன்று தொடர்களும் வருமாறு.

(1) நரியைக் குதிரை செய்வானும் (தேவா. 4, 4, 2)

(2) குடமுழநந் தீசனை வாசகனாகக் கொண்டார் (தேவா. 6, 96, 11)

(3) மணியார் வையைத் திருக்கோட்டி னின்றதோர் திறமுந் தோன்றும் (தேவா. 6, 18, 9)

இவற்றுள், முதலாவது தொடர் நரி பரியாக்கிய திருவிளையாடலைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் 'செய்வானும்' என்ற எதிர்காலச் சொல்லை நோக்கினால் உண்மை யென்று கருதிய சரிதமொன்றை

அது குறிப்பதாகத் தோன்றவில்லை. இறைவனது அள விலா ஆற்றலை யுணர்த்துவதற்கு வந்த ஓர் எடுத்துக் காட்டெனவே கொள்ளத்தக்கது. ஏதேனும் ஓர் அற்புதக் கதையை அது குறிப்பதாகக் கொண்டாலும், அக்கதைக் கும் மாணிக்கவாசகருக்கும் யாதோர் இயைபும் இருப்ப தாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனின், மாணிக்கவாசகரே திருவாசகத்திற் பல இடங்களில் நரியைப் பரியாக்கிய சரிதமொன்றைக் குறிப்பிடுகிறார். அவ்விடங்களில் தமக்கும் அச்சரிதத்திற்கும் தொடர்பு இருப்பதாக அவர் கூறவேயில்லை. எனவே, சுவாமிகளால் குறிப்பிடப் பட்டது அவர்க்கு முற்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்ததாகக் கருதிய ஒரு சரிதத்தையே யென்று கொள்ளுதல் வேண் டும். ஆதலால் இத்தேவாரத் தொடர் ஓர் அற்புத நிகழ்ச் சியைக் கூறியதெனக் கொள்ளினும், அது சமயாச் சாரியர் நால்வர்க்கும் முற்பட்ட ஒரு புராண வரலாற் றைக் குறிப்பதாம் என்று கொள்ளுதலே அமைவுடைத்து.

இரண்டாவது தொடர் நந்தீசர் மாணிக்கவாசகராக அவதரித்தாரென்ற புராணக் கதையைக் குறிப்பதென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். இக்கதை மிகப் பிற்பட்ட காலத்தது. முதல் முதலில் ஒரு கணநாதர் மாணிக்க வாசகராகப் பிறந்தார் என்றே கருதினார்கள். நம்பி திருவிளையாடலில்,

.....................ஓர் நன்கணத் தலைவர் நாமம்
இன்னெறி வாதவூர ரென்னவந் துதயஞ் செய்தார்

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. வீமநாத பண்டிதர் இயற்றிய கடம்பவன புராணத்திலும்,

கணநாதர் தமிலொருவன் விடையிற் போந்து
கமழ்மதுக மகிழ்வாத புரத்து வாழ்அந்
தணராமாத் தியர்குலத்துட் டோன்றி (இலீலா. 27)

என்று காணப்படுகிறது. மிகமிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் இக்கணநாதர் நந்தியாவாரென்று ஒரு வடமொழிப் புரா ணம் முடிவு கட்டியது (திருவாலவாயுடையார் திருவிளை யாடல், முன்னுரை, பக்கம் 36). பிற்காலத்தெழுந்த இந் நம்பிக்கையை அப்பர் தேவாரத்துள் ஏற்றுதல் சிறிதும் பொருந்தாது. அன்றியும் இத்தொடர் பாடபேதங்களையும் உடையது. சில பிரதிகளில் 'குடமுழ நந்தீசனை வாக கனுக் கொண்டார்' என்று உள்ளது. வாககன் என்பது 'ஊர்தியாக அமைபவன்' என்று பொருள்படும். இதுவே உண்மைப் பாடமாக இருத்தல் கூடும். ஏனெ னின், நந்தியின் தொழில் சிவபெருமானுக்கு ஊர்தியாக உதவுதலே. 'வாசகனுக்கொண்டார்' என்பதே உண் மைப் பாடமெனக் கொண்டவிடத்தும் நந்தியைத் தமது ஆணையைத் தெரிவிக்கும் தூதராகக்கொண்டார் என்பது பொருளாக முடியும்.

மூன்ருவது தொடர் வைகைக் கரையை அடைத் தற்கு மண்சுமந்து நின்ற திருக்கோலத்தைக் குறிப்ப தாகக் கருதப்படுகிறது. இது தொடரின் பொருளாக இருத்தல் கூடும். ஆனால், மாணிக்கவாசகர் சரிதத்தோடு இச் செய்தியை இயைப்பதற்குரிய நியாயம் புலப்பட வில்லை. திருவாசகத்தில்,

பிட்டு நேர்பட மண்சுமந்த பெருந்துறைப்பெரும் பித்தனே

என்றும்,

கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவால் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானாய்

என்றும் வருதல் காணலாம். இவ்வாறு வரும் இடங் களில் ஓரிடத்தேனும் இந்நிகழ்ச்சி தம்மோடு தொடர்

புடையதாக மாணிக்கவாசகர் குறிக்கவில்லை. மிக முற்பட்ட ஒரு சரிதத்தை அவர் குறிப்பதாகவே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

மேலே வியவகரித்த தொடர்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, மாணிக்கவாசகர் மூவர் முதலிகளுக்குக் காலத்தால் முற்பட்டவரென்பது கர்ண பரம்பரைச் செய்தியாகுமெனல் சிறிதும் ஒப்பத் தகுந்ததன்று.

ii. மாணிக்கவாசகரும் மலைநாடும்

தமிழிலக்கிய சரிதத்தில் வெகு காலமாய் விடுக்க இயலாதிருந்த வினாக்கள் சிலவுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் காலத்தைப் பற்றியது. சுவாமிகளின் காலத்தைக் குறித்து முதன் முதலில் ஐயத்தை யெழுப்பியவர் ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள். ஞானசம்பந்தருக்குச் சுவாமிகள் முற்பட்டவரா என்பது பற்றித் தமக்கு ஐயப்பாடு உளது என்று பிள்ளையவர்கள் தமது 'ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் காலம்' என்ற நூலின் முன்னுரையில் (1898) எழுதிச் சென்றுர்கள். ஆகவே சுவாமிகள் பிற்பட்டவராகலாம் என்பதே இவர்கள் கருத்து.

இரண்டு ஆண்டுகட்குப் பின்னர் திரு. S. A. திருமலைக்கொழுந்துப் பிள்ளையவர்கள் 'மாணிக்க வாசகர் காலம்' என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டார்கள். இதன் கண் கி. பி. முதல் அல்லது இரண்டாம் நூற்றுண்டில் சுவாமிகள் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டுமென முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இம்முடிவையே திரு. வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியாரும் வற்புறுத்தி 1901-ல் "இந்தியன் ரிவியூ" என்ற பத்திரிகையில் எழுதினர். பின்னர் திரு. பொன்னம்பலம் பிள்ளையவர்கள் 'மலபார் குவார்ட்டர்லி ரிவியூ' என்ற பத்திரிகையில் சுவாமிகள் மலைநாடு சென்று ஆங்குள்ள கிறிஸ்தவர்களில் ஒரு சாராரைச் சைவசமயத்திற்குத் திருப்பினரெனவும், இங்ஙனம் சைவசமயத்தைத் தழுவியவர்கள் சுவாமிகள் பெயரால் 'மாணிக்கிராமக்காரர்' என வழங்கப்பட்டன ரெனவும் இப் புதுப் பெயரே பிற்காலத்தில் 'மணிக்கிராமக்காரர்' என மருவிற்று எனவும், மணிக்

கிராமம் பற்றிய செப்புப்பட்டய மொன்று அகப்பட்டுள தெனவும், அதன் காலம் கி. பி. 273 ஆதலால், சுவாமிகள் காலம் கி. பி. இரண்டு அல்லது மூன்றும் நூற்றுண்டா யிருத்தல் வேண்டு மெனவும் எழுதினர். பின்னர் திரு. வேதாசலம் பிள்ளையவர்கள் (மறைமலையடிகள்) கி.பி. 3-ம் நூற்றுண்டில் சுவாமிகள் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டுமென இலக்கிய வாயிலாக நிறுவி 1904-ல் கிறிஸ்தவக் கலா சாலைப் பத்திரிகையில் எழுதினர். அப்பத்திரிகையி லேயே திரு. K. G. சேஷய்யரவர்கள் சுவாமிகளின் காலம் கி. பி. 4-ம் நூற்றுண்டாக இருத்தல் கூடுமென எழுதினுர்கள். மெக்கென்ஸி நூற்றெருகுதியின் பட்டிகை ஆசிரியராகிய வில்ஸன் என்பவர் சுவாமிகள் காலம் கி. பி. 7-ம் நூற்றுண்டாக இருக்கலாமென்று கூறினர். டாக்டர் ஜி. யூ. போப் கி. பி. 7 அல்லது 8-ம் நூற்றுண் டாகக் கொள்ளுவதற்குத் தக்க காரணமிருப்பதாக எழுதி னர். சென்னை உயர்தர நீதிமன்றத்தில் நீதிபதியா யிருந்த இன்னிஸ் என்பவர் சுவாமிகள் 9-ம் நூற்றுண் டினராதல் வேண்டுமென வரைந்தனர். ஜூலியன் வின்ஸன் இக்காலத்தையே ஒப்புக்கொண்டனர். கௌடி யென்னும் பாதிரியார் கி. பி. 8-ம் நூற்றுண்டுக்கும் 10-ம் நூற்றுண்டுக்கும் இடையில் சுவாமிகள் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமெனக் கருதினர்.

நெல்ஸன் என்பவர் தமது மதுரைச் சரித்திரத்தில் (Madura Manual) தமிழ் நாட்டிலிருந்து சைவாச்சாரிய ரொருவர் ஈழநாட்டிற்குக் கி. பி. 819-ல் சென்று ஆங் குள்ள பௌத்த அரசனைச் சைவ சமயத்திற்குத் திருப் பினரென 'ராஜரத்நாகரி' என்ற நூல் கூறுகிறதென்றும், இவ்வாச்சாரியர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளாதல் வேண்டு மென்றும், எனவே அவர் காலம் 9-ம் நூற்றுண்டின் முற்பகுதியாமென்றும் கூறினர். 10-ம் நூற்றுண்டின்

இறுதி அல்லது 11-ம் நூற்ருண்டின் தொடக்கமாயிருக் கலாமென்று திரு. கோபிநாதராயர் எழுதினர். டாக்டர் ரெயின் ஹோல்ட் ரோஸ்ட் என்பவர் Encyclopaedia Britannia-வில் 13 அல்லது 14-ம் நூற்ருண்டாக இருக் கலாமென முடிவு கண்டனர்.

இங்ஙனமாகப் பலதிறப்பட்டுக் கிடக்கும் முடிபுகளை ஆராய்ந்து உண்மை காணுதல் எளிதன்று. உண்மை காணவேண்டுவது அவசியமேயாயினும், நான் அதனை இப்பொழுது மேற்கொள்ளவில்லை. மாணிக்கவாசகர் மலை நாடு சென்று ஆங்குள்ள கிறிஸ்தவர்களைச் சைவர்களாக் கினரென்று கூறும் திரு. பொன்னம்பலம் பிள்ளையவர்கள் எழுதியவற்றையே இப்பொழுது ஆராயமுற்பட்டுள் ளேன்.

இக்கொள்கைக்கு மூலாதாரமாயுள்ள செப்பேட்டுச் சாசனத்தை ஈண்டுத் தருகிறேன்.

ஹரிஸ்ரீ மஹா கணபதே நம: ஸ்ரீ பூபாலநரபதி வீர கேரள சக்ரவர்த்தி ஆதியாயி முறை முறையே பல நூரு யிரத்தாண்டு செங்கோல் நடத்தாயி நின்ற ஸ்ரீ வீரராகவச் சக்கரவர்த்திக்குத் திருவிராச்சியம் செல்லாயி நின்ற மகரத்துள் வியாழம் மீன ஞாயிறு இருபத்தொன்று சென்ற சனி ரோஹணிநாள் பெருங் கோயிலகத் திருந் நருள, மகோதையர் பட்டிணத்து இரவி கொற்றனுய சேரமான் லோகப் பெருஞ் செட்டிக்கு மணிக்கிராமப் பட் டங் குடுத்தோம். விளா வாடையும் பவனத்தாங்கும் பெறு பேறும் குடுத்து வளஞ்சியமும் வளஞ்சியத்தில் தனிச்செட்டும் முற்சொல்லும் முன் நடையும் பஞ்சவாத்ய மும் சங்கும் பகல் விளக்கும் பாவாடையும் ஐந்தோளமும் கொற்றக்குடையும் வடுகப்பறையும் இடுபடிதோரணமும் நாலு சேரிக்கும் தனிச்செட்டும் குடுத்தோம். வாணியரும்

ஐங் கம்மாளரையும் அடிமை குடுத்தோம். நகரத்துக்கு கர்த்தாவாய இரவி கொற்றனுக்கு பறை கொண்டளந்நு நிறை கொண்டு தூக்கி நூல்கொண்டு பாகி எண்ணின்றதிலும் எடுக்கின்றதிலும் உப்பிேனாடு சர்க்கரையோடு கஸ்தூரியோடு விளக்கெண்ணையோடு இடையிலுள்ளது எப்பேர்ப்பட்டதினும் தரகும் அதினடுத்த சுங்கமும் கூட கொடுங்கலூர் அழிவியோடு கோபுரத்தோடு விசேஷால் நாலுதளியும் தளிக்கடுத்த கிராமத்தோடிடையில் நீர் முதலாயி செப்பேடு எழுதிக்கொடுத்தோம், சேரமான் லோகப் பெருஞ் செட்டியான இரவி கொற்றவனுக்கு. இவன் மக்கள் மக்கட்கு வழி வழியே பேருகக் குடுத்தோம். இதறியும் பன்றியூர் கிராமமும் சோகிர கிராமமும் அறியக் குடுத்தோம். வேணுடும் ஓடு நாடும் அறியக் குடுத்தோம். ஏரு நாடும் வள்ளுவநாடும் அறியக் குடுத்தோம். சந்த்ராதித்யகளுள்ள நாளைக்கு குடுத்தோம். இவர்களறிய செப்பேடெழுதிய சேரமான் லோகப்பெருந்தட்டான் நம்பி சடையன் கையெழுத்து.'

இச்செப்புப் பட்டயத்தில் 'மணிக்கிராமம்' என்ற பட்டம் லோகப் பெருஞ்செட்டி இரவி கொற்றன் என்பவனுக்கு அளிக்கப்பட்டமை கூறப்படுகின்றது. 'மணிக் கிராமம்' என்றதன் பொருள் யாது?

ஸிரியன் கிறிஸ்தவர்களிடையில் அந்நிய சமயத்தாரொருவனது தூண்டுதலால் மணிக்கிராமக்காரர் கிறிஸ்தவ சமயத்தை விட்டுச் சைவசமயத்தைக் கைப்பற்றியவர்கள் என்று ஓர் ஐதிகம் வழங்கி வருகிறது. இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு டாக்டர் குண்டர்ட்[1] ஒரு நூதன சரித்திரத்தை வகுக்கத் தொடங்கினர். ஐதிகத்தில் குறிப்பிடும் அந்நிய மதத்தினர் மாணிக்க வாசகராக

I. Madras Journal, Vol. XIII, pt i p. 121.

இருத்தல் கூடு மென்றும் ஐயுறவு கொண்டனர். இந்த ஐயுறவினின்றே மணிக்கிராமம் என்பதற்குச் சொல் வரலாறு கற்பித்து விட்டனர். மணிக்கிராமம் என்பது மாணிக்கக்கிராமம் என்றதன் மரூஉ வென்று கொள்ளப் பட்டது. இதுவே இந்நூதன சரித்திரத்திற்கு ஆதர வளிப்பதாகக் கருதப்பட்டது.

ரெவரென்ட் டெய்லர்[1] மேற்குறித்த சொல் வரலாற்றினையும் சரித்திரத்தினையும் முற்றும் கண்டித்துத் தாம் புதுவதாகச் சில கூறினர். மனி என்ற பாரஸிகக் குருவின் சிஷ்யவர்க்கத்தினராகிய மனிக்கிய கூட்டத்தாரே[2] மணிக்கிராமக்கார ரென்றும், மணிக்கிராமம் என்பது மனிக்கியரின் கிராமம் என்று பொருள் படுமென்றும் எழுதினர். இதனையும் கண்டித்து, ரத்ந முதலியன நிரம்பி யிருந்தமைபற்றி மணிக்கிராமம் என்று பெயர் படைத்த ஓர் ஊரினைச் சாசனம் குறிப்பிடுகின்றதெனக் கூக்கல் கேளு நாயர் என்பவர் எழுதினர்.[3] ரத்ந வியாபாரிகள் குடியிருந்த கிராமம் என்பதுதான் பொருள் என்று யோஸெப் என்பவர் கருதினர்.[4]

முடிவில் இவையனைத்தும் பிழையென்று இப்பொழுது ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகிறார்கள். மணிக்கிராமக்காரர் மலையாளப் பிரதேசத்தில் மட்டுமன்றிப் பிறநாடுகளிலும் காணப்படுதல் ஒரு பெருஞ் சான்று. இதனால் கிராமம் என்பது ஓர் ஊரெனக் கொள்ளத்தக்க தன்றென்றும், ஒரு சங்கம் அல்லது குழு வெனவே கொள்ளத்தக்க தென்றும், வணிக் கிராமமென்பதே மணிக்கிராமமென மருவி வழங்கப் பட்ட தென்றும்,

1. Madras Journal, Vol. XIII pt i p. 146.
2. Indian Antiquary, Vol. IV, p. 311.
3. Madras Journal, Vol. XXI, p. 41.
4. Indian Antiquary, Vol. LViii, p. 26.

முற்காலத்தில் வணிக்கிராமம் என்பது பெருவழக்கி லிருந்து வந்ததென்றும், சாசனத்தில்வரும் வாணிபச் செய்திகளும் இம்முடிபினையே வற்புறுத்துகின்றன வென்றும் ஆராய்ந்து நிச்சயித்திருக்கிறார்கள்[1]. 'தொல் காப்பியச் சொல்லதிகார வுரையில் (பெயரியல், 11) நச்சினார்க்கினியரும் குழுப்பற்றிய பெயர்களுள் ஒன்றாக 'வணிக்கிராமத்தார்' என்பதனைக் கூறியிருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது.

இச் செப்புப்பட்டயத்தின் காலம் கி. பி. 14-ம் நூற் றாண்டாக இருக்கவேண்டுமென ஸ்ரீ வெங்கய்யா அவர் கள் (Epi. Ind. Vol. IV, 293) அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள்.

மணிக்கிராமத்தின் கதி இவ்வாறாக, டாக்டர் குண் டர்ட் கொண்டிருந்த ஐயுறவை அடி நிலையாகக்கொண்டு, இத்தூப் என்ற ஸிரியன் கிறிஸ்தவ ஆசிரியர் ஒரு சரித் திரமே நிருமித்து விட்டனர். ரெவரெண்ட் வொய்ட் ஹவுஸ் என்பவரும் குண்டர்ட் கூறியதனையே ஆதார மாகக் கொண்டு தமது நூலில் (Lingerings of Light in a Dark Land) ஒரு கதை எழுதி வைத்தனர். இக்கற்பிதங் களையே தமக்குற்ற கருவியாகக்கொண்டு ஸ்ரீ பொன்னம் பலம் பிள்ளையவர்கள் 'Manikkavasagar and the early Christians of Travancore' என்ற நூலை எழுதி, மாணிக்க வாசகர் மலைநாடு சென்று ஆங்குள்ள கிறிஸ்தவர்களைச் சைவராக்கினர் என்று முடிவுகட்டினார்கள். சுவாமிக ளுடைய ஜீவித சரித்திரத்திற் பெரிதும் வழங்கிக் காணப் படும் திருப்பெருந்துறை என்னுந் தலம் கொச்சியையடுத் துள்ள திருப்பூணித் துறையே யாதல் வேண்டுமெனவும் இவர்கள் கருதினார்கள்.

I. The copper-plate of Sri Viraraghava chakravarti: A study by Dr. K. Goda Varma.

இவ்வனைத்திற்கும் சான்று சிறிதுமில்லாமை எளிதின் உணரத்தக்கது.

சுவாமிகளைப்பற்றி யெழுந்துள்ள புராணங்கள் பல உள்ளன. அவற்றில் ஒன்றிற்கூட இங்ஙனம் ஒரு வரலாறு கூறப்படவில்லை. ஆகவே அவர் மலைநாடு சென்ருரென்பது நிராதாரமான கூற்ருகும்.

5. கம்பர்

i. காலம்

தமிழ் நாட்டிலே கவிச்சக்கிரவர்த்தி என்று ஒரு சில புலவர்களுக்குப் பெயர் வழங்கியதுண்டு. கலிங்கத்துப் பரணி இயற்றிய செயங்கொண்டார் ஒரு கவிச்சக்கிரவர்த்தி. இச் செய்தி குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழில் (14)

..........................கலிங்கமேழ்
பாழ்போக வென்ற வொருவன்
பஞ்சா யுதங்களி லிவன்சாது ரங்கபல
முற்றுந் தரைப்பட வடற்
பாடற் பெரும்பரணி தேடற் கருங்கவி
கவி சக்ர வர்த்தி பரவ

என ஒட்டக்கூத்தர் பாடுதலால் அறியப்படும்.

தஞ்சாவூர் அரண்மனைச் சரஸ்வதி மஹாலில் உள்ள பழையதோர் ஏட்டுப்பிரதியின் ஈற்றில் காணும், 'குலோத்துங்க சோழ பெருமாளுக்குத் தீபங்குடி கவிராச பண்டிதன், கவிச்சக்கரவர்த்தி செயங்கொண்டார் பாடிய கலிங்கப் பரணி முற்றும்' என்ற வாக்கியமும் இங்கே நோக்கத் தக்கது. (Catalogue, Vol. 1, p. 288). இங்ஙனமே ஒட்டக் கூத்தரும் ஒரு கவிச்சக்கிரவர்த்தியாவர். இச்செய்தி தக்கயாகப் பரணியின் ஈற்றிலே வருகின்ற இரண்டு தாழிசைகளால் அறியலாம். அவற்றில் ஒன்று வருமாறு :

ஆக்கம் பெருக்கு மடந்தை வாழியே
ஆற்றங் கரைச்சொற் கிழத்தி வாழியே

கோக்கும் தமிழ்க்கொத் தனைத்தும் வாழியே
கூத்தன் கவிச்சக்ர வர்த்தி வாழியே (813)

மேற்குறித்த புலவர்கள் இருவரும் தங்கள் காலத்து அரசர்களால் ஆஸ்தான கவிஞர் என ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டு, அவர்களால் பெருஞ் சிறப்புப் பெற்று வாழ்ந்தவர் களாவர். கவிச்சக்கிரவர்த்திப் பட்டமும் அரசறிய இவர் களே தரித்துக் கொண்டனர். இப் புலவர்கள் காலத்துத் தானே பிற கவிஞர்களும் இவர்களை இப்பெயராலேயே அழைத்து வந்தனர். ஆனால், பொதுமக்கள் இவர்களை ஒருவாறுதான் பாராட்டினார்கள். வேறொருவரையே கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று அவர்கள் சிறப்பித்தற்குரிய பெருந்தகுதி வாய்ந்தவர் என்று கருதினார்கள். அவர் தாம் கம்பர். இச் செய்தி,

அம்பிலே சிலையை நாட்டி
அமரர்க்கன் றமுதம் ஈந்த
தம்பிரான் என்னத் தாமும்
தமிழிலே தாலை நாட்டிக்
கம்பநா டுடைய வள்ளல்
கவிச்சக்ர வர்த்தி பார்மேல்
நம்புபா மாலை யாலே
நரருக்கின்று அமுதம் ஈந்தான்

(இராமாயணம், தனியன்)

என்ற செய்யுளால் விளங்கும். செயங்கொண்டாரது கவிச்சக்கரவர்த்திப்பட்டம் அவரோடு மாய்ந்து விட் டது. ஒட்டக்கூத்தர்க்குரிய இப் பட்டமும் சில காலம் நின்று பின் மாய்ந்து விட்டது. இன்றைக்கும் தமிழுலகில் இப் பட்டத்தால் வழங்கப்பெற்று, கவி யரசுகளால் போற்றப்பட்டு வருபவர் கம்பர் ஒருவரே. தமிழ் ஒன்றே வல்ல அறிஞர்கள் மட்டுமின்றி, ஆங்கிலம்

முதலிய பல மொழிகளைப் பயின்று காவியங்களை ஒப்பு நோக்கவல்ல அறிஞர்களில் பெரும்பாலாரும் கம்பர் பெருங் கவிஞர் என்பதை ஒத்துக் கொள்ளுகின்றனர். பிறநாட்டுப் பெருங் கவிஞர்களோடு ஒப்பிடற்குரியார் என்றும் கருதுகின்றனர். இத்தகைய பெருங் கவிஞர் வாழ்ந்த காலம்கூட இன்னும் ஐயமறத் துணியப்படாதது வியப்பல்லவா ?

ஆராய்ந்து துணிய வேண்டும் அவசியத்தை ஒரு செய்யுள் இடை நின்று மறைத்து அறிஞர்களை மயக்கி விட்டது. அச் செய்யுள் இராமாயணப் பிரதிகளில் காணும் ஒரு தனியனாகும். அது வருமாறு :

எண்ணிய சகாத்த மெண்ணூற்
றேழின்மேல் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணை நல்லூர்
தன்னிலே கம்ப நாடன்
பண்ணிய இராம காதை
பங்குனி அத்த நாளில்
கண்ணிய அரங்கர் முன்னே
கவியரங் கேற்றி னனே[1]

இதில் ‘சகாத்தம் எண்ணூற்றேழு’ என வருவதால் கி. பி. 884-ல் கம்பர் தமது காவியத்தை அரங்கேற்றினர் என்று வெளியாகிறது. இத்தனை தெளிவாகக் காலம் குறிக்கப்பட்டு இருக்கும்போது, அது பற்றிய ஆராய்ச்சி எதற்கு என வினவலாம். ஆனால் இச் செய்யுள் குறிக்கும் காலத்தை நாம் ஒப்புக்கொள்வதாயின் பல பல அசம்பாவிதங்களை ஒப்புக்கொள்ள நேரிடும்.

---

1. இச்செய்யுள் கொல்லம் 753-ல் எழுதப் பெற்ற தென்திருப்பேர்ப் பிரதியில் காணப் பெறவில்லை.

முதலாவது : தமிழ் நாட்டில் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் தோன்றிப் பக்தியைப் பெருக்கெடுத்துப் பரந்தோடும் படியாகச் செய்ததன் விளைவுதான் கம்பரது பெருங் காவியமாகும். இப் பக்திப்பிரவாகம் ஸ்ரீ இராமாநுஜர் காலத்தில் இராம சரிதம் என்னும் பெரு வாய்க்காலின் வழியே சென்று தமிழ் நாட்டில் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. இது,

படிகொண்ட கீர்த்தி இராமாயண
மென்னும் பக்தி வெள்ளம்
குடிகொண்ட கோயி லிராமா நுசன்
குணங் கூறும் அன்பர்
கடிகொண்ட மாமலர்த் தாள்கலந்
துள்ளங் கனியும் நல்லோர்
அடிகண்டு கொண்டுகந்து என்னையு
மாளவர்க் காக்கினரே

(இராமாநுஜ நூற். 37)

என்ற செய்யுளால் விளங்குகிறது. இதனால், இராமாநுஜருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் கம்பரை எதிர்பார்ப்போம். ஆனால் முற்குறித்த செய்யுளின்படி கம்பர் காலம் இராமாநுஜருக்குச் சுமார் 2 நூற்றாண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாய் முடிகிறது. இரண்டாவது : நம்மாழ்வாரைக் குறித்துக் கம்பர் சடகோபரந்தாதி பாடினர் என்று கூறுவர். இதன் உண்மை எவ்வாருயினும், நம்மாழ்வாருக்குப் பிற்பட்டவர் கம்பர் என்பது வைஷ்ணவர்கள் கொள்கையாகும். ஆனால், நம்மாழ்வாரது காலம் [1] கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனத் தக்க காரணங்கள் காட்டி நிறுவப்

---

1. Tamil Studies; M. Sreenivasa Iyangar p. 324 - 339.

பட்டுள்ளது. எனவே கம்பர் காலம் நம்மாழ்வாருக்கும் முற்பட்டு விடும். மூன்ருவது : சீவகசிந்தாமணியிலிருந்து கம்பர் விருத்த முறைகளையும் கருத்துக்களையும் எடுத்தாண்டுள்ளார் என்பது நன்கு தெளியப்பட்டது. சிந்தாமணியின்[1] காலம் சுமார் 10-ம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியாகும். ஆகவே, கம்பரது காலம் கூறும் செய்யுளை ஒப்புக்கொள்வதாயிருந்தால், அவர் சிந்தாமணியின் காலத்திற்கு ஒரு நூற்ருண்டு முற்பட்டவர் என முடியும். நான்காவது : பிற்காலச் சோழ அரசர்களுள் முதலாவது அரசன் விஜயாலய சோழன். இவனைப் பெரும்புகழ் வாய்ந்தவன் என்று சரித்திரம் கருதவில்லை. இவன் ஆட்சி சுமார் கி. பி. 850-ல் தொடங்குகிறது. சோழர்களுள் வெற்றியினுல் பல நாடுகளையும் கைக்கொண்டு சக்கிரவர்த்தி என்று கருதக் கூடிய அளவில் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கியவன் முதல் இராஜராஜன் ஆவான். இவன் ஆட்சி கி. பி. 885-ல் தொடங்கியது. முற்குறிக்கப்பட்டபடி கம்பர் காலம் இவ்வரசன் காலத்திற்கும் ஒரு நூற்ருண்டு முற்பட்டதெனக்கொள்ள நேரிடும். கடைசியாக, புவிச்சக்கிரவர்த்திகளே தங்கள் பெருமைக்கு ஏற்றபடி முதன் முதலில் புலவர்களுக்குக் கவிச்சக்கிரவர்த்தி என்று சிறப்புப் பெயர் கொடுத்து ஆஸ்தானப் புலவர்களாகப் போற்றுதல் மரபு. பின்னரே இவ்வழக்கினைப் பொதுமக்கள் ஆளுவர். முதன்முதலாக இச்சிறப்புப் பெயர் பெற்றவர் கலிங்க வெற்றி பாடிய செயங்கொண்டாரே ; இவர்க்குப் பிற்பட்டவராகவே கம்பரைக் கொள்ளுதல் இயல்பு. ஆனுல் அரங்கேற்றுச் செய்யுளின்படி, இவர் காலத்திற்குக் கம்பர் காலம் சுமார் 2 நூற்ருண்டுகளுக்கு முற்பட்டுவிடும். இவைகள் அனைத்தும் அசம்பாவிதமாம். வைஷ்ணவ சமய சரிதத்திற்கும்,

1. *சீவகசிந்தாமணி: சமாஜப் பதிப்பு: முகவுரை 16-22*

தமிழ் இலக்கிய சரிதத்திற்கும், தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரத் திற்கும் 'எண்ணிய சகாத்தம்' என்ற செய்யுள் இதன் இயல்பான பொருளில் முரண்பாடாகவுள்ளது.

இக்காரணங்களால் இத்தனியன் சான்ருகக் கொள் ளத்தக்கது அன்று.

இனி, வேறு சான்றுகள் உண்டோ என நோக்கு வோம். கம்பரைக் குறித்து வரதராஜர் பாகவதத்தில்.

சம்பரனை வதைத்துயருந்
தசரத ராமன் சரிதை
கம்பன் மொழி செந்தமிழின்
கவித்திறத்தின் காட்சி கண்டும்
அம்புயங்க ளலர்ந்தெழு நீ
ரிலஞ்சி தனி லாம்பலும்த
தும்பிய போலே வாசு
தேவ கதை சொல்லினுல்

(திருவரங்கப்படலம். 148)

என வருகிறது. இந்நூலின் காலம் கி. பி. 1543 ஆகும் (திருவரங்கப். 154). எனவே, 16-ம் நூற்ருண்டுக்கு முற்பட்டவர் கம்பர் என்பது தெளிவு.

அரசகேசரியரது இரகுவம்சத்தின் பாயிரத்தில்,

பொற்ரு மரைமான் ஒழியாது பொலியு மார்ப
எற்ருங்கு மேனி ரகுராம சரிதை யாவும்
கற்ருர் கலியிற் பெரிதாந் தமிழ்க் கம்பநாடன்
உற்ருங் குரைத்தான் உரையாதன ஓதுகிற்பாம்

எனக் கம்பர் குறிப்பிடுகிருர். அரசகேசரியார் காலம் கி. பி. 1478–1519. எனவே, 15-ம் நூற்ருண்டுக்கு முற் பட்டவர் கம்பர்.

அன்றியும், நன்னூலுக்கு மயிலை நாதர் இயற்றிய உரையில் (சூ. 114 உரை), 'கம்பன்' என்னும் பெயர் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. நன்னூலை இயற்றுவித்த அமராபரணன் சீயகங்கன் என்ற அரசன், மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 1178-1216) காலத்தவன். எனவே இவ் இலக்கணம் 13-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தோன்றியதாகும். மயிலைநாதரது உரையின் காலத்தைத் திட்டமாக அறிதற்குச் சான்றுகள் இல்லை. எனினும், சீயகங்கன்மீது இவர் காட்டும் அன்பும் மதிப்புங் கொண்டு, அவன் காலத்தவரென்றேனும் அல்லது அவனுக்குச் சிறிதளவே பிற்பட்டவரென்றேனுங் கொள்ளலாம். சுமார் கி. பி. 1300-ல் இவரது உரை தோன்றியிருக்கலாம். எனவே, இக்காலத்திற்கும் கம்பர் முற்பட்டவராவர்.

கி. பி. 1376-ம் ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு கன்னடக் கல்வெட்டுக் கம்ப ராமாயணத்தையே குறிக்கிறது.[1] தமிழில் அது வருமாறு :—

1. விஜயநகர ஸாம்ராஜ்யத்தின் தொடக்கத்திலிருந்த அரசர்களுள் ஒருவரான புக்கதேவராயர் காலத்தில் கி. பி. 1376-ம் ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட அக்கல்வெட்டு தி. நா. சுப்பிரமணியம் அவர்களால் தமிழுலகிற்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அது வருமாறு :—

ஸ்ரீமந் மஹாமண்டலேச்வர அரிராயவிபாட பாஷகெ தப்புவராயரகண்ட சதுஸ்ஸமுத்ராதிபதி ஸ்ரீ வீரபுக்கண்ண வொடெயரு ப்ரிதிவீராஜ்யம் கேயுத்திரே..............ஸகலகுண ஸம்பந்நரப வத்ஸகோத்ரத ஆணுகபள்ள கம்பதராமாயணத நாராயணர மக்களுராமாயணத ராமபனுலக்ஷ்மணனு அணுகவள்ளிய ராமசந்த்ர தேவர பாதக்கே நமஸ்காரவமாடி ஹோதரு. பிங்கள ஸம்வத்ஸரதலி பரத்து.—Epigraphia Carnatica, Vol. V. Hessan, 77 (*சந்திரா - 1. பக். 108 - 9*).

ஸகல குண ஸம்பந்நரான வத்ஸ கோத்ரத்து ஆனுக பள்ளி கம்பராமாயண நாராயணருடைய மக்கள் ராமாயணம் ராமப்பனும் லக்ஷ்மணனும் அனுக வள்ளி ராமச்சந்திர தேவர் பாதங்களை நமஸ்காரஞ் செய்து போனார்கள். பிங்கல ஸம்வத்ஸரத்தில் வரைந்தது.

இக் கல்வெட்டினால் கி. பி. 1376-க்கு முன்பு இரண்டு தலைமுறைக் காலமாக, சுமார் 50 ஆண்டுகளாக, கம்ப ராமாயணம் கன்னட தேசத்தில் வழங்கி வந்ததென்பது விளங்கும். ஆகவே கி. பி. 1325-க்கு முன்பாகவே கம்ப ராமாயணம் பாடப் பெற்றுப் பிரபலம் அடைந்திருக்க வேண்டும். இவ்வாறு பிரபலமடைவதற்கு ஒரு நூற்றாண்டு சென்றிருக்கலாம். எனவே கம்பரது காலம் கி. பி. 1225-க்கு முற்பட்டதாதல் வேண்டும். இதனை வேறொரு செய்தியும் வற்புறுத்துகிறது.

பெரிய திருமொழியில் 'மஞ்சுலாஞ் சோலை' என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கினத்திலே 'ஈக்கள் வண்டொடு மொய்ப்ப' என்ற இராமாயண அடியை (பால. ஆற்றுப். 10) மேற்கோள் காட்டி, 'என்று ஆற்று வரவுகளிலே சொல்லுவார்க ளாய்த்துத் தமிழர்' என எழுதினர் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை. இவர் பிறந்தது கி. பி. 1228-ல். இச் செய்தி கம்பர் கி. பி. 1250-க்கு முற்பட்டவரென்பதற்குத் தக்க சான்றல்லவா?

வீர சோழியத்தின் உரையிலே, 'கம்பனாரிடைப் பெருமையுளது' (வேற்றுமை 7, உரை) என வருகின்றது. 'நம்பனாரிடை' என்று சிலர் பாடங் கொள்வாராயினும், பழைய ஏட்டுப் பிரதிகள் 'கம்பனாரிடை' என்பதனையே ஆதரிக்கின்றன. வீர சோழியம் வீர ராஜேந்திரன் காலத்து (கி. பி. 1063 - 1069) இயற்றப்

பெற்றதாகும். இதன் உரையின் காலத்தைத் திட்டமாக வரையறுத்தற்கு இயலாது. ஆனால், இவ்வுரைகாரர் இராஜேந்திர சோழ தேவன், வீர ராஜேந்திரன் என்ற சோழர்கள் காலத்துச் சாசனங்களையும் பெயர்களையும் மிகுதியாய் எடுத்தாண்டுள்ளார்; இவ்வரசர்கள் காலத்திற்கு மிகப் பிற்பட்டிருக்க முடியாது. இவர்களுக்குச் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு பிற்பட்டவராக இவ்வுரைகாரரைக் கொள்ளலாம். எனவே சுமார் 12-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இவ்வுரை தோன்றியிருக்கலாம். கம்பரும் கி. பி. 1200-க்கு முன் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். இப் புலவர் பெருமானை இவ்வுரை குறிக்கும் வாசகத்திலிருந்து இதற்கு இவர் நெருங்கிய காலத்தவரென ஊகிக்கலாம். இக்காலம் பின்னெல்லையாகும்.

கம்பர் பரந்து பட்ட கல்வியறிவுள்ளவர். இது 'கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர்' என்ற உலக வசனத்தாலும், 'கம்பனாரிடைப் பெருமை யுளது' என முன் குறித்த வீரசோழியவுரையில் வரும் உதாரணத்தாலும் விளங்கும். இவர் சிந்தாமணி பெருங்கதை[1] முதலிய பல நூல்களையும் கற்றுத் தெளிந்தவர். சிந்தாமணியில் (257)

வாளினாற் பேச லல்லால் வாயினால் பேசல் தேற்றேன்

என வருகின்றது. இதனையே இடத்திற்குத் தக்கபடி சிறிது மாற்றி,

---

1. பெருங்கதையினின்றும் ஓரடியைக் கம்பர் எடுத்தாளும் திறன் மிக வியக்கத்தக்கது; அந்நூலில் (1, 33, 50)

'பரந்துமீ தரும்பிய பசலை வானத்து'

என வருகிறது. இவ்வடியைத் தைலமாட்டுப் படலத்தில் (6)

பரந்துமீ னரும்பிய பசலை வானகம்

என அமைத்திருக்கின்றனர்.

வில்லினுற் சொலி னல்லது வெந்திறல் வெள்கச்
சொல்லினுற் சொலக் கற்றிலம் யாமெனச் சொன்ஞன்

எனக் கும்பகருணன் வதைப் படலத்தில் (235) கம்பர் அமைத்தனர். சிந்தாமணியில் (579)

துன்ப முற்ற வர்க்கலால்
இன்ப மில்லை யாதலின்

என வருகின்றது. இக் கருத்தையே கங்கைப்படலத்தில் (69)

துன்புள தெனினன்றோ சுகமுளது

எனக் கம்பர் கூறினர். சிந்தாமணியில் (2265)

விருந்தாயினை யெறிநீயென
விரைமார்பகங் கொடுத்தாற்
கரும்பூணற வெறிந்தாங்கவ
னினதூழினி யெனவே

என வருகின்றது. இக் கருத்தையே, இதே செய்யுள் வகையில், இதே சந்தத்திலே, முதற்போர்ப் படலத்தில் (180)

இணையாருமி லவனேர்தர எய்தாவலி செய்தாய்
அணையாயினி யெனதூழென அடராவெளி படரா

எனக் கம்பர் மொழிந்தனர். இங்ஙனம் பல.

சிந்தாமணி 10-ம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் இயற்றப்பட்டதென முன்னரே கூறினேன். ஆகவே, 10-ம் நூற்ருண்டிற்குப் பிற்பட்டுக் கம்பர் தோன்றியவராதல் வேண்டும். இக்காலம் முன்னெல்லையாகக் கொள்ளற் குரியது.

கி. பி. 1000-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னும் கி. பி. 1200-ம் ஆண்டுக்கு முன்னும் உள்ள இடைக் காலத்தில், கம்பர் எப்பொழுது வாழ்ந்தார்? இக்கேள்வியின் விடைக்குக் கன்ன பரம்பரை வரலாறுகள் சில பயன்படுகின்றன.

தமிழ் நாவலர் சரிதை சுமார் 275 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டது. இதில், தெலுங்குப் பிரதேசமாகிய ஓரங்கல் நாட்டில் பிரதாபருத்திரன் ஆஸ்தானத்திற்குக் கம்பர் சென்றதாகவும், அவனது வள்ளன்மையைப் புகழ்ந்து

அவனிமுழு துண்டும் அயிரா பதத்துன்
பவனி தொழுவார் படுத்தும்-புவனி
உருத்திரா உன்னுடைய ஓரங்கல் நாட்டில்
குருத்திரா வாழைக் குழாம்

என்ற செய்யுளைப் பாடியதாகவும் ஒரு வரலாறு காணப்படுகிறது. இவ் வரலாறு உண்மை யென்றே கொள்ளலாம். ஏனெனின், கம்பர் தெலுங்கு முதலிய பிறமொழிச் சொற்கள் பலவற்றை எடுத்தாளுகின்றனர்.

மசரதம் அனையவர் வரமும் வாழ்வும் (திருவவதார. 22.)
தாள் மிடைந்தன தம்மி மிடைந்தென (எழுச்சி. 30.)
கிச்சிடை யிடுமெனக் கிளக்கின்றார் சிலர் (பிணிவீட்டு. 3.)
அக்கட இராவணற் கமைந்த ஆற்றலே (யுத்த. மந்திரப். 32)
அந்து செய்குவனென அறிந்த மாதலி
(இராவண. வதைப். 61)

என்பன உதாரணங்கள். இச்சொற்களுள், 'மசரதம்' கானல் நீர் என்றும், 'தம்மி' தாமரை என்றும், 'கிச்சு' நெருப்பு என்றும் தெலுங்கிற் பொருள்படுவன. 'அந்து' அப்படி என்று கன்னடத்திற் பொருளாம். 'அக்கட' என்பது தெலுங்கில் வியப்பிடைச் சொல். மேலே வரலாற்றிற் குறிக்கப்பட்ட அரசன் முதலாம் பிரதாபருத்திரன். இவனது கல்வெட்டுக்கள் கி. பி. 1162, 1179 முதலிய ஆண்டுகட்கு உரியவாயுள்ளன. எனவே, 12-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இவன் வாழ்ந்தவன். ஆதலால் கம்பரும் இக்காலத்தின ராவர்.

வேறொரு வரலாறு கம்பரும் ஒட்டக்கூத்தரும் ஒரு காலத்தவர் என்று கருதும்படி யுள்ளது.

பூணிலாவுங் கம்பனலம் பொலியுந் தமிழாற்
 பொலிவெய்திக்
காணுமாறு காண்டமுறுங் கதையிற் பெரிய
 காதை யெனுந்
தாணிலாவுங் கழலபயன் சபையிற் பயிலுத்
 தரகாண்டம்
வாணிதாச னரங்கேற்ற வைத்தார் சோழ
 மண்டலமே (சோழ. சதகம். 80)

என்று ஒரு செய்யுள் உள்ளது. இதிற் காணும் வாணி தாசன் ஒட்டக்கூத்தரே என்றும், அவர் உத்தர காண்டம் பாடினார் என்றும் கதை[1] கூறுவர். ஆனால், இங்ஙனம் கொள்வதற்கு ஆதாரம் யாதும் இல்லை. வாணிதாசன் என்ற பெயருள்ள வேறொரு புலவர் இருந்தனர் என்று தெரிதலால், அவரே இவ் உத்தர காண்டத்தைப் பாடியிருத்தல் வேண்டும். கம்பரையும் ஒட்டக்கூத்தரை யும் இயைத்து வேறொரு வரலாறும், தமிழ் நாவலர் சரிதை, சோழமண்டல சதகம் முதலியவற்றில் காணப் பெறுமை இங்கே நாம் அறியத்தக்கது. சுமார் 75 ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றிய விநோதரச மஞ்சரியில் தான் இருபெரும் புலவர்களையும் இயைக்கும் வரலாறுகள் முதலில் தோன்றியுள்ளன.

என்றாலும், இருவரும் ஏறத்தாழச் சமகாலத்தவர் என்பது முழுதும் ஆதாரமில்லாத கூற்றல்ல. கம்பரை ஆதரித்தவர் சடையப்பர் என்ற வள்ளல் என்பது பிரசித்தம். அவர் தமது இராமாயணத்திலேயே இவ்வள்ள

1. செந்தமிழ், தொகுதி III, பக். 43.

லைப் பத்து இடங்களில்[1] புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அச்சுப் பிரதிகளில் எட்டு இடங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் காணப்பெறுது ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணும் இரண்டு செய்யுட்கள் வருமாறு:

அந்தணர் வணிகர் வேளாண்
மரபினர் ஆலி நாட்டுச்
சந்தணி புயத்து வள்ளல்
சடையனே யனைய சான்ஞேர்
உய்ந்தனம் அடிய மென்னும்
உவகையர் உவரி நாண
வந்தன ரிராமன் கோயில்
மங்கலத் துரிமை மாக்கள்

(யுத்த். திருமுடி. 33)

மறையவர் வாழி வேத
மனுநெறி வாழி நன்னூல்
முறைசெயும் அரசர் திங்கள்
மும்மழை வாழி மெய்ம்மை
இறையவ னிராமன் வாழி
இக்கதை கேட்போர் வாழி
அறைபுகழ்ச் சடையன் வாழி
அரும்புகழ் அநுமன் வாழி.

(யுத்த. விடைகொடுத்த. வாழ்த்து.)

சடையப்பருக்குச் 'சரராமன்' (யுத்த. நாகபாச. 263) என்ற பெயரும், 'வெண்ணைத் திரிகர்த்தன்' (சோழ. சத. 91 மேற்கோள். 91, 92) என்ற பெயரும், 'கண்ணன்'

---

1. பாயிரம் 11; பால. வேள்விப்படலம், 1; பால அகலிகை. 18; பால. மிதிலைகாண். 74; யுத்த. சேதுபந்தன. 9; யுத்த. நாகபாச 263; யுத்த. மருத்துமலை. 58; யுத்த திருமுடி சூட்டு. 33, 38; யுத்த. விடைகொடுத்த. வாழ்த்து.

என்ற பெயரும், (பால. அகலிகை. 18; யுத்த.மருத்துமலை. 58) உளவாகத் தெரிகின்றன.

மெய்கழுவி வந்து விருந்துண்டு மீளுமவர்
கைகழுவ நீர்போதுங் காவேரி—பொய்கழுவும்
போர்வேற் சடையன் புதுவையா னில்லறத்தை
யார்போற்ற வல்லா ரறிந்து

என்ற செய்யுளைக் கம்பர் பாடியதாகச் சோழ மண்டல சதகம் காட்டுகிறது. இச் செய்யுள் மூவலூர்க் கல்வெட்டில் (செந்தமிழ் IV, பக். 252) உள்ளது. எனவே இதன் பழமையில் ஐயுறவு கொள்ள இடமில்லை. இதில் கம்பர் தம்மை ஆதரித்து வந்த சடையனைப் புதுவையான் என்கிறார். எனவே, புதுவைச் சடையனும் வெண்ணைச் சடையனும் ஒருவரே யாதல் தெளியலாம்.

சடையப்பரது தந்தை சங்கரன் என்பவரிடம் ஒட்டக்கூத்தர், தாம் கவிச்சக்கிரவர்த்தியாவதற்கு முன்பு, இளமையில் உதவித்தொழில் செய்து வந்தார். இது சோழ மண்டல சதகத்தில்,

புதுவைச் சடையன் பொருந்து சங்கரனுக்கு
உதவித் தொழில்புரி ஒட்டக்கூத்தனை (93)

என வரும் மேற்கோள் - செய்யுளால் விளங்குகின்றது. ஆகவே, ஒட்டக்கூத்தரது முதுமைக்காலத்தில் கம்பர் இளம் பிராயத்தினர் என்று கொள்ளலாம்.

ஒட்டக்கூத்தர், விக்கிரம சோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இரண்டாம் இராஜராஜன் என்ற மூன்று அரசர்களைக் குறித்தும் மூன்று உலாக்கள் பாடியுள்ளார். இம் மூவர்களும் கி. பி. 1118 - முதல் சுமார் 1171 வரை 54 ஆண்டுகள் அரசாண்டுள்ளார்கள் எனத் தெரிகின்றது. இராஜராஜன் எதுவரை வாழ்ந்து வந்தான் என்பது சரித ஆராய்ச்சியில் திட்டமாகப் புலப்படவில்லை.

ஒட்டக்கூத்தர் விக்கிரம சோழனைப் பாடி யிருத்தலால் (அப்பொழுது அவருக்குச் சுமார் 25 வயது இருந்திருக் கலாம்), அவர் சுமார் 85-வது வயது வரை இருந்தனர் எனக்கொள்ள வேண்டும். இவரது முதுமைப் பருவத் தில் கம்பர் வாழ்ந்தனர் என மேலே கண்டோமாதலின், கி. பி. 12-ம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் கம்பர் வாழ்ந்தனர் என்று முன் கூறியது உறுதியாகின்றது.

வேறு சில செய்திகள் கன்னபரம்பரை[1] மூலமாக வும் நூல் வழியாகவும் தெரிகின்றன. அவற்றை உண்மையெனக் கொள்ளுதலில் பல இடர்ப்பாடுகள் உள்ளன. நாம் அவற்றைப் புறக்கணித்து ஒதுக்கி விடலாம்.

---

1. கம்பரது உயிர்-நண்பராகிய சடையப்ப வள்ளல் பரராசசிங்கன் என்ற இலங்கையரசன் வேண்ட, பல கப்பல் களில் நெல்லனுப்பினர் என்று சோழமண்டல சதகம் கூறு கிறது. இச் செய்யுள் வருமாறு:—

தேனுர் தொடையார் பரராசசிங்கப்பெருமான் செழுந்தமிழ்க்
கானுர் நெல்லின் மலைகோடி கண்டிநாடு கரைசேரக் [குக்
கூனுர் கப்ப லாயிரத்திற் கொடுபோ யளித்த கொடைத் [தடக்கை
மானகரன் சங்கரன் சடையன் வளஞ்சேர் சோழமண்டலமே.

பரராச சிங்கனைக் குறித்துப் பல பல ஐயங்கள் உண்டு. கண்டி நாட்டில் இப் பெயருடையவன் ஆட்சி புரிந்ததில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் அரசு புரிந்தவனுகலாம் என்று வலிந்து கொள்வர். அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியார் காலத்தில் பரராச சிங்கன் எனப் பெயரிய ஓர் அரசன் இருந்தனன் என்று தமிழ் நாவலர் சரிதை தெரிவிக்கிறது. சடையப்பர் காலத்தில் இப்பெயருடைய அரசன் இருந்தான் என்பதற்கு ஓர் ஆதாரமும் இல்லை. இலங்கைச் சரித்திரத்திலும் காணப் படவில்லை. கம்பரைப் பற்றிக் கதைகள் வளர்ந்துள்ளன போல, சடையப்பரைப் பற்றியும் கதைகள் வளர்தல் இயல்புதானே!

இனி, இராமாயணப் பெருங்காப்பியத்திற்காணும் சில செய்திகளை நோக்குவோம். சோழ நாட்டு அரசனைப் பற்றியனவே இங்கே இயை புடையன. பில நீங்கு படலத்தில் (35)

புவிபுகழ் சென்னிபோ ரமலன் தோள்புகழ்
கவிகள் தம் மனையெனக் கனக ராசியும்
சவியுடைத் தூசு மென் சாந்து மாலையும்
அவிரிழைக் குப்பையும் அளவி லாதது [1]

என ஒரு செய்யுள் வந்துள்ளது. இங்கே 'அமலன்' என்பது பெயராகக் கருத இடமில்லை. இப் பெயருடைய

குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் காவேரி பெருகி வெள்ளங் கரைகடந்தது. கம்பர் 'கன்னியழிந்தனள்' என்னும் வெண்பாக் கூறினர். நதிப்பெருக்கு அடங்கியது. கைம்மாருக, குடிகள் செலுத்தி வரும் கலியாண வரியை ஒரு சாசனத்தின் மூலம் அரசன் கம்பருக்குக் கொடுக்க, அவர் கொங்கு நாட்டுப் புலவர்களுடைய வம்சங்களுக்கு அவ் வரியை அளித்து விட்டனர் : என்று கொங்குமண்டல சதகத் தின் உரைகாரர் கூறுவர்.

கதுவிவரு பொன்னி கரைகடவா வண்ணம்
பதுமமுகக் கம்பனவர் பாட—வதுவைவரி
மாடை யரைக்கழஞ்சு வண்கம்பர்க் கீந்தபரி
சேடர் குலோத்துங்கன் எழுத்து

என்ற பழைய பாட்டு சாசனத்தின் கருத்தைக்குறிப்பிடு கின்றது என்றுங் காட்டினர். இவ்வரலாறு தங்கள் நாட்டுப் பெருமை தோன்றுவதற் கென்றே பிற்காலத்தார் அமைத் துக் கொண்ட தெனல் எளிதில் உணரலாம்.

1, பாடபேதங்கள் (எண்கள் சீர்களைக் குறிப்பன) :

2-4 சென்னியோர்ப் புகழும் பொற்புடை, சென்னியோ னமலன் தொல்புகழ்க் ; 2-3 சென்னிபோ ரமலன் ; 9 தவி சுடைத் ; 10 துகிலுமென் ; 12 (ஞ்) சுண்ணமும் 13 அவிர் மணிக்.

சோழன் ஒருவன் இருந்தனனென்றும் தெரியவில்லை. பொதுப்பட, சோழ அரசர்கள் பலர் இவ் அடை மொழியோடு கூறப்படுகின்றனர். உதாரணமாக, இரண்டாம் குலோத்துங்கன் 'அனகன், அதுலன், அமலன்' (உலா. கண்ணி. 157) எனக் கூறப்படுகின்ருன். ஆனுல், கம்பர் காலத்தேயிருந்த அரசன் உலகம் முழுதும் போற்றும் பேரரசனுகவும் சிறந்த போர் வீரனுகவும் பெருங்கொடை வள்ளலாகவும் இருந்தனன் என்பது இச் செய்யுளால் புலனுகிறது. ஒட்டக்கூத்தர் காலத்தவர்களான விக்கிரமன், குலோத்துங்கன், இராஜ ராஜன் என்ற மூவர்களுக்கும் இச்செய்யுள் பொருந்து மென்னலாம்.

ஆனுல், மருத்துமலைப் படலத்தில் (58)

வன்னி நாட்டிய பொன்மௌலி
வானவன் மலரின் மேலான்
கன்னிநாள் திருவைச் சேர்ந்த
கண்ணனும் ஆளுங் காணிச்
சென்னிநாள் தெரியல் வீரன்
தியாக விநோதன் தெய்வப்
பொன்னிநாட் டுவமை வைப்பைப்
புலன்கொள நோக்கிப் போனுன்

என ஒரு செய்யுள் வருகிறது. இங்கேயுள்ள தியாக விநோதன் என்பது குறிப்பிட்ட ஓர் அரசனுக்கு வழங்கிய சிறப்புப் பெயரென்று தோன்றுகிறது. விக்கிரம சோழன் 'தியாக சமுத்திரம்' எனக் குறிக்கப்படுகிருன்,

செங்கோல் தியாக சமுத்திரம் நண்ணுதலும்
தங்கோ மறுகில் தலைப்பட்டு (கண்ணி, 216)

எனவும்,

ஏனைக் கலிங்கங்கள் ஏழனையும் போய்க்கொண்ட
தானைத் தியாக சமுத்திரமே (கண்ணி, 331)

எனவும், விக்கிரம சோழன் உலாவில் வருகின்றன. தியாக சமுத்திரம் என்ற இப்பெயரோடு கூடிய ஊர்களும் சில உள்ளன. இங்ஙனமே குலோத்துங்க சோழன் II 'தியாகன்' எனக் குறிக்கப்படுகின்றான்.

தியாகனை மானதனைத் திக்கானை எட்டுக்கும்
பாகனையே பின்சென்று பற்றுவார் (கண்ணி. 217)

எனக் குலோத்துங்க சோழன் உலாக் கூறுகின்றது. இங்கே கூறிய இவ் அரசர்கள் தியாகத்திற் சிறந்தவர்களாயிருப்பினும், 'தியாக விநோதன்' என்ற சிறப்புப் பெயர் இவர்களுக்கு வழங்கியதாய்த் தெரியவில்லை. ஆனால் வேறோர் அரசனுக்கு உரியதாய்த் 'தியாக விநோதன்' என்ற இப்பெயரே சாசனங்களில் காணப்படுகின்றது.

கும்பகோணம் வாணபுரீச்சுரர் கோயிலில் மகா மண்டபம் தென்மேற்குப் பக்கமாக மேல் பாலுள்ள ஒரு சாசனப் பகுதி (செந்தமிழ். 1. 122) வருமாறு :

......திரைமூரான தியாக விநோதன் ஆற்றூர் ஜன்மக் காணியான படிக்கும் சுருக்கி இறை கட்டின... உள்வரி விருதராஜ பயங்கர வளநாட்டு மிழலை நாட்டு ஆற்றூருடையான்...னளூரர் தேவரான வேணுடுடையார் விக்கிரம சோழ வளநாட்டு விறைக் கூற்றத்துத் திரைமூர் பரிக்கிரத்த...ரகக் குடியிருப்பு மாறி வீர ராஜேந்திரப் பெருவிலை விற்கிற நிலத்துக்குக் காணிவிலைக்கு ஒடுக்குங்காசு பிரஸாதம்... பற்றுக்காணியாகப் பெற்ற நிலம்...முன்னுடையாரும்...ம் பேருமுன் இறை கட்டினபடி...ரகக்... யபலற்கு ப்ரஸாதக் காணியாக இட்டிருக்கிறபடியும் தவிர்ந்து இவர்......ம் யாண்டு 6-வது முதல் ஜன்மக் காணியான திரை மூரான தியாக விநோதன் ஆற்றூர் நிலம்...

இம் மகா மண்டபம் தென்புறம் மேல் பாலுள்ள ஒரு சாசனப் பகுதி (செந்தமிழ். 1, 119) வருமாறு :

> ...திருபுவன சக்கரவர்த்திகள் மதுரையும் ஈழமும் பாண்டியனை முடித்தலையும் கொண்டருளின குலோத்துங்க சோழ தேவற்கு யாண்டு 11-ஆவது...... வாண கோவரயன் காணியான விக்கிரம சோழவள நாட்டு மிறைக் கூற்றத்து திரைமூரான தியாக விநோதன் ஆற்றூர் நிலம்......

இச்சாசனங்கள் மூன்றாங் குலோத்துங்கன் காலத்தன. இவ்வரசன் கி. பி. 1178 முதல் 1216 வரை ஆட்சி புரிந்தவன். முதலாவது சாசனத்தில் இடையிடையே எழுத்துக்கள் மறைந்துள்ளமையினால், பொருள் தெளிவாக அறிய இயலாது; என்றாலும், பொதுப்படையாகக் கருத்து விளங்குகிறது. குலோத்துங்கனது 6-வது ஆண்டில் திரைமூரை விலையாகப் பெற்று 'தியாக விநோதன் ஆற்றூர்' எனப் பெயரிட்டு ஜன்மக் காணியாக வழங்கினமை இச் சாசனத்தில் கூறப்படுகிறது. இதனால் 'தியாக விநோதன்' என்பது மூன்றாங் குலோத்துங்கன் சிறப்புப் பெயராதல் வேண்டும். திரைமூராயிருக்குங் காலத்தேயே விக்கிரம சோழ வளநாட்டில் அது உள்ளடங்கியிருந்ததென முதற் சாசனம் தெரிவிக்கின்றது. வள நாட்டின் பெயர் விக்கிரம சோழன் காலத்தில் ஏற்பட்டதெனலே பொருத்தம். இச் சோழனுக்கே 'தியாக விநோதன்' என்ற பெயரும் இருந்ததாயின், இவன் காலத்தேயே 'தியாக விநோதன் ஆற்றூர்' என்று ஊர்ப் பெயர் மாறியிருக்கலாம். அவ்வாறன்றி இவனுக்குப் பிற்பட்ட வேறொரு சோழன் காலத்தில் பெயர் மாற்றம் ஏற்பட்டிருத்தலால், இவ்விக்கிரம சோழனும் தியாகவிநோதனும் வேறுவர் என்பது புலப்படும்.

அன்றியும், மூன்ரும் குலோத்துங்கன் காலத்து அதிகாரிகள், பெருமக்கள் முதலியோர் சிலர் இந்தச் சிறப்புப் பெயரையே தாமும் தரித்து வந்துள்ளனர். 'தியாக விநோதன்' (M. E. R. No. 260 of 1920), 'தியாக விநோதன் மூவேந்தவேளான்' (ibid. 28 of 1927), 'தியாக விநோதபட்டன்' (ibid 169 of 1927) முதலிய பெயர்களைக் காண்க. (சாஸனத் தமிழ்க்கவி சரிதம், பக். 83). இச் செய்தியும் இப்பெயர் மூன்ருங் குலோத்துங்கனுக்கு உரியதென்பதைக் காட்டும்.

இவ்வரசன் கீழாகச் சிற்றரசாயிருந்த அமராபரணன் சீயகங்கன் 'அருங்கலை விநோதன்' என வழங்கப்படுதலையும், இவ் அரசன் காலத்தில் கண்ணுடைய பெருமாள் என்பவன் தன்னை 'வீர விநோத விக்கிரம சோழ சம்புவராயனேன்' என்று அழைத்துக் கொள்ளுதலையும் (செந்தமிழ், 1.பக்.117) நோக்குமிடத்து, விநோதன் என்ற பட்ட வழக்கு இவனிடமிருந்தே பரவியிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. இங்கே கூறியவற்ருல், மூன்ருங் குலோத்துங்க சோழனே கம்பராற் குறிக்கப்பட்டவன்[1] என்பது தெளிவாம். ஆகவே மூன்ருங் குலோத்துங்கன் காலத்து அதாவது—பன்னிரண்டாம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில்—கம்பர் வாழ்ந்தவரென்று சிறிதும் ஐயமின்றித் துணியலாம்.

சில இராமாயண ஏடுகளில், விடை கொடுத்த படலத்தின்பின், சில அரிய செய்யுட்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள்,

---

1. இவ் அரசனுக்குரிய 'தனிநாயகன்' என்ற பெயரினை (147 of 1927), கம்பர் 'நாராயணனே தனிநாயகனே' (உருக்காட்டு. 6) என ஆளுதலும் கருதத்தக்கது.

ஆவின் கொடைச்சகர ராயிரத்து நூறெழித்துத்
தேவன் திருவழுந்தூர் நன்ளுட்டு—மூவலூர்ச்
சீரார் குணுதித்தன் சேயமையப் பாடிஞன்
காரார்கா குத்தன் கதை

என்ற செய்யுளும் ஒன்ருகும் (செந்தமிழ் III, 53). சகாப் தத்தைச் சகரயாண்டு என்றல் அக்காலத்துள்ள ஒரு சாசன வழக்கு (S. I. I. XII, 263, 264).[1] இதனுல், சகாப்தம் 1100-ல், அதாவது கி. பி. 1178-ல் இராமாயணத் தைக் கம்பர் பாடினரென்று விளங்குகிறது. இவ் ஆண் டில் கம்பர் தமது பெருங்காவியத்தைப் பாடி முடித்தன ரென்று கொள்ளவேண்டும்.

இங்ஙனமாகவும் 'எண்ணிய சகாப்தம்[2] எண்ணூற் றேழின் மேல்'என்று காலத்தைக் குறிப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று கேட்கலாம். ஸ்ரீ ரா. ராகவையங்காரவர்கள் கூறியுள்ளபடி, பேரெண்ணுகிய ஆயிரத்தை நீக்கி அப்ப தங்களைக் கூறுதல் வழக்காதலால் 1000-ன் மேலெண்ணிய 107 என்று கொண்டு, சகாப்தம் 1107-ல் அதாவது கி. பி. 1185-ல் இராமாயணம் அரங்கேற்றப்பட்டது எனக் கருதுதல் தக்கது. இப்பேரிதிகாசத்தைப் பாடி முடித்தது கி. பி. 1178-ல் என்றும், அரங்கேற்றி முடித் தது கி. பி. 1185-ல் என்றும் கொள்ளுதல் மிகவும் பொருத்தமாகும்.

தமிழ் நாட்டுச் சரிதத்தில் கம்பர் வாழ்ந்த காலம் போல அத்துணை மேம்பாடான காலம் வேறில்லை என்று

1. *நீலகேசியின் ஆங்கில முன்னுரையில் (பக் 253-9)* கொடுக்கப்பட்டுள்ள சாசனங்களும் இவ்வழக்கை மேற் கொண்டுள்ளன.

2. *'முந்நூற்றேழின் மேல்,' 'முன்னூற்றேழின் மேல்' என்ற பாடபேதங்களும் பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன.*

சொல்லலாம். சேர சோழ பாண்டியர்கள் பன்னூருண்டு களாகக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்த சக்கரவர்த்தித்துவம் 10-ம் நூற்ருண்டிலிருந்து சோழ அரசர்கள் நனவிலே கண்டதோர் உண்மையாயிற்று. தமிழ்நாடுகளை வென்று முற்றும் கைக்கொண்டு, கலிங்கம், கடாரம் முதலிய பல தேசங்களிலும் தமது ஆணை பரவும்படியாகச் செய்திருந் தனர். கடலுக்கு அப்பாலுள்ள சுமாத்திரா, ஜாவா முத லிய இடங்களிலும் சோழ அரசர்களுடைய புகழ்பரவி அந்நாட்டரசர்களோடு அரசியல் பற்றி நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது. 'புவிபுகழ் சென்னிபோ ரமலன்' என்ற கம்பருடைய செய்யுள் சோழரது உச்ச நிலையையே உணர்த்துகின்றது. நாட்டின் செல்வ நிலை யும் அரசியல் நிலையைப் போலவே மிகவும் மேம்பாடுற் றிருந்தது. பிற நாடுகளை வென்று கொண்ட செல்வத் தோடு, தமிழ்நாட்டின் ஆட்சிமுறையில் புது வழிகளை வகுத்து நாட்டின் செல்வத்தைச் சோழர்கள் மிகுவித்த னர். சமயநிலையும் சோழர்கள் காலத்தில் மிகவும் சிறந்து விளங்கியது. பக்தி நெறியானது நாடெங்கும் பரவிச் செழித்திருந்தது. இப்பக்தியின் விளைவே கம்பரது இராமாயணம் என்று கூறிஞேம். 'படிகொண்ட கீர்த்தி யிராமாயண மென்னும் பக்திவெள்ளம் குடிகொண்ட கோயி லிராமானுசன்' என்பது இராமானுச நூற்றந் தாதி. இந்நெறியின் சின்னமாகப் பெருங் கோயில்கள் பல அங்கங்கே தோன்றின. ஆசாரியர்கள் வைஷ்ணவ சமயத்தைப் பெரிதும் பிரசாரஞ் செய்து வந்தார்கள். கம்பர் காலத்து ஆசாரியர் நஞ்சீயர் என்று கருதலாம். தமிழ் நாட்டிலுள்ள மக்கள் தம்மிடை யிருந்த பேத வுணர்ச்சியைப் போக்கி ஒருவாறு ஒற்றுமை யெய்தும்படி, இப் பக்தி நெறி ஊக்கியது. ஆதலால் சமுதாய நிலையிலும் புது நோக்கமும் பரந்த வுணர்ச்சியும் புகுந்து அதற்குப் புத்துயிர் அளித்தன.

நாட்டின் கல்வி நிலைமையும் பெரிதும் போற்றற் குரியதாய் அமைந்தது. தமிழறிவில் வடமொழி யுணர்ச் சியும் கலந்து தமிழ்மக்கள் மனப்பண்பு அழகுபெற்று விளங்கியது. தமிழ்மொழியும் புதிய பேரழகுடன் ஒளிர்ந் தது. எளிமையிலும் நேர்மையிலும் சங்க காலத்துத் தமிழோடு ஒருவகையில் ஒப்பிடக் கூடியதாயிற்று. சொல் லழகில் ஈடுபட்டு அவ்வழகைக் கருவியாகக் கொண்டு, தமிழ் மக்களை வசீகரிக்க முயன்றனர் சைன கவிஞர்கள் முதலியோர். சொல்லழகோடு கூடிய பொருளழகுதான் உண்மையில் இன்புறுத்தத் தக்கது என்ற கொள்கை கம்பர் காலத்திற் பரவி யிருந்தது. பல வகையான செய்யுள் விகற்பங்களை யெல்லாம் சிறு நூல்களுக்கு ஒதுக்கிவிட்டு, பெருமிதமாய்த் தலைநிமிர்ந்து இனிது செல்லும் விருத்தமே பெருங் காவியங்களுக்கு உரிய தாகும் என்ற கொள்கையும் ஓங்கிச் சிறந்தது. 'விருத்த மென்னும் ஒண்பாவில் உயர் கம்பன்' என்ற செய்யுட் பகுதியும் கம்பராமாயணமும் இதற்குரிய சான்றுகள்.

இங்ஙனமாக அரசியல் நிலை, சமய நிலை சமுதாய நிலை, கல்வி நிலை முதலியன யாவும் ஒப்புயர்வற்றுச் சிறந்து விளங்கிய இக்காலத்தே கம்பர் தமது இராமாவ தாரமாகிய கலைப்பெருங் கோயிலை இயற்றினர்.

தமிழிலக்கிய சரிதத்திலே கம்பர் பெருமானது இராமாயண அரங்கேற்றத்தோடு எல்லா வகையினும் ஒத்த சிறப்புடைய பிறிதொரு நிகழ்ச்சி இல்லையெனக் கூறுதலே தகும். இதனோடு ஒரு வகையான் ஒப்பிடத்தக்கது வள்ளுவப் பெருந்தகையார் தமிழ்வேதம் அருளிச் செய்த பெரு நிகழ்ச்சி யென்பது யாவரும் அறிவர். தெய்வப் புலமைத் திரு வள்ளுவரது அறிவின்மாட்சி அதிசயிக்கத் தக்கதே. அவரது பேரறிவு எத்துணைப் பெரியாரையும் தலை வணக்கும் இயல்பினது. தேவிற் சிறந்த திருமாலைப் போல, இத்தெய்வப்பெரும் புலவரும் தமது நுண்ணிய மாட்சி மிக்க புலங்கொண்டு அறிவுலகினை முற்ற அளந்து எல்லை கண்டனர். மக்கட்கு உறுதி பயப்பன வற்றை ஆணி முத்தன்ன செஞ் சொற்களால் தெளித்துத் தந்தருளினர். வாழ்வின் பெரு நோக்கங்களை அகன்று கூர்ந்து விளங்கும் தமது அறிவினுற்றலாலும், பரந்து கடைபோகிய தமது கல்விகளின் பெருமையினுலும், ஆழ்ந்து சிறந்து முதிர்ந்த தமது அனுபவ வாயிலாலும், நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து தெரிந்து தமிழ் மக்கட்கு உதவியருளினர். எவ்வகையினருக்கும் எவ்வகை நிலையினும் துணை நின்றுதவும் அறிவுரைக்களஞ்சிய மொன்றினை அளித்தருளினர் இவ் அருட்பெருஞ் செல்வர். இவர் இயற்றித் தந்த திருக்குறட் பெருநூலிற் காணும் ஒவ்வொரு குறளும் தனித்தனியே செப்பஞ் செய்யப் பெற்றதொரு மணியேயாகும். ஒவ்வொரு குறள் மணியும் உள்ளத்து இருளகற்றி யொளிருந் தன்மையது. ஓத இனிதாயும், கேட்க இனிதாயும், உணர இனிதாயும்

---

* ஒரு பாவனைக் கட்டுரை: 29—3—'26-ல் எழுதியது

உள்ளது இத் தெய்விகப் பெருநூல். இதனை இயற்றி யருளிய புலமைத் தெய்வத்திற்குக் கோயில் எடுத்துப் போற்றியும், அவர் திருவவதாரம் செய்த திருநாளினைத் தமிழ் மக்களது மங்கல நன்னாட்களுள் ஒன்றாகப் பாராட்டி யும் வருவது தமிழுலகத்திற்கு ஒரு பெருமையாகவே என்றும் உள்ளதாகும்.

இத் தெய்வப் புலவரது திருவடிப் பரிசத்தால் தமி ழுலகு பரிசுத்தம் எய்தியதற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பாகவே, அவர் வகுத்தருளியது போன்ற உத்தம வாழ்வின் பெருவிதிகளுக்குத் தனி நிலைக்களமாகிய புரு ஷோத்தமன் ஒருவனைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டு மென்று பாரதமாதா பெருந்தவம் புரிந்து வந்தனள். ஆரிய சமுதாயத்தின் மனோபாவனையானது தானறிந்த ஜாதீய வீரர்களுக்குள் இப் புருஷோத்தமனை நிச்சயிப் பதன் கண்ணும் அவனது சரித்திரத்தினைக் கோவைப் படுத்து அலங்கரிப்பதன் கண்ணும் அநேக நூற்றாண்டு களாக முயன்று வந்தது. இம் முயற்சியின் நற்பயன் முதன் முதல் உருவம் பெறத்தொடங்கியது வான்மீகி யென்னும் மஹரிஷியின் காலத்தே தான். ‘ஆதிகவி’ என்று இப்பொழுது போற்றப்படும் இம்மஹான் தமது அதியற்புத கவித்வ-சக்தியினாலே ஆரியா வர்த்தத்தில் பரந்து வழங்கிய அச் சரித்திரங்களை யெல்லாம் ஒரு நிலைப் படுத்து, அழகுபெறப் புனைந்து, இராமாயணம் எனப் பெயர் தந்து, இதிஹாஸமாக இயற்றியளித் தருளினார்.

இம் மஹரிஷியின் காலத்திற்குப் பின்பு, ஆரிய-சமுதாயம் விரிந்து பெருகியது; பரதகண்ட முழுவ தும் பரந்து சென்றது. தனித்தனியாய்ப் பல வேறிடங் களில் வாசஞ் செய்து கொண்டிருந்த சமுதாயங்கள் பல ஆரிய-சமுதாயத்தோ டொன்றுபடவே, இந்து

சமுதாயம் என்னும் சிறப்புடைப் பெருஞ் சமுதாயம் ஒன்று பரிணமித் தெழுந்தது. இச்சரித்திர கதிக்குத் தமிழ சமுதாயமும் உட்பட்டு, இந்து சமுதாயத்தின் உத்தம அங்கங்களுள் ஒன்ருக விளங்கத் தலைப்பட்டது. தனித் தமிழ் மக்கள் உயரிய நாகரிகம் படைத்தவர்; இயற்கை மதிநலம் முதலிய அருஞ் சிறப்புக்கள் பெரிதும் வாய்ந்தவர்; கவித்வசக்தி நிரம்ப உடையவர். இந்து சமுதாயத்தின் பெருமை இத்தனித் தமிழ் மக்களது கலப்பினுல் மிக அதிகரித்தது. அதன் ஆத்ம சக்தி உரம் மிகுந்து ஓங்கியது. அதன் பாவனு சக்தி ஊக்கம் பெற்று, வளம் பயின்று, புதுமை நாடியது; அதன் கவித்வ சக்தி நூற்றுக் கணக்கான விவிதவர்ணங்கள் அமைந்து, அதி மனேகரமான ரூபவைசித்திரியங்களாகத் திகழ்ந்து தோற்றஞ்சான்று நின்றது. தமிழ்ப் பண்பு மிக்க திராவிட-இந்து சமுதாயத்தின் உள்ளத்தேயும் புதிய உணர்ச்சிகள் கிளர்ந்து பரந்தன; பௌத்த மதம் பரவலுற்றது; ஜைன சமயம் தனித்து நிலைபெற்று வீறுபெற விரும்பிப் பெரிதும் முயன்றது. இவற்ருேடு முரணி வைதிக சமயம் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து நிலைகூடி வெற்றியை யெதிர் நோக்கி நின்றது. வீரமுங் காதலும் விளைந்த நம் தமிழ் நிலத்தே இப்பொழுது அன்பும் அருளும் விளைவுபெறத் தொடங்கின. ஆழ்ந்த பக்தி ஊற்றுக்கண் திறந்து சுரந்து பெருகுவதாயிற்று. இங்ஙனமாக, இரண்டு ஜீவநதிகள் ஒன்றுகூடிப் பெருகி ஓடுவதைப் போல, ஆரியர் நாகரிகமும் தனித் தமிழர் நாகரிகமும் பேதமின்றிக் கலந்து ஒன்றுபட்டுத் தமிழ் நாட்டிலே பிரவஹிப்பதாயிற்று. காலம் விரைந்து சென்றது. நாகரிகக் கலப்பின் ஆரம்பத்தில் நிகழ்ந்த கலகம், பரபரப்பு முதலியன யாவும் நாளடைவில் மறைந்தொழிந்தன. தக்ஷிண இந்து சமுதாய வாழ்வு அமைதியுற்றுச் சென்றது. தமிழ் மக்கட்குரிய மனப்

பண்பு, அநுபவம், நாகரிகம் இவற்றிற்குத் தக்கவாறும், காலகதியின் விளைவுக்குத் தக்கவாறும், பெருஞ் சிறப்புள்ள நூதன சிருஷ்டிகள் முளைத்துச் செழித்தன. பழமையும் பெருமையும் பொருந்திய இரு பெரு நாகரிகங்கள் ஒன்று பட்டதன் முதற்பெரும் பயனாக, வள்ளுவரென்னும் புலமைத் தெய்வம் தோன்றி. தமிழ் வேதத்தையருளிச் செய்து, திகழ்ந்து, மறைந்து சென்றது. பாரத மாதாவின் கனவு நனவாகுங் காலம் நெருங்கியது.

பன்னெடுங்காலமாக, வட-ஆரிய சமுதாயத்தின் உள்ளத்தே ஊறிக் கிடந்து வான்மீகி மஹரிஷியால் உருவமைந்த இராம சரிதம் இப்பொழுது தன் பூர்வ கதியை அநுஸரித்துத் தக்ஷிண இந்து சமுதாயத்தின் உள்ளப் பரப்பிலேயும் அழுந்திக்கிடந்து ரஸம் இனிது ஊறிக் கனிவதாயிற்று; புதுவதாகிய மனோபாவனையால் புதுக் கோலம் புனையப்பெற்றது. பாரததேவி அரிதில் தெரிந்து கொண்ட புருஷோத்தமனது சிறந்த குண விசேஷங்கள் நன்கு புலப்படுமாறு நூதன சம்பவங்கள் அழகு பெறச் சேர்க்கப் பெற்றன. இராமபிரானது அபூர்வ குணாதிசயங்களும், அரிய வீரச் செயல்களும். தியாக புத்தியும் மக்களது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. இவர் தமது பேரொளித் திருமேனியானது தெய்வ மணத்தாற் கமழ்ந்தது. உயரிய மக்கட் பண்பும் உயரிய தெய்வப் பண்பும் ஒருங்கு சிறந்து விளங்கத் தொடங்கின. இவரது மஹிமையும் பூர்த்தி யெய்தியது. பக்தி நிரம்பிய நம் மூதாதையர்களது உள்ளத்தே, இராமபிரான் தெய்வமாகவே குடிகொண்டு நின்றனர். இராம சரிதத்தில் வழங்கிய இதர கதா பாத்திரங்களின் குணவிசேஷங்களும் சிறிது சிறிது பேத மெய்தின. இராமாயணம் பலவகையானும் செப்ப மெய்தி ஜன ஸமூகத்தில் வழங்கலாயிற்று. நாடகமாகவும் நடித்துவரப் பெற்றது. நடிக்கப்பெறவே,

இத்திவ்விய சரிதம் புதுநலங் கனிந்து இன்புறுத்துவதா யிற்று. கல்லிடைகளிலே கசிந்து பிறந்து சிற்றருவியாய்ச் சிற்ருேடையாய்ப் பேரருவியாய்ப் பின்னர் நதியாய்ப் பல சிறு நதிகளோடு சங்கமித்துப் பெருநதியாய் இருகரை யும் புரண்டு பெருக்கெடுத்தோடும் மாரிக்காலத்துப் பேராறுபோல, இராம சரித்திரமும் ஆரிய சமுதாய வுள் ளத்தின் அடிப்பரப்பிலே சிறிதளவில் தோன்றிப்பின்னர் நாளாவர்த்தியில் வரவரப் பெருகி நிரம்பித் தக்ஷிணத் திற் கரை ததும்பிப் பெருக்கெடுத்துச் செல்லுவதா யிற்று. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சமுதாய வுள்ளத்தில் இடம்பெற்ற இராம கதையின் வித்தானது முளைத்துச் செழிப்புற வளர்ந்தோங்கித் திண்ணிய கவடுகள் பல திசைதோறும் போக்கிப் பசே லெனத் தழைத்துத் தண்ணிழல் பரப்பி வானளாவி நின்று தனது பூர்ண-ஆகிருதியை அடைந்தது. தக்ஷிண இந்து சமுதாயத்தின் உள்ளப் பரப்பிலே, கருத் துலகிலே, இராம சரிதம் மேற் கூறியவாருக அங்க - பரி பூர்த்தியை எய்திய போதிலும், வாசா ரூபமான காவிய வுலகிலே தக்க கோலத்தோடு வெளிப்பட்டுத் தோன்ற வில்லை. வாசா ரூபமாகப் புலப்படுதற்கு உத்தமப் பெருங்கவிஞ ரொருவனை அவாவி நின்றது.

இந்நிலையிலே, தென்னுடு செய்த அருந்தவத்தினு லும், தமிழன்னை பன்னெடுங் காலமாகத் திரட்டி வைத் துள்ள அரும் புண்ணியத்தின் பெரும் பயனுலும் கம்பர் பெருமான் தோன்றியருளினர். இப் பெரியாரது ஜன னத்தைத் தெய்வத் தோற்றம் என்று தான் கூறியமை தல் வேண்டும். பிரகிருதி தேவி தனது அருள்வளம் அனைத்தையும் இவர்பால் வரையாது பொழிந்தனள். 'கருவிலே திருவுடையவர்' என்பதற்கு இவரிடத்தன்றி ஏனையோர்பால் பொருள் நிரம்பக் காணுதலரிது, இயற்

கையிலேயே பேரறிவு படைத்தவர். 'தொட்டனைத் தூறு மணற் கேணி மாந்தர்க்குக், கற்றனைத் தூறும் அறிவு' என்பது பொய்யா மொழி யாகலின், தம் காலத்து வழங்கிய அருங்கலைகள் அனைத்தையும் முற்றக் கற்றுத் தமது அறிவினது அளவினையும் ஆற்றலையும் முன் பின் ஒப்பின்றிப் பெருக்கிக் கொண்டனர். தமது தாய் மொழியை முற்றக் கற்றதனோடு அமையாது, வடமொழிப் பயிற்சியும் நிரம்ப வாய்ந்து விளங்கினர். தம்மோடு ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத பெருங் கல்வி யாளராய்ப் புலமை முற்றிய காரணத்தாலே, 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்னும் முதுமொழி கால தேச வர்த்தமானத்தால் அளவு படாத ஒரு பொதுவுண்மையாய்த் தமிழுலகில் வழங்கியது. உணர்ச்சி - வலி முதலிய பிற மன - நலங்களும் இவர் பால் நிரம்பி யிருந்தன. மக்களது உள்ளமாகிய வீணையில் எத்தனை வகையான உணர்ச்சி பேதங்கள் எழக் கூடுமோ அவை யனைத்தும் தமது சங்கற்ப மாத்திரையினாலே எழுந்து இனிது சப்திக்கச்செய்யும் பேரிசையாண்மை பெற்றனர். அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுகின்ற சௌந்தர்ய வைபவங்கள் அனைத்தையும் நுண்ணிதினுணர்ந்து ஆழ்ந்து அனுபவித்து ஆனந்த சரீரியாய்த் தோன்றினர். இவரது பாவனாசக்தி எல்லையின்றி அகன்று பரந்தது ; கொள்ளக் குறையாத பெருங்கடல் போன்றது ; எவ்வுலகத்தினும் சென்று சஞ்சரிக்க வல்லது ; எவ்வகைப் பொருளையும் எவ்வகை நிலையினையும் மனக்கண் முன்னே தெளிவாய்ப் புலப்படுத்திச் சித்திரிக்கும் சிறப்பியல் வாய்ந்தது. அறிவின் பெருமையினாலும், உணர்வின் பெருமையினாலும், பாவனாசக்தியின் பெருமையினாலும் இவரது கவித்வம் முதிர்ந்து கனிந்தது. ஸ்வரங்களும், ராகங்களும், வர்ணங்களும், கீர்த்தனங்களும் ஒன்றின்மே லொன்றாய்ப்

படிப்படியாய் இசைச் செல்வத்தோடு பொங்கி வருவதற் பொருட்டு நலன்கள் நிரம்பி நின்ற அரிய வீணை போல, இவரது பண்பு மிக்க உள்ளந்தானும், கவித்வ சக்தி யின் வேகத்தால் பண் கனிந்தூறும் இனிய கருத்துக்கள் அடுத்தடுத் தெழுந்து ஒன்றேடொன் றிசைந்து நவ நவமான கான விலாசத்துடன் ஒழுகிவரும் பக்குவ மெய்திற்று. மதுரமிக்க இவ் இருதய கானத்தை யுணர்த்துதற்கென்றே அமைந்த தென்னலாம் இவரது அரிய சொற்செல்வம். தமிழணங்கு இவ் அருந்திறற் பெரியாரது குறிப்புணர்ந்த மாத்திரையில், அவர் விரும் பிய வண்ணம் இன்சுவை கனிந்த நன்மொழியினைத் தட்டின்றி யுதவிவரக்காத்து நின்றனள். தமிழ் மொழியின் இனிமையினையும், அழகினையும், ஆற்றலையும் இவர் போல் முற்றவுணர்ந்தார் பிறர் யாரும் இல்லையென்றே கூறலாம். தமிழ் மொழி இவரது தனியரசினுக்கு அன்புற்றடங்கி நின்று குற்றேவல் புரிகுவதாயிற்று.

இங்ஙனம் உத்தமப் பெருங்கவிஞர்க்குரிய உத்தம லக்ஷணங்களனைத்தும் ஒருங்கு நிரம்பி விளங்கினர் கம்பர் பெருமான்.

பாரததேவியின் அருந்தவம் முற்றுப் பெறுங் கால மாயிற்று. அவ் அம்மை பல நூற்றுண்டுகளாக ஆசை யோடு எதிர் நோக்கி யிருந்த ஸம்பூர்ண - ராமபிரானை வாசாரூபமாக உலகினர்க்கு அளிக்கக் கம்பர் திருவுளம் பற்றினர். எத்தகைய மங்கல நன்னுளில் நமது கவிஞர் இங்ஙனம் எண்ணித் துணிந்தா ரென யாவரால் அளவிட் டுரைக்கத் தகும்? தம்முயிர் போற் கம்பர் பெருமானைப் பாதுகாத்துத் தமக்கும் தமிழ்க்கும் அழியாப் புகழ் தேடிக்கொண்ட சடையப்ப வள்ளலார் தூண்ட இராம சரிதம் பாடுங்கருத்து எழுந்ததெனச் சிலர் கூறுவர். ஆனல் இத்தெய்வ மாக்கதையைப் பாடவேண்டுமென்று

கம்பரது உயிரே அளவு கடந்த ஆசை கொண்டிருந்தது என்பது தான் உண்மை. 'ஆசை பற்றி அறையலுற்றேன்' என்றே நமது கவிஞர் சிகாமணியும் நமக்கு உணர்த்துகின்ருர். பிறர் யாரேனும் வேண்ட, இத் தெய்வ நறுங்கனி ரஸம் ஊறிப் பழுத்ததாக மாட்டாது. மேலும் இப்பெருங் கருத்து கம்பரது இளமைப் பிராயத்திலேயே இவரது திருவுள்ளத்தில் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். இளமை தொட்டே தம்மை இராமாயணத்திற்கெனத் தத்தஞ் செய்தனர். தமது வாழ்வின் தனிப் பெரு நோக்கம் இராமகாதையை இயற்றுதலே யென்று கடைப்பிடித்தனர். இவரது சிந்தை இராம சரிதத்தையே சுற்றிச் சுழன்று வந்தது; இவரது சொற்கள் யாவும் இராம சரித்திரம் பற்றியே விளைந்தன; இவரது செயல்கள் யாவும் இராம சரிதத்தை முற்றுவிக்கும் பொருட்டே எழுந்தன.

ஆரே யெனுமொன்று சொல்லத்
தொடங்கினு மவ்விடத்துன்
பேரே வருமென்ன பேறுபெற்றேன்
பெருநான் மறையின்
வேரே மிதிலையின் மின்னொடும்
போய்வெய்ய கானடைந்த
காரே கடல்கொளுந் தச்சிலை
வாங்கிய காகுத்தனே

என்ற அழகிய செய்யுளின் பொருள் கம்பர் பெருமானது திருவுளத் தன்மையை நினைக்கும் பொழுதுதான் நமக்குப் புலப்படுகின்றது.

உண்ணும் நீரினும் உயிரினும் அவனையே உகப்பார் என்ற தெய்வத் திருவாக்கின் இன்னிசையிலே நமது மனம் கட்டுண்டு கிடப்பதன் காரணம் இப்பொழுதுதான்

நாம் அறிகின்றோம். இவரது அகன்று பரந்த அகவுலகிலே இராம சரித மொன்றே தனியாட்சி புரிந்து வந்தது. காலம் அளவு முதலிய வரையறையின்றிச் செவி நுகர் கனிகளைச் சொரிந்து தரவல்ல கம்பரென்னும் கற்பகத் தருவினை, அது வெயில் முதலியனவற்றால் வாடி வருந்தாதபடி, நீர் பெய்து அன்போடு பாதுகாத்து வந்த சடையப்ப வள்ளலார் தாமும் இராம சரிதத்திற்கு அடுத்தபடியாகவே நமது கவிஞர் பெருமானது அன்பிற்கு உரியவராயினர். பல ஆண்டுகளாக, இரவும் பகலும், இராமாயணப் பெரும்பொருளையே கம்பநாடர் சிந்தனைசெய்து வந்தாராதல் வேண்டும். கதைப் போக்கினை அழகுபெற ஒழுங்கு படுத்துதலினும், பல வேறு கட்டங்களில் நிகழும் சம்பாஷணைகளின் முக்கியாம்சங்களைத் தெரித்தெடுத்து அழகு படுத்துதலினும், கதா பாத்திரங்களின் குண விசேஷங்களை அவ்வவர்க்குரிய சொற் செயல் முதலியவற்றால் விளங்க அமைப்பதிலும், இவரது வாழ்வுக் காலத்தின் முற்பகுதி கழிந்திருத்தல் வேண்டும். இராம சரிதம் என்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்திலே இவர் தோய்ந்து தோய்ந்து அதன்கண் தம்மை நன்கு ஊற வைத்திருத்தல் வேண்டும். தம்மை இராமசரித மயமாகவே மாற்றி யிருத்தல் வேண்டும். பலரும் இவரைப் பித்தரெனவும் பேதை யெனவும் கூறுமாறு, தமது உளங்கோயில் கொண்ட தெய்வப் பெருஞ் சரிதத்திலே ஈடுபட்டுப் பக்தராய் விளங்கினர்.

> பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும்
> பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ ?

என்று நம் கவிஞர் பெருந்தகை கூறுவதன் குறிப்பு உணரத் தக்கது. இவர் தம் பெருங் காப்பியத்தைப் பாடியது பிறரது ஆணையை மேற்கொண்டன்று; பிறர் கேட்டு உளங்குளிரும் பொருட்டும் அன்று; தமது ஆத்ம தாகத்

தைத் தணிக்கும் பொருட்டுத் தாம் பெய்து கொண்ட கானவர்ஷமே யாகும் இவரது 'இராமாவதாரம்'. இப் பெருந்தகையாரது கவித்வசக்தி இராம சரித்திரத்தை அலங்கரித்தற் பொருட்டாகவே அரும்பி மலர்ந்து, ஒளி சிறந்து, மணங்கமழ்ந்து விளங்கியதாகும். இத் தெய்வ கீதத்தைப் பாடுதற் பொருட்டாகவே அமைந்து நின்ற ஓர் அரும்பெறல் வீணை யென்று நம் புலவர் பெருமானைக் கூறின், அது மிகவும் பொருத்த முடையதே யாகும்.

இராம காதையைப் பாடுதற் கெனத் தம்மைப் பக்குவப் படுத்தி அவ் அருஞ் செயலினை மேற்கொள்ளுதற் கண்ணே தாம் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், கம்பர் பெருமானது உள்ளத்தில் இடையிடையே சிறிது தளர்வு தோன்றுமற் போகவில்லை யென்று கருதற்கிட முண்டு. வான்மீகி மஹரிஷியின் பெருமையை நன்குணர்ந்தார் யார்தாம் அவரோடு கவிதையில் இகலி வெற்றிகொள்ள மனமொருப்படுவர்? பாடுதற் கமைந்த தெய்வ சரிதத்தின் பெருமையை நன்குணர்ந்தார் யார்தாம் அச் சரிதத்திற்குத் தமது கவித்வ சக்தி போதியதாகு மென இறுமாந்திருப்பர்? இவ்வகைத் தளர்வு தோன்றி யிருத்தல் வேண்டும் என்பதற்கு,

நொய்தின் நொய்யசொல் நூற்கலுற் றேனெனை
வைத வைவின் மராமரம் ஏழ்துளை
எய்த எய்தவற் கெய்திய மாக்கதை
செய்த செய்தவன் சொல்நின்ற தேயத்தே

என்னும் செய்யுள் சான்றாகும். இங்ஙனம் மனந்தளர்ந்த காலங்களிற் சடையப்ப வள்ளலாரே நமது கவிஞர்க்கு ஊன்றுகோலா யுதவினர். தம் உயிர் நண்பரது கவித்வ சக்தியின் பெருமையைப் பலவாறாக அறிந்த சடையப்பர் அவரை அடிக்கடி யூக்கி மனத்தளர்வகற்றி இராம சரித்

திரம் பாடுஞ் செயலினை மேற்கொள்ளச் செய்திருத்தல் வேண்டும். இதனை யடிப்படையாகக் கொண்டே இராம காதை சடையப்பவள்ளல் தூண்டலாற் பாடப் பெற்ற தென்னும் பரம்பரை வரலாறு எழுந்ததெனக் கொள்ள லாம்.

தமது கவித்துவ சக்தியின் பெருமையினாலும் சடை யப்பரது அன்பினாலும் கம்பர் பெருமானின் உள்ளத்தில் ஏகதேசமாய்த் தோன்றிய தளர்வு அறவே நீங்கியது. தோன்றாத் துணையாய் நின்று உலகனைத்தையும் இயங் கச் செய்யும் இறைவனது திருவருளால் நமது கவிஞர் பெருந்தகையின் சிந்தை செயலாகப் பரிணமித்தது. இராமாயண - கானம் இனி தெழுந்து சப்திக்கத் தொடங் கிற்று. பாரதமாதாவின் தவமுற்றி அவளது உயிராசை நிரம்புவதாயிற்று. அவள் மனத்திற்குகந்த புருஷோத் தமன் என்றும் அழியாத வாசாரூபத்தில் தோன்றுவா னாயினான். இராமாவதாரப் பேரிதிஹாஸம் உருப்பெற லாயிற்று. பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் நிகழ்ந்த இவ் அரிய சம்பவம் இப்பொழுதும் நம்மால் அன்போடும் மகிழ்ச்சியோடும் நினைந்து இன்புறத் தக்கதாயுள்ளது. கம்பர் பெருமானோடு உடனுண்டுறைந்து அவரைத் தம் உயிரினும் மேலாகப் பாதுகாத்து வந்த சடையப்ப வள்ள லார் எத்துணை அன்போடு இப் பெரு நிகழ்ச்சியைப் போற்றி யிருத்தல் வேண்டுமென அறிதல் கூடுமோ? அவரது அன்பின் திறம் யாவரால் உணரத் தக்கது? 'அன்பெனப்படுவ தொன்றின் தன்மை அமரரும் அறிந்த தன்றால்' என்று கம்பர் தாமே அருளிச் செய்தது தமது ஆருயிர் நண்பராகிய வள்ளலது பேரன்பினைத் தம் மனத் தகத்துக் கொண்டே போலும்! சடையப்ப வள்ளல் தம் ஊர்ப்புறத்துள்ள ஓர் அழகிய பூஞ்சோலையிலே அவரது அன்பே வடிவெடுத்தாற்போன்ற பெருமை வாய்ந்த மணி

மண்டப மொன்று வனப்புத் தோன்ற அமைத்தன ரென்று நாம் கருதல் வேண்டும். அப்பூஞ்சோலையிலே பிரகிருதி தேவி நிசப்தமாய் அமைதியுற்று விளங்குகின் றாள். மணிமண்டபத்தினுள்ளே கம்பர் பெருமான் அறி வும் அன்பும் அரிய கவித்வசக்தியும் தமது திருமுக மண்டலத்தே ஒளி சிறந்து தோன்ற நடுவே வீற்றிருந் தருளுகின்றார். சிறிது தூரத்தே விரைந்தேற்குஞ் செவி யும் சோர்வறியாத ஞாபகமுமுடைய தமிழறிஞர் மிகப் பலர் ஏடும் எழுத்தாணியும் கொண்டு கவிஞரைச் சூழ்ந் திருக்கின்றனர். வாயிற்படியினருகே நமது சடையப்ப வள்ளலார் ஓர் ஆசனத்தின் மீதாக அமர்ந்தருளியிருந்து எவ்வகை யிடையூறும் எய்தா வண்ணம் கவலையோடு நோக்கி அன்பு பூண்டு விளங்குகின்றார். பூஞ்சோலையிலே அந்நியரது வரவினைத் தவிர்க்கும்பொருட்டுக் காவலாளர் கள் நிற்கின்றனர். தமிழார்வம் தாங்கலாற்றாத தமிழ்ச் செல்வர் சிலர் தமது ஆசையிழுத்துச் செல்லுதலால் அறி முகமுள்ள காவலாளரைக் கடந்து சென்று மணிமண்ட பத் தருகில் வந்து இராமசரிதமாகிய கீதவமுதைச் செவி மடுத்தற்கு ஒற்றியிருந்தனர். ‘உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்’ என்னும் பொருள் நிரம்பிய மதுரத் திரு வாக்கு நமது கவிஞர் பெருந்தகையின் இதயத்தினின்றும் பொங்கி யெழுந்தது. மணிமண்டப முழுவதும் நிறைந்து பூஞ்சோலையிற் பரந்துலவி மக்களிதயத்தே குடிகொண்டு நின்றது இத் தெய்வத் திருவாக்கு. ஏடெழுதும் ஒலி கேட்கலாயிற்று. கம்பர் பெருமானது திருவுள்ளம் இரா மாயண - கீதமாகக் கரைந்து பெருகி ஏட்டிற் பிரவஹித் துப் பாய்குவதாயிற்று.

இங்ஙனம் தொடங்கிய இராமாவதாரம் முற்றுப் பெறுதற்கு ஆண்டுகள் பலப்பல சென்றிருத்தல் வேண்டும். சிறந்த ஆங்கிலக் கவிஞரும் நுண்ணிய

ஆராய்ச்சியாளரு மாகிய கோலரிட்ஜ் என்பவர், பத்து வருஷ காலம் இதிஹாஸத்தின் பொருள்களைக் குறித்துக் கவிஞர் சிந்தனை செய்வதற்கும், பத்து வருஷ காலம் அதனை அவர் எழுதி முடித்தற்கும் ஆக, இருபது வருஷ காலமேனும் ஓர் இதிஹாஸம் பாடி முடித்தற்கு வேண்டப் படும் என்று ஒருவகையாற் கணக்கிடுவித்தனர். ஆனல், இங்ஙனம் கணக்கிடும்போது கம்பரது இராமாவதாரம் போன்ற பேரிதிஹாஸத்தினை அவர் கனவிலும் நினைத்தி ரார் என்பது திண்ணம். மில்டன் எழுதிய 'சுவர்க்க நீக்கம்' என்று பொருள்படும் ஆங்கில இதிஹாஸத்தினை யும், ஹோமர் வர்ஜில் முதலானேரது இதிஹாஸங்களை யும் மனத்திற்கொண்டே மேற்கூறிய காலவரையறை செய்திருத்தல் கூடும். சுவர்க்க நீக்கத்தினைக் காட்டினும் இராமாவதாரம் நான்குமடங்கு பெரிது. அதனை யெழுதி முடித்தற்கு 40 வருஷங்களேனும் முன் குறித்த கணக் கின்படி வேண்டுமெனக் கருதலாம். இங்கே ஒரு விஷயம் மனங் கொள்ளுதற்கு உரியது. மேல்நாட்டுக் கவிஞர்கள் கவிதை யெழுதும் முறை வேறு; நமது நாட்டுக் கவிஞர் கள் கவிதையெழுதும் முறை வேறு. மேல் நாட்டுக் கவிஞர்கள் தமது மனத்தின்கண் கவிதை தோன்றிய வுடனே அதனைத் தாமே எழுதிக் கொள்ளுதல் பெருவழக் காகும். இதனல் கவிதைப் பிரவாஹமானது இடையீ டின்றிச் செல்வதற்குச் சிறிது முட்டுப்பாடு உளதாகின் றது. கவித்துவ-ஆவேசம் நிலைநின்று விளங்குவதற் கும் சிறிது தடை ஏற்படுதல் கூடும். நமது நாட்டுப் பெருங்கவிஞர்கள் கவிதைகள் தோன்றத் தோன்றச் சொல்லி வருதலும், அவர்களது மாணக்கர்களும் பிற தமிழறிஞர்களும் உடனிருந்து அவற்றை ஏட்டில் எழுதிக் கொள்ளுதலுமே பெருவழக்காக ஏற்பட்டுள்ளது. கவி தைகள் எத்துணை விரைந்து பெருகிவரினும் ஏடெழுது

வோர் அவற்றை வரன்முறையே சிலசிலவாகப் பங்கிட்டுத் தமது திண்ணிய ஞாபக சக்தியால் தவறின்றி விரைந்து எழுதி வந்தனர். அன்றியும் விருத்தம் முதலிய தமிழ்க் கவிதை இசையோடு கலந்தன்றித் தோன்றுதலில்லை. இவ் இன்னிசை சற்றும் இடையிடின்றிச் செய்யுட்கள் விரைந்து வருவதற்குப் பெரிதும் அனுகூலம் செய்கின்றது. இங்கே கூறிய இரண்டு காரணங்களாலும் கோலரிட்ஜ் கணக்கிட்ட முறை நமது பாரத நாட்டிற்குப் பொருந்துமாறில்லை. இராமாவதாரம் பாடி முடித்தற்கு இத்தனை வருஷங்கள் ஆகியிருத்தல் வேண்டுமென நிச்சயமாய் வரையறுத்துக் கூறுதல் ஏலாது. எனினும், ஒன்று மாத்திரம் ஐயமின்றிக் கொள்ளுதல் தகும். அறிவு, அனுபவம், கல்வி, கவித்துவம்: ஆகிய இவையனைத்தும் முதிர்ந்துவிளங்கிய தமது வாழ்வின் உச்சகாலத்தை இராமாவதாரத்திற்கெனக் கம்பர் அர்ப்பணஞ் செய்து விட்டனரென்பதே உண்மையாகும். தினம் ஒன்றுக்கு 700 செய்யுட்கள் வீதம் இரண்டு வாரத்திற்குள், இராமாயணம் பாடி முடிந்ததெனவும், இத் தினங்களிலே இரவுகள் யாவும் வால்மீகி - ராமாயணம் பொருள் கேட்டலிலே கழிந்தனவெனவும் சிலர் கூறுவர் இதனை,

... ...

அபிநவ கவிநாதன்
விழுந்த நாயிற தெழுவதன்
முன்மறை வேதியருட ஞராய்ந்
தெழுந்த நாயிறு விழுவதன்
முன்கவி பாடின தெழுநூறே

என்ற செய்யுள் ஆதரிப்பதாம் என்றுங் காட்டுவர். இவ் வரலாறு முற்றிலும் அசம்பாவிதமா யுள்ளது. உண வருந்துதல் முதலிய அவசிய கர்மங்களால் இடையீடு

படாது இராமாவதாரம் பாடப் பெற்றதெனக் கொள்ளி னும் நிமிஷம் ஒன்றிற்குச் செய்யுளொன்று வீதம் பாடப் பெற்றதாகல் வேண்டும்: அன்றியும் மேற்காட்டிய செய் யுள் ஏட்டுப் பிரதிகள் பலவற்றிற் காணப்படவில்லை. பிற்காலத்தே கதை பெருக்குவோர்களால் இது பாடப் பெற்றதாதல் வேண்டுமெனக் கருதுதல் தகும். மேலும் நூலினகத்து ஆழ்ந்து கிடக்கும் சில சான்றுகளும் இவ் வரலாற்றினை அநாதரிக்கின்றன. கடைசியாக, இராமா யணம் போன்ற பெருங்காவியம் பிறக்கும் கவித்துவ தத்துவத்திற்கு இவ்வரலாறு முற்றிலும் மாருக உள் ளது. இக்காரணங்களால் மேற்காட்டிய செய்யுள் சிறி தும் கொள்ளத் தக்கதன்று. ஆனல் இச்செய்யுள் குறிக்கும் வரலாறு மிகவும் அரியதோர் உண்மையினை அறிவுறுத்துகின்றது. கவித்துவ - ஆவேசம் நிரம்பி உணர்வு மயமாய்க் கம்பர் பெருமான் விளங்கிய அமயங் களில் இராமாவதாரம் பாடப் பெற்றதாகும். அவ் அம யங்களில் கவிதைப் பிரவாஹம் சிறிதும் இடையீடின்றிப் பெருகிப் பாய்ந்து, கம்பீரமா யோர்டும் பெருநதி போன்று, விரைந்து சென்றது. இதனை யுணர்த்தும் அத்துணையே மேலைச் செய்யுள் உண்மையுடைய தாகும்.

ஆண்டுகள் ஒருசில சென்றன. இராமகாதை முற் றுப் பெற்றது. சம்பூர்ண - இராமபிரான் வாசா ரூப மாகத் தமிழ்நாட்டில் திருவவதரித்துப் பாரதமாதாவின் திருவுளத்தை மகிழ்வித்தனன். கம்பர் பெருமான் தமி ழுலகிலே தோன்றியதன் பயன் இனிது முற்றியது. அவரது ஆன்மா இராம சரிதை-வடிவமாய் உருவெடுத்து விளங்கியது. தமது இராம காதையினைத் தமிழ் மக்கட்குப் பொது - உடைமை யாகவும் குலதனமாகவும் அரங்கேற்றி ஈந்தருளுவதொன்றே அவராற் செயற் பாலதாய் எஞ்சி நின்றது.

புண்ணிய தினமொன்று தெரிந்து கொள்ளப்பட்டது. கம்பரது இதிஹாஸத்தில் நாயக நாயகிகளுக்குத் திருமணப் பெருவிழா நிகழ்ந்ததாகக் கூறும் பங்குனி யுத்தரத்தின் மறுதினமாகிய பங்குனி யத்தநாளே மிக்க பொருத்தமுடைய சுபதினமாகக் கருதப்பட்டது. ஸ்ரீரங்க நாதரது திருச்சந்நிதியே[1] அரங்கேற்றுதற்குரிய இடமா யமைந்தது. சடையப்ப வள்ளலாரால் அழைக்கப்பெற்ற தமிழ் நாட்டுப் புலவர் சிகாமணிகளும், பிரபு சிகாமணிகளும் அரங்கேற்று மண்டபத்தில் வரன் முறையே வீற்றிருந்தனர். பக்தர் குழாங்கள், பள்ளத்துப் பாயும் நன்னீர் போல, நாலுதிசைகளினின்றும் வந்து சூழ்ந்தனர். பண்டிதர்களும் பாமரர்களும் இடம் பெருது மிடைந்து நெருங்கினர். மண்டபத்தின் அகத்தும் புறத்தும் புடைசுற்றித் தமிழ நன்மக்கள் திரண்டு கூடினர். அதன் நடுவே சிறிது உயரிய பீடத்தின் மீது நம் கம்பர் பெருமான் எழுந்தருளி யிருந்தனர்.[2] அவரது திருமுகத்தே பேரறிவும், ஆழ்ந்த சாந்தியும், பெருங் கவித்வ-சக்தியும் நர்த்தனம் புரிகின்றன; அவரது நயனங்கள் ஆழ்ந்தகன்று உள்ள மனைத்தையும் ஒருங்கு தோற்றி விளங்குகின்றது; நோக்குவோரை யெல்லாம் வசீகரித்தமைகின்றன; அன்பு அலையெறிந்து படர்கின்றது. அறிவு கூர்த்து விளங்குவதனை யொப்ப அவரது நாசியும்

---

1. திருவரங்கத்திலே கம்பர் தமது காவியத்தை அரங்கேற்றியதாகக் கூறுவர். அரங்கநாதன் சன்னதி வெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ளதென்று கொள்ளும்படி ‘ எண்ணிய சகாத்தம் ’ என்னும் செய்யுள் அமைந்திருக்கின்றது.

2. திருவரங்கத்திலுள்ள கற்சிலை யொன்று கம்பர் பெருமானது திருவுருவமாகச் சிலரால் கருதப்படுகின்றது. இங்ஙனம் கருதுதற்கு ஆதாரம் யாதுமில்லை. இக் கற் சிலை கம்பர் திருவுரு அன்றென்பதே உறுதி.

நீண்டு கூர்ந்திருக்கின்றது. அவரது உதடுகள் இளநகை யரும்பி விகசிக்கின்றன. அகன்ற மார்பும் திரண்ட புய மும் பேரழகு பயக்கின்றன. அவரது தடக்கைகள் தாள் களைத் தொட்டு நீண்டிருக்கின்றன. அவரது திருமேனி முழுவதும் தெய்வவொளி பரந்து சுடர்கின்றது. இப் புலவர் பெருமானை யடுத்து யாரினுமினிய பேரன்பின ராகிய சடையப்பவள்ளல் வீற்றிருக்கின்றனர்; கருணை யின் நிலையம்; கவிஞரின் புகலிடம். தமிழ் நாட்டுப் புலவர்கள் பலகாலமாக ஈட்டிவந்த புண்ணியம் அனைத் தும் ஒருங்கு திரண்டு வடிவெடுத்து வந்தாற் போன்று அமைந்திருக்கின்றனர். அகக்கண் கொண்டு நுனித்து நோக்குவோமாயின் வேறு சில அற்புதக் காட்சிகளும் கர்ணலாகும். தெய்வ கணங்கள் களி சிறந்து குலவுகின் றன. பாரததேவி எல்லையற்ற சாந்தியுடனும் எல்லை யற்ற ஆனந்தத் துடனும் விளங்குகின்ருள். அவளது திருமுக மண்டலத்தைச் சுற்றி யிலகும் சோபா வலயத்தி னூடே உளத்தினின்றும் பொங்கிவரும் களிப்பின் சிற் றருவி மெல்லென வீழ்ந்து ஒழுகுகின்றது. இத்தேவியை யடுத்துத் தமிழன்னை அழகு சிறந்து ஒளிர்கின்ருள். அவளது திருமுடி மீது நூதனமா யமைக்கப் பெற்றதும் விலையற்ற இரத்தினங்களால் இழைக்கப் பெற்றதுமான கிரீட மொன்று குளிர்ந்த ஒளிபரப்பி நிலவுகின்றது. அவளது செந்தாமரைக் கண்கள் கருணை நில வெறித்து மிளிர்கின்றன; திருமேனி முழுதும் அன்பின் செழுமை யால் பொடித்துத் துடிக்கின்றது. ரிஷிகணங்கள் ஒரு பால் குழுமி யிருந்தனர். அவருள்ளே வால்மீகியும் வள்ளு வரும் தலைமை தோன்ற விளங்குகின்றனர். ஆதிகவி யாகிய மஹரிஷியின் சிரத்தின்மீது சடைமாமகுடம் இலங்குகின்றது. இராம கதாம்ருதத்தை உலகிற் கருளிய அவரது தெய்வத் திருவதரத்தின் கீழாக முதுமையாற்

பஞ்சென வெளுத்துத்தோன்றும் தாடி நீண்டு அடர்ந்து பொலிகின்றது. அவரது ஆழ்ந்து தெளிந்த கண்களிலே கவித்வ வொளி இன்னும் நிரம்பிப் பிரகாசிக்கின்றது. மழித்த சிரமுடையவராய்ச் சாந்த மூர்த்தியாய் அமர்ந் திருக்கின்றனர் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். பேரறிவும் பேரருளும் அவர் கண்களிற் கனிந்து இலங்குகின்றன. தமிழ்த் தாய் வயிற்றில் தம்மோடு உடன் பிறந்த கவிஞர் பெருந்தகையார்மீது அவரது அளவு கடந்த காதல் படர்ந்து செல்கின்றது. அவரது துரிசிலாத்திருமனத்தே இன்று சிறிது கர்வம் இடம் பெற்றிருப்பது போலத் தோன்றுகிறது.

அரங்க நாதன் சந்நிதியில் இத்துணையளவாகச் சிறந்த திருக்கூட்டம் என்றும் இருந்ததே யில்லை யென லாம். யாண்டும் கண்கள்! யாண்டும் செவிகள்! அனை வரும் எகாக்ர சித்தராய்க் கம்பர் பெருமானை நோக்கிய வண்ணமாயிருக்கின்றனர். "ஐந்து பேரறிவுங் கண்களே கொள்ள அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையே யாக" என்ற அருமைத் திருவாக்கு எத்துணை யுண்மை யுடையதென இன்று ஒருவாறு அறியலாகும். குறித்த அமையம் நெருங்கிற்று. உலக மனைத்தையும் ஆக்கி யளித்துத் துடைத்தலையே தனது திருவிளையாட்டாக வுடைய பரம்பொருளை நெஞ்சுற வழுத்திக் கம்பர் பெரு மான் தமது இதிஹாஸ கீதத்தைப் பாடி அரங்கேற்ற லாயினர். உள்ளத்தை யுருக்கி யுருவஞ் செய்ததுபோலத் தோன்றிய கவிஞர் பெருந்தகையின் கம்பீரத்தொனி மண் டப முழுதும் பரந்து சென்றது; கேட்டோர் இதயத்தி னின்றும் எதிரொலி கிளர்ந்தது; இராமாயணமாகிய அமுத கீதத்திலே ஆண்டிருந்தோர் தம் மனங்கள் லயித்து மயங்கின.

வயிரியர் மதுர கீதம் மங்கையர் அமுத கீதம்
செயிரறு மகர யாழின் தேம்பிழி தெய்வ கீதம்
பயிர்கிளை வேயின் கீதம் என்றிவை பருகி விண்ணோர்
உயிருடை யுடம்பு மெல்லாம் ஓவியம் ஒப்ப நின்றார்

என்று கூறியதனோடொப்ப, அனைவரும் சித்திரப்பதுமைகள் போன்று யாதும் செய்கையற்றிருந்தனர். இராம சரிதம் படிப்படியாய் வளர்ந்தது. செஞ்சொற் கவியின்பம் இனைத்தென்பது இன்றுதான் உணரப்படலாயிற்று. சில பொழுது அவையகத்தார் வியப்புமேலிட்டு மதி மருண்டு கிடப்பர்; சில பொழுது உவகை மேலிட்டு ஆநந்த வாரியில் திளைத்திருப்பர்; சில சமயம் சோகத்தால் தம் உளங்கலங்கி நைந்து வருந்துவர்; சில சமயம் பக்தியால் உளங் கனிந்து உருகுவர்; ஒருகால் நகைச் சுவை மீதூர்ந்து மெய் குலுங்கச் சிரிப்பர்; ஒருகால் அச்சம் மிகக்கொண்டு வெருண்டு நடுநடுங்குவர்; ஒரு சமயம் வீரம் மிகமேலிட்டுப் புயம் பூரித்து ஏற்றெழுவர். 'அழகெலாம் ஒருங்கே கண்டால் யாவரே ஆற்ற வல்லார்?'

பூவுலகத்திலும் வானுலகத்திலும், நாட்டிலும் காட்டிலும், நதிக்கரையிலும் கடற் கரையிலும், யுத்தகளத்திலும் ஆகாய வீதியிலும் நிகழ்ந்த பெருஞ் சம்பவங்களெல்லாம் திருவரங்கரது சந்நிதியிலே நடித்துக் காட்டப் பெற்றன. அயோத்தி நீங்கிய அரசர் பெருந்தகையும் புஷ்பக விமானமீது ஏறிச் சீதாலக்ஷ்மண சமேதராய் வானரப் பரிவாரங்களுடன் திரும்பத் தனது நகரமடைந்து,

தள்ளரிய பெருநீதித் தனியாறு புகமண்டும்
பள்ளமெனுந் தகையானைப் பரதனெனும் பெயரானை

வாழ்வித் தருளினன். கைகேசியின் சூழ்வினையால் தடையெய்தி. சீதாபஹரணம் என்னும் சோக சம்பவத்தால்

இடையீடுபட்ட பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் விமரிசையாய் நிகழ்கின்றது.

அரியணை அனுமன் தாங்க
அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்
பரதன்வெண் குடை கவிக்க
இருவரும் கவரி பற்ற
விரிகட லுலகம் ஏத்தும்
வெண்ணெய்மன் சடையன் வண்மை
மரபுளோன் கொடுக்க வாங்கி
வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி

என்ற சிறப்புமிக்க செய்யுளைக் கம்பர் பெருமான் பாடினர். பாடிய அளவிலே அவைக்க ணிருந்தோர் அனைவரும் சடையப்ப வள்ளலாரை நோக்கி அவரது பெருமையையே உள்ளத்தில் எண்ணினார்கள். வள்ளலாரோ தலைவணங்கி யிருந்தனர்.

இராமாவதாரம் அரங்கேற்றி முடிந்தது. கவிதை வெள்ளத்தின் பெருஞ்சுழியில் அகப்பட்டுத் தம்மை யிழந்து நிற்பாரையன்றிப் பிறரைக் காணுதல் அரிதாயிற்று. திடீரென ஓர் அரவம் அங்கு உண்டாயிற்று. வால்மீகி-மஹரிஷி புனைந்த சடைமுடி துளக்கிப் புலவரேற்றினை முகம்பார்த்து மெல்ல நடப்பாராயினர். அவரைத் தொடர்ந்து வள்ளுவப் பெருந்தகை, தமிழ்வேதம் எழுதி யருளிய அருமைத் திருக்கரத்தில் பொன்கொண்டிழைத்து மணியைக்கொடு புனைந்த மகுடமொன்று தாங்கிப் பின் சென்றனர். இருவரும் தம்மை யடுத்து வந்ததும், கம்பர் பெருமான் எழுந்து தலைவணங்கி நின்றனர். அப்பொழுது தகவுடையோர் சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்குங் கீர்த்தியுடைய வால்மீகி மஹரிஷி தந்தையினுங் களிகூரத் தழுவி நின்று, “நீரே கவிச்

சக்கரவர்த்தி; எனது அன்பிற்குரிய ஞான புத்திரரை இன்றுதான் காணப்பெற்றேன்" என்று கூறி வள்ளுவப் பெருந்தகையார் தாங்கிச் சென்ற மகுடத்தை வாங்கிக் கம்பர் பெருமானது முடிமீது புனைந்தருளினர். தமிழ்ப் புலமைத் தெய்வமாகிய வள்ளுவர் அன்பூற்றெடுக்குந் திருநயனங்களாற் கனிந்து நோக்கி முடிபுனைந்த சிரமீது தமது திருக்கைகளை அமர்த்தி ஆசீர்வதித்தருளினர்.

இன்று பங்குனி அத்த* நன்னாள். இந்தச் சுபதினத்தன்று இற்றைக்குச் சுமார் 750 ஆண்டுகட்கு முன்னர் மேல் விவரித்தவாறு கம்பர் பெருமானது இராமாவதாரம் அரங்கேறுதலாயிற்று. இந்நாள்தான் நமது தமிழ்த் தெய்வம் மணிமா மகுடம் புனைந்துகொண்ட பெருநாள். பாரததேவி பன்னெடுங் காலமாக முயன்று வந்த தவம் பயனிரம்பி முற்றியதும் இந்நாளே. இத்தகைய மங்களத் திருநாளைத் தமிழ் மக்களாகிய நாம் அனைவரும் இன்று போல் என்றும் போற்றிப் பாராட்டுவோமாக!

எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற்
றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெ நல்லூர்
தன்னிலே கம்ப நாடன்
பண்ணிய இராம காதை
பங்குனி யத்த நாளில்
கண்ணிய அரங்கர் முன்னே
கவியரங் கேற்றி னானே.

---

*பங்குனி யத்த நாளில் (29-3-26) சேதுஸம்ஸ்தான மஹாவித்துவான் ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்காரவர்களது தலைமையில், திருநெல்வேலித் தமிழ் - இலக்கிய சங்கத்தினர் நடத்திய கம்பர் திருவிழாவில் வாசிப்பதற்கு இப் பாவனைக் கட்டுரை எழுதப் பெற்றது.

6. சடையப்ப வள்ளல்

திருவெண்ணெய் நல்லூர் ஒரு சிற்றூர். இது சோழ மண்டலத்திலே, காவிரியாற்றுக் கருகிலே யுள்ளது. ஊர் சிறியதாயிருந்தாலும் சுமார் 800 ஆண்டுகளுக்கு முன் மிகப் புகழ்பெற்று இது விளங்கியது. இப்புகழுக்குக் காரணம் இங்கே ஒரு பெரியார் வாழ்ந்ததுதான். அப் பெரியார் யாரென்ருல் சடையப்ப முதலியாரே.

சடையப்பரைத் 'தருமதேவதை' என்றே அவர் - காலத்துத் தமிழ் - அறிஞர்கள் அனைவரும் போற்றி வந்தனர். இவர் வாழ்ந்து மக்களுக்குப் பேருபகாரியாய் நின்று அவர்களை இனிது காத்து வந்தனர். இதனுலே, சிதம்பரத்திலே நடராஜப் பெருமான் களித்துக் கூத்தாடு தலை மேற்கொண்டாராம். உலகத்தைக் காக்குந் தொழிலை யுடைய கருணுமூர்த்தியாகிய திருமாலும் காவிரி நதியி னிடையே திருவரங்கத்திலே கவலையற்றுக் கண்வளர் தலை உளத்துக் கொண்டாராம். இவ்வாருகத் தெய்வங் களுக்கெல்லாம் அவ்வவர் தொழிலினின்று விடை கொடுத்து, அவர்கள் கவலையை நீக்கி மகிழ்வூட்டி வந்த பெரியாரைத் தரும தேவதை என்று சொல்லுவது சிறி தும் வியப்பாகுமா? இந்த வியப்புரை எனது கற்பனையல்ல. முதலியாரது காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு சிறந்த புலவர்,

கருது செம்பொனின் அம்பலத்திலோர்
கடவுள் நின்று நடிக்குமே
காவிரித்திரு நதியி லேஒரு
கருணை மாமுகில் துயிலுமே
தருவுயர்ந்திடு புதுவை யம்பதி
தங்கு மன்னிய சேகரன்
சங்கரன்தரு சடையன் என்ருெரு
தரும தேவதை வாழவே

என்று அருமையாகப் பாடியுள்ளார்.

முதலியார் பரம்பரைச் செல்வராயுள்ள வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர். இவரது தந்தையார் சங்கர முதலியார் என்பவர். தமிழ்-இலக்கியவுலகில் சக்கரவர்த்தியாக விளங்கிய ஒட்டக்கூத்தர் அவரது இளமைப் பிராயத்தில் இச் சங்கர முதலியாரிடம் உதவித் தொழில் புரிந்து வந்தனர் என்று கர்ண பரம்பரை கூறும். இக் குடும்பத்தினரின் செல்வம் பிறர் வருத்தம் உணராது வாணிக முறையில் திரட்டி வந்த செல்வமன்று. வேளாளருக்குக் குலத் தொழில் உழவு. தொல்காப்பியர்,

வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி

(மரபு-80)

என்பர். இத் தொழிலின் பெருமையைக் குறித்து வள்ளுவர் தமது திருக்குறளில் உழவு என்ற ஓர் அதிகாரத்தில் பல படப் பாராட்டியுள்ளார். உலகத்தாராகிய தேர்க்கு அச்சாணி போன்றவர் உழு தொழிலை மேற்கொள்ளும் வேளாளர்கள். 'உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி' (1032) என்பது திருக்குறள். உலகத்தில் வாழ்வார் என்று சொல்லுதற் குரியவர்கள் உழுதுண்டு வாழ்பவர்கள்தாம். மற்றவர்க ளெல்லாம் பிறரைத் தொழுது, அதனால் தாம் உண்டு அவரைப் பின் பற்றிச் செல்கின்றவர்களே.

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர் (1033)

என்பது திருக்குறள். இக் குலத் தொழிலையே தங்கள் தொழிலாகக் கொண்டு, இம்மரபினர் நிலவளம் மிகுந்த பல காணிகளுக்கு அதிபராய் விளங்கினர்.

கம்பனும்,

பண்ணை வெண்ணைச் சடையன்

என்றும்,

கண்ணனும் ஆளுங் காணிப்...பொன்னிநாடு

என்றும், முதலியாரது காணிச் செல்வத்தை விவரித்துக் கூறியுள்ளான்.

இவ்வாறு அகன்று பரவி யிருந்த பண்ணை நிலங் களிலே விளைந்த விளைவு, விற்பனைக்குப் பயன்பட்டு மேன் மேலும் பொருளீட்டுதற்குக் கருவியாய் அமைந்து விடவில்லை. ஏழை படும் பாடுகளை எல்லாம் நன்குணர்ந் தவர் சடையப்பர். அவர்களுடைய வறுமைப் பிணியின் கொடுமையையும் நன்கு தெரிந்தவர். எப்பொழுதும் அவ்வேழைகளுடன் பழகி வந்தவர். அவர்களது எளிய வாழ்க்கை முழுதையும் தெளிய அறிந்தவர். பசிக் கொடுமை என்பது இன்னது என்று அவர்கள் அறிய வொட்டாது செய்தலையே லட்சியமாகக் கொண்டவர். நூற்றுக் கணக்கான மக்களுக்குத் தினந்தோறும் பாலுஞ் சோறும் பரிந்தளித்தனர் என்று சோழ மண்டல சதகம் கூறுகிறது.

அடையா நெடுங் கதவும்
அஞ்சல் என்ற சொல்லும்
உடையான்

என்று தமிழ் நாவலர் சரிதையில் இவரது வள்ளல் தன்மை புகழ்ந்து போற்றப் படுகிறது. கம்பன் இவரைத் 'தான வீரன்' என்று பொருள்படும் 'கொடை மீளி' என்றனன். அன்றியும், இவரை

மண்ணவர் வறுமை நோய்க்கு மருந்தன சடையன்

எனவும் கூறுகிருன். இச்செய்யுட் பகுதி, 'பசிப்பிணி மருத்துவன்' என்ற அருமையான சங்கநூல்-தொடரை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

தம்மிடம் வந்த அனைவர்க்கும் பசி நீக்கிப் பொருளுதவி உபகாரம் புரிந்து வந்ததோடன்றி, கல்வி, கலை முதலியவற்றை வளர்த்தற் பொருட்டும் இவர் தக்ககொடையளித்து வந்தார். கம்பன்,

தேசங் கலந்த மறைவாணர் செஞ்சொ
லறிவாள ரென்றிம் முதலோர்
பாசங் கலந்த பசிபோ லகன்ற
பதகன் துரந்த உரகம்

என்று நாகபாசம் நீங்கியதனை வருணிக்கிருன்.

இங்ஙனம் ஏழைகளோடு ஏழையாய் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது மட்டும் அன்று. அரசர்களுக்குச் சமானமாய், அவர்களும் வியந்து கொண்டாடும்படியாகவும் இவர் பெருக வாழ்ந்தவர். ஒருமுறை, சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற மூன்று முடியரசர்களையும் இவர் விருந்துக்கு அழைத்தனராம். விருந்தின் மேம்பாட்டினை யுணர்ந்த அவ்வரசர்கள் இவருக்குத் திரிகர்த்தராயன் என்ற பட்டப் பெயரை அளித்தார்களாம். இவ்வாறு கூறுவது சோழ மண்டல சதகம். இது போன்று பல கதைகள் சடையப்பரது காணி வளத்தையும் செல்வச் செழிப்பையும் கொடைத் தன்மையையும் நமக்கு விளக்குகின்றன.

மேற் குறித்தவாறு புகழ் பெருக வாழ்ந்த இப்பெரியாரிடத்தே நற்குணங்கள் யாவும் பொருந்தி யிருந்தன. ஒரு செய்யுள் 'குணங்கொள் சடையன்' என்று இவரைக் கூறுகிறது. சொன்ன சொல்தவருத கொடையாளி என இவரைக் கம்பன் புகழ்கின்ருன்.

அண்ணல்தன் சொல்லே யன்ன
படைக்கலம் அருளி ஞனே

என்பது அகலிகைப் படலச் செய்யுள்.

இவரது அருள் வாழ்க்கையிலே அரும்பிய ஒரு நன் மலர்தான் இவருக்கும் கம்பனுக்கும் இடையேயுள்ள பெரு நட்பு. இளமை தொடங்கியே இந்நட்பு ஏற்பட்டது என நாம் கொள்ளலாம். சடையப்ப வள்ளல் மாணவ ராய்ப் பள்ளிச்சாலேக்குச் செல்லும் பொழுது கம்பன் ஏடு தூக்கிச் சென்றவன் என்று ஒரு கதை வழங்குகின்றது. இவரது வீட்டிலேயே கம்பன் வளர்ந்து வந்தவன் என்று சோழ மண்டலச் சதகம் தெரிவிக்கிறது. இவைகள் ஒருவரோடொருவர் அறிமுக மாதற்குப் பொருந்தலாம். நட்பினராதற்கு வேறு காரணமிருந்தது. கம்பன் கல்வி யிற் சிறந்தவன் ஆயினுன்; அவனது அற்புத கவித்வ சக்தி சடையப்பரை வசீகரித்துவிட்டது; அவனது அறி வாற்றல் வியக்கத் தக்கதாயிருந்தது. இவற்றை யெல் லாம் சடையப்பர் அறிந்து மகிழ்வதற்குத் தக்க சந்தர்ப் பங்களும் இருந்தன. தாம் செல்வர் என்பதையும், கம்பன் தமது வீட்டில் ஏவல் புரிந்து வந்தவன் என்பதை யும் அறவே மறந்தார். காலம் செல்லச் செல்ல, இந் நட்பு முதிர்ந்து பெருகியது. இருவர் உள்ளத்திலும் திருமால் மீதுள்ள பக்தி பெருகத் தொடங்கியது. கம்பன் இவரைக் கண்ணன் என்றே கருதிவிட்டான். 'வெண்ணே வாழ் கண்ணன்' என்று இவரைப் புகழ் கிருன். இவரும் கம்பனேத் திருமாலடியாருள் சிறந்த வனுகக் கருதி அவன் மீது பக்தி கொள்ளலாயினர். இங்ஙனமாக அன்பு முதிர்ந்து நட்பாகி, நட்பு முதிர்ந்து பக்தியாகிப் பரிணமித்துவிட்டது.

இப்பக்தியின் முதிர்ச்சியால் பொதுப்பட யாரும் செய்ய இணங்காத செயலைக்கூடச் சடையப்பர் மன முவந்து கம்பன் பொருட்டுச் செய்தனர் என ஒரு கதை வழங்குகிறது. கம்பனுக்கு அபூர்வமான மேதையோடு ஓர் இழுக்கும் இருந்ததாம். அவன் பொதுமகளிர் மீது இச்சை கொண்டு அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று வருவ துண்டாம். இவ்வகைப்பட்ட பொதுமகளிருள் ஒருத்தி சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்ருள். இவள்தான் திருவொற்றி யூர் வல்லி என்பவள். ஒரு சமயம் இவ்வல்லியின் வீடு மழையினுல் ஒழுக்கெடுத்ததாம். அச் செய்தியினைத் தெரிந்து சடையப்பர் அவள் வீட்டை ஓரிரவிற்குள்ளா கவே நெற் கதிரால் வேய்ந்து ஒழுக்கு நீக்கினராம். இச் செய்தியை உணர்த்தும் செய்யுள் வருமாறு :

பொதுமாதர் வீட்டைப் புகழ்பெறவே செந்நெற்
கதிரானே வேய்ந்தருளுங் கங்கைப்—பதிநேர்
வருவெண்ணை நாடன் வருநா வலர்க்குத்
தருவா னவன்சடையன் தான்.

இவ்வாருக, சடையப்பர் கம்பன்மீது கொண்ட பக்தி, அவனது ஒழுக்கத்தினைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தோங்கிப் பெருகியது.

மேலே வரலாறு சடையப்பரது பக்தியை மாத்திரம் புலப்படுத்துகிறது என்ற அளவில்தான் உண்மையாக லாம். அவ்வரலாறு குறிக்கும் குறைகள் கம்பனிடத்தே இருந்தன என்பதற்குச் சான்றில்லை. அவன் இராமன் மீதும், இராம சரிதத்தின் மீதும் முழு மனதும் வைத்தி ருந்தான். அவனது ஆசையெல்லாம் இராம சரிதம் பற்றியே நிகழ்ந்தது என அறிகிறேம். அவனது சிந்தை இராம சரிதத்தையே சுற்றிச் சுழன்று வந்தது, அவனது சொற்கள் யாவும் இராம சரிதம் பற்றியே விளைந்தன.

அவனது செயல்கள் யாவும் இராம சரிதத்தை முற்றுவிக்கும் பொருட்டே நிகழ்ந்தன. உண்ணும் நீரினும் உயிரினும் அவனையே உகந்து வாழ்ந்தனன். தன்னை ஒரு பக்தனுகவே கம்பன் கருதினன் என்பது, 'பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ' என்ற அடியால் நமக்கு விளங்குகிறது. இவ்வாறு பக்தி என்னும் அனலால் குழைந்து உருகி நிற்கும் அவனது மனத்திலே வேறு எவ்வகைக் கருத்தும் புகுதற்கு இடமிருக்க முடியாது.

நினைவரும் குணங்கொ டன்றோ
இராமன் மேல் நிமிர்ந்தகாதல்

என வரும் அடி முதலியவற்ருல் அவனது பக்தியின் திறம் உணரத்தகும். இப்பக்தியினுலே தனது அபூர்வ கவித்வ ஆற்றலைக் கொண்டு இராம சரிதத்தை இயற்ற வேண்டுமென்று கம்பன் கருத்துக் கொண்டனன்.

இக்கருத்தினை முற்றுவிப்பதே தமது வாழ்வின் பெரு நோக்கமாகச் சடையப்பர் கொண்டனர். கம்பனது உள்ளத்தில் இடையிடையே தளர்வு தோன்ருமல் போகவில்லை. வால்மீகியின் பெருமையை உணர்ந்தவர் யார் தாம் அவரோடு கவிதையில் போட்டியிட மனமொருப்படுவார்? பாடுவதற்கமைந்த தெய்வ சரிதத்தின் பெருமையை உணர்ந்தவர் யார்தாம் தம் கவித்வசக்தி போதியதாகுமென்று இறுமாப்புக் கொள்வார்? இவற்றை எண்ணிக் கம்பன் மனம் தளர்ந்த காலங்களில் சடையப்ப வள்ளலே இவனுக்கு ஊன்றுகோலா யுதவினர். தம் உயிர் நண்பனது கவித்வ சக்தியின் பெருமையைப் பலவாருக உணர்ந்த சடையப்பர் அடிக்கடி அவனை ஊக்கி மனத்தளர்வு அகற்றி இராமசரிதம் பாடும் செயலை மேற்கொள்ளச் செய்தனர்.

இராம சரிதம் முற்றுப் பெற்றது. அரங்கேற்றி உலகினர்க்கு அளிக்கும் செயலொன்றுதான் எஞ்சி யிருந்தது. அவ்வாறு அரங்கேற்றிய இடம் சடையப்பரது திருவெண்ணெய் நல்லூரே என்று நாம் ஐயமின்றிக் கூறலாம். ஏனென்ருல், கம்பன் தானே

நடையி னின்றுயர் நாயகன் தோற்றத்தின்
இடைநி கழ்ந்த இராமாவ தாரப்பேர்
தொடைநி ரம்பிய தோமறு மாக்கதை
சடையன் வெண்ணெய்நல் லூர்வயின் தந்ததே

எனக் கூறுகிருன். இவ் அரங்கேற்று விழாவைச் சடையப்ப வள்ளல் எத்துணையன்போடு போற்றி யிருத்தல் வேண்டும் என்று இன்று நம்மால் அறிய முடியவில்லை. அவரது அன்பின் திறம் யாவராலேனும் உணரத் தக்கதா?

அன்பெனப தொன்றின் தன்மை
அமரரும் அறிந்த தன்ருல்

என்று கம்பனே கூறியுள்ளது, சடையப்ப வள்ளலின் பேரன்பினைத் தன் மனத்தகத்துக் கொண்டே போலும். இவ்விழாவை நாம் மனத்தினுலே பாவனை செய்து நோக்குவோம். சடையப்ப வள்ளல் தம் ஊர்ப் புறத்துள்ள ஓர் அழகிய பூஞ்சோலையிலே அவரது அன்பே வடிவெடுத்தாற் போன்ற பெருமை வாய்ந்த மணி மண்டபம் ஒன்று வனப்புத் தோன்ற அமைத்தனர் என்று நாம் கருதலாம். அப் பூஞ்சோலையிலே இயற்கை யன்னை நிசப்தமாய் அமைதியுற்று விளங்குகிருள். மணி மண்டபத்தினுள்ளே கம்பன் தனது அறிவும், அன்பும், அரிய கவித்வ சக்தியும் தன் திருமுக மண்டலத்தே ஒளி சிறந்து தோன்ற, நடுவே வீற்றிருக்கிருன். அங்கு அவனை யடுத்து விரைந்தேற்கும் செவியும், சோர்வறியாத ஞாபகமு முடைய

தமிழறிஞர் பலர் சூழ்ந்திருக்கின்றனர். வாயிற்படியி னருகே நமது சடையப்ப வள்ளல் ஓர் ஆசனத்தின்மீது அமர்ந்தருளி யிருந்து, எவ்வகை இடையூறும் வாராதபடி கவலையோடு நோக்கியும், வருவோரை உபசாரமொழி கூறி வரவேற்றும் அன்பு பூண்டு விளங்குகிறார். பூஞ்சோலையின் வாயிலிலே காவலாளர் சிலரும் நிற்கின்றனர். தமிழார்வம் தாங்க இயலாத தமிழ்ச் செல்வர்கள் சிலர் தமது ஆசை இழுத்துச் செல்லுதலால் அறிமுகமுள்ள காவலாளரைக் கடந்து சென்று, மணி மண்டபத்தின் அருகில் வந்து இராம சரிதமாகிய கீத-அமுதைச் செவி மடுத்தற்கு ஒற்றி நெருங்கி யிருந்தனர்.

'உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்' என்னும் மதுரத் திருவாக்கு கம்பனது இதயத்தினின்றும் பொங்கி எழுந்தது. மணி மண்டபம் முழுதும் நிறைந்து, பூஞ்சோலையிற் பரந்துலவி, மக்களிதயத்திலே குடிகொண்டு நின்றது இத்தெய்வத் திருவாக்கு. கம்பனது திருவுள்ளம் இராமாயண கீதமாகக் கரைந்து பெருகித் தமிழுலகில் பிரவகித்துப் பாய்வதாயிற்று.

பல நாட்களாக இவ்வரங்கேற்று விழா நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். கடைசி நாளன்று நமது சடையப்பர் மணி மண்டபத்தின் வாசலில் நின்று வரவேற்கும் பணியை விடுத்து, மண்டபத்தின் உள்ளாகச் சென்று, கம்பனை யடுத்து விளங்குகிறார். கருணையின் நிலையம் போல்கின்றார்; கவிஞரின் புகலிடம் ஆகின்றார்; தமிழ் நாட்டுப் புலவர்கள் பலகாலமாக ஈட்டி வந்த புண்ணிய மனைத்தும் ஒருங்கு திரண்டு வடிவெடுத்தாற் போல அமைந்திருக்கின்றனர். இராம சரிதத்தின் இறுதிப் பகுதி அரங்கேறலாயிற்று. கைகேசியின் சூழ்வினையால் தடைபட்டு, சீதாபகரணம் என்னும் சோக சம்பவத்தால்

இடையீடுற்ற பட்டாபிஷேகம் விமரிசையாய் நிகழும் கட்டம் வாசிக்கப் பெற்றது.

அரியணை அனுமன் தாங்க
அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்
பரதன்வெண் குடை கவிக்க
இருவரும் கவரி பற்ற
விரிகட லுலகம் ஏத்தும்
வெண்ணெய்மன் சடையன் வண்மை
மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி
வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி

என்ற கவிதை யோவியத்தைக் கம்பன் தீட்டினன். தீட்டிய அளவிலே, மணிமண்டபத்திலிருந்தோர் அனை வரும் சடையப்ப வள்ளலாரை நோக்கி அவரது பெருமை யையே உள்ளத்தில் எண்ணினர்கள். வள்ளலோ தலை வணங்கி யிருந்தனர். இங்ஙனமாக, சடையப்ப வள்ள லாரின் உயிர்வாழ்வு நிரம்பிப் பொலிவதாயிற்று. அவர் எடுத்த பிறவியின் பயன் முற்றுப் பெற்றது. அவரைக் கம்பன் தனது பேரிலக்கியத்தில் பத்து இடங்களில் புகழ்ந்துள்ளான். அவ்வாறு புகழ்ந்தது சிறிதும் வியப்பாகுமா ?

7. பவணந்தி முனிவர்

பவணந்தி முனிவர் இன்னர் என்று தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் அவசியம் இல்லே. பள்ளி மாணவர்கள் அனேவரும் அவரது நன்னூலேக் கற்றவர்களே. தமிழ் கற்ற அறிஞர்கள் அனேவரும் தமிழ் மொழியின் நுட்பங்கள் அனேத்தையும் தெளிதற் பொருட்டு அவரது சிறந்த இலக்கண நூலே ஓதியுணர்ந் தவர்களே. முனிவர் இயற்றிய நூலின் பெருமை இன் றும் சிறந்து விளங்குகிறது ; என்றும் அங்ஙனம் விளங்கு மென்றே தோன்றுகிறது. 'இலக்கணப் பிசாசுகள்' மட்டும் கற்கும் நூல் என்று இதனேக் கொள்ளுதல் கூடாது. தமது தாய்-மொழியாகிய தமிழை அறிந்து கொள்ள விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் இதனேக் கற்று வருகிருர்கள். கற்க வேண்டுவதும் அவசியமே.

பண்டைக் காலத் தமிழின் இயல்பை உணர்த்துவது தொல்காப்பியம் என்ற பேரிலக்கணம். இடைக்காலத் தமிழின் இயல்பை உணர்த்துவது பவணந்தியார் இயற் றிய நன்னூல். இந்த இயல்பு ஓரளவில் தற்காலத் தமிழுக்கும் ஒத்ததாகவே உள்ளது. ஆதலால் பவணந் தியார் தமிழ் வளர்ச்சிச் சரித்திரத்தில் ஒரு முக்கியமான எல்லேயிடத்திலே நின்று தமிழ் மொழியை நன்கு ஆராய்ந்து அதன் இயல்புகளே வரையறுத்திருக்கின்றனர். இந்த எல்லேயைக் கால முறையிற் கணக்கிட்டு நாம் அறிய வேண்டுவது மிக அவசியமாகும். நன்னூலின் பாயிரத்திலே,

இகலற நூறி யிருநில முழுவதும்
தனதெனக் கோலித் தன்மத வாரணந்
திசைதொறும் நிறுவிய திறலுறு தொல்சீர்க்
கருங்கழல் வெண்குடைக் கார்நிகர் வண்கைத்
திருந்திய செங்கோற் சீய கங்கன்
அருங்கலை விநோதன் அமரா பரணன்
மொழிந்தன னாக முன்னோர் நூலின்
வழியே நன்னூற் பெயரின் வகுத்தனன்
பொன்மதிற் சனகைச் சன்மதி முனியருள்
பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி
என்னும் நாமத் திருந்தவத் தோனே

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் பவணந்தி முனிவரை நன்னூல் இயற்றும்படி ஆணையிடுவித்தவன் சீய கங்கன் என்ற அரசன் என்பதும், இவனுக்கு அமராபரணன் என்ற சிறப்புப் பெயர் உண்டென்பதும் விளங்கும். இச்சீயகங்கன் மூன்றாம் குலோத்துங்கனது காலத்தவன் என்பது து. அ. கோபிநாத ராயரவர்களால் நன்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும் தமது மயிலைநாத ருரைப் பதிப்பில் இதனைக் குறித்திருக்கிறார்கள். எனவே, சீயகங்கன் கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்தவனாவன். நன்னூற் சிறப்புப் பாயிரத்தை நோக்கினால், இவனைச் சிற்றரசனென்று கொள்ள இடம் இல்லை. ஆனால் இவன் சிற்றரசே என்பது 'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு முப்பத்து நாலாவது அமரா பரண சீய கங்கன் நம்பிராட்டியான அரியபிள்ளை திருவல்ல முடைய நாயனாருக்கு வைத்த சந்தி விளக்கு ஒன்றும்...' (S. I. I. Vol. III pt I. pp. 122-123) என வரும் சாசனத்தால் அறியலாம். குலோத்துங்கனது ஆட்சி யாண்டில் சீயகங்கனது தேவி சந்தி விளக்கு வைத்தாள் என்றலால்,

இது ஐயத்திற்கிடனின்றித் தெளிவாய் அறியக்கிடக்கிறது. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும் மூன்றும் குலோத்துங்கனுடைய ஆட்சிக்கு அடங்கியொழுகிய ஓர் அரசர் என இவனைக் குறித்துள்ளார்கள். இக்குலோத்துங்கனது மகனாகிய மூன்றும் ராஜராஜனைச் சிறையெடுப்பித்த கோப்பெருஞ் சிங்கனுக்குக் கீழடங்கிய சிற்றரசனாகவும் இச்சீயகங்கன் வாழ்ந்தனன். இது சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ள ஒரு சாசனத்தால் (S. I. I. Vol. XII, 202) புலனாகிறது.

இச் சாசனம் வருமாறு :—

1 ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ சகலபுவநச் சக்கரவர்த்திகள் கோ (ப்) பெருஞ்

2 சிங்கதேவர்(க்)கு யாண்டு (கஎ)வது ஸ்ரீமற் குவளாலபுர பரமே

3 ஶ்வரன் கங்க குலோற்பவன் காவேரிவல்லவன் நந்தி

4 கி(ரி)நாத(ன்) சீயகங்க(ர்) (ஓ)லை மருதம்பா(க்) கத்துஊரவர் க

5 ண்டு விடை தந்(த)தாவது தங்கள் ஊர் தேவ தான திருவிடையாட்ட

6 ஸ்ரீ பண்டாரபாதிக்கு அந்தராயப் பாதி உள்பட ஊரடங்(கி)ல் நன்சை புன்சை

7 கடமையும் ஸ்ரீ பண்டாரப் பாதி உள்பட வெட்டி தனியாள் சிறு பாடி

8 காவல் கண்காணி எடுத்துக் கொட்டி அரிமுக்கை கணக்(க) மிகுதி உள்

9 பட்ட பல நெல்லாயங்களும் வெட்டிப் புடவை முதற்தரங் காத்திகை கா

10 சு வகை நட(த்த)காசு முள்ள(டி) இனவரிஏரி மீன் பாட்டம் ஆசுவிகள் பேர்க்(க)டமை

11 உள்ளிட்ட பலகாசு கடமையும் அச்சுத்தறி பறைத்தறி சாலியத்தறி உள்ளிட்ட த

12 றிக்க(ட)மை வெலிப்பயறு தரப்படி அ(ரி)சி தூ(ணி) நிலத்திறப்(பு)க் கடமை செக்கு கடமை

13 பேர்க்கடமை இருந்து பரிமாறுவார் பேர்க்கடமை யும் செட்டிகள் வாணியர்

14 பேர்க்கடமையும் வால் மஞ்சாடிக் கடமையும் பா(லி)க்கப் பாட்டமும் பழங் கு

15 டி நீ(க்)கி புதுக் குடியாய் ஏறிக் கொண்ட மன்ருடிகள் பேர்க்கடமையும் பொ

16 ன்வரி வேண்டுகோள் நல்லெருது (ந)ற்கிடா காணிக்கை காத்திகைப் பச்சை

17 பு(ட)வை மாடையும் ம(ற்)றும் நாம் கொ(ள்ளு)ம் எப்பேற் ப(ட்)ட அனைத்து வரி

18 களும் உள்பட இவ்வூர் நாற்பாற் கெல்லைக்கும் உள்பட்ட மேல் நோக்கி(ய)

19 மரமும் கீழ் நோக்கிய கிணறும் உட்பட பதி னேழாவது சித்திரைமாதம்

20 முதல் சோளேந்திர சிங்கமுடைய நாயஞர்த் திருநாளு(க்)கு வேண்டுவன

21 (வ)துக்கு வெட்டும் அமராபரணரான சீயகங்கன் விட்டேன்

இங்கே குறிக்கப்பட்ட அரசன் முதலாம் கோப் பெருஞ் சிங்கன் என்று சிலாசாஸனப் பரிசோதகர்கள் துணிந்துள்ளார்கள். இவனது இறுதியாண்டு கி. பி.

1243. இவன் காலத்தும் சீயகங்கன் சிற்றரசனுய் அடங்கி வாழ்ந்தானுதலால், இச் சீயகங்கன் காலம் 13-ம் நூற்ருண்டின்முற்பகுதி (சுமார் கி. பி. 1200-1250) என்று கொள்ளலாம். ஆகவே, இக்காலப் பகுதியில் பவணந்தி முனிவர் தமது நன்னூலை இயற்றினர் என்று துணியலாம்.

இவரது ஊர் 'சனகை' என்று மேலைச் சிறப்புப் பாயிரம் அறிவிக்கின்றது. இவ்வூர் சனநாதபுரம் என்று மயிலைநாதர் தம் உரையில் விளக்குவதாகப் பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளது. சனநாதபுரம் சனகை என மருவிற்று என்று கொள்ளல் பொருத்தமின்று. பாடபேதமாகச் 'சனகாபுரம்' தரப்பட்டுள்ளது. இது 'சனகை' என மருவிற்று என்றல் பொருத்த முடையதாம். எனவே, உரையில் 'சனகாபுரம்' என்பதனை மேற்கொண்டு, 'சனநாதபுரம்' என்பதனைப் பாடபேதமாகக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

கங்கக் குருசி லுவக்கநன் னூலைக்
    கனிந்துபுகல்
துங்கப் புலமைப் பவணந்தி மாமுனி
    தோன்றிவளர்
கொங்கிற் குறும்பு தனிலாதி நாத
    குருவிளங்கு
மங்குற் பொழிற்சன காபுர முங்கொங்கு
    மண்டலமே

என்ற கொங்குமண்டல சதகச் செய்யுளும் (47) எனது கருத்தை வற்புறுத்துகிறது.

௮. புகழேந்தியார்

ஏறக்குறைய அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னுல் புகழேந்தி என்ற புலவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் வெண்பா என்று சொல்லப்படும் ஒருவகைச் செய்யுள் செய்வதில் ஒப்பற்றவர் என்று புகழ்பெற்றவர். இப்புகழுக்குக் காரணம் என்னவென்ருல் 'நளவெண்பா' என்ற ஒரு சிறு நூலை வெண்பாவினுலே அவர் இயற்றியது தான்.

நளவெண்பா என்ற நூல் நளமகாராஜனுடைய சரித்திரத்தை உணர்த்துவது. இச் சரித்திரம் முதன் முதலில் மகாபாரதத்தில் கூறப்பட்டது. பாண்டவர்கள் வனவாசம் செய்யும்பொழுது, அருச்சுனன் பாசுபதம் பெறுவதற்குத் தவம்புரியச் சென்றனன். தருமபுத்திரர் சூது விளையாட்டினுல் தாமும் தமது உடன் பிறந்தோர்களும் துன்பப் படுவதை எண்ணி எண்ணி மனம் வருந்தியிருந்தனர். அப்பொழுது பிருகதசுவர் என்ற முனிவர் அங்கே வர, "என்னைப் போலச் சூதுவிளையாட்டினுலே காட்டில் வருந்தி வாழ்ந்தவர்கள் உண்டோ?" என்று கேட்டார். முனிவரும் நளனுடைய சரித்திரத்தை எடுத்துக் கூறினுர். இந்த நள சரித்திரத்தையே அமைத்துப் புகழேந்தி 'நளவெண்பா' இயற்றி இருக்கிருர். இந்நூல் எளிய இனிய நடையில் அமைந்துள்ளது. ஆடம்பரமும், சொற்களின் அலங்காரங்களும் பெரும்பாலும் இதிலில்லை. இக்காரணத்தால் இந்த நூல் தமிழ் மக்களால் மிகவும் போற்றப்பட்டு வருகிறது.

இதனை இயற்றிய புகழேந்தியைப் பற்றிப் பல கதைகள் தோன்றியிருக்கின்றன. பாண்டிய அரசன் ஒருவ

னுடைய ஸம்ஸ்தானப் புலவராக இவர் விளங்கினராம். இவ்அரசன் தனது மகளைச் சோழ அரசனாகிய குலோத் துங்கனுக்கு மணம் புரிந்து கொடுத்தான். மணமகள் சோழ நாட்டிற்குச் செல்லும் பொழுது புகழேந்தியையும் அரசன் உடன் அனுப்பினான். அக்காலத்தில் சோழ அரசனுடைய ஸம்ஸ்தானப் புலவராக விளங்கியவர் கவிச் சக்கரவர்த்தி என்று பட்டம்பெற்ற ஒட்டக்கூத்தர் ஆவர்.

ஒரு சமயம், பாண்டிநாடு மேம்பட்டதா அல்லது சோழநாடு மேம்பட்டதா என்ற கேள்வி எழுந்தது. ஒட் டக்கூத்தர் சோணாடே சிறந்ததென்று ஒரு செய்யுளைச் சொல்லினர். புகழேந்தி பாண்டிநாடே சிறந்ததென்று ஓர் அழகிய கவியைச் சொல்லினர். பின் ஒருமுறை, சோழ அரசனுடைய தேவி ஏதோ ஒரு சிறு காரணத்தை முன்னிட்டுத் தன் நாயகனைப் பார்ப்பதற்கே மறுத்துவிட் டாள். ஒட்டக்கூத்தர் தேவியிடம் சென்று சமாதானப் படுத்த முயன்றார்; பயன் பெறவில்லை. பின்னால் அரசன் புகழேந்தியை அனுப்பினான். இவர் சென்று சமாதானம் பண்ணுவித்தார். இவைபோன்ற பல காரணங்களால் புகழேந்திமீது ஒட்டக்கூத்தர் பொறாமை கொண்டார். அரசனிடம் புகழேந்தியாரைக் குறித்துப் பலவாறு கோள் சொல்லி அவரைச் சிறையிலிடும்படியாக ஒட்டக்கூத்தர் செய்துவிட்டார். புகழேந்திக்கு இது மிகவும் துன்பத்தை உண்டுபண்ணிற்று.

ஒட்டக்கூத்தர் மிக்க வித்யா கர்வமுள்ளவர்; செந் தமிழ்ப் புலமையில் தமக்கு ஒப்பாவார் ஒருவரும் இல்லை யென்று பெருமிதங் கொண்டவர். இதனால் போலிப் புலவர்கள் என்று தாம் கருதியவர்களைக் கடினமாகத் தண்டித்து வந்தார்.

புகழேந்தியைக் காவலிட்டிருந்த சிறையில் ஓர் அம் பட்டன், ஒரு குயவன், ஒரு கொல்லன், ஒரு வேளாளன்,

ஒரு தச்சன், ஒரு தட்டான் இந்த அறுவர்களும் போலிப் புலமைக்காக அவருடன் அடைக்கப்பட்டிருந் தார்கள். இவர்களுக்கு நல்ல தமிழ்க் கல்வியைப் புகழேந்தி கற்பித்துவந்தனர். கவிபாடும் வன்மையையும் பெற்று அறுவரும் சிறந்த புலவர்கள் ஆகிவிட்டனர். ஒரு நாள் ஒட்டக்கூத்தர் தமது முன்னிலேயில் இவர்களே வரவழைத்துப் புலமையைப் பரீட்சை செய்தபொழுது, இவர்கள் தங்கள் கவி சாதுரியத்திஞல் அக் கவிச்சக்கர வர்த்தியைத் தலே குனியும்படியாகச் செய்து விட்டார் களாம்.

இக்கதைகளெல்லாம் பிற்காலத்தில் தோன்றியவை. புகழேந்தியின் எளிய நடை தமிழ் மக்கள் இதயத்தைப் பிணித்து விட்டது என்ற ஒரு விஷயத்தைத்தான் இவை புலப்படுத்துபவை. இவற்றுக்குச் சிறிதேனும் ஆதார மில்லே ; ஏனென்ருல் அவர் இருந்த காலம் ஒட்டக்கூத்த ருக்குச் சுமார் நூறு ஆண்டுகட்குப் பிற்பட்டது. அவரை ஆதரித்த அரசன் மள்ளுவ நாட்டிலே முரணே என்ற நக ரில் அரசு புரிந்து வந்த சந்திரன் சுவர்க்கி என்பவன். அவருடைய ஊர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள களந்தை என்பதாகும். அவர் தாங்கிய பெயர் இயற்பெயரா அல்லது புனேபெயரா என்பதும் தெரியவில்லே. ஆளுல் 12-ம் நூற்ருண்டளவில் அப்பெயர் வழக்கிலிருந்தது என்பது வீரசோழியத்தின் உரையால் உறுதியாய்த் தெரிகிறது. முன்பு சில பெயர் நின்று, பின்பு தாதுப் பெற்றுப் பிரத்தியயங்களால் முடிவதற்கு 'புகழேந்தி' என்பதை உதாரணமாக இவ்வுரை காட்டுகிறது.

சிறைச்சாலேயிலிருக்கும்போதே மகளிரும் கேட்டு இன்புறும்படி வசனம் போன்ற செய்யுள் நடையில் 'அல்லியரசாணி மாலே,' 'பவளக்கொடி மாலே', 'புலந்திரன் தூது', 'ஏணியேற்றம்', 'பஞ்ச பாண்டவர் வனவாசம்'

முதலிய சிறு நூல்களைப் புகழேந்தி இயற்றினர் என்று இன்னுமொரு கதையும் வழங்குகிறது. இவருக்கு வெகு காலத்திற்குப் பின் செஞ்சியில் அரசாண்ட தேசிங்கு ராஜனைப்பற்றிய கதையும் இப்புலவரால் பாடப்பெற்ற தென்று அச்சிடப்பட்டு வழங்குகிறது! இவற்றை யெல்லாம் இயற்றியவர்கள் உண்மையில் யார் என்பதை ஆராய்ந்து தெரியமுடியாது; ஆனல் இவைகள் புகழேந்தி செய்தவை அல்ல. எளிய முறையில், செம்பாக மான நடையில், நாடோடித் தமிழில் கதைகளைச் சொல்லக் கூடும் வல்லமை புகழேந்திக்கு இருந்ததால் அவர் இச் சிறு நூல்களையெல்லாம் இயற்றினர் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விட்டது. இதுவே அவருடைய புகழை நிலைத்து நிற்கச் செய்துள்ளது.

9. பரிமேலழகர்

திருவள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறள் தமிழ் மக்களுக்கு என்றும் பெருமை அளித்துவரும் பெருநூல். இந்த நூலைக் கற்றுணர்ந்த பிறநாட்டு அறிஞர்கள் பலர் இதன் அரிய கருத்துக்களைத் தங்கள் நாட்டினரும் கற்றுப் பயன்பெற வேண்டுமென்று விரும்பித் தங்கள் தங்கள் பாஷைகளில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள். இந்நூல் தோன்றிய காலந்தொட்டுச் சுமார் 1500-ஆண்டுகளாக, இதன் புகழ் வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது; புகழ்கள் பலவற்றைத் தொகுத்துத் 'திருவள்ளுவர் மாலை' என்ற தனிநூலும் தோன்றியுள்ளது. திருக்குறளின் நயங்களைக் குறித்து எழுதாத தமிழறிஞர்கள் இல்லை; பேச்சு நிகழாத பிரசங்க மேடைகளும் இல்லை. என்றாலும் இதன் பெருமையை ஆராய்ந்து உள்ளபடி உணர்ந்தவர் மிகச் சிலரே. இவருள் தலைசிறந்தவர் பரிமேலழகர்.

வள்ளுவரது குறட்பாக்கள் சுருங்கிய சொற்களுடையன; எளிமையும் தெளிவும் உள்ளன. ஆனால் இந்நலங்களால் நாம் ஏமாந்துவிடக் கூடாது. சில மடுக்களில் அடிநிலத்தை யெட்டித்தொட்டுவிடலாம்படியாக நீர் தெளிந்து நிற்கும். இத்தோற்றத்தை நம்பி ஒருவன் காலை விடுவானானால், ஆழம் எய்க்கவொண்ணாததா யிருக்கும். இதனைப்போலவே வள்ளுவரது தெளிந்த எளிய தொடர்களிலே கருத்துக்கள் மிக ஆழ்ந்தனவாயிருக்கும். அவற்றை அறிந்து கொள்ளுதல் எளிதன்று. கற்கக் கற்க, அவற்றின் ஆழம் மிகமிகப் புலப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கும்; அவற்றின் நயங்களும் மிகுந்து தோன்றிக் கொண்டே யிருக்கும்.

நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்
பண்புடை யாளர் தொடர்பு

என்று வள்ளுவர் தாமே கூறியதற்கு அவருடைய பெரு நூலே சிறந்த சான்று. பரிமேலழகர் இவ் அரிய தன்மையை முற்றும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். எளிமையும் தெளிவும் அவரை ஏமாற்றிவிடவில்லை. தமது பரந்த கல்வி முழுமையும், நுண்ணிய அறிவு முழுமையும், அரிய மொழிவன்மை முழுமையும் வள்ளுவரின் ஆழ்ந்தகன்ற கருத்துக்களை நுட்பமாக உணர்தற்குப் பயன்படுத்தினர்.

மதிநுட்பம் நூலோ டுடையார்க் கதிநுட்பம்
யாவுள முன்னிற் பவை ?

இயற்கையறிவும் கல்வி கேள்வியும் நிறைந்திருப்பவர்களுடைய ஆற்றலால் உணரப்படாமல் முன்னிற்பது யாதேனும் உளதா? இல்லை. இங்ஙனம் உணர்ந்து தெளிந்து, வள்ளுவரது கருத்துக்கள் அனைத்தையும் தமிழ் மக்களுக்கு ஓர் உரையெழுதி அறிவுறுத்தினர் பரிமேலழகர். உரையின் பெருஞ் சிறப்பை யுணர்ந்தே ஒரு புலவர்,

பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள
நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ—நூலிற்
பரித்தவுரை யெல்லாம் பரிமே லழகன்
தெரித்தவுரை யாமோ தெளி

என்ற செய்யுளைப் பாடினர்.

இச் சிறந்த உரையை எழுதியதோடு பரிமேலழகரது செயல் அமைந்துவிடவில்லை. திருவள்ளுவரது புகழை உண்மையாக வளர்த்த அருஞ்செயலும் இவர்பாற் பட்டதே. இவருக்கு முன்பு எத்தனையோ அறிஞர்கள் திருக்குறளுக்கு உரையெழுதி அந்நூலின் கருத்துக்களை

விளக்க முயன்றனர். பரிமேலழகரை உள்ளிட்டுப் பத்து ஆசிரியர்களைக் கூறுவர் :

> தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்
> பரிமே லழகர் பருதி—திருமலையர்
> மல்லர் பரிப்பெருமாள் காலிங்கர் வள்ளுவர்நூற்கு
> எல்லையுரை செய்தார் இவர்.

இப் பத்து ஆசிரியர்களிலும் கடைசியில் தோன்றியவர் பரிமேலழகரென்றும் இவர்க்கு முன்புள்ளவர்கள் எழுதிய உரைகள் ஒன்பதும் இருந்தும் இல்லாதன போலத்தான் என்றும் ஒரு பழஞ்செய்யுள் கூறுகிறது.

> திறந்தெரிந் துரைத்த செவ்விமுப் பாலுக்கு
> ஒருரை யின்றி ஒன்பது சென்றும்
> ஐயுற வாக நையுறு காலை
>
> *(பெருந்தொகை, 1543)*

என்பது அச்செய்யுட்பகுதி. இவ்வொன்பது உரைகளுள் மணக்குடவர் உரையொன்றே அச்சில் வந்துள்ளது. காலிங்கர் உரையும் பரிப்பெருமாள் உரையும்[1] ஏட்டுப் பிரதிகளில் இன்றும் உள்ளன. இவ்வுரைகளை நோக்கிய அளவில், இவை பெரும்பாலும் நயமற்றன என்பதை மறுப்பதற்கு நியாயம் சிறிதும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. பரிமேலழக ரொருவரது உரையொன்றே வள்ளுவர் நூலின் பெருமைக்குத் தக்கபடி அமைந்து அதன் புகழை வளர்க்கவல்லதா யுள்ளது.

---

1. இவ் இரண்டு உரைகளோடு திருக்குறள் திரு. வித்வான் T. P. பழனியப்ப பிள்ளையால் பதிப்பிக்கப் பெற்று, திருப்பதி கீழ்க்கலை ஆராய்ச்சிக் கழகத்தினரால் 1945-ல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இப் பெருநூலின் உரைகள் பலவற்றையும் தொகுத்து 'உரைவளம்' என்ற பெயருடன் தருமபுர ஆதீனத்தார் வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

இங்ஙனமாக, நமது திருக்குறளின் பெருமையை ஆராய்ந்து தெரிந்து அதன் கருத்துக்களை நுட்பமாக உணர்ந்து, அதற்கு ஓர் அரிய உரையியற்றி அதன் புகழை வளர்த்தவர் பரிமேலழகர் ஆவர். இவருடைய வரலாறு யாது ?

இவரை ஒரு பழஞ்செய்யுள், ‘கருத்தான் வகுத் தமைத்தான் கலைதேர் ஒக்கை காவலனே’ (பெருந். 1547) என்று குறிப்பிடுகிறது. எனவே, ஒக்கூர் என்ற ஊரில் இவர் வாழ்ந்தவர் என்பது விளங்குகிறது. இந்த ஒக்கூர் பாண்டிநாட்டைச் சார்ந்த தென்பது, ‘போற்று தமிழ்க் கூடற் பரிமேலழகிய னென்பான்’ (பெருந். 1548) என்ற வேறொரு பழஞ் செய்யுளால் புலனுகிறது. இந்த இரண்டு செய்யுட்களின் ஆதாரமுங்கொண்டு இவர் ஒக்கூரிற் பிறந்து மதுரையில் வாழ்ந்தவர் என்று எண்ண இட முள்ளது. இக்கருத்து ஒருபுறமிருக்க, இவரைக் காஞ் சிப் பதியில் வாழ்ந்தவரெனத் தொண்டை மண்டலச் சத கச் செய்யுளொன்று உறுதி கூறுகிறது. ‘திருக்காஞ்சி வாழ் பரிமேலழகன்-வள்ளுவர் நூற்கு வழி காட்டினன் தொண்டை மண்டலமே’ (41) என்பது அச்செய்யுட் பகுதி. கர்ண பரம்பரையும் இக்கொள்கையையே ஆத ரிக்கிறது என்பர். உண்மை தெளியமுடியவில்லை. தொண்டைமண்டலச் சதகச் செய்யுள் அபிமானம் பற்றித் தோன்றியிருத்தல்கூடும். சோழநாட்டினரான சம்பந்த ரைப்பற்றி இச்சதகத்திற் கூறப்பட்டுள்ளதனை [1] நோக்கு மிடத்து, இதில் வரும் சரித்திரச் செய்திகள் அனைத்தும்

---

1. *வீறுர் நெருப்பிடை வீழ்த்தவும் பாடிமுன் வீழ்த்ததற்பின்*
ஆறு நெருப்பினை யாறவும் பாடி அடியவரைச்
சீறுத தெய்வத் திருஞான சம்பந்தர் செய்ததமிழ்
மாறுது நிற்கப் படைத்ததென் பார்தொண்டை
மண்டலமே. (38)

உண்மையெனக் கொள்ளுதற்கில்லை. இடைச்செருகல்களும் உளவாகலாம். மேலைக் கர்ணபரம்பரை, சதகச் செய்யுளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பிற்காலத்தார் கற்பித்துக் கொண்டதாகவும் இருக்கலாம். ஆதலால் வேறு தக்க சான்று கிடைக்கும்வரை பரிமேலழகர் பாண்டி நாட்டு ஒக்கூரினர் என்று கொள்ளுதலே பொருந்தும்.

பரிமேலழகர் என்ற பெயரினின்றும் இவரை வைஷ்ணவரென நாம் எளிதில் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதற்கேற்பத் 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே' (4, 4, 8: இறைமாட்சி - அவதாரிகை) எனவும், 'அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு' (1, 2, 5: குறள் - 349 உரை) எனவும்,

நன்ருய் ஞானங் கடந்துபோய்
நல்லிந்திரிய மெல்லாமீர்த்
தொன்ருய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா
ழுலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்ருங் கின்பத் துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்ருல்
அன்றே யப்போ தேவீடு
அதுவே வீடு வீடாமே

(8, 8, 6)

எனவும் திருவாய்மொழியை மேற்கோள் (குறள் - 370 உரை) காட்டி யுள்ளார்.

இவருடைய பெயர் 'பரிமேலழகரையன்' எனப்பிரதிகளிற் காணப்படுகிறது. இதனுல் இவர் அந்தணராவர் என்று கொள்ளலாம். தமது உரையில் இவர் காட்டும் வடமொழி வன்மையும் இதற்குச் சான்று பகரும்.

இவரது காலம் யாது? காமத்துப் பாலின் அவதாரிகையில் 'வடநூலுட் போசராசனும் சுவை பலவென்று

கூறுவார் கூறுக: யாம் கூறுவது இன்பச் சுவை யொன் றனையுமே என இதனையே மிகுத்துக் கூறினன்' என்று காணப்படுகிறது. உரையில் இங்குக் குறித்த வடநூல் போஜராஜன் இயற்றிய சிருங்காரப் பிரகாசமாகும். இவ் அரசன் காலம் 11-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி. இவன் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் பரிமேலழகர் என்பது உறுதி. வேறொரு குறிப்பினால் நன்னூலை இயற்றிய பவணந்திக் குப் பிற்பட்டவரென்பதும் விளங்குகிறது, 'ஒரு பொருட் பன்மொழி' என்பது தமிழிலக்கண நூலாருடைய ஒரு குறியீட்டுத் தொடர். 'மீமிசை' என்பது இதற்கு உதார ணம். இக்குறியீடு தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. இப்பேரி லக்கணம் 'ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில வரையார்' (சொல். 460) என்று கூறும். நச்சினார்க்கினியர் முதலி யோர் 'மீமிசை' போன்றதனை 'ஒருபொருளிரு சொற் பிரிவில்லாதது' என நீண்டதோர் குறியீட்டினால் வழங் கினர். முதன்முதலில் 'ஒரு பொருட் பன்மொழி' என்ற சுருங்கிய அழகிய தொடரை வழங்கியவர் நன்னூலாரே யாவர். முற்பட்ட ஏனை இலக்கண நூல்களில் ஒன்றிலே னும் இக்குறியீடு காணப்படவில்லை. பரிமேலழகர் இதனை இரண்டு குறள் - உரைகளில் (571, 863) எடுத்தாண்டுள் ளார். ஆதலால் இவர் நன்னூலார்க்கும் பிற்பட்டவராவர். நன்னூலார் காலம் 13-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி யாகும். எனவே, பரிமேலழகர் 13-ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவ ரல்லர் என்பது தெளிவு. இவ்வரை 14-ம் நூற்றாண்டின ரென்று கொள்வோமாயின் அது மிகவும் பொருத்த மென்றே தோன்றுகிறது. 13-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி யில் அரசுபுரிந்த விஜயகண்ட கோபாலனது 27-ம் ஆட்சி யாண்டில் (கி. பி. 1272-ல்) காஞ்சீபுரம் வரதராஜப் பெருமாள் கோயிற் சாசனமொன்றில் 'வண்டுவரைப் பெருமாளான பரிமேலழகிய பெருமாள் தாதர்' என்று

ஒருவர் குறிக்கப்படுகிருர். இவர் உரைகாரராகிய பரிமேலழகரே யென்று கொள்ளுதற்குச் சான்று யாதும் இல்லை. ஓர் ஆராய்ச்சியாளர்[1] 'சேனுவரையர் 13-ம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவரென்றும் இவர் கருத்துக்களைப் பரிமேலழகர் பின்பற்றி யுள்ளாரென்றும் எழுதியுள்ளார்' (சாசனத் தமிழ்க்கவி சரிதம் பக். 113-118). இதுவும் நமது உரைகாரர் 14-ம் நூற்ருண்டினரென்பதை வலியுறுத்துகிறது.

இவர் தமிழுக்குச் செய்துள்ள பெருந் தொண்டு யாது? திருக்குறளுக்கு இவர் ஒரு சிறந்த உரை எழுதிஞர். இதுவேயன்றி எட்டுத் தொகையுள் பரிபாடலுக்கும் இவர்[2] உரை எழுதினரெனக் கொள்ளலாம். இந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரத்தால் இது நன்கு விளங்கும்.

சுமார் 300 ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்த திருமேனி இரத்தின கவிராயர் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் செய்த அரிய உரையிற் சில கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி 'நுண்பொருண் மாலை' என்ற ஒரு சிறு நூல் இயற்றியுள்ளார். இம்மாலையில், "பரிபாட்டினுள் 'மழையிருஞ்சூல்' என்பதனை முன்பின்ஞகத் தொக்க இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை என்ருர் இவ்வுரையாசிரியர்" (குறள், (216) எனக் கூறுதலால் இரண்டு நூல்களின் உரையாசிரியரும் ஒருவரே யென்று இரத்தின கவிராயர் கொண்டனர். பரிபாடலுரை இப்பரிமேலழகரது வடமொழி யுணர்ச்சியின் பெருமையை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

---

1. ஸ்ரீ ராவ்ஸாகிப் மு, இராகவையங்கார்.

2. ஒருசிலர் இரண்டு நூல்கட்கும் உரையிட்டவர்கள் வேறு வேருயிருத்தல்கூடும் என்று ஐயுறுவர். இந்த ஐயுறவிற்குத் தக்க காரணங்கள் உள்ளன,

இரண்டு பெருநூல்களுக்கு உரையெழுதினுர் என்ற அளவில் இவரது தமிழ்த் தொண்டு முடிந்துவிடவில்லே. சங்ககாலத் தமிழ் வழக்கு நின்றுபோய் வெகுகாலமாகி விட்டது. அதன் சிறப்பியல்புகளான இனிமை, தெளிவு, சுருக்கம், நேர்மை முதலிய பண்புகள் யாவும் பெரும் பான்மை இலக்கியங்களினின்றும் நீங்கிப் பலநூற்ருண்டு கள் கழிந்துவிட்டன. இடைக்காலத் தமிழ் பிறந்து வட மொழிச் சொற்களும் வடமொழிக் காவிய மரபுகளும் தமிழிற் குடி புகுந்தன. பல வேறு நல்லியல்புகளும் தமிழில் வந்து அமைந்தன. ஆனுல் அவற்ருேடு சில தீய தன்மைகளும் புகுந்துவிட்டன. சுருக்கம், நேர்மை என்ற இயல்புகள் இரண்டும் ஒழிந்து போயின; அலங்காரங் களும் ஆடம்பரங்களும் தலேயோங்கிவிட்டன. வடசொற் கள் பெரும்பான்மை விரவித் தமிழ்ச் சொற்கள் சிறுகி வரத் தொடங்கின. இதனுல் தமிழுக்கு இயற்கையாய் அமைந்திருந்த ஆற்றல் சிறுகலாயிற்று. நூற்பொருள் பெரும்பாலும் வடமொழிக் குரியனவாய் முடிந்தன. இத ஞல் தமிழ்க் கவிஞர்களின் புதுவது இயற்றும் ஆற்றல் (inventive power) தடைப்பட்டுப் போயிற்று. இவ் இடை யூறுகளேயும் துணேக்கருவியாக மாற்றி வெற்றிகொண்டு கம்பன் மகாகவியாய் விளங்கினுனென்ருல், அவனது பெருங் கவித்வ சக்தியும், பேரறிவும், பேராற்றலுமே அதற்குக் காரணமென்று சொல்ல வேண்டும். கம்பன் போன்ற அபூர்வப் பிறவிகளே விட்டுவிட்டு, பொதுவே பரந்து கிடந்த இலக்கிய நிலேயை எடுத்துக் கொள்வோ மானுல் முற்கூறிய தீய இயல்புகளே மலிந்து கிடந்தன. அக்காலத்துக் கல்வியாளர் சிலர் இந்நிலேமைக்கு வருந்தி னர். தமிழின் பண்டை நிலேயை உன்னியுன்னி அந்நிலே யைத் திரும்ப எய்துதல் கூடுமா என்று கருதலாயினர். சங்கத் தமிழின்மீதும் அதன் நன்முறையைக் கைப்பற்

றிய பெருநூல்களின் மீதும் பொது மக்கள் பற்றுக் கொண்டு கற்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று எண்ணினர். அவற்றின் நல்லியல்புகள் தமிழில் மீண்டும் தழைக்க வேண்டுமென்று கருதினர். இந்நோக்கங்களைக் கொண்டு கல்வியில் தலைசிறந்தோர் சிலர் உழைத்து வந்தனர். சங்கத் தமிழுக்கு மீட்சியியக்கம் (return to classicism) நிகழ்வதாயிற்று. இம்மீட்சி யியக்கத்திற்கு ஓர் அறிகுறியாக, சங்க இலக்கியங்களுக்கும் அவற்றோடொத்த பெருமையுடைய குறள்போன்ற பெருநூல்களுக்கும் செவ்விய உரைகள் எழுதப்பட்டன. இங்ஙனமாக மீட்சியியக்கத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களுள் ஒருவர் பரிமேலழகர். 14, 15-ம் நூற்றுண்டுகளில் இவ் இயக்கம் முனைந்து நின்றதெனக் கொள்ளலாம்.

தாம் எடுத்துக் கொண்ட இருபெரு நூல்களுக்கும் உரையெழுதி விளக்குவதே தமது வாழ்வின் பெருநோக்கமாகப் பரிமேலழகர் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு நூலும் அது தோன்றிய காலத்துள்ள சமுதாய நிலை, கல்விநிலை, மொழிநிலை முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே இயற்றப்படுவதாகும். காலத்தை முற்றிலுங் கடந்து விடுவதென்பது யார்க்கும் இயலாததாகும். வள்ளுவரும் இக்கால நியதியைக் கடந்தவரல்லர். அவரது திருவுள்ளத்திலே உதித்த கருத்துக்களும் அவர் காலத்துள்ள சமுதாயம், கல்வி முதலியவற்றின் நிலைகளுக்குத் தக்கபடி அமைந்துள்ளன என்பது கூற வேண்டா. அவரது பரந்துபட்ட கல்வியும் அவர் நூலுக்குப் பயன்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அன்றியும், அவரது நூலோடு ஒத்த தன்மையுள்ள பழைய நூல்களையும் அவர் நுனித்தறிந்து, கொள்ளுவன கொண்டு தள்ளுவன தள்ளியிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, அவர் நூலுக்கு உரையியற்றுவோரும் அவர் காலத்துச் சமுதாயநிலை,

கல்விநிலை, அவர் கற்றிருக்கக் கூடிய நூல்கள் முதலிய அனைத்தையும் நன்கறிந்து தம்மைத் தகுதியுடையவராய் ஆக்கிக் கொள்ளுதல் அவசியம். அன்றியும், அவர் நூலை விளக்கியெழுந்த முற்பட்ட உரைகள் பலவற்றையும் அறிதலும் வேண்டும். இவ்வாறெல்லாம் பரிமேலழகர் தம்மைத் தகுதி யுடையராகச் செய்து கொண்டார் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் அவருரையினிடத்தே காணப் படுகின்றன. மேலும், நூல் முழுமையும் பலமுறை நுட்பமாகக் கற்று, ஆழ்ந்து சிந்தித்து முன் பின் முரண்பாடின்றி ஒரு நோக்கில் வைத்து உறுப்பு நெறிப்படுத்தி (systematise), ஆராய்ந்து வைத்திருந்தனரென்றும் நாம் உய்த்துணரலாம். இங்ஙனம் நெறிப்படுத்தி யுணர்தல் வள்ளுவரது பெரு நூல்பற்றிய அளவில் மிகமிக இன்றியமையாததாம்.

குறட்பா ஒவ்வொன்றும் சூத்திரம்போல் அமைந்துள்ளது. சிறிய கண்ணுடியிற் பெரிய உருவம் முதலியவற்றின் சாயை செவ்வையாகச் செறிந்து இனிதாக விளங்கும். அதுபோல, சில எழுத்துக்களால் அமைந்த யாப்பிலே பலவகைப்பட்ட பொருள்களும் செவ்வையாகச் செறிந்து இனிது விளங்குமாறு இயற்றுவதே சூத்திரமாகும். இதில் பல பொருள்களின் திண்மையும் நுண்மையும் சிறந்து தோன்றும். இங்ஙனம் அமைந்த குறட்பாக்களின் தன்மையைப் பரிமேலழகர் பலவேறு முகமாய் ஆராய்ந் துணர்ந்து பொருளின் திட்பத்தையும் நுட்பத்தையும் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

ஓர் உதாரணம் காட்டுகிறேன். அமைச்சர்களைப் பல வகையிற் பரிசோதனை செய்துதான் அரசர்கள் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமென்று வள்ளுவர் கூறுகிருர். அவ்வகைகளை,

அறம்பொரு ளின்பம் உயிரச்சம் நான்கின்
திறந்தெரிந்து தேறப் படும்

என்ற குறளிற் குறிப்பிடுகிறுர். இதனை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டால் பொருள் விளங்கமாட்டாது. இங்ஙனமே இக்குறிப்பிற்குரிய மூலம் தெரியாமற்போனாலும், இதன் பொருள் புலப்படமாட்டாது. மணக்குடவர், 'அறமும், பொருளும், இன்பமும், உயிரச்சமும் என்னும் நான்கின் கூறுபாட்டினையும் ஆராய்ந்து, ஆராய்ந்த பின்பு ஒருவன் அரசனால் தெளியப்படுவான். முன்பு நான்கு பொருளையும் ஆராயவேண்டுமென்றுர்: பின்பு தேறப்படுமென்கிறுர்' என உரையெழுதினர். இதனால் பொருள் சிறிதும் விளக்கம் பெறவில்லை. குறளின் மூலம் இன்னதென்பதை இவ் வுரைகாரர் உணர்ந்துகொள்ள வில்லையென்பது தெளிவு. பரிமேலழகர் மூலம் இன்னதென்பதனைத் தெரிந்து உரை வகுத்துள்ளார்.[1] சாணக்கியரது அர்த்த சாஸ்திரத்தில் இவ்விஷயம் 'உபதா' என்ற

1. "அறவுபதையாவது:—புரோகிதரையும் அறவோரையும் விட்டு, அவரால், 'இவ்வரசன் அறவோனன்மையின் இவனைப் போக்கி அறனும் உரிமையும் உடையானொருவனை வைத்தற்கு எண்ணினம். இதுதான் யாவர்க்கும் இயைந்தது, நின் கருத்து என்னை?' எனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல். பொருளுபதையாவது:—சேனைத் தலைவனையும், அவனோடு இயைந்தாரையும் விட்டு, அவரான், 'இவ்வரசன் இவறன்மாலையனாகலின் இவனைப் போக்கிக் கொடையும் உரிமையும் உடையானொருவனை வைத்தற்கு எண்ணினம். இதுதான் யாவர்க்கும் இயைந்தது. நின் கருத்து என்னை?' எனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல். இன்பவுபதையாவது:—தொன்றுதொட்டு உரிமையோடு பயின்றுளொரு தவ முதுமகளை விட்டு, அவளால், 'உரிமையுள் இன்னாள் நின்னைக் கண்டு வருத்தமுற்றுக் கூட்டுவிக்க வேண்டுமென்று என்னை விடுத்தாள். அவளைக் கூடுவையாயின் நினக்குப் பேரின்பமேயன்றிப் பெரும் பொருளும் கைகூடும்' எனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல். அச்சவுபதையாவது:—ஒரு நிமித்தத்தின் மேலிட்டு ஓர் அமைச்சனால் ஏனையோரை அவனில்லின்கண் அழைப்பித்து, இவர் அறைபோவாரென்னெண்ணற்குக் குழீஇயினரென்று தான் காவல் செய்து, ஒருவனால், 'இவ்வரசன் நம்மைக் கொல்வான் சூழ்கின்றமையின் அதனை நாம் முற்

பெயரால் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நூலினை நோக்கி விஷயத்தை நன்குணர்ந்து விளக்கமாகப் பரிமேலழகர் பொருள் எழுதியுள்ளார். உரையை நோக்கிய அளவில் இதுவே உண்மையான பொருள் என்பதை யாவரும் ஒப்புவர்.

இங்ஙனம் கூறுவதனால் பரிமேலழகருரை ஓரிடத்தும் வழுவியதில்லை யென்று கருதலாகாது. தவறுதல் என்பது மக்கட் பிறவிக்கு இயல்பாக உள்ளது. ஆனால் அவருரையைப் பிழையென்று சொல்வது எளிதன்று; பல முறை, பலமுகமாக, ஆராய்ந்த பின்னரே, பிழையிருக்கலாமோ என்று ஐயுறலாம். அப்போதும் ஒருதலையாகத் துணியமுடியாத நிலையும் ஏற்படலாம்.

பரிமேலழகரது தெளிந்த பேரறிவும், ஆராய்ச்சித் திறனும், மிகப் பரந்த கல்வியும், மொழித் திறமும் நோக்கி உமாபதி சிவாசாரியர் என்ற சைவப் பெரியார்.

வள்ளுவர்சீ ரன்பர்மொழி வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தஉரை—ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணம் தொகுசித்தி யோராறுந்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்

என்று வாயாரப் புகழ்ந்தனர். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரோடு ஒருங்குவைத் தெண்ணுதற்குரிய பெருமையுடையார் பரிமேலழகர் என்பதைக் காட்டிலும் சிறந்த புகழ் உண்டா ?

படச் செய்து நமக்கினிய அரசனொருவனை வைத்தல் ஈண்டை யாவர்க்கும் இயைந்தது. நின் கருத்து என்னை ?' எனச் சூளுறவோடு சொல்லுவித்தல். இந் நான்கினும் திரிபிலனாய வழி எதிர்காலத்துந் திரிபிலனெனக் கருத்தளவையால் தெளியப்படும் என்பதாம். இவ்வடநூற் பொருண்மையை யுட்கொண்டு இவர் ஓதியதறியாது பிறரெல்லாம் இதனை உயிரெச்சமெனப் பாடந் திரித்துத் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே யுரைத்தார்.''

10. குமரகுருபரர்

சைவ வேளாள குலதீபமாக விளங்கியவர் ஸ்ரீ குமர குருபர சுவாமிகள். கல்வி பற்றிய அளவில், ஓர் இலட்சிய புருஷராக இவர் விளங்குகிருர்.

சுவாமிகள் ஓர் ஆசிரியடத்துங் கல்வி பயிலாதவர் என்றும் தம்முடைய ஆருவது வயதுவரை ஊமைப் பிள் ளேயா யிருந்தார் என்றும் பொதுப்படக் கூறுவார்கள். ஆனல், அவருடைய பிரபந்தங்களேக் கற்குந் தோறும் கற்குந் தோறும் அவர் பெருங் கல்வியாளர் என்பது நமக் குப் புலப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கிறது. அவர் தொல் காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களில் நன்கு பயின்றவர்.

> முழுவது மொவ்வாது ஒழியினும் ஒழிக
> உயர்ந்தோன் தலைவன் ஒத்தோட் புணரினும்
> இழிந்தோட் புணரினும் இழிபெனப் படாதே.

என்று பண்டார மும்மணிக்கோவை (8) கூறுகின்றது. இது

> ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
> ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையின்
> ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
> மிக்கோ னயினும் கடிவரை யின்றே.

(பொருள். களவு 2)

என்ற தொல்காப்பியக் கருத்தைப் பின்பற்றியதாகும். இங்ஙனமே,

> தன்னுடை ஆற்றல் முன்ஞர் முன்னர்
> தற்புகழ் கிளவியும் தகும்

என்று திருவாரூர் நான்மணி மாலையில் (29) வருவது நன்னூற் பாயிரத்தில்

தன்னுடை ஆற்றல் உணரா ரிடையினும்
தன்னைப் புகழ்தலும் தகும்புல வோர்க்கே

என்று வரும் சூத்திரத்தை உட்கொண்டது. செய்யு ளிலக்கணத்தில் இவர் எத்துணை வல்லவர் என்பது இவரது சிதம்பரச் செய்யுட் கோவையால் விளங்கும்.

பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களிலும் நமது சுவாமிகள் நன்கு பயின்றவர். வட்கார் (பகைவர்) முதலிய சங்க நூல் வழக்குக்களை எடுத்தாண்டுள்ளார். சங்க நூற் கருத்துக்களும் பல இடங்களில் வந்துள்ளன.

கருந்தாது கடுத்த பெரும்பனை தாங்கும்
படர்மருப் பெருமை

(திருவாரூர் நான்மணிக். 17)

என்ற கருத்து,

இரும்பியன் றன்ன கருங்கோட் டெருமை

(அகம். 56)

என்றதனை உட்கொண்டது.

கண்தொட் டுண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை

என்ற முருகாற்றுப்படை அடி,

கண்தொட்டுண் சினமருட் பேய்

என முத்துக்குமார சுவாமிப் பிள்ளைத் தமிழில் (2) வருகின்றது. சங்க நூல்களே யன்றிப் பிற்காலத்து இலக்கியங் களிலும் இவர் வல்லவர்.

நட்பிடைக் குய்யம் வைத்தான்

என்ற சீவகசிந்தாமணித்தொடர், (253)

நட்பிடைக் குய்யம் வைத்து

என நீதிநெறி விளக்கத்தில் (57) வந்துள்ளது.

மின்செய் கொண்மூ வெள்ளிவீழ் வீழ்ப்ப

(சிதம்பரச் செய். 3)

என்ற அடியானது கம்பராமாயணத்தில்

வெள்ளி வீழிடை வீழ்த்தென தாரைகள்
வள்ளி யோரின் வழங்கின மேகமே (ஆற்றுப். 4)

என்று வரும் அடிகளைப் பின்பற்றியது.

இலக்கியங்களே யன்றி, திருக்குறள், நாலடியார் முதலிய நீதி நூல்களும் இவரால் அங்கங்கே எடுத்தாளப் பட்டுள்ளன.

கொடியார் எத்துணைக் கொடுமை செய்யினும்
மதியார் செய்திடும் உதவியை உணர்த்தும்

எனத் திருவாரூர் நான்மணிமாலையில் வருவது

இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு

என்ற குறட் கருத்தைப் (314) பின்பற்றியது.

அல்கா நல்குரவு அவாவெனப் படுமே

(சிதம்பர மும்மணி. 26)

என்பது

நல்குர வென்னும் நசை குறள், (1043)

என்றதனைக் கருதியது.

மேற்கூறிய இலக்கியங்கள், நீதி நூல்களே யன்றி சைவ சமயத்திற்குரிய தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய அருளிச்செயல்களிலும் இவர் மிக ஈடுபட்டுப் பயின்றவர் என்பதை இவருடைய நூல்கள் உணர்த்துகின்றன.

பதஞ்சலிக் கருளிய பரம நாடக

என்று திருவாசகத்தில் வருவது (கீர்த்தி. 138),

பரம நாடகம் இருவரைக் காட்டும்

(சிதம்பரச் செய். 44)

என்பதற்கு மூலம். சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் இவர் பேராராய்ச்சி யுள்ளவர். பண்டார மும்மணிக் கோவை முதலிய நூல்களே இதற்குச் சான்று. தமிழிலக்கியப் பயிற்சியினாலே மிகவும் கனிவடைந்து இன்புறுத்துகிறது இவரது செய்யுள் நடை.

தமிழ் இலக்கியங்கள் முதலியவற்றில் இவரது கல்வி சிறந்து விளங்குவது போலவே, வடமொழியிலும் இவர் பெரும் பயிற்சி யுள்ளவர். தற்காலத்தார் வடமொழிச் சொற்களை நீக்குதற்குப் பெரிதும் முயன்று வருகின்றார்கள். ஆனால் சுவாமிகள் மிகத் தாராளமாக இச் சொற்களைத் தமது நூல்களில் வழங்கியிருக்கிறார். உதாரணமாக, மதுரைக் கலம்பகத்தில் (69)

பால லோசன பாநுவி லோசன
பற்ப லோசன பக்த சகாயமா
கால காலத்ரி சூல கபாலவே
கம்ப சாம்ப கடம்பவ னேசனே.

இங்கு ஒரு தமிழ்ச் சொல்லேனும் காணாமை நோக்கத் தக்கது. வடமொழிச் சொற்களை எடுத்தாளுதலோடு வட மொழியிலுள்ள கருத்துக்களையும் இவர் எடுத்தாண்டுள்ளார். உதாரணமாக,

வஞ்சித் தொழுகும் மதியிலிகாள் யாவரையும்
வஞ்சித்தேம் என்று மகிழன்மின்—வஞ்சித்த
எங்கு முளனொருவன் காணுங்கொல் என்றஞ்சி
அங்கங் குலைவது அறிவு. (நீதி நெறி. 94)

என்ற செய்யுளின் கருத்து காளிதாஸ மகாகவி இயற்றிய சாகுந்தல நாடகத்தில் வந்துள்ளது. இங்ஙனம் பல.

மேற்காட்டியபடி தமிழ் வடமொழி இரண்டிலும் மிகப் பரந்த கல்வி, கேள்வி யுடையவர்களா யிருந்த சுவாமிகளது வாழ்க்கை வேறோர் அம்சத்திலும் தற்காலத் தாருக்கு ஒரு லட்சியத்தைக் காட்டுவதாயுள்ளது. இவர் காசிக்குச் சென்று பாதுஷாவின் தாய் மொழியாகிய இந்துஸ்தானியை விரைவில் கற்று, இவ் வரசாங்க மொழியிலேயே பாதுஷாவோடு நேரில் சம்பாஷணைகள் நடத்தினர். காசியில் மடம் ஒன்று அமைத்து, அங்கே இந்துஸ்தானி பாஷையிலும், தமிழிலும் புராணப் பிரசங் கங்கள் செய்து வந்தனர். இச் செய்தியை இவரது வரலாறு தெரிவிக்கிறது. இது உண்மையே என்பதற்கு இவர் காசியில் அமைத்துள்ள குமாரசுவாமி மடமே தக்க சான்றாகும். சலாம் முதலிய இந்துஸ்தானிச் சொற்களை இவர் ஆண்டிருப்பதும் இங்கே கவனித்தற்குரியது. இந்தி மொழியைத் தமிழ் மக்கள் கற்கவேண்டிய அவசி யம் இல்லை என்று கொண்டு, ‘ இந்தி ஒழிக ’ என்று இக் காலத்துச் சிலர் கூச்சலிடுகின்றனர். இக் கொள்கை சுவாமிகளுக்கு உடன்பாடன்று என்பது இவர்களது வாழ்க்கை நமக்கு நன்கு தெளிவுறுத்துகிறது.

இவ்வாறாக, குமரகுருபர சுவாமிகளுடைய சரித்திரம் பலவகையிலும் சிறந்த குறிக்கோள்களை நமக்கு உணர்த் திக்கொண்டே யிருக்கிறது. அப் பெரியாருடைய திருவடிச் சுவட்டைப் பின்பற்றித் தமிழ்மக்கள் ஒழுகுவார் களாக.

11. துறையூர் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

கர்னல் மெக்கன்ஸி என்பார் சேகரித்த கையெழுத்துப் புஸ்தகங்களில் (Mackenzie Manuscripts) ஒன்றிலேயுள்ள 'துறையூர் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வரலாறு' என்பது சுவாமிகளின் பெருமைகளையும் சித்திகளையும் நேரில்கண்ட அவர்களது சிஷ்யர்களுள் ஒருவர் சொன்ன பிரகாரம் சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டது. அக்காலத்துப் பேச்சு நடைக்கு இது நல்ல உதாரணமாக இருக்கிறது. வரலாறு பின்வருமாறு :

சுவாமி கைலாசத்திலே நந்திகேசுர சுவாமிக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணின முறைமையைத் தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி சனகாதியர் நால்வருக்கும் அனுக்கிரகம் பண்ணினது. சனகாதியர் பிரும்ம சோதி மாமுனிக்கு அனுக்கிரகம். பிரம்மசோதி மாமுனிவர் பூலோகத்தில் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் மெய்கண்ட சிவாசாரியார் சுவாமிக்கு அனுக்கிரகம். மெய்கண்ட சிவாசாரியார் சுவாமி அருணந்தி சிவாசாரியாருக்கு அனுக்கிரகம். அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமி பரஞான தேசிக சுவாமிக்கு அனுக்கிரகம். பரஞான தேசிக சுவாமி கொற்றவன்குடி சுவாமி நமசிவாய சித்தருக்கு அனுக்கிரகம். நமசிவாய சித்தர் சுவாமி சிவப்பிரகாச சித்தர் சுவாமிக்கு அனுக்கிரகம். சிவப்பிரகாச சித்தர் சுவாமி நமசிவாய மூர்த்திக்கு அனுக்கிரகம். நமசிவாய மூர்த்தி சிவப்பிரகாச சுவாமிக்கு அனுக்கிரகம்.

இந்தக் காலத்தில் பூலோக கைலாசமாகிய சிதம்பரத்தில் நடனம் பண்ணுநின்ற சபாநாதர் ஆத்மார்த்தமாகிய அழகிய சிற்றம்பலத்துடையவரும் பரார்த்தமாகிய

சபாநாதரும்.........எழுந்தருளப் பண்ணி கட்டளையிட்டுக் கொடுத்தது. அதையெடுத்துக் கொண்டு திருவாவடு துறைக்கு எழுந்தருளி மாசிலா மூர்த்தி ஸந்நிதானத்தில் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறபோது ஓசை கேட்டே கூடததக்க தாகப் போய்த் தான் அந்தக் கட்டளையிட்டுக் கொடுத்தது. அப்படித் திருவாவடுதுறையில் சிலகாலம் எழுந்தருளி யிருக்குங் காலத்தில், சிதம்பர க்ஷேத்திரத்தில் சபா நாத ருக்கும் தில்லை கோவிந்தராஜருக்கும்......யற நிமித்தமாய் தில்லை மூவாயிரவர்க்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கும் இரண்டு பேருக்கும் விரோதமாய், சபா நாயகருக்குப் பூசை முதலா கியது தடங்கலாய் நின்றபடியினுலே, அது நிமித்தமாக அநேகமாய் வியாச்சியங்கள் வந்து, அது முன்னிலையா கத் திருவாவடுதுறையில் எழுந்தருளியிருக்கிற சிவப்பிர காச சுவாமியார் சைவ......னமானபடியினுலேயும் சபா நாதர் தில்லை மூவாயிரவர்களுக்கு துறையில் சிவபிரகாச சுவாமிகளாலே இது காரியஞ் ஜெயமாகுமென்று அவர் களுக்குக் கட்டளை யிட்டபடியினுலேயும், அவர்கள் திருவா வடுதுறைக்குச் சமாசாரம் அனுப்பிவித்தார்கள். அந்த சமாசாரம் வந்த நாழிகைக்கு, சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அநேகந் திருக்கூட்டத்துடனே எழுந்தருளி வருகிற போது, தில்லை மூவாயிரவர்கள் சபாநாதர் கட்டளையிட்ட உத்திரவுப்படிக்கு சபாநாதருக்குண்டான முத்துச் சிவிகை முதலாகிய சகல பிருதுகளுங் கொண்டு எதிரே போய்க் கொடுத்து, அழைத்துக் கொண்டுவந்து சபாநாத ரையும் தெரிசனஞ் செய்து வைத்தார்கள். அப்படி அநேக உபசாரத்துடனே ஆநந்த பாஷ்பகரம் பொங்கும் படியாய்த் தெரிசனம் செய்யக் காலையில், சிவப்பிரகாச சுவா மிகளுக்கும் பின்னும் அவ்விடத்தில் இருக்கப்படா நின்ற பேருகள் அனைவருக்கும் ஆநந்த நிர்த்த நடனம் தெரியும் படியாய்த் தெரிசனங் கொடுத்து அதனுல் அவ்விடத்திலே

ஆனந்தமாய் பகக்ஷி (?) அடைந்து பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதரிஷி இவர்களுக்குத் தரிசனங் கொடுத்தது. சப்தார்த்தத்திஞலே சாஸ்திரங்களிலே கண்டதே தவிர, நேரே உச்சவமாய்த் தெரியும்படியாகச் சுவாமிகள் முன்னி ....லேக்கி தெரிசினங் கண்டோமென்று மிகுதியுஞ் சந்தோஷமாய்ச் சபாநாதர் பூசை காரியமும் திருவிழா ரதோச்சவ கைங்கரியமும் இரண்டும் நிறைவேறும்படியாய் சர்வசமஸ்தமான பேரும் அனுப்புவித்தார்கள்.

அது முன்னிலேயாக ராயவேலூருக்கு ராயரவர்கள் சமஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி அவ்விடத்திலே இருக்கப் படாநின்ற மந்திரி ஸ்தாஞதிபதி முதலாகிய பேருகளும் மனோ தர்மம் விசாரிக்குமிடத்தில் மந்திரி ஸ்தாஞதிபதிகளுக் கெல்லாம் தலேவஞகிய லிங்கண பத்தர் அவர்களுடைய மனோதர்மம் விசாரிக்குமிடத்தில் வீர சைவத்துக்கு உடையவரான படியிஞலேயும் அவர்கள் சங்கமமே தெய்வமா யெண்ணுகிறபடியிஞலேயும் அந்த சங்கம வடிவும் அங்கலிங்க சையோக வடிவமா யிருந்தால் அவர் எதிர் கொண்டுவந்து அவர்களேயே சிவமாக எண்ணி அவர்களேத் தெரிசனஞ் செய்துகொண்டு அவர்கள் திருவாக்குப் படி நடந்து கொண்டு வருகிறவரானபடியிஞலேயும், மற்ற அங்கலிங்க சையோகமிடத்திலே திறை போட்டுக் கொண்டு சுகுரவரானபடியிஞலே அவரிடத்தில் முகதாவிலே போய்ப் பேசினதுக்காக இந்த 208 ஆகமமும் எடுத்து விசாரணே செய்யுமிடத்தில் ஆகமத்துக் கெல்லாம் முடிவான சிவ ரகசியத்தில் அங்கலிங்க சையோகம் எல்லாவற்றிற்கும் முதலே யென்றும் எல்லாவற்றிற்கும் சைவமென்றும் வீர சைவமென்றும் வேறில்லாதபடிக்கு இருக்கும்படியாக யிருக்கிறதென்றும் அறிவிஞலே தெரிந்து சபாநாதர் கட்டளேயிட்ட உடையவரைத் தானே சபாநாத சற்குரு மூர்த்தமாய் ஆகாசவாக்காய் அனுக்

கிரகம் பண்ணினபடியினுலேயும் அந்த உடையவரைத் தானே சிரசின் பேரில் எழுந்தருளச் செய்துக் கொண்டு லிங்கணபத்தர் அவர்களிடத்திலே யெழுந்தருளிப் போர போது, அவர் எதிர்கொண்டு நம்முடைய தெய்வம் இப்படி யாக எழுந்தருளி வந்ததேயென்று வெகு ஆனந்தத்தை அடைந்து ஷோடஸோபசாரத்துடனே சரணஞ் செய்து கொண்டு தன்னுடைய அரண்மனேக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டுபோய் சிவ பூஜை மகேசுர பூஜை முடி யும்படி செய்து பூலோக கைலாசமாகிய சிதம்பர க்ஷேத்தி ரத்தில் சபா நாதருடைய கைங்கரியம் விசாரணே செய்து கொடுக்க வேணுமென்று உத்தாரங் கட்டளேயிட அந்த உத்திரவுப்படிக்கு விசாரணேயுஞ் செய்து சபாநாதர் பூஜை கைங்கரியமும் ஆனி மாசத்தில் ரதோச்சவமும் எப்பேர்ப் பட்ட உச்சபமுஞ் செய்துவைக்கச் சொல்லி உத்தரவு செய்து அந்த திருவிழா நடப்பித்து பதில் சமாசாரம் வந்த பிறகு தாம் பூசை செய்து நைவேதனஞ் செய்தார். பின்பு இது காரியங்களெல்லாம் ராயரவர்களிடத்திலே இது சமாசாரம் அறிக்கை பண்ணினுர். அவர் அந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டு இங்கே ஆர் வந்திருக்கிருர்கள் என்று ராயரவர்கள் கேட்டார்கள். கேட்டவுடனே, சிதம் பர ஸ்தலத்திலிருந்து மகாத்துமாக்கள் வந்தது என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். அரமனேச் செங்கோல் என் னிடத்தில் கட்டளே யிட்டிருக்கிறபடியினுலே அவர்களு டைய காரியத்தைத் திட்டப்படுத்திக் கொடுக்கிறே னென்று சொன்னுர். சொன்னதற்குத் சமுஸ்தானத் துக்கு நிற்போ......ச்சு வரும்படியாய் அது காரிய சீரிடக் கொடுத்து வெகு நன்மை ஆச்சுதென்று சந்தோஷப்பட் டுக் கொண்டார்.

அப்போது ஆறு வருஷகாலமாய் மழையில்லாமல் சீமைகளில் அந்தாலப்பட்டுப் போகிறதென்று வந்த

மகாத்துமாக்களுடனே சொல்லி மழை அழைப்பிக்க வேண்டுமென்று சொன்னர். அது சமாசாரம் சிவப்பிர காச சுவாமிகள் கிட்டவந்து சொன்னர். அது சமாசாரங் கேட்ட மாத்திரத்திலே அடியார்களை அழைப்பிவித்து தேவாரத்தில் மேகராகக் குறிஞ்சியென்கிற திருவையாற் றுத் தேவாரம் ஓதச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டது. அந் தப்படிக்கு மழையும் நன்ருக வருஷித்து ஆறு குளங்கள் நிரம்பிச் சீமைகள் சௌக்கியப்பட்டது.

இப்பேர்க்கொத்த மகாத்துமாக்களண்டையில் நாம் தெரிசனம் பண்ணிக் கொள்ள வேணுமென்று வந்தார். தெரிசனம் பண்ணிக் கொண்டு ஞான அனுக்கிரகங் கட் டளை யிடவேணுமென்று கேட்டார். அப்போதை கிருபை வந்து ஞான அனுக்கிரகங் கட்டளையிட்டது.

அப்படி யிருக்க, திருவண்ணுமலை தன் பட்டணத் துக்கு அடித்தானமானபடியினுலே மடங் கட்டிவைத்து அதிலே எழுந்தருளி யிருக்கும்படி செய்தார்கள்.

அப்படி யிருக்குங் காலத்திலே யாத்திரையாகி உடுப்பி சுப்பிரமணியத்தில் எழுந்தருளினவிடத்தில், அவ் விடத்தில் தடாகக் கரையில் நிஷ்டை பொருந்தியிருந்த விடத்தில், சுப்பிரமணியர் அந்த வூரிலேயிருக்கும் ஸ்தாநீ கர்களுக்குச் சொல்லி அன்னங் கொண்டுபோய்ப் படைக் கச் சொல்லி, அதனுலே அவர்கள் அன்னம் படைத்து, சுவாமி தெரிசனம் பண்ணி வைத்தார்கள்.

மறுபடி இருக்கப்படாநின்ற ஸ்தலங்களுந் தெரி சனம் பண்ணிக் கொண்டு திருச்செங் கோட்டுக்கு வந்த விடத்தில், கேதாரி உடையவர் மகேசுவரர் பூசை செய்து வைத்தார்கள். அடியார்க்குத் தானம் மகேசுவர பூசை செய்துவைத்தீர்களே ! இந்த நந்திகேசுரருக்கு என்ன மகேசுர பூசை செய்துவைத்தீர்களென்று திருவுளம்பற்ற

அதற்குக் கடலை கொண்டுவந்தால் மகேசுர பூசை நிறை வேறுமென்று சொல்ல, அந்தப் படிக்குக் கடலை கொண்டு வந்துவைத்த மாத்திரத்துக்குள்ளாக அந்த சன்னிதானத் துக்கு முன்னிதா யெழுந்தருளி யிருந்த நந்திகேசுரர் எழுந்தருளிக் கடலையை நைவேதனஞ் செய்தது. அந்த மகாத்மியத்தைக் கண்டமாத்திரத்திலே, அந்தக் கேதாரி உடையவர் சிவிகை சுமந்தார்.

அவ்விடத்தி லிருந்து திரிசிரபுரத்துக்கு எழுந்தரு ளின விடத்தில் தீவட்டிக்கு எண்ணெய் யில்லாமல், காவேரித் தீர்த்தத்தைக் கொண்டுவரச் சொல்லிப் பந்தம் எரிய விட்டார்கள்.

அவ்விடத்தி லிருந்து திருவண்ணுமலைக்கு எழுந் தருளுகிறபோது, பெண்ணையாறு இருகரையில் பாரித்து வருகிற சலந்தான் அந்தியே வடியவிட்டது.

அவ்விடத்தி லிருந்து அண்டாநல்லூருக்கு எழுந் தருளும்போது ஒரு பிராமணனுடைய புத்திரன் நாகந் தீண்டி ஆத்துமா நீங்கிப்போக, அந்தப் புத்திர·சோகத்தி ஞலே தாய் தகப்பன் மெத்தத் துயரப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறதைக் கண்டு, போன ஆத்துமா மறுபடியும் அதுவா நிலை அந்தத் தேகத்தில் வரும்படியாய் முடித்தது.

அவ்விடம் விட்டு, திருவாரூருக்கு எழுந்தருளிப் போனபோது, வலங்கமானில் ஒருவன் குஷ்டரோகத்தி ஞல் கைகால்கள் தேகமாதி யந்தம் குறைந்து அழுகிக் கிருமிகளாலே மிகவும் நாற்றமாயிருக்கிறதனுலே அந்தக் கிராமத்தார் சாலைக்கரையில் எடுத்துப் போட்டுவிட்டார் கள். அப்போ சுவாமிகள் எழுந்தருளும்போது அவன் கண்டு நமஸ்காரஞ் செய்யுமளவில், தமது அஸ்தத்தி ஞலே விபூதி கொடுக்க, அந்த விபூதியை வாங்கி உள் ளுக்குப் போட்டுக் கொண்ட மாத்திரத்திலே அந்தக் குஷ்டரோகம் நீங்கி வச்சிர தேகமாய் விட்டது.

அவ்விடத்திலிருந்து பட்டீச்சுரத்துக்கு எழுந்தருளும் போது, அந்த ஊரிலிருக்கப்பட்ட ராசாவுக்குப் பிரமஹத்தியாகிய தோஷம் வந்து பிடித்துக் கொண்டிருந்ததை, அது தீரும்படியாக அனுக்கிரகம் செய்தது.

அந்த மகிமையோடுங் கூடி எழுந்தருளி யிருக்கும் போது, இந்தத் துறையூரிலிருக்கும் லிங்க துரையவர்கள் அடிமையாகச் சிவலிங்க தாரணமும் தீக்ஷை முதலாகியது செய்து கொண்டு தன்னுடைய அரண்மனைக்கு முன்னிதாய்த் திருமடம் கட்டிவைத்து, குரு தெரிசனம் எத்தேச காலமுஞ் செய்யவேணு மென்கிறதாய் எழுந்தருளச் செய்து, அதிலிருக்கப்பட்ட தம்பிரான்கள் திருக்கூட்ட முதலாகிய சுவாமிகள் அனைவருக்கும் சிவபூசை மகேசுர பூசை நடக்கும்படியாக நாள்தோறும் தம்முடைய உக்கிராணத்திலிருந்து நித்தியப்படியாய்ப் பத்துப்படி காலாங் காலம் அமுதுபடியும் அமுதுக்குண்டான மேற்செலவுகளும் பூசைத் திரவியங்களும் பிரதான செலவுக்கும் துரை அஞ்சு பொன்னும் கொண்டுவந்து பாதத்திலே வைத்து நமஸ்காரம் பண்ணிக் கொண்டு தினந்தோறும் நடப்பித்து வந்தார்கள்.

இப்படி வெகுநாளாய் நடந்துகொண்டு வருங்காலத்தில் ஞானக்கூத்து சிவப்பிரகாச சுவாமிகளுக்கு அனுக்கிரக முறைமை செய்து பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு பத்துத் தலைமுறை வரைக்கும் இந்த உக்கிராணக் கட்டளையும் பூசைத் திரவியமும் நித்தியம் அஞ்சு பொன்னும் அவர்கள் கொடுக்கச் சிவபூசை மகேசுவர பூசையை நிறைவேற்றி வந்தது.

12. இராமலிங்க சுவாமிகள்

சென்ற நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் ஒரு நிகழ்ச்சி நேர்ந்தது. இலக்கணம், இலக்கியம், சைவ சமயப் பற்று, சொல் வன்மை முதலிய பல துறைகளிலும் மேம்பட்டு விளங்கியவர் ஆறுமுக நாவலர். இவர் சார் பாகக் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டது. எதிராளி யாக விளங்கியவர்கள் இராமலிங்க சுவாமியின் சார்பினர். வழக்கு எதைப்பற்றி யென்ருல், சுவாமிகள் தமது பாட லுக்கு அருட்பா என்று பெயரிட்டது பற்றியேயாகும். இதனை அருட்பா-மருட்பா விவகாரம் என்று கூறிவந் தனர். நாவலர் அருட்பா என்ற தொடரைத் தேவாரம் முதலிய அருள் - நூல்களுக்கே சொல்லுதல் வேண்டும் என்றும், இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடல்களுக்கு வழங்கு தல் கூடாது என்றும், அவர்கள் தமது பாடல்-புத்தகத்தை அருட்பா என்று மகுடஞ் சூட்டி அச்சிட்டது தவறு என் றும் வாதித்துக் கோர்ட்டுமூலம் அவ்வாறு செய்தலை நிறுத்த உத்திரவு பிறக்க வேண்டும் என்று வழக்கிட்ட னர். சுவாமிகளின் சார்பாக அவர்களின் மாணுக்கர்கள் பலர் அருட்பா என்றது சரியே என்றும், அப்பெயரை மாற்றும்படி நாவலர் சார்பினர் கேட்டது சிறிதும் தக்க தன்று என்றும் வாதித்தனர். இந்த வழக்கு நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒருமுறை நாவலரும் சுவாமி களும் ஒருவரை ஒருவர் கோர்ட்டு முகப்பில் சந்திக்கும் படி நேர்ந்தது. உடனே நாவலர் சிறிதும் பகையுணர்ச்சி யின்றி இராமலிங்க சுவாமிகளைப் பெருந்தன்மையுடன் வணங்கிப் போற்றினர். நாவலர் சார்பாக வந்தவர்கள் இதனைக் கண்டித்துக் கூறவே, நாவலர் ' நீங்கள் நினைப் பது சரியல்ல; சுவாமிகள் உண்மையான ஞானி;

உண்மையான கவிஞர்' என்று கூறிப் புகழ்ந்தாராம். இதனால் உண்மை ஞானத்திற்கும், உண்மைக்கவித்துவத்திற்கும் இருக்கும் தொடர்பு விளங்குவதோடு இரண்டும் சாதாரண அறிவு நிலையைக் கடந்தவை யென்பதும் புலப்படுகிறது.

இராமலிங்க சுவாமிகள் கி. பி. 1823-ல் சிதம்பரத்தை யடுத்த மருதூரில் பிறந்தவர். 1873-ல் ஜோதியில் கலந்து விட்டார். இவர் இளம்பிராயம் முதற்கொண்டே தனித்த இயல்புடையராய், சிவபூஜையிலும் பக்தியிலும் மிகச் சிறந்து விளங்கினர். காஞ்சீபுரம் சபாபதி முதலியார் என்ற பெரிய வித்வானிடம் கல்வி பயிலும்படியாக இவரை, இவரது மூத்த சகோதரர் அனுப்பினர். ஆனால் ஆசிரியரிடம் செல்ல வேண்டும் காலங்களில் செல்லாதபடி தமது வீட்டிலேயே அமர்ந்து பூஜை பண்ணிக் கொண்டிருந்தார் என்று இவரது சரிதம் தெரிவிக்கிறது. பள்ளிச் சாலைக்கு முறையே சென்று ஏட்டுக் கல்வியைப் பெருமற்போனாலும், இயற்கையான நுட்பமதி மேன்மேலும் வளர்ந்தது என்றே தெரிகின்றது. இவரது மூத்த சகோதரர் புராணப் பிரசங்கம் செய்து ஊதியம் பெற்று வாழ்ந்து வந்தனர். ஒருமுறை அவர் பிரசங்கம் செய்யுமிடத்திற்குச் செல்ல இயலவில்லை. தமது தம்பியாகிய இராமலிங்கரை அனுப்பிச் சில பாட்டுக்களைச் சொல்லிப் பிரசங்கஞ் செய்துவரும்படி கட்டளையிட்டனர். இராமலிங்கரும் அவ்வாறே சென்றனர். ஒருசெய்யுளுக்குப் பொருள் சொல்லுவதிலேயே அன்று முழுதும் கழிந்ததாம். பிரசங்கம் கேட்ட பக்த சிரோமணிகள் மறுநாளும் தொடர்ந்து இவரே பிரசங்கம் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டனராம். இது சுவாமிகளது அறிவாற்றலுக்கும், பேச்சு வன்மைக்கும் வசீகர சக்திக்கும் எடுத்துக் காட்டாக உள்ளது. ஆனால் பழைய நூல்களில் ஒன்றையும்

இவர் கற்றறிந்தவர் அல்லர் என்று சொல்வதும் தவறு. பெரிய புராணம், திருவாசகம், தேவாரம் முதலிய நூல் களை நன்கு கற்று அவற்றின் பொருளிலும் சொற்களி லும் இவர் ஊறிக் கிடந்தனர். மாணிக்கவாசக சுவாமி களைக் குறித்து இவர் பாடியுள்ளது இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது.

வான்கலந்த மாணிக்க வாசக ! நின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால், நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைகலந்து, என்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே.

(6, ஆளுடைய அடிகள் அருள்மாலை, 7)

இவ்வாறு அருள்-நூல்களைப் பாராட்டி ஓதியபோதி லும், தம்முடைய நுண்ணறிவின் பெருமையிலேயே இவர் மகிழ்ந்திருந்தனர். பழைய நூல்களுக்குப் பொருள் விளக் கும் போதும் இந் நுண்ணறிவுதான் பெரிதும் விளங்கி யது. இரண்டு வித்வான்கள் இவரிடம் வந்து திருவாச கத்தில் முதல் அகவலுக்குப் பொருள் சொல்லுமாறு கேட்டார்களாம். அதற்கு இவர் 'சொல்லுவோம், கேட் கத் திறனுண்டோ?' என்று கூறி 'நமசிவாய' என்பதி லுள்ள 'ந' என்ற அக்ஷரம் உண்டானதைக் குறித்து, இரண்டுமணி நேரம் நகாரத்தின் அறுபத்துநான்கு லக்ஷ ணங்களையும் விரித்து விளக்கினாராம். இவ்வாறே 'உல கெலாம்' என்று தொடங்கும் பெரிய புராணச் செய்யுளை விளக்கும்போது எத்தனை உலகு உண்டு என்பதை மிக விரிவாக 56 பக்கங்களில் வகைப்படுத்தி எழுதியிருக்கிறார். இவையெல்லாம் இவரது அபூர்வமான மேதையைக் காட்டுகின்றன.

இம் மேதாவிலாஸத்தைக் கண்டு, கேட்டு, அனுப வித்து மகிழ்வதற்குப் பல மாணுக்கர்களும் இவருக்கு இருந்தனர். இவருள் முதன்மையானவர் தொழுவூர் வேலாயுத முதலியார். இவர் மிகுந்த பக்தி சிரத்தையுடன் இராமலிங்க சுவாமிகள் செல்லுமிடங்களுக்கெல்லாம் சென்று, இலக்கண இலக்கிய விஷயங்களிலெல்லாம் சுவாமிகளுக்கு ஊன்றுகோலா யிருந்து, அவர்களுடைய இன்னிசைப் பாமாலைகள் வெளிவருவதற்கும், அவரு டைய சரித்திரம் பரக்க வழங்குவதற்கும் காரணமாயிருந் தனர். இவர் போன்ற சிஷ்யர்கள் சுவாமிகளது புகழமு தைத் தமிழ்நாடு முழுவதும் பருகி இன்புறும்படி செய்து வந்தனர். அவரது தர்க்க வெற்றிகளும், பிரசங்கச் சிறப் பும், எண்ணுந்தோறும் இனித்து உள்ளத்தை யுருக்கும் செஞ்சொற் கவிதையின் பெருக்கமும், தூய ஒழுக்கத்தின் மேம்பாடும் தமிழ் மக்களைப் பெரிதும் வசீகரித்தன. தமது தமையனரது வற்புறுத்தலின் மேல் இவர் திருமணம் செய்து கொண்ட போதிலும், இவர் இளமை முதல் துறவியாகவே இருந்தனர் என்று இவரது சரித்திரம் கூறுகிறது. மணம் நிகழ்ந்த முதல் நாள் இரவு முழுதும் திருவாசகத்தையே இவர் வாசித்து அதன் ஆனந்த வாரியில் மூழ்கியிருந்தனராம்.

இவ்வாருக மனத்திட்பமும், சூழ்நிலை வசதியும், பிற சிறப்புக்களும் அமைந்த சுவாமிகள் பற்பல அற்புதச் செயல்களைச் செய்தனர் என்றும் புகழ் பரவலாயிற்று. ஆனால், சுவாமிகள் இவ்வகைப் புகழை விரும்பவில்லை. தமது காலத்தைப் பெரும்பாலும் யோக நிஷ்டையிலும், சிவ வழிபாட்டிலும், பொதுஜன சேவையிலும் இவர் பயன் படுத்தி அவற்றில் ஈடுபட்டு வந்தனர். எல்லா

வகைத் தானங்களிலும் அன்னதானமே சிறந்தது எனக் கொண்டு, அதில் தம்முடைய சிஷ்யர்களில் செல்வவான் களை ஈடுபடும்படி செய்தனர். கல்வியிலும் பெரிதும் ஊக் கம் கொள்ளவில்லை என்று முன்னரே குறிப்பிட்டேன். இது வேருெரு வரலாற்ருலும் விளங்குகிறது. தம்மு டைய மாணவர்களில் பெருஞ்சிறப்பெய்தியிருந்த தொழு வூர் வேலாயுத முதலியாரைக் கொண்டு திருக்குறளைப் பலருக்கும் கற்பிக்க ஒருமுறை எண்ணிஞர். முதலியார் முதல் குறளுக்குப் பொருள் விரிப்பதிலேயே பலகாலம் செலவிட்டனராம். இது தெரிந்து சுவாமிகள் இனிக் கற்பிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லி நிறுத்தி விட்டார் என்று வரலாறு கூறுகிறது. மாணிக்கவாசகர் கூறியபடி,

கற்பாரை யான் வேண்டேன் ;
கற்பனவும் இனி அமையும்

என்ற மனப்பான்மையுடையராகவே சுவாமிகள் இருந்த னர் என்று தோன்றுகிறது. இதஞல் சாந்தியையும் நிஷ்டையையும் அனுபூதி நிலையையுமே இவர் பெரிதும் போற்றினர் என்பது விளங்குகிறது.

அனுபூதி நிலையில் உணரும் பர ஞானத்திற்கும், உண்மைக் கவித்துவத்திற்கும் தொடர்பு உண்டென்று முன்னே கூறினேன். சுவாமிகள் உண்மைப் பெருங் கவிஞர். கவிஞர்கள் உள்ளொளியிலும், மனக் காட்சியி லும் எப்பொழுதும் திளைத்து வருபவர்கள். நம் காலத் துப் பாரதியும்,

உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்

என்றும்,

வல்லவன் ஆக்கிய சித்திரம் போலும்
வண்மைக் கவிஞர் கனவினைப் போலும்

என்றும் கூறியுள்ளது மிகப் பெரியதோர் உண்மை. சுவாமிகளது வாக்கில் இனிமை, தெளிவு, ஒளி இம்மூன்றும் நன்கு விளங்குகின்றன. இலக்கண, இலக்கிய படாடோபங்கள் இவற்றில் மருந்துக்கும் இல்லை. உள்ளொளியை இவர் 'அருட் பெருஞ்சோதி' என வழங்கினர்.

அருட்பெரு வெளியில் அருட்பெரு உலகத்து
அருட்பெருந் தலத்துமே னிலையில்
அருட்பெரும் பீடத்து அருட்பெரு வடிவில்
அருட்பெருந் திருவிலே யமர்ந்த
அருட்பெரும் பதியே அருட்பெரு நிதியே
அருட்பெருஞ் சித்தியென் னமுதே
அருட்பெருங் களிப்பே அருட்பெருஞ் சுகமே
அருட்பெருஞ் சோதிஎன் அரசே.

(6, அருட்பெருஞ் சோதி விளக்கம், 1)

இப்படி அருட்பெருஞ் ஜோதியில் மலர்ந்த கவித்வம் கற்போருள்ளமாகிய கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன் கருணை வெள்ளத் தழுத்தும் தன்மை வாய்ந்திருந்தது. எப்பொழுதும் இறைவனது அருட் குணங்களையும், அருட்பெருஞ் ஜோதியையும் அனுபவித்து வந்த இராமலிங்க சுவாமிகள் 'அருட் பிரகாச வள்ளலார்' என்று வழங்கப் படுவாராயினர். அந்த ஜோதியைக் குறித்து எப்பொழுதும் தியானித்து வந்தமையினாலே, அது இவருடைய மனத்தை ஒளியுடையதாக்கி இவரது உணர்வையும் ஒளியுடையதாக்கியது. அனுபவ முதிர்ச்சியினாலும் முழு மனத்துடன் செய்த தியான வைபவத்தினாலும் இவருக்கு இறைவனே பற்பல கோலங்களில் காட்சியளித்த

தாகத் தோன்றிற்று. இவர் ஒருமுறை பசியால் வருந்துங் காலத்தில் இறைவனே குருக்கள் கோலத்தில் வந்து உணவு அளித்துச் சென்றனர். மற்ருெரு முறை ஓர் அம்மையார் வடிவில் வந்து அன்னம் ஊட்டிச் சென்ற தாகச் சுவாமிகளே பாடியுள்ளார்கள். இவ்வண்ணமாக நீங்கியவை சரீர உபாதிகள் மட்டும் அல்ல. தமக்கு அறிவுத் துறையிலேயும், சொல்வன்மைத் துறையிலேயும் வெற்றியுண்டாவதற்கும் இறைவன் நேர்நின்று உதவினர் என்று சுவாமிகள் தாமே பாடுகிருர். இவைகளெல்லாம் உள்ளொளியிலே இவர் கண்ட காட்சிகளாகும். இவ்வகைக் காட்சிகளால் இறைவனுக்கும் தமக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டென்று இவர் கருதினர். ஓரிடத்தில்,

அருள்திறத்தின் நடிக்கின்ற என்னுடைய தலைவர்
அருட்பெருமை எவருரைப்பார் ? அறியாய்என் தோழி !

என்று பாடியுள்ளார். இங்ஙனம் இறைவன் தமக்குத்தலைவர் என்று உணர்ந்த அளவிலே, அவர்மேல் காதல் மேலிட்டு அக்காதற் பெருக்கினுல் உள்ளத்தை இழந்து ஊரார் பைத்தியம் என்று பரிகசிக்கும்படியான நிலைமையும் உண்டாயிற்று. மாணிக்க வாசகரது வாழ்க்கையிலே இந்த நிலைமை நேர்ந்தது என்பது,

பிச்செமை யேற்றிய பெரியோன் போற்றி
(திருவாசகம் 3, 107)

என்று திருவாசகத்தில் வருவதனுல் விளங்கும். இங்ஙனமாகத் தெய்வக் காதலால் கனவு கண்ட காட்சியிற் பிறந்த செய்யுட்களில் ஒன்றைக் கேளுங்கள் :

கண்ணுறங்கேன் உறங்கினுமென் கணவரொடு கலக்கும்
கனவேகண்டு உளமகிழ்வேன் கனவொன்ருே நனவின்
எண்ணடங்காப் பெருஞ்ஜோதி என்னிறைவர் எனையே
இணைந்திரவு பகல்காணுது இன்புறச்செய் கின்ருர்

மண்ணுறங்கும் மலையுறங்கும் வளைகடலும் உறங்கும்
மற்றுளவெல் லாம்உறங்கும் மாநிலத்தே நமது
பெண்ணுறங்காள் எனத்தாயர் பேசிமகிழ் கின்றூர்
பெண்களெலாம் கூசுகின்றூர் பெருந்தவஞ்செய் திலரே.

(அநுபவமாலை, 2)

இக்கனவிலே இறைவன் இராமலிங்க சுவாமிகளோடு உடனுறைந்து இன்பம் அளித்த செய்தி அறிகிறோம். இதனோடு அமையாது அறிவியல் துறைக்கு அப்பாற் பட்டு, ஒருவராலும் உணர முடியாத தெய்வ ரகசியங்களையெல்லாம் இறைவன் இவர்க்கு உணர்த்தினர் என்றும் நாம் தெரிகின்றோம். இதனைப் பின் வரும் செய்யுள் புலப்படுத்துகிறது :

கண்கலந்த கணவர்எனைக் கைகலந்த தருணம்
கண்டறியேன் என்னையும்என் கரணங்கள் தனையும்
எண்கலந்த போகமெலாம் சிவபோகந் தனிலோர்
இறையளவென் றுரைக்கின்ற மறையளவின்று அறிந்தேன்
விண்கலந்த திருவாளர் உயிர்கலந்த தருணம்
வினைத்துயர்தீர்ந் தடைந்தசுகம் நினைந்திடுந்தோ றெல்லாம்
உண்கலந்த ஆனந்தப் பெரும்போகம் அப்போது
உற்றதென எனைவிழுங்கக் கற்றதுகாண் தோழி.

(அநுபவமாலை, 8)

இந்த அனுபூதி நிலையே ஞானத்தின் உச்ச நிலையாகும். இந்த நிலையை விஞ்ஞான சாஸ்திர முறைகளில் அறிந்துகொள்ள இயலாது. கவிதை உள்ளத்தினலே மட்டும்தான் இதனை ஒருவாறு எட்டுதல் கூடும். உள்ளொளியினல் கனவுக் காட்சிகள் கண்டு, இறைவனது திருவருட் பாங்கிலே நின்று, உலகத்தார் பைத்தியம்

என்று சொல்லத் தக்க வண்ணம் அவன்மீது தெய்வக் காதல் கொண்டு, இந்த அனுபவ நிலையையும், அறிவைக் கடந்த அறிவு நிலையையும் உணர்ந்து வாழ்வதே மெய்ப்பொருள் அறிவு நிலையாம். இதனை ஆங்கிலத்தில் மிஸ்டிஸிஸம் (mysticism) என்று கூறுவார்கள். இராமலிங்க சுவாமிகள் தத்துவாதீதமான இந்நிலையிலே பெருமைபெற்ற பெரியோர்களுள் ஒருவர்.

13. மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை *

19-ம் நூற்றாண்டிலே தமிழுலகிலே புகழ் சிறந்து விளங்கிய தமிழ்ப் பெரியார்கள் மூவர். அவர்கள் யாரெனில் ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்களும், ஸ்ரீ இராமலிங்க சுவாமிகளும், ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களுமே. நாவலர் பெருங் கல்வியாளராக விளங்கியவர்; இராமலிங்க சுவாமிகள் பெருங்கவிஞராக விளங்கியவர்; பிள்ளையவர்கள் கல்வியிலும் கவித்வத்திலும் சிறந்து விளங்கியவர்கள். நாவலர் சமயப்பற்றும் பாஷாபிமானமும் ஒருங்குடையவராய், தமிழ் நாட்டிற் பலவிடத்துஞ் சென்று பலராலும் அபிமானிக்கப்பெற்று, தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைப் பிழையறப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்து, சிதம்பரத்தில் வித்யாசாலை ஒன்று ஸ்தாபித்துத் தமிழ்ச்சர்வ கலாசாலை யொன்று எற்படுத்த வேண்டுமென்ற பெரு நோக்கத்தோடு பெரிதும் உழைத்து வந்தவர்; ஓர் ஆசிரிய பரம்பரைக்குத் தலைவராய் ஒரு நைட்டிகப் பிரமசாரியாயிருந்தவர். இராமலிங்க சுவாமிகள் வெகுகாலமாகத் தமிழ் நாட்டிற் கரைபுரண்டு பெருகிவந்த பக்திப் பெருவெள்ளத்தை அணைகோலி, தமது கவிதாமார்க்கத்திற் செல்லவிட்டு, தம் கவியின் இசையினிமையால் தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு, இல்லறந்துறந்து வாழ்ந்தவர்; ஒரு பக்தபரம்பரைக்குத் தலைவராய்த் திகழ்ந்தவர். பிள்ளையவர்கள் தாம் இருந்தவிடங்களையே

---

* *திருவாவடுதுறை யாதினத்து மகா வித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம் - முதற்பாகம்; ஸ்ரீ மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் எழுதியது. சென்னை, 1933*

கலாசாலைகளாக்கி, தம் கல்வி நிரம்பிய கவிகளால் தமிழ் நாட்டுப் பிரதேசங்களை நிரப்பி, பிரபுக்களாலும் ஆதீனங்களாலும் ஆதரிக்கப் பெற்று, இல்லறத்தே கடைபோக நின்றவர்; ஒரு வித்வத் பரம்பரைக்குத் தலைவராய் விளங்கியவர். இம்மூவருள், நாவலரது சரித்திரம் செய்யுள் நடையிலும், வசன நடையிலும் எழுதப்பெற்று வெளிவந்துள்ளது. இராமலிங்க சுவாமிகள் சரித்திரம் செய்யுள் நடையில் வெளிவந்துள்ளது. பிள்ளையவர்கள் சரித்திரத்தின் முதற்பாகம் இப்போதுதான் அவர்களுடைய உத்தம மாணாக்கராகிய மகா மகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களால் முதன்முறை வெளியிடப்படுகின்றது.

இச்சரித்திரம் வெளியிடப்பெற்றது இப்போதெனினும், இதனை எழுதுதற்கான முயற்சி சுமார் 45 வருஷங்களுக்கு முன்பே தொடங்கப் பெற்றதாகும். 'செய்வன திருந்தச் செய்' என்பதற்கு இலக்கியமாக இதன் ஆசிரியரது செயல்கள் ஒவ்வொன்றும் உள்ளது. இச் சரித்திரத்திற் குரிய செய்திகளை விடாமுயற்சியோடு பல இடங்களில் பலகாலும் சென்று விசாரித்துத் தெரிந்து, தொகுத்துத் தந்துள்ள அருமைப் பாடுகளைத் தமிழ் மக்கள் என்றும் வியந்து போற்றுவார்களென்பது திண்ணம்.

பிள்ளையவர்களது சரித்திரம், இத்துணைப் பெருமுயற்சியை மேற்கொண்டு எழுதித் தமிழுலகிற்கு அளிக்க வேண்டிய பெருந்தகுதி வாய்ந்ததென்பதில் ஐயமில்லை. சாந்துணையும் கற்று, சாந்துணையும் பாடி, சாந்துணையும் தாம் கற்ற கல்வியைத் தக்கார்க்குப் போதித்தருளியவர்

இக் கலாவிற்பன்னர். 'ஆசு முதலிய நால்வகைக் கவி ஞராகவும், நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் போதகாசிரியர் என்னும் மூவகை ஆசிரியராகவும் வித்தியா வீரராகவும் இவர் விளங்கினர். பாடஞ் சொல்லுதலையே விரதமாக வுடையவர்; மாணாக்கர்பால் தாயினும் அன்புடையவர்.' 'பொருளை மதியாமல் கல்வியறிவையே மதிக்கும் கொள்கை யுடையவர்.' கல்வியிலும் கவியியற்றுவதி லும் இவர் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும், சமூகவாழ்விற்குரிய மக்கட் பண்பிலும் இவர் சிறந்து விளங்கினர். இவர் யாரிடத்தும் எளியவராகப் பழகும் இயல்புடையவர்; பரோபகாரமென்ற அருங்குணம் மிகுதியாக வாய்ந்தவர். '... இவருடைய வீடு ஒரு கலைமகள் நிலயமாகத் திகழ்ந் தது. தம்பால் வரும் பல மாணாக்கர்களுக்கும் பாடஞ் சொல்லுவதும், தம்மைப் பார்க்க வந்த பிரபுக்களிடம் தமிழ் நூல்களிலுள்ள அருமையான செய்திகளைக் கூறி மகிழ்வித்தலும், புதிய செய்யுட்கள் இயற்றுதலும் ஆகிய தமிழ்த் தெய்வ வழிபாடுகளே காலை முதல் இரவு நெடு நேரம் வரையில் இவருடைய வேலையாக இருந்தன...... இவர்......தமிழறிவை வரையாமல் வழங்கிவரும் வண்மை யைப் புகழாதவர் அக்காலத்து ஒருவரும் இல்லை.' 'சோணாட்டினரும்......மாயூரத்தைச் சார்ந்த பிரதேசத்தி லுள்ளவர்களும் தமிழ்த் தெய்வமே ஓர் அவதாரம் ஆகித் தங்களை உய்விக்க வந்திருப்பதாக எண்ணிப் போற்றிவர லாயினர். தமிழ்ப் பயிற்சியில்லாதவர்கள் கூட இப்புல வர் சிகாமணியைப் பார்த்தல் ஒன்றே பெரும்பயனென்று எண்ணி வந்துவந்து இவரைக் கண்டு களித்துச் செல் வார்கள்.' தமது நாட்டினரால் இவ்வாறு பாராட்டப் பெற்றவரைச் சாமானியரென யாரும் கூறத் துணியார்.

இத்தகையாரது பெருமைக்குத் தக்கபடி பெருமை வாய்ந்த சரித்திரம் எழுதுதல் எளிதன்று. சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்புதொட்டே இச் சரித்திரச் செய்திகளை இந்நூலின் ஆசிரியர் தொகுக்கத் தொடங்கினார்களென்று மேலே கூறினோம். தமிழுலகத்திற்குப் பேருபகாரியாய் ஓயாது தமது அறிவாற்றல்களால் உழைத்து வரும் இவர்கள் தமக்கு அவகாசமுள்ள பொழுதையெல்லாம் தொகுத்து வைத்த செய்திகளை ஒழுங்குபடுத்துவதிலும், புதுச் செய்திகளை விசாரித்தறிவதிலும் செலவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். இச் செய்திகளுள் எத்தனையோ பொய்ச் செய்திகளும் இவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவற்றின் பொய்மை மெய்ம்மைகளை விசாரித் துணர்வதிலும் பலகாலஞ் சென்றிருத்தல்வேண்டும். உண்மையானவற்றைத் தெரிந்து, அவற்றை முறைப்படி தொகுத்து, ஒழுங்குபடுத்தி, அதன் பின்னரே நூலை எழுதுதலில் முயன்றிருத்தல் வேண்டும். இதனுள் காணும் வரலாறுகளில் சிறிதும் அதிசயோக்தி இல்லை. ஒவ்வொரு செய்திக்கும் அதன் உண்மையான மதிப்பு இன்னதென்று அளவிட்டு உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு செய்தியும் யார் யாரால் தமக்குத் தெரிந்தது எனப் பெரும்பாலும் கூறிச்செல்கிறார்கள். ஒவ்வொரு செய்தியும் வாசகர்களைச் சரிதத் தலைவரின் மனத்தினுட் புகச்செய்து அவரது ஆன்மவொளியைக் காணும்படி செய்யத் தக்கதாயுள்ளது. இவ்வகையான செய்திகளைத் தமது நூலுள் தகுதிபெற இடங்கண்டு அமைக்கும் வல்லமை கற்பார்க்கு இன்பம் பயக்கின்றது.

சரிதத் தலைவர் நூலியற்றுங்காலத்து ஏகாக்கிர சித்தராய், தம் வசமிழந்து, புறவுலகொன்று உண்டென்னும் உணர்ச்சியைக்கூட இழந்து நிற்கும் நிலை நம்மை ஒரு பக்கம் வசீகரிக்கின்றது (பக். 100). சிவ பூசை முதலிய

செயல்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும்போது மின்வெட்டுவது போலத் திடீரென்று தம் மனத்தில் தோன்றிய கருத்தை யமைத்துப் பாடும் கவித்வசக்தி ஒரு பக்கம் நம்மை மகிழ் வூட்டுகிறது (பக். 99). எழுதுவோர் கைவருந்திச் சலித் தாலும், உள்ளமும் அறிவும் சிறிதும் சலியாது பருவகால மேகம் போலச் செய்யுட்களைப் பொழியும் அற்புத சக்தி ஒரு பக்கம் நம்மை வியப்புறச் செய்கின்றது. (பக். 314). அன்போடு சூழவிருந்த மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல் லும் அழகு ஒருபுறம் இன்பூட்டுகிறது. செல்வர்களாலும் அறிஞர்களாலும் உபசரிக்கப்பெற்று வீற்றிருக்கும் காம் பீர்யம் ஒரு பக்கம் பயபக்தியை விளைவிக்கின்றது. சாத்து விக இயல்பும் பக்தியுமுடைய எழைகள் பலர் தங்களூர் பற்றி யெழுதும் புராணம் செவ்வையா யிருக்கவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்துக் கொள்ளும்முறை நம்மை உருக்கி விடுகிறது (பக். 282). இத்துணைப் பெருமை மிக்க இவர் கீழ் வேளூர்ச் சுப்பிரமணிய தேசிகர் முதலியோரிடத்தில் வணங்கி யொடுங்கி நின்று வழிபாடுகள் செய்து பாடங் கேட்குந் தன்மை (பக். 141) உள்ளத்தைக் கனிவிக்கிறது. இவை யனைத்திற்கும் மேலாக, ஆரியங்காவற் பிள்ளை போன்ற சிஷ்யர்களிடத்தில் இவர் காட்டியிருக்கும் அன் பும் ஆதரவும் (பக். 153-6) இவரைக் கொண்டாடிப் பக்தி பண்ணும்படியாகச் செய்கிறது.

மேற்குறித்த செயல்களெல்லாம் டாக்டர் சாமிநாதை யரவர்களால் மிகவும் நயமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் தங்கள் ஆசிரியர்பாற் கொண்டுள்ள அன்பு இந்நூலின் ஒவ்வொரு வரியிலும் ததும்பிக் கொண்டிருக் கிறது. அத்தகைய அன்பின்றி இந்நூல் போன்ற சிறந்த ஜீவிய சரித்திரம் எழுதுதல் இயலாது.

இந்நூல் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களது சரித்திரத்தின் முதற் பகுதி. இரண்டாம் பகுதி வெகு

சீக்கிரம் வெளிவருமென்று எதிர்பார்க்கிறோம்.[1] பிள்ளையவர்களோடு டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள் நேரிற் பழகத்தொடங்கிய காலந்தொட்டுள்ள சரித்திரம் யாவும் இவ் இரண்டாம் பகுதியிலே கூறப்படுமென்று அறிகிறோம். பிள்ளையவர்களுடைய குடும்ப வாழ்க்கைச் செய்திகளும் அவர்களுடைய கடிதங்களின் பிரதிகளும் இப்பகுதியை அலங்கரிக்குமென்று நம்புகிறோம்.

தமிழ் மொழியிலே இதுவரை வெளிவந்துள்ள ஜீவிய சரித்திர நூல்களில் இதுவே முதன்மைபெற்று விளங்குவது. இதனைத் தமிழ் மக்கள் உரிய முறையிற் போற்றுவார்களென்பதில் ஐயமில்லை.

---

1. இரண்டாம் பாகம் 1934-ல் வெளியாகியுள்ளது.

14. சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை

சென்ற நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியிலே நமது தமிழ் மொழி ஒரு நூதன சக்தியால் இயக்கப்பட்டது. மேலே நாட்டுப் புதிய நாகரிகமும், பயிற்சிப் பண்பும் (culture) நமது நாட்டினரையும் தாக்கத் தொடங்கின. மேலே நாட்டுக் கல்விமுறை நம்மவர்களால் கையாளப் பட்டது. மேலேநாட்டு இலக்கிய நயங்களிலே நம்மவர் களும் ஈடுபட்டு அதன் நலங்களே நுகர்ந்து இன்புறத் தொடங்கினர். பெரும்பாலோர் அதன் புதுமை மோகத் தில் தம்மைப் பறிகொடுத்து விட்டனர். "புதியன கண்ட போது விடுவரோ புதுமை பார்ப்பார்" என்று கம்பன் கூறியது பொய்படுமா? இவர்கள் அந்நிய மொழிகளேத் தங்கள் தாய்மொழியாகவே கருதினர்; தங்கள் தாய்மொழி யைப் புறக்கணித்தல் செய்தனர். ஆனல் ஒருசிலர் இவர் களுக்கு விலக்காய் அமைந்து தாய்மொழியாகிய தமிழை யும், அதன் இலக்கியங்களேயும் போற்றிவரலாயினர். இச் சிலருள் ஒருவர் ஸ்ரீ ராவ்ப்கதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள்.

பிள்ளையவர்கள் 90 ஆண்டுகளுக்கு முன் யாழ்ப் பாணத்திலே சிறுப்பிட்டியில் சைவ மரபிலே வைரவநாத ருக்குப் புத்திரராய்ப் பிறந்தவர்கள். அந் நாட்டிலேயுள்ள கிறிஸ்தவ சங்கம், கல்வி நிலேயங்கள் நிறுவிக் கல்வியைப் பரப்பி வந்தது. ஆங்கிலங் கற்க விரும்பினேர்க்கு இச் சங்கத்தைத் தவிர வேறு கதியில்லாதிருந்தது. சங்கத் தினரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றியாவது கல்வி கற்க வேண்டுமென்று தாமோதரனுர்க்குத் தோன்றியது. "பிச்சை புகினுங் கற்கை நன்றே" என்பது நமது முன் ஞேர்களது கொள்கையல்லவா? சிலகாலம் கிறிஸ்தவர்

களோடு கூடித் தங்கித் தமது கருத்தை முற்றுவித்துக் கொண்டனர். தாமும் கிறிஸ்தவ மதச் சார்பினராய்ச் சில காலம் இருந்தனர். இவ் அனுபவம் ஒரு சோதனையாய் முடிந்தது. இதனால் புடமிட்ட பொன்போல அறிவொளி மிகுந்து, சைவசமயத்தில் பேரன்பு பூண்டவராய்ப் பின்பு விளங்கினர்.

சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பம்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு

என்பது பொய்யாமொழியன்றோ ?

ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் இவரது சைவ சமயப் பற்றுக்குக் காரணமா யிருந்தனர்.

ஆங்கிலக் கல்வியில் ஈடுபட்டனர் என்பது உண்மை; ஆனால் தாய்மொழிக் கல்வியை மறந்து விடவில்லை. சுன்னை முத்துக்குமார கவிராசர் என்ற ஆசிரியரிடம் தமிழ் கற்றுச் சிறந்த புலமை எய்தினர். இவரது ஆசாரிய பக்தி

தெள்ளுதமிழ்க் கடல்கடந்து
செழியகலைத் துறைபடிந்து
திரிபில் ஞானக்
கொள்ளைகொண்டு நுகர்ந்தமுத்துக்
குமாரகவி மேகமிதைக்
கொடிச் சுன்னைக
வள்ளலென துள்ளமதி
கொள்ளநறை விள்ளுதமிழ்
மணஞ்சற் றேறி
வெள்ளறிவின் முடைநாற்றம்
வீவித்தான் விரைமலர்த்தாள்
மிலைவன் மாதோ

என்ற அழகிய செய்யுளால் விளங்கும்.

* * * *

யாழ்ப்பாணத்திற் கல்வி முடிந்தது. தாமோதரனார் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தனர். அப்பொழுது சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் 1857-ல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இக்கழகத்தின் முதல் ஆண்டில் இவர் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றனர். பின்னர் இவர் தமிழ் நாட்டிலேயே உயர்தர அலுவலில் அமர்ந்து, இறுதியில் புதுக்கோட்டை ஸம்ஸ்தானத்து நீதிபதியாக விளங்கினர். இம்மகிழ்ச்சி நிரம்பிய வாழ்வில் தம்மை மறந்துவிடவில்லை. இவரது தமிழார்வம் இவர் உள்ளத்திலே மங்கா ஒளியாகத் திகழ்ந்து, ஒரு காலைக்கொருகால் வளர்ந்து, முடிவில் பேரொளிப் பிழம்பாகச் சுடர் விட்டு எரிந்தது.

ஒரு நாட்டில் இலக்கிய வுணர்ச்சியும் பயிற்சிப் பண்பின் நலமும் பெருக வேண்டுமாயின், அந்நாட்டுப்புராதன இலக்கியங்களால்தான் அது நன்கு கூடுவதாகும். புதிய இலக்கியங்களும் புராதன இலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் பிறத்தல் இயலும். தேசீயப் பற்றும் இப்பண்டை இலக்கியக் கல்வியினாலும், பயிற்சிப் பண்பினாலும் உண்டாவதே யாம். இதனை நன்குணர்ந்த பிள்ளையவர்கள் "தேசாபிமானம், மதாபிமானம், பாஷாபிமானம் என்றிவை இல்லாதார் பெருமை ஒரு பெருமையா?" என்று ஓரிடத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். இதனால் இவர்கள் உள்ளப் பாங்கு நன்கு விளங்குகிறது. நமது நாட்டில் மொழிப்பற்று மிகுதியாக உண்டு. ஆனால் இம்மொழிப் பற்றுச் சுயநலத்தோடு கலந்தது: விரிந்து இடம் பரந்த நெறியிற்செல்லாது, சுருங்கிக் குறுகிய நெறியிற் சென்றது. புராதன இலக்கிய நலன் பற்றிய உணர்ச்சியின் சார்பாகத் தோன்றாது, கேவலம் பெருமித உணர்ச்சியில் தோன்றி, அறைகூவிப் போர் புரிதற்கு மாத்திரம் துணையாக இப்பற்று அமைந்திருந்தது. இப்பொய்மையான மொழிப்பற்று வளர்ந்து, பெருகி,

உண்மையான மொழிப்பற்றை ஒழித்து வந்தது. இத னிடையில், பண்டை யிலக்கியங்களும் பேணுவாரற்று அழிந்துவந்தன. எட்டுச் சுவடிகள் நீர்வாய்ப்பட்டும், தீவாய்ப்பட்டும், சிதல்வாய்ப்பட்டும் மறைந்த வண்ண மாய் இருந்தன. இந்நிலையைக் கண்டு பிள்ளையவர் களுடைய உள்ளங்கொதித்தது. கலித்தொகையின் பதிப் புரையிலே,

"ஏடு எடுக்கும்போது ஓரஞ் சொரிகிறது. கட்டு அவிழ்க்கும்போது இதழ் முரிகிறது. ஒற்றை புரட்டும் போது துண்டு துண்டாய்ப் பறக்கிறது. இனி எழுத் துக்களோ வென்றால், வாலுந் தலையுமின்றி நாலுபுறமும் பாணக்கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கின்றது.."

"பழைய சுவடிகள் யாவுங் கிலமாய் ஒன்றொன்றாய் அழிந்து போகின்றன. புது ஏடுகள் சேர்த்து அவற்றை எழுதிவைப்பாரும் இலர். துரைத்தனத்தாருக்கு அதின் மேல் இலட்சியமில்லை. சரஸ்வதியைத் தம்பால் வகிக்கப் பெற்ற வித்வான்களை அவள் மாமி எட்டியும் பார்க்கின்றா ளில்லை. திருவுடையீர்! நுங்கருணை இந்நாட் தவறினால் பின்பு தவம் புரிந்தாலும் ஒருதரம் அழிந்த தமிழ் நூற்களை மீட்டல் அரிது. யானைவாய்ப் பட்ட விளம்பழத்தைப் பின் இலண்டத்துள் எடுத்துமென்? ஓடன்றோ கிட்டுவது! காலத்தின் வாய்ப்பட்ட ஏடுகளைப் பின் தேடி யெடுப் பினும் கம்பையும், நாராசமுந்தான் மீறும்."

*   *   *   *   *

"சங்க மரீஇய நூல்களுட் சில இப்போது தானும் கிடைப்பது சமுசயம்.........எத்தனையோ திவ்ய மதுரகிரந் தங்கள் காலாந்தரத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அழிகின் றன. சீமான்களே! இவ்வாறு இறந்தொழியும் நூல் களில் உங்களுக்குச் சற்றாவது கிருபை பிறக்கவில்லையா?

ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! அயலான் அழியக் காண்கிலும் மனந்தளம்புகின்றதே! தமிழ் மாது நும் தாயல்லவா? இவள் அழிய நமக்கென்னென்று வாளா இருக்கின்றீர்களா! தேசாபிமானம், மதாபிமானம், பாஷாபிமானமென்று இவை இல்லாதார் பெருமையும் பெருமையாமா? இதனைத் தயைகூர்ந்து சிந்திப்பீர்களாக" என்று எழுதி அபயமிட்டார்கள்.

இச்சொற்கள் இன்றும் நமது உள்ளத்தைக் கொதித்தெழச் செய்யும் பேராற்றல் வாய்ந்தன. இவ்வாறு உளங் கொதித்திருந்த பிள்ளையவர்களுக்கு அமைதியுண்டா? இவர்கள் காலம்வரை ஒருவரும் எட்டிப் பாராத இப்பணிக்களரியில் உழைத்துவர முற்பட்டனர்.

ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் சைவ சமய நூல்கள், குறள், பாரதம் வெளியிடுவதோடு அமைந்து விட்டார்கள். வித்வான் தாண்டவராய முதலியார் திவாகர முதலிய நூல்களையும், பள்ளி மாணவர்களுக்கு வேண்டும் வசன நூல்களையும் அச்சியற்றுவதில் ஒடுங்கிவிட்டார்கள். மழவை மகாலிங்க ஐயர் தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தை நச்சினார்க்கினியர் உரையோடு பதிப்பித்து, வேறு சில நூல்களையும் வெளியிட்டு அத்துடன் நின்றுவிட்டார்கள். களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் நாலடி, நைடதம் முதலிய நூல்களை வெளியிட்டு அவ்வளவில் திருப்தியுற்றார்கள். திருத்தணிகை விசாகப்பெருமாளையர் முதலியோர் குறளுக்குத் தெளிபொருள், பிரபுலிங்க லீலை, சூடாமணி, நிகண்டு முதலியவற்றைப் பிரசுரித்து அவ்வளவில் தங்கள் முயற்சியைச் சுருக்கிக் கொண்டார்கள். திருவேங்கட முதலியார், இராசகோபாலப் பிள்ளை முதலானவர்கள் இராமாயணம் வெளியிடுவதிலும், நாலடி முதலியன பதிப்பித்தலிலும் ஈடுபட்டு நின்றனர். ஸ்ரீ. உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் அப்பொழுதுதான் சீவக சிந்தாமணிப்

பதிப்பு முயற்சியில் போராடிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆகவே, நமது பிள்ளையவர்கள் தன்னந் தனியராய்ப் பண்டைத் தமிழ்ச் செல்வப் புதையலைத் தமிழ் மக்களுக்கு அகழ்ந்தெடுத்து உதவும் பெருமுயற்சியை மேற் கொண்டனர்.

இம்முயற்சியில் நேர்ந்த இடையூறுகள் மிகப் பல. முதலாவதாக, ஏட்டுப் பிரதிகள் கிடைப்பது அரிதாயிருந்தது. பரம்பரை வித்வான்களது இல்லங்கள் தோறும் பிரதிகள் தேடுவது அவசியமாயிற்று. பிள்ளையவர்களின் உற்ற நண்பர்கள் அங்கங்கே யிருந்து உதவி புரிந்தனர். இந்நண்பர்களுக்கு ஏட்டுப் பிரதிகளை நேரிற் பரிசோதிப்பது பெரும்பாலும் இயலாத காரியமாயிருந்தது. இதனால் ஏடுபெறும் முயற்சி முற்றும் நன்கு நிறைவேற வழியின்றிப் போயிற்று. ஏடுகளுக்கு உரியவர்களும் அவற்றைக் கொடுத்துத் தமிழுலகிற்கு நன்மை புரிவதில் விருப்பமில்லாதிருந்தார்கள். ஆனால் பிள்ளையவர்கள் மனந் தளரவில்லை. மேலும் மேலும் ஊக்கங்கொண்டு தேடியவண்ணமா யிருந்தார்கள்.

இரண்டாவதாக, ஏட்டுப் பிரதிகளைப் பரிசோதித்துப் பலபடியாக ஆராய்ந்து வழுவறப் பிரதி செய்வது. அக்காலம் ஏடு பார்த்து வாசித்தல் வழக்காறற்றுப் புதியதொரு கலையாகத் தோன்றிவிட்ட காலம்! தற்போது அச்சிற் கிடைக்கும் பல இலக்கியங்கள் பெயர் போலும் அறியப்படாமலிருந்த காலம்! எட்டுத் தொகையில் அடங்கியுள்ள நூல்கள் இன்ன என்று அறியாக் காலம்! சிலப்பதிகாரமா அல்லது சிறப்பதிகாரமா என மயங்கிக் கொண்டிருந்த காலம்! ஆகவே, தக்க பாண்டித்தியம் இருந்தாலன்றி நூல்களைப் பதிப்பிடுதல் இயலாததாம். அவ்வகைப் பாண்டித்தியமுள்ள உதவியாளர்கள் பிள்ளையவர்களுக்குக் கிடைப்பது அருமையாயிருந்தது. அவர்களே ஏடு பார்த்துப் பிரதி செய்து பொருள் ஆராய

வேண்டியதாயிற்று. தமக்கு விளங்காத இடங்களைக் குறித்துக் கடிதவாயிலாகப் பல வித்வான்களுக்கும் எழுதியவண்ணமா யிருந்தார்கள். ஆனால் இக்கடிதப் போக்குவரத்தினால் விளங்கிய இடம் பெரும்பாலும் இல்லையென்றே சொல்லலாம். பிள்ளையவர்களுடைய அல்லற்பாடுகளையுணர்ந்தார் தாமும் மிகச் சிலரேயாவர். "எனக்கு ஸ்ரீமத் சாமிநாதையரும் அவருக்கு நானுமே சாட்சி" என்று ஓரிடத்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

மூன்றாவதாக, நூல்களைப் பதிப்பிடுதலின் செலவு. சிற்சில பெரியார்கள் இவ்விஷயத்தில் உதவினார்கள்; எனினும் பெரும்பாலும் தமது கைப்பொருளையே செலவிடும்படி நேர்ந்தது. தற்காலத்திற் போன்று தமிழ் மக்கள் நூல்கள் வாங்குதல் முற்காலத்தில் இல்லை. மிகச் சொற்ப பிரதிகள் வெளியிடப்படினும், அவை தாமும் பதிப்பாசிரியரிடமே தங்கிச் செல்லரிப்புண்டு அழிதல் வழக்கமாயிருந்தது. அன்றியும் தமிழ் நூல்களிற் பற்றுள்ள புஸ்தகப் பிரசுராலயங்களும் அக்காலத்தில் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும்.

நான்காவதாக, எத்துணையோ சிரமமெடுத்து நூல்களை வெளியிட்ட போதினும், அதற்குக் கைம்மாறாகக் கிடைத்தது வசவுரைதான். ஆங்கிலங் கற்ற தமிழ் விற்பன்னர்கள் உதாசீனமாயிருந்தார்கள். தமிழ் கற்ற பண்டிதர்களிற் சிலர் பொறாமை மிக்குப் பகை காட்டினார்கள். ஒருசில அறிஞர் தமிழ் நூல்களை வெளியிடுவதற்கு தங்களுக்குத் தான் தனியுரிமை யுண்டென்று கருதினார்கள். அவ்வாறாவது நூல்களைப் பதிப்பிட முன் வந்தார்களா? அதுவும் இல்லை. முன் வந்தார்களாயின், தமிழ் நூல்கள் அழியாது பாதுகாக்கப் பட்டிருக்குமே! இவர்கள் செய்ததெல்லாம் குறைகூறிக் கொண்டிருந்ததொன்றேயாம்.

பிழைகளை எழுதி அனுப்பினால், எழுதினோர் பெயர்களோடு அவை வெளியிடப்படுமென்றும், 50 பிழைகள் காட்டுவோர்க்கு ஒரு புத்தகம் இனாமாக அளிக்கப்படுமென்றும், பிள்ளையவர்கள் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டிருந்தார்கள். யாரும் எழுதியனுப்பியதாகத் தெரியவில்லை. பிறரைக் குறைகூறிக் கொண்டிருப்பதே, பாண்டித்தியத்தின் முக்கிய லட்சணமென்ற கொள்கையுடையாரால் தமிழில் இலக்கியச் செல்வம் எந்நாளேனும் பெருகுவதாகுமா? அக்காலத்திற் பலராலும் விரும்பிக் கற்கப்பட்டு வந்த **திராவிடப் பிரகாசிகை** என்னும் நூலில் பிள்ளையவர்களைக் குறித்து எழுதியிருப்பன தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் சிலரது மனப்போக்கை நன்கு தெரிவிக்கின்றன.

ஆனால், பிள்ளையவர்கள் இக்கண்டனவுரை, வசவுரை முதலிய இடையூறுகளை யெல்லாம் பொருட்படுத்தியவர்களே யல்லர். தமது அறிவொழுக்கங்களுக் கேற்ப, சிறந்த நற்குணமும் உடையவர்கள்; அடக்கம் நிரம்பியவர்கள்; எல்லாம் அறிந்த பெரும் புலவர் எனத் தம்மைக் கூறிக் கொள்ளவில்லை. தமக்குத் தெரியாத பொருள்களைப் பிறரிடங் கேட்டுணர்வதில் சிறிதும் கூச்சமற்றவர்கள். அவ்வாறு கேட்பது தமக்குச் சிறுமையாமென்று கருதியவர்களுமல்லர். தமிழன்னைக்குப் புரியும் திருத்தொண்டிற் பிற வித்துவான்களும் உழைத்து வரவேண்டுமென்ற கொள்கையையே உடையவர்கள். ஒரு சிலர் தம்மைத் தவிரத் தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிடும் பணியில் இறங்கிய பிறருக் கெல்லாம் நரக தண்டனை விதித்துச் சபித்து வந்துள்ளார்கள்! பிள்ளையவர்கள் இவ் இனத்தை சார்ந்தவர்களல்லர். உண்மையான அன்போடு உண்மையான தமிழ்த்தொண்டு புரிதலே பிள்ளையவர்களது வாழ்க்கையின் பெருநோக்கமா யிருந்தது.

* * * *

இவ்வகையான உண்மைத் தொண்டு பயனற்றுப் போகுமா? பிள்ளையவர்கள் வெற்றி யெய்தியமை தமிழ் நாடு நன்கறிந்ததே. தொல்காப்பியம், கலித்தொகை, சூளாமணி யென்பன அவர்கள் தந்த தனிப்பெருஞ் செல்வங்களுட் சிறந்தன. தமிழன்னையின் அருங்கலமாகத் திகழும் இந்நூல்கள் உள்ளவரை இவர்கள் புகழும் நின்று நிலவுவதாகும்.

உரைநடை யெழுதுவதில் இவர்கள் எத்தனை ஆற்றல் படைத்தவர்களென்பது மேலே தந்துள்ள எடுத்துக் காட்டுக்களால் விளங்கும். அழகிய செய்யுட்கள் இயற்ற வல்ல கவித்துவ சக்தி இவர்களிடத்தில் சிறந்து விளங்கிற்று. மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையவர்கள்,

நீடிய சீர்பெறு தாமோ
    தரமன்ன நீள்புவியில்
வாடிய கூழ்கள் மழைமுகங்
    கண்டென மாண்புறநீ
பாடிய செய்யுளைப் பார்த்தின்ப
    வாரி படிந்தனன்யான்
கோடிப் புலவர்கள் கூடினும்
    நின்புகழ் கூறரிதே

என்று பாடியிருக்கிறார்கள். இது சிறிதும் முகஸ்துதி யன்று; உண்மையே யாகும்.

உரைநடையாளர், கவிஞர் என்ற இரண்டு நிலையிலும் பிள்ளையவர்கள் சிறந்த ஸ்தானத்தைப் பெறத் தக்கவர்கள். ஆனால் இவ்விரண்டு வகையிலும் அவரது ஆற்றல் மேன்மேலும் விளங்குவதைக் காணும் பேறு நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. உதய தாரகை என்ற பத்திரிகைக்கு இவர்கள் ஆசிரியரா யிருந்ததும், சைவ சமயம் பற்றிப் பல வசன நூல்கள் எழுதியதும் இங்கே

குறிப்பிடத்தக்கன. ஆனால் சிறந்த பதிப்பாசிரியர் என்ற நிலையில் தான் இன்று அவர்களைப்போற்றுகிறோம்.

தமிழன்னையே! உனது திருவுதரத்தில் பிள்ளையவர்களைப் போன்ற உத்தம மக்கள் பல்லாயிரவர் தோன்றுதல் வேண்டும்! அவர்களது விரிந்து, பரந்த நோக்கங்களும், அரிய நற்குணங்களும் நம்மனோர்க்கு வழிகாட்டியாய் என்றென்றும் திகழ்தல் வேண்டும்! அவர்கள் தாய் மொழியின்மீது கொண்டிருந்த தூய அன்பும், உண்மைத் திருத்தொண்டும் நம்மனோரையும் ஊக்குவித்து நம்மை உண்மைத் தமிழ் மக்களாகத் திருத்துதல் வேண்டும்! அவர்களை லட்சிய புருஷராகக் கொண்டு நமது தாய் மொழிக்கு உற்ற பணியை நாம் புரிந்துவரல் வேண்டும்!

15. ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை

i. வாழ்க்கை

சென்ற நூற்றுண்டின் இறுதியிலே பெரும் புகழ் பெற்று விளங்கிய தமிழ்ப் பெரியார்களுள் அறுவர் சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லுவதற்குரியர். அவர்களாவார்: ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, வி. கனகசபைப் பிள்ளை, மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை, பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், இராஜமய்யர் என்று பெயர் வழங்கிய சுப்பிர மணிய அய்யர், பெ. சுந்தரம் பிள்ளை. இவ் அறுவரும் ஆங்கிலம் கற்று மேனுட்டுக் கலைப்பண்பில் திளைத்துத் தம் தாய் மொழியாகிய தமிழ்மொழிக்கு ஒவ்வொரு வகை யிலே தொண்டு புரிந்தவர்கள். சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, தொல்காப்பியம் முதலிய பழந்தமிழ் இலக்கியங் களை ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வெளியிட்டவர். கனகசபைப் பிள்ளை, பழந்தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்து தமிழரது பண்டை நாகரிகத்தைப் புலப்படுத்தியவர். மாயூரம் வேத நாயகம் பிள்ளை, இசைத்தமிழில் மேம்பட்டிருந்ததோடு தமிழில் வசன நூலுக்கும் அடிகோலியவர். பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் தமிழாசிரியர்களை ஆதரித்து ஊக்க மளித்துவந்ததோடு, நம் பண்டைத் தமிழ் மரபு வழுவாத படி பிரபந்தம் இயற்றியவர். இராஜமய்யர், வேதாந்த விசாரணையில் வல்லவரா யிருந்ததோடு, தமிழ்நாட்டில் நவீனகத்தின் தந்தை யெனக் கூறுமாறு ஒரு நவீன கத்தை முதன் முதலில் நமக்கு அளித்தவர். சுந்தரம் பிள்ளை, தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி, தமிழிலக்கிய சரிதம், தமிழ் நாடகம், தத்துவநூற் புலமை இவற்றிலெல்லாம்

மேம்பட்டு, சிறந்த நூல்கள் இயற்றி, இத்துறைகள் வளர்ச்சி யடைவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்.

இவ் அறுவரும் கலாசாலைகளில் தமிழ் போதித்து வந்த தமிழாசிரியர்களல்லர். இருவர் நீதிபதிகளாயிருந்த வர்கள் ; ஒருவர் தபால் இலாகாப் பரிசோதகராயிருந்த வர் ; ஒருவர் கணித ஆசிரியராகப் பெரும் புகழ் படைத்த தவர் ; ஒருவர் தத்துவஞானத் துறையிலும் பத்திரிகைத் துறையிலும் சிறந்து விளங்கியவர். சுந்தரம் பிள்ளை தத்துவ சாஸ்திரப் பேராசிரியராகவும் சிலா சாசன பரிசோதகராகவும் புகழ்பெற்றவர். இவ் அறுவரில் முதல் தர மான புதுநூல் இயற்றித் தமிழ்த்தொண்டு புரிந்தவர் சுந்தரம் பிள்ளையே.

சுந்தரம் பிள்ளை 1855 ஏப்ரில், 4-ம் தேதியில் ஆலப் புழையில் பிறந்தவர். இவர் தந்தையாராகிய பெருமாள் பிள்ளை வியாபாரத் துறையில் தொழில் நடத்தி வந்தார். இவரது முன்னோர்கள் மதுரைப் பிரதேசத்திலிருந்து வெகுகாலத்திற்கு முன் ஆலப்புழையில் குடியேறியவர் கள். தாம் மலையாள தேசத்தில் பிறந்தவராதலை,

கொடு மலையாளக் குடியிருப் புடையேன்

எனத் தமது மனோன்மணீயத்திற் குறிப்பிடுகிறார். தமிழ் நாட்டிலே பிறந்திருந்தால், தமிழை மிக்க இளமைப் பருவந் தொட்டே அனுபவிக்க முடிந்திருக்கும். அவ்வரிய பேறு தமக்குக் கிடைக்கவில்லையேயெனப் பெரிதும் மனம் வருந்துகின்றார். பள்ளி மாணவராக இருந்தபோதே கூர்த்த அறிவுடையவரெனப் பெயர் பெற்றனர். முதலில் ஆலப்புழையிலேயே அங்கிருந்த ஜில்லாப் பள்ளிக் கூடத்தில் படித்துவந்தனர். பின்னர், திருவனந்தபுரம் வந்து அங்குள்ள உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்றனர். 1871-ல் மெட்றிகுலேஷன் பரீட்சையிலும், 1873-ல் எப்.ஏ.

பரீட்சையிலும் தேறினர். 1876-ல் பி. ஏ. பரீட்சையில் தேறிப் பட்டம் பெற்றனர். உடனே திருவனந்தையில் தமது கலாசாலையில் ஆசிரியராய் அமர்ந்தார். இவரது கல்வி யறிவின் பெருமையையும், பிற திறமைகளையும் உணர்ந்த திருவிதாங்கூர் அரசாங்கத்தினர் இவரைத் தமது இராச்சியத்தில் உத்தியோகஸ்தராக்கக் கருதிப் 'பிறவகை சிரஸ்தா'ராக நியமனஞ் செய்தனர். ஆனால், கல்வித்துறை வாழ்க்கையையே இவரது மனம் மிக நாடி நின்றது. 1880-ல் இவரும் திருவிதாங்கூரில் திவான் பேஷ்காராக விளங்கிவந்த தாணு பிள்ளையும் தத்துவ சாஸ்திரத் துறையில் எம்.-ஏ. பட்டம் பெற்றனர். மீண் டும் தமது கலாசாலையில் இவர் ஆசிரியராக அமர்ந்தார்.

கலாசாலையில் தமது போதனுமுறைச் சிறப்பினாலே சுந்தரம் பிள்ளை மிகவும் பாராட்டப் பெற்றார். முதலில் சரித்திர பாடம் போதித்தனர். இக்காலத்தில் தமது நாடாகிய திருவிதாங்கூர்ச் சரித்திரத்தை ஆராயவேண்டு மென்ற எண்ணம் உதித்தது. இதன் பலனாக, திருவி தாங்கூர் அரசர்கள் சிலரைக் குறித்துள்ள சிலா - சாச னங்களை நன்கு பரிசோதித்துச் சரித்திர வியாசங்கள் பற் பல எழுதி வெளியிட்டனர். திருவிதாங்கூரில் சிலா - சாசன - நிலையமொன்றும் இவரது நன்முயற்சியால் நிறுவப்பட்டது. அதற்குக் கௌரவத் தலைவராகச் சுந்தரம் பிள்ளையே அமர்ந்து பல அரிய ஆராய்ச்சிகளைத் திறம்பட நடத்திவந்தார். சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் சரித்திர பாட நியமன சங்கத்தில் உறுப்பினரா யிருந்தும் பெருந்தொண்டு ஆற்றிவந்தனர்.

சரித்திரம் பற்றி எத்தனை ஆர்வம் கொண்டிருந் தனரோ, அத்தனை பேரார்வம் தத்துவ சாஸ்திர விசாரணை யிலும் இவருக்கு இருந்தது. தமது கலாசாலையில் தத் துவ சாஸ்திர ஆசிரியராக இருந்த டாக்டர் ஹார்வி

அப்பதவியினின்றும் நீங்கிய பிற்பாடு, அவருடைய மாணவராகிய சுந்தரம் பிள்ளையே அப்பதவியில் அமர்ந்து மிக்க திறமையுடன் போதித்து வந்தார். இயற்கையாகவே பலவேறு சமயநூல்களிலும் வேதாந்த விசாரணையிலும் பற்று மிகுந்திருந்தார். மேலைநாட்டுத் தத்துவ விசாரணை முறையில் நன்கு பயின்றவராதலினாலே, இவர் சிறந்த தத்துவ சாஸ்திர ஆசிரியர்களுள் ஒருவர் என வெகு விரைவில் பெரும் பெயர் பெற்றார். வேதாந்த விசாரணையில் இவருக்குக் குருவாக விளங்கியவர் கோடக நல்லூர் ஸ்ரீ சுந்தர சுவாமிகள். இம் மகானை அடிக்கடி சந்தித்துத் தத்துவ விசாரணைகளைச் சுந்தரம் பிள்ளை நிகழ்த்தி வந்தார். மனோன்மணீயத்தில் சீவக வழுதியின் குல குருவாகச் சொல்லப்படுகிறவர் கோடக நல்லூர்ச் சுவாமிகளை மனத்துக்கொண்டே அமைக்கப் பெற்றவர் என்பது எளிதிற் புலப்படும். இக்குல குருவைக் குறித்து,

முனிவரர் என்றிடிற் கனிவுறும் கல்லும்

என்றும்,

சுந்தர முனிவன் சிந்துர அடியும்
வாரிசம் போல மலர்ந்த வதனமும்
கருணை அலையெறிந் தொழுகும் கண்ணும்
பரிவுடன் முகிழ்க்கும் முறுவலும் பால்போல்
நரைதரு தலையும் புரையறும் உரையும்
சாந்தமும் தயையுந் தங்கிய உடலும்
எண்ணுந் தோறும் குதித்து
நண்ணும் என்னுளம் மன்னிய தவத்தே

என்றும் வரும் அடிகளால் தாம் விரும்பிய வேதாந்த ஞானத்தை அறிவுறுத்தியருளிய சுவாமிகளை நன்றியுடன் பாராட்டிப் போற்றுகின்றார்.

இவ்வாருக, தத்துவ விசாரணை செய்துவந்ததோடு, ஐரோப்பிய அறிஞர்களது கருத்தைத் தழுவித் தத்துவ நூல்கள் தமிழில் தோன்ற வேண்டுவதற்குப் பெருமுயற்சிகள் செய்து வந்தனர். திருவனந்தபுரத்தில் அரசாங்கத்தினர் பொதுஜனங்களின் நன்மையின் பொருட்டுச் சொற்பொழிவுகள் நடைபெற ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அந்தப் பிரசங்க வரிசையில் தத்துவ சாஸ்திர சம்பந்தமாகப் பல சொற்பொழிவுகளைச் சுந்தரம் பிள்ளை நிகழ்த்தினர். இவைகளே ‘நூற்றெகை விளக்கம்’ என்ற பெயரோடு 1888-ல் வெளியிடப்பட்டன. அறிவுத் துறைகளைத் தற்கால விஞ்ஞான முறைக்குத் தக்கபடி பாகுபாடு செய்து தருவதே நூற்றெகை விளக்கத்தின் முக்கியமான நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால், இது மொழி பெயர்ப்பு நூல் அன்று. தமது கருத்துக்களையும் உடன் கூட்டிப் புதுவதாக ஆராய்ந்து வகுத்த பாகுபாட்டினையே இந் நூல் விவரிக்கின்றது. ஒவ்வொரு துறையையும் பற்றித் தனித் தனியாக நூல்கள் எழுதுவதற்குச் சுந்தரம்பிள்ளை கருதியிருந்தார் என்பது இவருடைய முன்னுரையால் விளங்குகிறது. வேதாந்த நூல்களில் மிக விரிந்த ஆராய்ச்சியுள்ளவர் இவர் என்பது இந் நூற்றெகை விளக்கத்தில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள பல நூல்களால் அறியலாம். வடமொழி நூல்களும், ஆங்கில நூல்களும், இவரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இக்காலத்திலே நமது நாட்டுத் தத்துவ சாஸ்திரங்களை உணராதபடி ஐரோப்பிய தத்துவ சாஸ்திரங்களை மட்டும் உணர்ந்தவர்கட்கும், இதற்கு நேர்மாருக, ஐரோப்பிய தத்துவ சாஸ்திரங்களில் நல்ல பயிற்சியில்லாமல் நமது நாட்டுச் சாஸ்திரங்களை மட்டும் பரிசீலனை பண்ணுபவர்களுக்கும், தக்க நெறி இதுதான் என்று காட்டுவதுபோல் அமைந்துள்ளது இந் நூற்றெகை விளக்கம்.

இவர் வடமொழிச் சொற்களைத் தகுதியாக வேண்டுமிடங்களில் எடுத்தாண்டுள்ளார். இதற்கு,

> சரவுயிர்களைப் பிரதமரூபி, சக்கரரூபி, சிப்பி வாழுயிர், கீடாதி, வீணுதண்டி என ஐந்து பெரும் பிரிவாக நிறுத்தி, அவற்றுள் வீணுதண்டிகளை அண்டசம், சாராயுசம் என இரு பெருந் தோற்றங்களாக வகுத்து, சாராயுசங்களைப் பின்னும் நஞ்சுக்கொடி யுளது இலது என இருபிரிவாக்கி, முன்னதை மாம்சபுக்காதியாகப் பத்துப் பன்னிரண்டு குடும்பமாகக் கூறிட்டு, மாமிசபுக்குகளைப் பின்னும் மார்ச்சாலாதி சுவானுதி என்று இப்படி ஐந்து ஆறு யோனி பேதங்களாகப் பகுத்து...எனும் ஜாதியைப் பின்னும் பல உட்பிரிவாகப் பங்கிட்டுக் காட்டுதல்.

என்பது ஒரு தக்க உதாரணமாகும்.

அறிவு வளர்ச்சிக்கு வடமொழி முதலிய பல மொழிகளினின்றும் சொற்களைக் கடன் கொள்ளுதல் இவர்க்கு முற்றும் உடம்பாடே என்பது இந்நூற்றொகை விளக்கத்தால் நன்கு விளங்கும்.

தத்துவ சாஸ்திரம் சம்பந்தமாகப் புது நூல்கள் இயற்ற வேண்டும் என்ற கருத்து இவருக்கு இருந்தது போலவே, தமிழிலக்கியத்திலும், இலக்கிய சரிதத்திலும் இலக்கிய ஆராய்ச்சியிலும், புது நூல்கள் இயற்றவேண்டும் என்ற பேரவாவும் இவருள்ளத்தில் எழுந்தது. தமது தாய்மொழி யாகிய தமிழ்மீது பேரார்வம் கொண்டிருந்தார் இவர். இளமையிலேயே திருவிளையாடல் முதலிய நூல்களைப் பக்தி சிரத்தையுடன் கற்று வந்தார் என்று சொல்லுவார்கள். இதற்குரிய சான்றுகளும் இவரியற்றிய

நூல்களில் அங்கங்கே காணலாம். புது நூல்கள், புதுத் துறைகளில் மிகப் பல நூல்கள், வெளிவர வேண்டும் என்ற பேரவா இவரது மனத்திலே வெகுகாலமாகக் குடி கொண்டிருந்தது. இது,

நிற்புகழ்ந் தேத்துநின் நெடுந்தகை மைந்தர்
பற்பலர் நின்பெரும் பழம்பணி புதுக்கியும்
பொற்புடை நாற்கவிப் புதுப்பணி குயிற்றியும்
நிற்பவர் நிற்க நீபெறும் புதல்வரில்
அடியேன் கடையேன் அறியாச் சிறியேன்
கொடுமலி யாளக் குடியிருப் புடையேன்
ஆயினும் நீயே தாயெனும் தன்மையின்
மேயபே ராசையென் மீக்கொள ஓர்வழி
உழைத்தலே தகுதியென் றிழைத்தஇந் நாடகம்
வெள்ளிய தெனினும் விளங்குநின் கணைக்காற்கு
ஒள்ளிய சிறுவிர லணியாக்
கொண்மதி அன்பே குறியெனக் குறித்தே

என்று வரும் தமிழ்த் தெய்வ வணக்கத்தின் பகுதியால் அறியக் கிடக்கின்றது. தமிழ்மக்களுக் குரிய கடமைகளுள் இரண்டை முக்கியமாக இவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

அவர் கூறுவது வருமாறு :

முதலாவது முன்னோரால் பொருட்சுவையும் சொற்சுவையும் பொலிய இயற்றப்பட்டிருக்கிற அருமையான நூல்களுள் இறந்தவையொழிய இனியும் இறவாது மறைந்து கிடப்பனவற்றை வெளிக் கொணர்ந்து நிலைபெறச் செய்வதேயாம்.....பூர்வார்ஜித தனம் எவ்வளவு பெரிதாக இருப்பினும், அதனைப் பாதுகாப்பதோடு ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கியன்ற அளவு உழைத்துச் சொற்பமாயினும் புது வரும்படி

யைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டு மென்பது உலக நோக்கமாக இருப்பதால், முற்கூறிய முயற்சியோடு இரண்டாவதொரு கடன்பாடும் தமிழர் யாவர்க்கும் விட்டு விலகத் தகாததாகவே ஏற்படும். பூர்வார்ஜிதச் சிறப்பெல்லாம் பூர்வீகர்கள் சிறப்பு; அந்த அந்தத் தலைமுறையாளர்களுக்கு அவரவர்கள் தாமே ஈட்டிய பொருளளவும் சிறப்பேயொழிய வேறில்லை. அத் தலைமுறையாரைப் பின் சந்ததியார் பேணுவதற்கும் அதுவே யொழிய வேறு குறியு மில்லை. ஆனதினால் எக்காலத்திலும் எவ்விஷயத்திலும் பூர்வீகர்களால் தங்களுக்குச் சித்தித்திருப்பவற்றை ஒவ்வொரு தலைமுறையாரும் பாதுகாப்பதுமன்றித் தங்களாற் கூடிய அளவும் அபிவிருத்தி பண்ணவும் கடமை பூண்டவர்களாகின்றார்கள். 'பூர்வார்ஜிதம் மிகவும் பெரிதாயிருக்கின்றதே! நம் முயற்சியால் எத்தனைதான் சம்பாதிப்பினும் நமது பூர்வார்ஜிதத்தின்முன் அது பொருளாகத் தோற்றுமா?' என மனந்தளர்ந்து கை சோர்வார்க்கு அவர் பூர்வார்ஜிதப் பெருமையே இக் கேடு விளைப்பதாகவன்றோ முடியும்! அந்தோ! கேட்டிற்கோ நம் முன்னோர் நமக்காக வருந்தியுழைத்துப் பொருளீட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்! பிதிரர்களாய் நிற்கும் அம்முன்னோர் இவ்விபரீத விளைவைக் கண்டால் நம்மை எங்ஙனம் வாழ்த்துவர்? இக் கூறிய உண்மை செல்வப்பொருளுக்கன்றிக் கல்விப் பொருளுக்கும், ஒரு குடும்பத்துள் வந்த ஒருவனுக்கன்றி ஒரு தேசத்திற் பிறந்த ஒவ்வொரு தலைமுறையார்க்கும், ஒன்று போலவே பொருத்தமுடையதாதலால்,

குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்

என்னும் திருக்குறளை நம்பி நம் முன்னோர் யாதேனும் ஒரு வழியில் அபரிமிதமான சிறப் படைந்தாராயின், நாமும் அவர் போலவே இயன்ற அளவும் முயன்று பெருமை பெறக் கருதுவதன்றோ அம் முன்னோர்க்குரிய மக்கள் நாமென முன்னிற்றற் கேற்ற முறைமை.

தீங்கரும் பீன்ற திரள்கால் உளையலரி
தேங்கமழ் நாற்றம் இழந்தா அங்கு—ஓங்கும்
உயர்குடி யுட்பிறப்பின் என்னும் பெயர்பொறிக்கும்
பேராண்மை யில்லாக் கடை.

ஆதலால், அருமையாகிய பூருவ நூல்களைப் பாதுகாத்துப் பயின்று வருதலாகிய முதற் கடமையோடு அவ்வழியே முயன்று அந்த அந் தக் காலநிலைக் கேற்றவாறு புது நூல்களை இயற்ற முயலுதல் தமிழ்நாடென்னும் உயர்குடி யிற் பிறக்கும் ஒவ்வொரு தலைமுறையாருக்கும் உரித்தான இரண்டாம் கடமையாய் ஏற்படு கின்றது.

இரண்டாவது கடமையை மேற்கொண்டு தமிழில் நாடக நூல் இல்லை என்ற காரணம்பற்றி நாடகத் துறையில் ஒரு நூல் இயற்ற வேண்டு மென்று இவர் கருதினர். இதன் பயனாக, மனோன்மணீயம் என்ற நாடக நூல் 1891-ல் இவரால் இயற்றப்பட்டது. இந்நூலைப்பற்றிய விமர்சனம் ஒன்று கமலாம்பாளின் ஆசிரியராகிய இராஜம் அய்யரால் கிறிஸ்தவ கலாசாலைப் பத்திரிகையில் (Vol. X. 148) எழுதி வெளியிடப்பெற்றது. இன்றுவரையும் இந் நாடக நூலைக் காட்டிலும் சிறந்த இலக்கிய நாடகம் தமிழ் மொழியில் தோன்றியது இல்லை. இந்நூலினால் ஆசிரியர்

மனப்பான்மையும் நமக்குச் சிறிது விளங்குகிறது. பண்டித வர்க்கத்தினரையும் ஒருபால் தழுவி, முற்போக்காளரையும் ஒரு பால் தழுவி, இந்த அரிய நாடகம் இயற்றப் பெற்றதெனச் சொல்லலாம். பழைய முறைகளை முற்றும் கைவிட்டுவிடாது புதிய முறைகளில் நூல் இயற்ற வேண்டும் என்ற மனப்பான்மையானது இப்போதுள்ளவர்க்கும் ஒத்ததாகவே உள்ளது.

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியிற்
பெயர்த்தல் வேண்டும்
இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள் தமிழ்மொழியில்
இயற்றல் வேண்டும்

என்றனர் பாரதியார்.

இப் புதுமுறை நூல்களும் ஐரோப்பிய நாட்டு அறிஞர்களது சிறந்த இலக்கியச் செல்வங்களை ஒட்டியிருக்க வேண்டும் என்பதும் சுந்தரம் பிள்ளையின் மற்றொரு மனப்பான்மை. இவ்விருவகை மனப்பான்மையும் மனோன்மணீய நாடகத்திலே நன்றாகப் பிரதிபலிக்கிறது. இக்காரணத்தாலேயே தமிழ் நாட்டிலுள்ள அனைவராலும் இந்நூல் போற்றி வரவேற்கப்பட்டது. இது நடிப்பதற்கு என்று கருதப்படவில்லை; கற்று அனுபவிப்பதற்கு என்றே இயற்றப்பட்டதாகும். இந்நூலின் அருமைபெருமைகளை யெல்லாம் விரித்தற்கு இடம் இதுவன்று.

இந்நூல் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் வேறொரு நூலும் தமிழ்நாட்டுப் பெரியார்களுள் ஒருவராகிய பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் அவர்களால் இயற்றப் பெற்று வெளிவந்தது. இந்நூல்தான் கச்சிக் கலம்பகம். இந்நூலைக் குறித்துப் பாராட்டு - உரைகளும், கண்டன - உரைகளும் பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. பொதுவாகப் பண்டிதர் குழாங்கள் இந்நூலைப் பாராட்டி வந்தனர். தமிழும் ஆங்

கிலமும் கற்ற அறிஞர்கள் இதனைக் கண்டித்து வந்தனர். இந்நூல் குறித்துக் கிறிஸ்தவ கலாசாலைப் பத்திரிகையில் வெளிவந்த விமர்சன-உரைகளால் இங்குக் கூறியதன் உண்மை புலப்படும். நம் தமிழ் நாட்டில் முற்போக்காளர் களில் முன்னணியில் நின்றவர்கள் பழங்காலத்து இலக் கிய முறைகள் நாம் கையாளுதற்குத் தக்கனவல்ல என்ற கொள்கையை உடையவர்களா யிருந்தார்கள். இதனைப் புலப்படுத்துவதற்கே மேற்கூறிய கச்சிக் கலம்பக விமர் சன - உரைகளை எடுத்துக்கூற நேர்ந்தது.

இலக்கியத் துறையில் சுந்தரம்பிள்ளை பலவகையி லும் சிறப்புடையதாகச் செய்த புதுப் பணியைக் குறித்து மேலே சொன்னேன். இவர் செய்த இலக்கிய ஆராய்ச்சி யைக் குறித்தும் சில சொல்ல வேண்டுவது அவசியம். தமிழ் நூல்களிலே மிகப் பழமையாகிய பத்துப்பாட்டு முத லிய நூல்களின் நயங்களைத் தமிழ் நாட்டினரன்றிப் பிற நாட்டினரும் கற்றுணர வேண்டும் என்னும் கருத்தால், ஆங்கிலத்தில் அந்நூல்களை மொழிபெயர்த்து இவர் வெளியிட்டார். முருகாற்றுப் படையும், நெடுநல்வாடை யும், மதுரைக் காஞ்சியும் இவ்வாறு மொழி பெயர்க்கப்பட் டனவாம். இவைகள் சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலைப் பத்திரிகையில் முதன்முதலாக அச்சில் தோன்றின. பின் னர், தமிழ்ப் புராதன கலைஞன் (Tamilian Antiquary) என்ற தொகுதியில் இவை வெளிவந்தன. இவற்றால் இவரது ஆழ்ந்த தமிழறிவும் கவிச் சுவையை இனிது உணரும் பேராற்றலும், அச்சுவையைப் பிறர் மனங் கொள ஆங்கிலத்தில் அழகுற விளக்கும் எழுத்து வன் மையும் நன்ருகப் புலப்படுகின்றன. இம் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை வாசிக்குந்தோறும் மூல நூலைக் கற்றுச் சுவையை நுகர வேண்டும் என்ற அவா யாவர்க்கும் தோன்றுதல் இயல்பு.

தமிழிலக்கியச் சுவையை ஆராய்ந்து அனுபவித்தது போலவே, இலக்கியச் சரித்திர ஆராச்சியிலும் சுந்தரம் பிள்ளையின் மனம் ஈடுபட்டது. இலக்கிய சரிதம் அக்காலத்தில் புராண சரிதமயமாகவே இருந்தது. நூறுவருஷம், ஆயிரம் வருஷம் முதலிய கால - அளவு இலக்கியத்தைக் குறித்து எழுதி வந்தவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டாகவே தோன்றியதில்லை. யுகக்கணக்கிலே ஈடுபட்ட நம்மவர்க்கு இவ்வளவு வருஷங்கள் அற்பமாகவே தோன்றின. ஆகவே சரித்திர - உணர்ச்சி மிகவும் குன்றிய நிலையில் இருந்து வந்தது. வழியும் துறையும் இல்லாமல் இலக்கிய சரிதங்கள் எழுதப்பட்டு வந்தன. இதனைக் கண்டு வருந்திய சுந்தரம் பிள்ளை இத்துறையிலும் நூல் எழுதுவதற்கு முன் வந்தனர். இந்த முயற்சியின் விளைவாகவே 'திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் காலம்' என்ற அரிய சிறந்த சரித - ஆராய்ச்சி யுரை தோன்றியது. இவ் ஆராய்ச்சி யுரையிலே கண்ட முடிபுகள் பிற்காலத்துக் கண்டு கொள்ளப்பட்ட சிலா சாசனங்களால் உறுதியடைந்தன. இன்றுகாறும் இலக்கிய சரித ஆராய்ச்சிக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகவும் இந்நூல் விளங்குகிறது. மேற்குறித்த இலக்கிய முயற்சிகள் எல்லாம் தமது பதவிக்குரிய தொழிலில் அவகாசம் உள்ள காலங்களில் எழுதப்பட்டனவாகும். கலாசாலையில் கல்வித் துறையில் இவ்ரது தொண்டின் திறத்தை இவரிடத்துக் கற்ற மாணாக்கர்கள் வாயாரப் புகழ்ந்து கூறியதை நான் நேரில் கேட்டிருக்கின்றேன். தத்துவ சாஸ்திர சம்பந்தமாக இவர் எழுதிய ஆராய்ச்சி யுரைகளும் பலவாகும். 'அவைகளெல்லாம் உயிர்த் தத்துவம் நிரம்பியனவாக உள்ளன; வாசிப்போருக்குப் பலவகையாக அறிவூட்டத்தக்கன; அவர்களுக்கு மேன்மேலும் ஊக்கத்தைத் தரத்தக்கன' என்று ஒரு மதிப்புரையாளர் கூறுகிருர்.

இவருடைய நல்லுதவியைச் சென்னை ஸர்வ கலா சாலை பல ஆண்டுகளாகப் பெற்றுவந்தது. தத்துவ சாஸ்திர பாட நியமன சங்கத்தில் சில ஆண்டுகள் உறுப்பினராய் இருந்தார். கல்வித்துறையில் இவர் செய்து வந்த தொண்டுகளைப் பாராட்டி 1891-ம் வருஷத்தில் ஸர்வ கலாசாலையார் தங்கள் ஸர்வகலாசாலையின் துணையங்கத்தினராகச் (F. M. U.) செய்து கௌரவித்தனர். சென்னை அரசாங்கத்தினரும் இவருக்கு ராவ்பகதூர் என்ற பட்டத்தை அளித்தனர்.

இங்ஙனமாகப் பல துறைகளிலும் ஓய்வு ஒழிவின்றி உழைத்து வந்ததன் இடையே திடீரென்று பிளவை கண்டு 1897-ம் வருஷம் ஏப்ரில் மாதம் 25-ம் தேதி தமது 42-வது வயதில் சுந்தரம் பிள்ளை உலகினின்று மறைந்தார். இவரது அகால மரணத்தைக் குறித்துத் தமிழ் நாடு பெரிதும் வருந்தியது. இவர் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருக்கும்படியான பாக்கியத்தைத் தமிழ் நாடு பெற்றிருக்குமானால் இன்னும் எத்தனையோ துறையில் நிலைத்த பயன் தரத்தக்க செயல்களை இப்பெரியார் செய்திருப்பார் என்பது திண்ணம். இவருக்கு விதித்த சுருங்கிய ஆயுட்காலத்தில் தானும் இவர் செய்துள்ள தமிழ்ப் பணிகள் மிகவும் போற்றத் தக்கன. தமிழ் - மக்களது உள்ளத்தில் இவரது ஞாபகம் என்றும் புலராது பசுமை பூத்து விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சுந்தரம் பிள்ளை நடுத்தரமான உயரமுள்ளவர். சற்றே ஸ்தூலித்த சரீரம். மாநிறம். அபூர்வ சோபையோடு வசீகரமாய் அமைந்த முகம். அறிவொளியும் அன்பும் மிளிர்ந்து அமர்ந்து நோக்குங் கண்கள். புன்னகை தவழும் இதழ்கள். இனிமையும் அழகும் நகைச்சுவையும் ததும்பும் பேச்சு வன்மை. இவர் செல்லுமிடங்களில், கல்வியாளர்கள் திரளாக வந்து இவரது அரிய

சொற்களைக் கேட்பதற்குக் கூடிவிடுவார்களென்று கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். எப்பொழுதும் இலக்கியம், சரித்திரம், தத்துவ சாஸ்திரம் முதலியவற்றின் ஆராய்ச்சியிலே இவர் தோய்ந்திருந்தார். தமிழ் மக்கட்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கியவர். இவர் இயற்றியுள்ள தொண்டின் நெறியைக் கடைப்பிடித்துத் தமிழறிஞர்கள் உழைத்து வந்தால், தமிழன்னை பெருஞ் சிறப்பு எய்துவள் என்பது உறுதி.

ii. தமிழ்த் தொண்டு

மனோன்மணீயம் என்னும் தமிழ் நாடகநூலை அறியாதவர்கள் இல்லை. இதில்வரும் தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம் தமிழர்கள் அனைவரும் போற்றுவது. இதுதான் நமது மொழியை ஒரு தெய்வமாக்கி ஒரு புதுச்சமயத்தை முதன் முதலில் வகுத்துத் தந்தது. புதிதாய்த் தோன்றிய வழிபாட்டிலே தமிழ் மக்கள் ஒருமுகமாய் உழைத்து ஈடுபடுவாராயின் தங்களிடையிலுள்ள சாதிச் சச்சரவுகளின் கொடுமை யெல்லாம் ஒழிந்து ஒற்றுமையோடு இன்புற்று வாழ்வர் என்பது திண்ணம்.

மேலும் இந்நாடகந்தான் சில நூற்றாண்டுகளாக மறைந்திருந்த காதலின் லட்சியத்தை மீண்டும் நம் மனக் கண்முன் கொண்டுவந்து காட்டி நமது சமுதாய வாழ்விற்குப் புதிய நெறியொன்றை உதவியது. இந்த லட்சியத்தை இந்நூலில் காண்பதுபோல் தமிழ் இலக்கியத்தில் வேறெவ்விடத்தும் காண முடியாது.

துன்பே நிறையும் மன்பே ருலகாம்
எரியுங் கானல் விரியும் பாலையில்
திரியும் மனிதர் நெஞ்சம் சிறிது
தங்கி அங்குஅவர் அங்கம் குளிரத்
தாருவாய்த் தழைத்தும், ஓயாத் தொழிலில்
நேருந் தாகம் நீக்குவான் நிமல
ஊற்று யிருந்து அவர் உள்ளம் ஆற்றியும்,
ஆறலை கள்வர் அறுபகை மீறில்
உறுதுணை யாய்அவர் நெறிமுறை காத்தும்,
முயற்சியாம் வழியில் அயர்ச்சி நேரிடில்
ஊன்றுகோ லாய்அவ ருக்கம் உயர்த்தியும்,

இவ்விதம் யாரையும் செவ்விதிற் படுத்தி,
இகத்துள சுகத்திற்கு அளவுகோ லாகி,
பரத்துள சுகத்தை வரித்த சித்திரமாய்,
இல்லறம் என்பதன் நல்லுயிரே யாய்,
நின்ற காதலின் நிலைமை, நினையில்,
இரும்பும் காந்தமும் பொருந்தும் தன்மைபோல்,
இருவர் சிந்தையும் இயல்பா யுருகி
ஒன்றும் தன்மை அன்றி, ஒருவரால்
ஆக்கப் படுபொருள் ஆமோ? (I, vi, 35—104)

இக்காதற்குரிய பெண்களை மிருகப்பிராயமெனக் கருதி நடத்தி வந்தோம். இது தமிழ்மக்களுக்கே ஒரு வசை. இவ்வசையை நீக்கிப் பெண்களுக்கு இயல்பாயுரிய ஸ்தானத்தை அவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பது கீழ்வரும் பகுதி:

தியக்கமும் மயக்கமும் செறிவது அரிவையர்
உள்ளப் பரப்பில் ஒருபுறத் தன்றி,
பள்ளத் தாழ்ச்சிற் பரிவும், கொள்கை
விள்ளா முரணும், மெய்மையில் தெளிவும்
உள்ளார்; அவர்தம் உறுதிநீ உணராய்...
மாசிலா வையகத்து இவ்வுயிர் வாழ்க்கை
ஆம்பெருங் கடலுள் போம்மரக் கலனும்
ஆடவர் நெஞ்சம், அறத்துறை அகன்று
நீள்திசை சுழற்றும் நிலையிலாக் காற்றும்
நிண்ணயம் அற்ற எண்ணம் இயக்கச்
சென்றுழிச் சென்று, நன்றறிவு இன்றி
அலையா வண்ணம், அறத்துறைக் குடாவில்
நிலைபெற நிறுத்து நங்கூரமாய், பின்னும்
செய்வினை முயற்சியிற் பொய்வகைப் புன்னெறிக்கு
எற்றுண்டு அகன்று பற்றொன்று இன்றி

ஆசையாம் திசைதொறும் அலைந்து திரிந்து
கெடாவணங் கடாவிக் கெழுமிய அன்புசேர்
அறப்பிடி கடைப்பிடி யாகக் காட்டிச்
சிறப்புயர் சுகத்துறை சேர்த்து சுக்கானுய்
நின்றது மங்கையர் நிலைமை......அன்புமநற்
குணமு முளார் இல்துணைவ ராயின்
இல்லதென் உலகில்? இவற்றுடன் கல்விசேர்
நல்லறிவு உளதேல், பொன்மலர் நாற்றம்
பெற்றவா றன்றே? எற்றே மடமை!
கேட்டிட வேட்டவை யாவையும் ஈயும்
கற்பக தருவென அற்பமும் கருதாது
அடியுடன் முறித்து முடிபுற எரித்துக்
கரிபெற முயன்ற கம்மிய னேஎன,
தனக்கென வாழும் தனி மிருகத்தின்
மனக்கோள் நிமிர்த்து மற்றையர் இன்பமும்
துன்பமும் தனதா அன்பு பாராட்ட,
மெள்ள மெள்ளத் தன்உள்ளம் விரித்துப்
பொறையும் சாந்தியும் படிப்படி புகட்டிச்
சிறிது சிறிது தன் சித்தம் தெளித்துத்
தானெனும் நினைப்பும் தனக்கெனும் இச்சையும்
ஒய்வுறச் செய்து மற்றொன்றாய் நின்ற
எங்கும் நிறைந்த பேரின்ப வெள்ளம்
முங்கி அதனுள் மூழ்கிட யாரையும்
பக்குவம் செய்யும் நற்பள்ளிச் சாலை, இவ்
இல்லறம் என்பதோர் நல்லுணர் வின்றி...
கெடுத்திடும் மாந்தரின் கெடுமதி என்னே!

(II, ii, 125 முதல்)

லட்சிய வாழ்வுக்கு அடிப்படையாய் விளங்குவன தேசபக்தியும் சுதந்திர தாகமும். இவற்றையும் முதன்

முதலாகத் தமிழ் நாட்டில் விதைத்தது இந்நாடகமே யாகும்.

கேட்பீர் ஒருசொல் ! கிளர்போர்க் கோலம்
நோக்கியாம் மகிழ்ந்தோம். நுமது பாக்கியமே
பாக்கியம். ஆ ! ஆ ! யார்க்குஇது வாய்க்கும் ?
யாக்கையின் அரும்பயன் வாய்த்ததிங் குமக்கே.
தாயினும் சிறந்த தயைபூண் டிருந்தநும்
தேயமாந் தேவிக்குத் தீவினை யிழைக்கத்
துணிந்த இவ்வஞ்சரை எணுந்தொறும் எணுந்தொறும்...
களங்கமில் நும்முகம் காட்டும் இச் சினத்தீ
கண்டு அப் பாண்டியே கொண்டனள் உவகை
ஒரு துளி யேனும் நீர் உண்டுளீ ராயின்
கருதுவீர் தாம்பிர பன்னியின் கட்டுரை :
'மக்காள் ! அருந்தி வளர்மின் ! நுமக்கு
மிக்கோ ரில்லா வீரமாய்ப் பரந்து
முதுசுதந் திரத்தின் முத்திரை யாகி
இதுபரிண மித்து உம் இதயத்து உறைக !
அன்னியன் கைப்படா இந்நீர் கற்பிற்கு
இழிவுறின் மார்பினின்று இதுவே சோரியாய்ப்
பொழிக நீர் பொன்றிடும் அளவும் !' என்றன்றே
வாழ்த்தி நுந்தமை வளர்த்தனள். அவளுரை
தாழ்த்தாது இவண்நீர் போர்த்த போர்க்கோலம்
பார்த்தால் ஆர்த்து அவள் வாழ்த்தாது என்செய்வள் ?
பழையோர் பெருமையும் கிழமையும் கீர்த்தியும்
மன்னிய அன்பின் நும் அன்னையர் பாடி
நித்திரை வரும்வகை யொத்தறுத்து உமது
தொட்டில் தாலாட்ட, அவ் இட்டமாம் முன்னோர்
தீரமும் செய்கையும் வீரமும் பரிவும்
எண்ணி யிருகணும் கண்ணீர் நிறையக்
கண் துயி லாதுநீர் கனிவுடன் கேட்ட

வண் தமிழ் மொழியால் மறித்து இக்காலம்
'ஆற்றிலம்; ஆண்மையும் உரிமையும் ஒருங்கே
தோற்றனம்' எனச் சொலத் துணிபவர் யாவர்!
உரிமைமேல் ஆண்மை பாராட்டார் சாந்தம்
பெருமையில் பிணத்திற் பிறந்ததோர் சீதம்.
அந்தணர் வளர்க்கும் செந்தழல் தன்னிலும்
நாட்டு அபிமானம் உள் மூட்டிய சினத்தீ
அன்றோ வானோர்க்கு என்றுமே உவப்பு!
போர்க்குறிக் காயமே புகழின் காயம்.
யார்க்கு அது வாய்க்கும்! ஆ! ஆ! நோக்குமின்!
அனந்தந் தலைமுறை வருந் தனி மாக்கள்
தினந்தினம் தான் அனுபவிக்கும் சுதந்திரம்
தந்ததம் முன்னோர் நொந்தபுண் எண்ணிச்
சிந்தை யன்பு உருகிச் சிந்துவர் கண்ணீர்.
புண்ணோ? புகழின் கண்ணே! எவரே
புண்படாது உலகிற் புகழுடம்பு அடைந்தார்?
புகழுடம்பு அன்றி இவ் இகழுடம்போ மெய்!

(IV, i, 79 முதல்)

இங்ஙனமாகத் தமிழ்த் தெய்வ பக்தி, காதற் பெருமை, மகளிர் மாண்பு, நாட்டுப் பற்று, சுதந்திர உணர்ச்சி என்பனவற்றைத் தமிழ சமுதாயத்திற்கு உணர்த்தும் இந்த அரிய நாடகத்தை இயற்றிய தமிழ்ப் பெரியார் யார்?

ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையே.

இவர் பிறந்தது ஆலப்புழையில் 1855-ம் வருஷம் ஏப்ரில் 4-ம் தேதியில். இறந்தது 1897-ம் வருஷம் ஏப்ரில் 25-ம் தேதி; திருவனந்தபுரத்தில். 42 ஆண்டுகளே உயிர் வாழ்ந்தார்.

1871-ல் மெட்றிகுலேஷன் பரீட்சையிலும், 1873-ல் எப். ஏ. பரீட்சையிலும், 1876-ல் பீ. ஏ. பரீட்சையிலும்

தேறிப் பட்டம் பெற்ருர். 1880-ல் தத்துவ சாஸ்திரத்தில் எம், ஏ. பட்டம் பெற்றனர். இதனுல் இவரை எம். ஏ. சுந்தரம்பிள்ளை யென்று குறிப்பது பெருவழக்காயிருந்தது. திருவனந்தபுரம் அரசாங்கத்தில் 'பிறவகை சிரஸ்தா'ராக இவர் இருந்த சிலகாலம் தவிர, தமது ஆயுள் முழுவதும் அந்நகரிலுள்ள மகாராஜா கல்லூரியிற் பேராசிரியராகவே விளங்கினுர். இவர் வாழ்ந்த சிறிய கால அளவையில் எவ்வளவு அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்திருக்கிருர் என்று நினைக்குந்தோறும் நமது மனம் அன்பினுல் கனிந்து இவரைப் போற்றுகின்றது.

பூர்வசரித்திர ஆசிரியராக இவர் தொடக்கத்தில் நியமனம் பெற்ருர். அச் சரித்திரங்களைப் பயிற்றுவித்து வரும்போது, தமது நாட்டின் பூர்வ சரித்திரத்தையும் ஆராய வேண்டு மென்ற ஓர் அவா இவருக்கு உண்டாயிற்று. திருவிதாங்கூர்ப் பூர்விக அரசியல் வரலாறுகளைப் பற்றி நன்ருக ஆராய்ந்து ஒரு நூல் எழுதினர். இது அந்நாட்டுச் சரித்திரத்திற்கு முக்கிய ஆதாரங்களுள் ஒன்ருக இன்றும் விளங்குகின்றது. இந்நூலின் பொருட்டு, திருவிதாங்கூர் மகாராஜா அவர்கள் இவர் குடும்பத்தினர்க்குப் பரம்பரையாக மாதந்தோறும் ஒரு நன்கொடைத் தொகை அளித்துவர ஏற்பாடு செய்துள்ளார்கள். இது இச் சரித்திர நூலின் பெருமையை ஒருவாறு விளக்குகிறது.

இந்நூலை இயற்றிவருங் காலத்துத் திருவிதாங்கூரிலுள்ள சிலாசாசனங்களை நன்கு பரிசோதிக்க வேண்டுவது அவசியமாய் முடிந்தது. ஆனுல், அச்சாசனங்கள் படியெடுக்கப் பெருமையினுலேயும் அச்சில் வெளியிடப் பெருமையினுலேயும், இவர் பெரிதும் வருந்தி யுழைக்க வேண்டிய தாயிற்று. தாமே பல இடங்களுக்குச் சென்று சிலாசாசனங்களைக் கண்டு பிடித்துப் படியெடுக்கும்படி

நேர்ந்தது. இவ் இடர்ப்பாடுகளை யெல்லாம் திருவிதாங்கூர் அரசாங்கத்தினர்க்கு அறிவித்து அந்நாட்டில் ஒரு சிலாசாசன இலாகா நிறுவி, அதில் தாமே கௌரவ - தலைவராக விளங்கி, பல அரிய சாசனங்களை வெளியிட்டுச் சரித்திர உணர்ச்சி பெருகும்படி செய்தனர்.

சரித்திர உணர்ச்சியைக் காட்டிலும், உண்மையான விஞ்ஞான உணர்ச்சி மிகப் பெரிதும் குன்றியிருப்பதை அனுபவ வாயிலாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு ஒரு வாய்ப்புச் சுந்தரம் பிள்ளைக்குக் கிடைத்தது. தமது கலாசாலையில் தத்துவபோதகாசிரியரா யிருந்த டாக்டர் ஹார்வி இங்கிலாந்துக்குச் சென்று விட்டார். உடன் பிள்ளையவர்கள் தாமே தத்துவ ஆசிரியராக நியமனம் பெற்று, தத்துவ நூலைப் பேரார்வத்துடன் கற்பித்து வந்தனர்.

இந்தச் சாஸ்திரத்தை நன்குணர வேண்டுமாயின் மேலை நாட்டு விஞ்ஞான அறிவும், நமது நாட்டுத் தத்துவ ஞானத்தில் நல்ல பயிற்சியும் வேண்டுமென்பது விரைவிற் புலப்பட்டது. இவ்விருவகை அறிவும் பொது மக்களிடையே நன்கு பரவ வேண்டும் என்பதையும் சுந்தரம் பிள்ளை எளிதிற் கண்டார். அறிவு வளர்ச்சியின் பொருட்டுத் திருவிதாங்கூர் அரசாங்கத்தினரைப் பொதுப் பிரசங்க ஸ்தாபனம் ஒன்று நிறுவச் செய்து அதில் தாம் அடிக்கடி சாஸ்திரப் பொருள்பற்றி விரிவுரை நிகழ்த்தி வந்தனர். தத்துவ சாஸ்திரத்தில் விஞ்ஞான சாஸ்திரப் பாகுபாடு (Classification of Sciences) என்ற பொருள் பற்றி அரிய நூலொன்று ' நூற்றொகை விளக்கம் ' என்ற பெயருடன் வெளிவருவதற்கு இந்த விரிவுரைகள் தாம் முதற்காரணமா யிருந்தன. அயலிடங்களிலிருந்தும் அறிவிற் சிறந்த பிரமுகர்களைக் கொண்டு பல அரிய விரிவுரைகள் நிகழ்த்தி வந்தனர். இவரது ஊக்கத்தால் உண்மையான விஞ்ஞான உணர்ச்சியும் தத்துவ நூல்

உணர்ச்சியும் நமது தமிழ் நாட்டில் தோன்றத் தொடங்கின.

தத்துவ நுட்பப் பொருள்களை எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் போதித்து வந்தனரோ, அவ்வளவு ஆர்வத்துடன் கற்றும் வந்தனர். இப் பேராசிரியர் ஒரு குருவை யடுத்துக் கற்பதை இழிவெனக் கருதவில்லை. 'கல்வி கரையில' என்பதை உள்ளபடி உணர்ந்தவரல்லவா? கோடகநல்லூர் ஸ்ரீ சுந்தரசுவாமிகளைக் குருவாகக் கொண்டு வேதாந்த ரகசியங்களை அறிந்து வந்தனர். இந்தப் பெரியாரை மிகவும் அந்தரங்க பக்தியுடன் போற்றியுள்ளார்.

நூற்றொகை விளக்கத்திலுள்ள முக்கியமான ஒரு பகுதியைக் குறித்து இங்கே குறிப்பிட வேண்டுவது அவசியம். 'கலைச்சொல் லாக்கம்' என்ற ஒரு தொடர் இப்பொழுது எங்கும் முழங்குகிறது. மகா நாடுகள் கூட்டப் படுகின்றன. சாதிச் சச்சரவுகளை விளைத்துத் தமது ஆத்திரங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ள இதுவே தக்க தருணம் என்று பலரும் இதில் சேர்ந்துள்ளார்கள்; பலவகை முயற்சிகளும் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்நிலையில் சுந்தரம் பிள்ளை கைக்கொண்டுள்ள சிறந்த முறையே வழிகாட்டி ஊக்கம் அளிக்கிறது. நூற்றொகை விளக்கத்திலே ஆங்கிலத்திலுள்ள பல விஞ்ஞானச் சொற்களுக்குரிய தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக்களை இப்பேராசிரியர் தந்திருக்கின்றனர். வட சொற்களை விலக்கும் கருத்தே இவரிடம் கிடையாது. அறிவுப்பெருக்கம் ஒன்றே தக்க குறிக் கோளாகக் கருதப்பட்டது. இதற்கு இடையூறு விளைப்பனவெல்லாம் தற்கொலையாகும் என்பது நன்கு கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழின் வளர்ச்சிக்கும், தமிழ் மக்களது அறிவின் வளர்ச்சிக்கும் வேண்டுவன செய்தவர்களில் சுந்தரம் பிள்ளை தலை சிறத்தவராவர். இவர் காட்டிய முறை கைக்கொள்ளத் தக்கதென்பது கூறவும் வேண்டுமா?

தத்துவ நூல் மூலமாகத் தமிழரது அறிவு வளர்ச்சிக்கு முயன்றுவந்தது போலவே, தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் இவர் பெரிதும் உழைத்து வந்தனர். இவரது தமிழார்வம் இவரோடு உடன்பிறந்த தென்று சொல்லலாம். இளமையிலேயே தாய் மொழியை நன்கு கற்றவர். இவரது முன்னோர்கள் மதுரைப் பிரதேசத்திலிருந்து வியாபாரத்தின் பொருட்டு மலையாளப் பிரதேசத்திற்குச் சென்றவர்கள். பரஞ்சோதி முனிவரது திருவிளையாடற் புராணத்தை இளமையிலேயே ஆர்வத்துடன் கற்றுத் தமிழ்ச் சுவையை நன்கறிந்தவர். தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் இவர் ஈடுபட்டது சிறிதும் வியப்பன்று.

இவரது உள்ளத்தைப் பெரிதும் வருத்தியது ஒன்று உண்டு. அது தமிழிலக்கியப் பரப்பில் நாடகம் யாதொன்றும் காணப் பெருமையே. ஷேக்ஸ்பியர் முதலிய பெருங் கவிஞர்கள் தமது ஒப்பற்ற கவித்வ சக்தியை நாடக ரூபத்தில் நன்கு வெளியிட்டுள்ளார்கள் அல்லவா? அவ்வகையான நாடகம் தமிழில் வரவேண்டுமாயின், தாம் அம்முறையைத் தமிழுலகிற்கு ஒருவாறு தெரிவித்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்து நனவினும் கனவினும் இவரைத் துன்புறுத்தி வந்தது. இதன் விளைவாகத்தான் 'மனோன்மணீயம்' என்ற நாடகம் இவரால் இயற்றப்பட்டது. இந்த நாடகம் இப்பொழுது ஓர் உயர்ந்த தமிழிலக்கியமாகி (classic) விட்டது. இது தமிழ்ச் சுவையும், கவிச் சுவையும், நாடகச் சுவையும் ஒருங்கு கலந்து தித்திக்கிறது. இலக்கிய இன்பம் இத்தன்மையது என்பதை நாம் நுகர்ந்து மகிழச் செய்கிறது. ஆங்கிலக் கவிஞர்களின் கருத்துக்கள் மிகவும் அழகாக அமைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. பாத்திரங்கள் ஒருவரோடொருவர் உரையாடும் பொருத்தமும் நயமும் பெருஞ் சிறப்பு வாய்ந்தன. இதிலே வந்துள்ள 'சிவகாமி சரிதம்' தனிப்பட எடுத்துப் பாராட்

டும் தகுதி வாய்ந்தது. இந்நாடகத்தின் மதிப்புரை யொன்று கிறிஸ்தவ கலாசாலைப் பத்திரிகையில் (X, 148) 'கமலாம்பாள்' ஆசிரிய ராகிய இராஜமய்யர் எழுதியது இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது. தமிழும் ஆங்கிலமும் கலந்து பெற்ற அரும்பெறல் மகவு என்று இந்நாடகத்தைச் சொல்லலாம். இன்றுவரை இதனோடு ஒத்த சிறப்புடைய நாடகம் தமிழில் பிறிதொன்று தோன்றியதில்லை.

தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியைப் பேணி வந்தமை போலவே, இவர் பண்டைத் தமிழிலக்கியச் சுவையையும் பேணினர். பலரும் இச் சுவையை அனுபவித்துத் தமிழின் பெருமையை நன்கு உணர வேண்டுமெனச் சுந்தரம் பிள்ளை கருதினர். தமிழ் மக்கள் மட்டுமே அன்றி, பிற நாட்டு மக்களும் இந் நுகர்ச்சிப் பயனைப் பெறவேண்டு மென்றும் விரும்பினர். இக்கருத்திற் கேற்ப, பண்டை இலக்கியங்களில் பெருஞ்சுவையுள்ளனவற்றைத் தெரிந் தெடுத்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட னர். இவையும் சென்னை கிறிஸ்தவ கலாசாலைப் பத்திரி கையில் முதன்முதல் வெளிவந்தன. பின்னர் 'தமிழ்ப் புராதன கலைஞன்' (Tamilian Antiquary) என்ற தொகுதி யின் வாயிலாக வெளியிடப்பெற்றன. முருகாற்றுப் படை, நெடுநல்வாடை, மதுரைக் காஞ்சி: இம்மூன்றும் இங்ங னம் சுவைபட மொழிபெயர்க்கப்பட்டவை. இவற்றால் சுந்தரம் பிள்ளையின் ஆழ்ந்த தமிழ்க்கல்வியும், கவிச்சுவை யின் நயத்தை யுணரும் பேராற்றலும், அதனைக் கற்போர் மனங் கொள்ளுமாறு ஆங்கிலத்தில் அழகுற விளக்கும் எழுத்து வன்மையும் மிகவும் நன்றாகப் புலப்படுகின்றன. இம் மொழி பெயர்ப்புக்கள் மூல நூல்களைக் கற்று இன்பந் துய்க்கும்படி தூண்ட வல்லன வாகும்.

தமிழிலக்கியப் பரப்பினையும் அதன் வரலாற்றினையும் சுந்தரம் பிள்ளையின் காலத்துள்ளார் நன்குணர்ந்தன

ரில்லை. ஒரு சில ஆங்கில ஆசிரியர்கள், தமது கொள்கைகளுக் கேற்ப, இவ்வரலாறுகளைத் திரித்துணர்ந்து நூல்கள் எழுதிவந்தனர். தமிழ் - இலக்கியங்களே கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டில்தான் தோன்றத் தொடங்கின என்றுகூட ஒரு சிலர் துணிந்தனர். நாயன்மார்களும் ஆழ்வாராதியர்களும் ஸ்ரீ ராமாநுஜருக்குப் பின்பு வாழ்ந்தவர்கள் எனக் கதை எழுதினர் ஒரு சிலர். இவர்கள் ஒரு புறமிருக்க, நமது நாட்டிலுள்ள ஒரு சிலர் கிருதயுகம் முதலியவற்றில் இன்னார் இருந்தனர் என்றும், தொல்காப்பியர் கி. மு. 10,000-ல் வாழ்ந்தன ரென்றும் இங்ஙனம் காலவரையறை செய்துவந்தனர். சரித்திர முறையில் சான்றுகளைக் கொண்டு இலக்கிய வரலாற்றை நிர்ணயிப்பது அவசியமாய் முடிந்தது. இந்த வேலையிலும் முதன் முதலாக முனைந்து உழைத்தவர் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையே. தமிழிலக்கிய வரலாற்றுப் பெருவழியில் சில சில மைல் - கற்களை நடுவித்தவர் இவரே. ஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு எடுத்துக்கொண்டு, இலக்கியச் சான்றுகளாலும் சரித்திரச் சான்றுகளாலும் கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியென அக் காலத்தை வரையறுத்தனர். இவரது மரணத்திற்குப் பின்பு கிடைத்த கல்வெட்டினால் இவர் குறித்த காலம் சரியென உறுதியடைந்தது. இவரது சரித்திர ஆராய்ச்சியின் பெருமைக்கு இது ஒரு தக்க சான்றாகும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ஒன்று எழுத வேண்டுமென்று இவர் மனத்தில் தோன்றியது. இதற்குரிய கருவிகளைச் சேர்ப்பதிலும், ஆங்கிலத்திலுள்ள பல இலக்கிய வரலாறுகளைக் கற்பதிலும், பற்பல தமிழ் இலக்கியங்களின் காலங்களை வரையறுத்தற்குரிய சான்றுகளைத் தேடித் தொகுப்பதிலும் இவர் முயன்ற வண்ணமாயிருந்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் தமது ஆசிரிய வேலைக்குச் சிறிதும் குறைவு வாராதபடி செய்துவந்தார். கலாசாலையிலே இவரிடம் கற்ற மாணவர்களெல்லாம் இவரது அபூர்வமான போதனைத் திறமையைப் பற்றி மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடக் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். எப்பொழுதும் புன்னகை ததும்பும் முகம்; எப்பொழுதும் இனிமையான பேச்சு. அயலூர்களுக்கு இவர் சென்றால், அங்கெல்லாம் ஆங்கில அறிஞர்களும் சரித்திர அறிஞர்களும் தமிழறிஞர்களும் ஒன்றுகூடி இவரோடு உரையாடவும் ஆராய்ச்சி செய்யவும் வந்து சேர்வார்களாம். எவ்வளவு நுட்பமான விஷயமாயிருந்தாலும் தெளிவாகவும் ருசிகரமாகவும் எடுத்து விளக்கும் பேராற்றல் படைத்தவரென்று இவரைப் பலரும் புகழ்ந்திருக்கின்றனர்.

தாம் கடைசியாய் எடுத்துக்கொண்ட இலக்கிய வரலாறு முடியுமுன், இவர் நோய்வாய்ப் பட்டனர். உதகமண்டலம் (Ooty) சென்று சிலகாலம் வசித்துவர எண்ணினர். செல்லும் வழியில் திருக்குற்றாலத்தில் சில நாட்கள் தங்கினர். அங்கே பிளவை கண்டது. தமது இருப்பிடமாகிய திருவனந்தபுரத்திற்கு மீண்டு சென்றார். ஏற்கனவே நீரிழிவு நோயுள்ளவராதலாலே, பிளவைக்கு ரண சிகிச்சை செய்தது அபாயமாய் முடிந்தது.

சுந்தரம் பிள்ளை தமிழகத்துப் பெரியார்களுள் ஒருவர். இப்பெரியாரது ஞாபகச் சின்னம் நமது பல்கலைக் கழகங்களில் இல்லாதது தமிழ் மக்களாகிய நமக்கெல்லாம் பெருங் குறையே. இது ஒருபுறம் இருக்க, இவர் செய்து முடித்தற்குக் காலமில்லாது விடுத்த தொண்டுகளை நாம் முற்றுவிப்பதும் இவருடைய ஞாபகத்தைப் போற்றுதற்குரிய ஓர் அறிகுறியாகும். அவ்வழியில் இனியேனும் உழைத்து வருதல் நம்முடைய கடமையாகும்.

iii. நாடகக் கவிஞர்*

பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையைப்பற்றி அறியாத தமிழ் மக்கள் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். பிள்ளையவர்கள் எத்தனையோ கல்வித் துறைகளிற் பெரும்புலமை வாய்ந்தவர். 'தத்துவஞானம் விஞ்ஞானங்களின் பேரரசி' என்று ஓர் ஆங்கிலப் பழமொழி கூறும். அத்தகுதி வாய்ந்த தத்துவத் துறையின் பேராசிரியராக, திருவனந்தபுரம் மகாராஜா-கல்லூரியில் இவர் பல்லாண்டுகள் விளங்கியவர்; தென்னிந்திய சரித்திரத்தில் நிபுணர்; கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியில் தலைசிறந்தவர்; நமது புராண இதிகாசங்களிலும் நன்கு பயின்றவர்; வேதாந்த சாத்திரங்களை ஆழ்ந்து கற்றவர்; பத்தி சிரத்தையுடையவர்; இவற்றோடு இனிய மக்கட் பண்புமுடையவர். நாட்டுப் பற்றும் தாய்மொழிப் பற்றும் இவரைப் பெரிதும் ஆட்கொண்டன.

இவையெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, இவர் ஒரு கவிஞரும் ஆவர். கவிஞர் என்ற நிலையிலேதான், அதிலும் நாடகக் கவிஞர் என்ற நிலையிலேதான் இவரைப்பற்றி இப்பொழுது பேசப் போகிறேன்.

சென்ற நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் நாடக நூல் சிலவே தமிழில் இருந்தன. அவற்றில் வழுக்கள் பலவாக இருந்தன. இவ்வழுக்கள் ஒழியும்படியாகவும், புதுச்சுவைகள் பலவும் நாடகங்களிற் பொருந்தும்படியாகவும், நாடகங்களை நன்மக்களும் நுகர்ந்து இன்புறும்படியாகவும் செய்தவராவர் நம் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை.

---

*இது திருவனந்தபுரம் வானொலி நிலையத்திலிருந்து 4—3—52-ல் ஒலிபரப்பியது. திருத்தங்களுடன் அனுமதி பெற்று வெளியிடப்பட்டது.

இவர் பிறந்தது 1855-ல்; அரிய மனோன்மணீய நாடகத்தை இயற்றி வெளியிட்டது 1891 மார்ச்சு மாதத்தில்; இவர் மறைந்தது 1897-ல்.

நாடகமியற்றல் எளியதொரு காரியமன்று. அதனை இயற்றுதற்கு அரியமேதை, மிக்க உலகாநுபவம், தாய் மொழியில் ஆழ்ந்த உணர்ச்சி, பண்டைக்காலத்து இலக்கியங்களில் சிறந்த பயிற்சி, அதனால் ஏற்படும் மனப்பண்பு முதலிய அனைத்தும் வேண்டும். இத்துறைகளிலெல்லாம் பெருந்தகுதி வாய்ந்தவர் நம் சுந்தரம்பிள்ளை. இவர் இப் புதுத்துறையில் புத்தம் புதியமுறையில் நூலியற்ற வேண்டுமென்று துணிந்தது முற்றும் ஏற்புடையதே.

நாடகத்தில்வரும் கதையின் உட்பொருள் முற்படக் கவனித்தற் குரியது. இதனை ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சிசெய்து தேர்ந்தெடுத்ததற்கு மில்டன் என்ற மகாகவியை எடுத்துக் காட்டுவது வழக்கம். கதை நிகழ்ச்சி மிக ஆழ்ந்த ஓர் உண்மையை அடிநாதமாகக் கொண்டு அமைதல் வேண்டும். ஆனால் ஓரிடத்தும் அது வலிந்து தோன்றுதல் கூடாது. இவ்வுட்பொருளின் ஓர் இயற்கைவிகாசமே கதையின் பொருளாக இருத்தல் வேண்டும். கதையினின்று இவ்வுட்பொருள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டுமே யல்லது, உட்பொருளிலிருந்து கதைப் பொருளை வடித்தெடுக்கலாகாது. நாடகம் (Drama) என்பதற்கும் தத்துவ நாடகம் (Metaphysical drama) என்பதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நாம் நன்குகத் தெளிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். நாடகத்தின் கதை, சிறியதொரு வித்தினின்று அழகிய புஷ்பம் ஒன்று மலர்ந்து காட்சியளித்தல் போல உள்ளதாகும்.

சுந்தரம்பிள்ளையும் தாம் மனோன்மணீயம் இயற்றுங் காலத்துப் பல உட்பொருள்களைப்பற்றியும் சில ஆண்டு

களேனும் சிந்தித்திருத்தல் வேண்டும். மனிதரது சொற் செயலுக்கு அப்பாற்பட்டதாய், அவர்களுடைய நினைவிற் கும் எட்டாததாய் உள்ள பரம்பொருளின் நியதி உலகத் தோரை ஆட்டுகின்றது. இதுதான் சுந்தரம் பிள்ளை கரு திக் கொண்ட உட்பொருள். ஜீவகனை ஜீவாத்மாவாக வும், அவனை வசப்படுத்தி ஆட்டுவித்துவந்த குடிலனை மாயாசக்தியாகவும், மனோன்மணியை முத்திக்குரிய அறிவு தெளிந்த ஆன்மாவாகவும், புருஷோத்தமனை அருட்சக்தி யாகவும் இங்ஙனமெல்லாம் ஆசிரியர் உருவகித்து எழுதிய போதிலும், இவற்றின் தெளிந்த உட்பொருள் முற்கூறியதேயாகும்.

அடுத்து நோக்க வேண்டுவது கதையின் அமைப்பு (Plot). இது தெளிவானதாய் எளிதாய் யாவருக்கும் சுவையை உண்டுபண்ணுவதாய், பாத்திரங்களின் இயல் புக்குத் தக்கதாய் இருத்தல் வேண்டும். மனோன்மணீயத் தின் கதை Lytton பிரபு எழுதிய 'The Secret Way' என்ற கவிதையைப் பின்பற்றியது. ஆனால் கதையை நமது நாட்டிற்குத் தகுந்தபடி மாற்றி, அழகுற அமைத்த வர் சுந்தரம் பிள்ளையேயாவர்.

மூன்றாவதாகக் கவனித்தற்குரியது கதைக்குரிய பாத் திரங்கள். இவைகள் இயற்கையொடு பொருந்துவன வாய், அமானுஷ்யமான பாத்திரங்கள் வரும்பொழுது அவற்றின் இயல்போடும் பொருந்துவனவாய், சிருஷ்டிக் கப்படுதல் வேண்டும். இவ்வாறாகத் தோன்றும் பாத்தி ரங்கள் தம் தனியியல்புகளில் எவ்வகைக் குறைவுமில்லா மல், நாடகமாகப் பரிணமித்து ஒன்றோடொன்று கதை நிகழ்ச்சியில் ஊடாடும்பொழுது தம் தனியியல்புகளுக்கு ஒத்திருத்தலோடு, அவ்வியல்புகள் சிறந்து விளங்கும்படி யாகவும் அமைதல் வேண்டும். குறைவு இல்லாமல் என்று கூறியது பாத்திரங்களாய் வரும் ஒவ்வொருவரும்

எவ்வகைக் குறைபாடும் இல்லாமல், அனைவரும் மக்களிற் சிறந்தவர்களா யிருத்தல் வேண்டு மென்பது கருத்தல்ல. ஆசிரியர் என்ன இயல்புடையராக அவர்கள் இருத்தல் வேண்டுமென்று கருதிக் கொண்டாரோ, அந்த இயல்புக்கு மாருன இயல்பும் சொல்லும் செயலும் காணப்படாமையே இங்குக் கருதியது. இம்முறையிலே நல்ல செவ்வியுடைய பாத்திர சிருஷ்டியிலேதான் கவித்துவத்தின் பெருமை முழுதும் அமைந்துள்ளது என்பர்.

மேற்கூறிய அரிய இயல்புகளோடு அமைக்கப்பட்டதே நம் ஆசிரியர் இயற்றிய மனோன்மணீய நாடகம். இது நாடக நூலினை வாசித்தோர் அனைவருக்கும் வெளிப்படையாய் விளங்கும்.

இனி, நூலிலுள்ள சிறப்புக்கள் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

முதலாவது நூலின் யாப்பு. ஆசிரியர் அகவற்பாவால் தெளிந்த நடையில் தமது நூலை யியற்றியுள்ளார். இவர் தாமே ஏறக்குறைய வாசக நடைக்குச் சமமான அகவற் பாவால் தாம் நாடகத்தை இயற்றுவதாகக் கூறியுள்ளார். இந்தப் பாவும் நடையும் பலவகையிற் பயன்பட்டு நூலின் அழகைப் பெரிதும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சம்பாஷணையிலும் இவை பெரிதும் உதவுகின்றன. வேறு எவ்வகைப்பாவும் அகவலைப்போல் நாடகத்துக்கு உதவமாட்டாது.

இத்தகைய அகவலில் ஆண்டுள்ள சொற்கள் அதன் நடையை நெகிழ்த்துவதற்குப் பெரும்பாலும் அனுகூலமாயுள்ளன. அகவலை எளிதாகச் செய்யும்பொருட்டுப் பலவேறு உபாயங்களையும் ஆசிரியர் இனிது கையாண்டுள்ளார். பல பழமொழிகளை இடையிடையே பெய்து செல்லுதலாலும், அங்கங்கே நகைச் சுவை பொருந்த

வாசகங்களை அமைத்துச்செல்வதலாலும், புராணக் கதைகளைப் புராணம் முதலியவற்றில் அமைந்த சொற்களைக் கொண்டே சுருக்கியெழுதுதலாலும் நூல் எளிமையெய்தியுள்ளது. இந்நூலைக் கவிஞர்களும் தமிழறிவிற் சிறந்தவர்களும் மாத்திரம் கற்பது ஆசிரியரது நோக்கமன்று. தமிழ் வாசிக்கவல்ல அனைவரும் - சிறப்பாக மாணவரனைவரும்-கற்றுணர்வதே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். சிற்சில இடங்களில், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புக்களும் பிற்கூறிய நோக்கத்தை நிறைவேற்றுகின்றன.

நன்மையே யாவும் நன்மையாய்முடியின்

என்பது All is well that ends well என்றதன் மொழி பெயர்ப்பு. இம் மொழிபெயர்ப்பு எவ்வளவு அழகாயமைந்துள்ளதென்பதை நீங்களே உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

அடுத்தது நூலின் நடையினிமை. இது தனிப்படப் போற்றத் தக்கது. உதாரணமாக,

தூவியால் தம்முடல் நீவிடிற் சிரிக்கும்
சிறுமியர் என்னஅச் செழுநில நங்கை
உழுபடைக் கொழுமுனை தொடுமுனங் கூசி
உடல்குழைந் தெங்கும் உலப்பறு செல்வப்
பயிர்மயிர் சிலிர்த்துப் பல்வளம் நகுவள்

என்ற அடிகளைக் காட்டலாம்.

மேற்குறித்த நூலியல்புகள் ஒருபுறமிருப்ப, அழகாகச் செதுக்கிப் பட்டம்செய்த மணிபோன்று விளங்கும் வரிகள் அங்கங்கே ஒளிர்ந்து மிளிர்கின்றன.

இச்சை யற்றவர் இச்சகத்து யாரே ?
முடிதன் அடிவிழியில் யாரெடுத் தணியார் ?

என்பன உதாரணங்கள். ஒரு சில இடங்களில் நமது சங்கச் செய்யுட்களின் அழகும் கௌரவமும் பிரதிபலிக்கின்றன.

அமுத மூற்றிருக்கும் குமுதவாய் விண்டு
நயவுரை பலவும் குயிலின் மிழற்றி
மலய மாருதம் வந்துவந் துந்த
நிலவொளி நீந்திநம் நெடுநகர் முற்றத்துப்
பந்துவந் தாடிமேல் மந்திரம் அடைந்தே
துணைபுணர் அன்னத் தூவி யணைமிசைக்
கண்படு மெல்லை

இவற்றில் 5-ம் அடிதவிர எனையடிகள் சங்கச் செய்யுளின் அடிகளையொத்து அழகொடு சுவைமிகுந்து காணப்படுகின்றன.

இனி, பலவகை வருணனைகளும் இங்கே நோக்கத் தக்கன. முன்னோர் வகுத்த மரபினை அனுசரித்து இயற்றிய வருணனை ஒருவகை. இதற்கு நாடு நகர வருணனைகள் உதாரணங்களாம். பிறிதொருவகை மக்களைப் பற்றியது. இதற்கு ஓர் உதாரணம் சுந்தர முனிவரைப்பற்றிய வருணனை (I, 2, 89-94). இது மிகச்சிறந்ததாகும். இரவில், மனோன்மணியைக் கனவு காணும்போது அவளைப் புருஷோத்தமன் வருணிக்கும் பகுதி (II, [illegible]) மற்றொரு சிறந்த உதாரணமாம்.

சம்பாஷணைகளை நிகழ்த்தும்முறை நாம் கவனிக்க வேண்டும் அதிமுக்கிய விஷயங்களில் ஒன்றாகும். சம்பாஷணையிலேதான் நாடகத்தின் உயிர்நாடி துடித்துக் கொண்டிருக்கும். இவ்வகைச் சம்பாஷணைகள் இந்நூலிலே பல இடங்களில் நிகழ்வதை நாம் தெரிந்து அனுபவிக்கலாம். இருவர் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஒருவரோடொருவர் நிகழ்த்தும் எதிர்மாற்றங்களின் விரைவும் பொருத்தமும் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்திவிடுகின்றன.

சொல்லாட்சி, வாசக நடை முதலியன இவ்வா றிருப்ப, இந்நூலிலே காணும் சிந்தனைச் சிறப்புக்கள் பலவாகத் தோன்றி நம்மை மகிழ்விக்கின்றன. முற்காலக் கருத்துக்களை அங்கங்கே எடுத்தாளுதல் முன்னே கூறத்தக்கது. இவைகள் மனோன்மணீயத்தில் நிரம்பக் காணப்படுகின்றன. ஒருசில கருத்துக்களைச் சுந்தரம் பிள்ளை அழகிலும் சுவையிலும் மிகும்படி பேசியுள்ளார். ஒரு திருக்குறளை வள்ளுவரும் மெச்சும்படியான அழகுச் சுவையோடு

கெட்டார்க்கு உலகில் நட்டார் இல்லை

(4—4—188)

என எடுத்தாள்கிறார். இடையிடையே கற்பனை விசேஷங் களும் நமக்கு இன்பத்தை யூட்டுகின்றன. தற்காலத்து விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களிலும் நமது பண்டை நூல்களி லும் காணப்படும் கருத்துக்கள் யாரும் வியக்கத் தக்க வண்ணம் அருமையாக ஆளப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறாக நூலின் அடிநாதமாகவுள்ள உண்மை, கதையின் அமைப்பு, கதாபாத்திர சிருஷ்டி, சொல்நடை முதலியவற்றின் அழகு, செய்யுளின் சிறப்பு, கருத்தின் வளம், பண்டை நூலாட்சி முதலிய பலவும் நம்மைப் பெரிதும் வசீகரிக்கின்றன. இடையே காணப்படும் சிவ காமி சரித்திரம் இவ்வழகிய நாடகமாகிய பருமணிப்பதக் கத்தின் நடுநாயக மணியென்றே சொல்லலாம். இச்சரித் திரமும் ஓர் ஆங்கிலச் சிறு நூலின் மொழிபெயர்ப்பே.

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை யியற்றிய இந்நூல் சேர நாட்டில் பிறந்தது. இவ்வாறே தோன்றிய மற்றோர் இய லிசை நாடகநூல் சிலப்பதிகாரமாகும். இந்த இரண்டும் தமிழ் மக்களின் அழியாப் பெருஞ் செல்வங்களாம்.

இவற்றின் ஆசிரியர்களின் பெரும் புகழ் என்றும் குன்றாது பொலிந்து ஓங்குக !

வேத சிகையும் விரிகலையும் மெய்யன்பர்
போதமும் போய்த்தீண்டாப் பூரணமே !—பேதமற
வந்தெனைநீ கூடுங்கால் வாழ்த்துவர்யார் ? வாராக்கால்,
சிந்தனையான் செய்ம்முறையென் ? செப்பு.

என்றது இந்நூலின் அழகிய காப்புச் செய்யுள்.

இக்காப்புச் செய்யுளின்பின், தமிழ்த் தெய்வ வணக்க மொன்று அருமையாகவும் அழகாகவும் சுந்தரம்பிள்ளை இயற்றியுள்ளார். கண்ணகியை வணங்குவித்த இளங் கோவடிகளைப் போலத் தமிழ் மொழியைத் தெய்வமாக்கி அத்தெய்வ வணக்கத்தை முதன்மையாகத் தொடங்கு வித்தவர் இப்பேராசிரியரேயாவர்.

இப்பெரியார்க்குத் தமிழ் மக்கள் அனைவருடைய வணக்கமும் உரித்தாகுக.

16. வி. கனகசபைப் பிள்ளை *

சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆங்கிலக் கல்வி தமிழ் நாட்டில் பரவத் தொடங்கிற்று. இதன் பயனாக, ஆங்கிலங் கற்ற தமிழறிஞர்கள் பலவேறு வழிகளில் தமிழ்ப்பணி செய்ய முற்பட்டனர். வசன நூல்கள், நாடகங்கள், விஞ்ஞான சாஸ்திர நூல்கள் முதலியவற்றை அவ்வத் துறையில் தகுதியுடையவர்கள் இயற்றி வந்தார்கள். சிலர் பழைய இலக்கண இலக்கியங்களைத் தேடி அச்சிற் பதிப்பித்துப் பண்டைத் தமிழறிவைப் பரப்பினர். சிலர் நமது தமிழ்நாட்டுப் பூர்வ சரித்திரத்தைச் சிலா சாசனம், பண்டையிலக்கியங்கள் முதலியவற்றின் துணை கொண்டு புலப்படுத்தினர். சிலர் தமிழரின் பண்டைக் காலத்து நாகரிகச் சிறப்பைத் தமிழ் நூல்களின் சான்றுகள் கொண்டு தெளிவித்தலை மேற்கொண்டனர். கடைசியிற் கூறிய முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களில் தலைசிறந்தவராவர் வி. கனகசபைப் பிள்ளை.

கனகசபைப் பிள்ளை தமிழ்க் கல்வியில் மேம்பட்டு விளங்கிய ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரது தந்தை விசுவநாத பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்து மல்லாகம் என்ற ஊரிலிருந்து வந்தவர்; அங்கேயுள்ள அமெரிக்க மிஷன் அதிகாரிகளான டாக்டர் வின்ஸ்லோ, பெர்சிவல் முதலியவர்களால், சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை முதலானவர்களோடு கூடத் தமிழ் நாட்டுக்குக் கல்வியின் பொருட்டாக அனுப்பப் பெற்றவர்; சென்னை ஸர்வகலாசாலையிலே பீ. ஏ. பட்டம் பெற்றபின், அரசாங்கத்தில் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளர் பதவியில் இருந்தவர்; பல ஆங்கில நூல்

---

* சென்னை அகில இந்திய ரேடியோவில் 28—5—43-ல் ஒலி பரப்பியது: அனுமதியுடன் வெயிடப்பட்டது.

களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர்; தமிழ் - ஆங்கில அகராதி யொன்று இயற்றிச் சென்னை கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கத்தின் மூலமாக வெளியிட்டவர்; யாழ்ப்பாண நாடு தமிழ்க் கல்விக்குச் சிறந்தது என்ற கீர்த்தியை வளர்த்தவர்களுள் இவர் ஒருவர். இவரது ஏக புத்திரரான கனகசபைப் பிள்ளைக்குத் தமிழார்வம் பிறவியிலேயே அமைந்தது என்று கூறுதல் மிகையல்ல.

கனகசபைப் பிள்ளை பிறந்தது 25—5—1855-ல்; சென்னை கோமளேசுவரன் பேட்டை, சந்திரபானு தெருவில், ஒரு வீட்டில். இவரது இளம் பருவத்தைக் குறித்து விசேஷமாக ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆனால் கல்வியில் மிகவும் கருத்தூன்றிச் சிறந்தனரென்று ஊகிக்கலாம். ஆனரபில் ராமநாதன், ஸர். பொன்னம்பலம் முதலானவர்களுடன் சென்னை அரசாங்கக் கல்லூரியிற் கற்று, மிக்க இளவயதிலேயே பீ. ஏ. பரீட்சையில் தேறிப் பட்டம் பெற்றனர். இவரை (Boy Graduate) 'பட்டதாரிப் பையன்' என்று பலரும் குறிப்பிட்டு வந்ததாகக் கூறுவர். தமிழறிவிலும் சிறந்தவராகவே இவர் விளங்கினர். ஆனால் பண்டிதர்களிடத்தில் வரன்முறையாகக் கற்றனரென்று தெரியவில்லை. தமது தந்தையாரிடமே கேட்டுத் தெளிந்து தம்முடைய தமிழறிவை விருத்தி பண்ணிக் கொண்டனர் போலும். அறிவு - நலத்தைப் பேணிக்கொண்டது போலவே உடல்-நலத்தையும் இவ இளமையில் பேணி வந்தனர். ஒரு முகம்மதியப் பயில்வானிடம் தேகப் பயிற்சி முறைகளைக் கற்று நாள்தோறும் அப்பியாசம் செய்து வந்தனர்.

பட்டம் பெற்றவுடனேயே தபால் இலாகாவில் ஓர் உத்தியோகம் கிடைத்தது. ஆனால் தனது அறிவும் ஆற்றலும் பிரகாசிப்பதற்கும் தமது உயிராசையாகிய தமிழாராய்ச்சி பெருகுவதற்கும் இவ்வுத்தியோகம் ஏற்ற

தன்றென முதலில் நினைத்தாரெனத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் சட்டப் பரீட்சைக்குப் படித்து பீ. எல். பரீட்சையில் தேறி, ஓர் ஆண்டு ரஜாப் பெற்று, மதுரையில் வழக்கறிஞர் தொழிலிலும் இவர் அமர்ந்திருந்தாரென அறிகிறோம். இவ்வாறு அமர்தற்கு முன், மதுரையில் அமெரிக்கன் மிஷன் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்த தமது அம்மானாகிய டாக்டர் பொன்னையாவின் புதல்வி ஸ்ரீமதி செல்லம்மாளை 1876-ல் மணம் புரிந்தார். மதுரையிலே ஸர். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்களுடைய நட்பையும் இவர் பெற்றனர்.

ஆனால், வழக்கறிஞர் வேலையிலுள்ள இடர்ப்பாடு இவரை மீண்டும் தமது பழைய உத்தியோகத்திற்கே திரும்பும்படி செய்துவிட்டது. ஓரளவு லௌகிக சௌகரியங்கள் இருந்தாலன்றி இலக்கிய ஆராய்ச்சி இயலாதல்லவா? இந்தச் சௌகரியங்களை இவ்வுத்தியோகம் தந்ததனால் ஒருவாறு இதில் திருப்தியுங் கொண்டார். தபால் இலாகாத்துறையிலேயே தமது ஆயுள் முழுதுங் கழிக்கவும், அவகாசம் நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் தமிழாராய்ச்சிகள் செய்து வரவும், இவர் உறுதி பூண்டனர். சிந்தையின் நிறைவே சிறந்த செல்வமென்று எண்ணிவிட்டனர். தமது உத்தியோக முறையில் இவர் மேல்மேலும் சிறப்பெய்தி விளங்கினார். இவரது அறிவாற்றல் முதலிய தகுதிகளும், நேர்மையும், சிரத்தையும், இவரது முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்தன. அதி விரைவில் டிவிஷனல் மேலதிகாரி என்ற பதவியை அடைந்தனர். இப்பதவியின் நிர்வாகமுறையில் தமிழ்நாட்டிலுள்ள பல இடங்களுக்கும் இவர் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யும்படி நேர்ந்தது. இப் பிரயாணங்களால் தமிழாராய்ச்சிக்குரிய சில சில வசதிகள் எதிர்பாராத வண்ணம் இவருக்கு எளிதிற் கிடைத்தன.

அக்காலத்திற் சங்க இலக்கியங்களிற் பெரும்பாலான அச்சில் வெளிவரவில்லை ; ஏட்டுப்பிரதிகளாகவே சிற்சில ரிடத்தில் அருகியிருந்தன. இவைகளின்றி இலக்கியக் கல்வியும் இலக்கிய ஆராய்ச்சியும் நடைபெற இயலாது. ஆகவே, சென்ற இடங்களிலெல்லாம் அச்சில்வாராத தமிழ் நூல்களின் ஏட்டுப் பிரதிகளைத் தேடிப்பெறுகின்ற முயற்சியைக் கைக்கொண்டனர். ஏராளமான ஏட்டுப் பிரதிகளைத் தொகுத்து வைத்திருந்தனர். அவைகளைக் கடிதத்திற் பெயர்த்தெழுதுவதற்கு அப்பாவுப் பிள்ளை யென்ற ஒருவரை அமர்த்தித் தம்முடனே 20 ஆண்டுக் காலமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பாவுப் பிள்ளையும் ஏடுகளைப் பிரதி செய்தும், தம் எஜமானர் சொல்லும் விஷயங்களைக் குறித்து வைத்தும், அவர் எழுதிய வற்றைச் சுத்தப் பிரதி செய்தும் உதவி வந்தார். தாம் தேடிப்பெற்ற அரிய பிரதிகளைத் தட்டுத் தடையின்றிப் பதிப்பாளர்களுக்குக் கொடுத்துப் பயன் பெறவும் செய்தார். உதாரணமாக, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களுக்குப் பத்துப் பாட்டு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம் முதலிய பண்டை யிலக்கியப் பிரதிகளை உதவிப் பேருபகாரம் புரிந்தனர். கனகசபைப் பிள்ளை போன்று விரிந்த மனப்பான்மை தமிழறிஞர்களுக்கு அமைந்திருக்குமாயின், எத்தனையோ அரிய பழந்தமிழ் நூல்களை நாம் இன்று இழந்திருக்க மாட்டோம். ஏட்டுப் பிரதிகள் கொடுத்து உதவி புரிந்ததேயன்றித் தாம் அருமையாகக் கண்டு தெளிந்த ஆராய்ச்சி யுண்மைகளையும் தமிழறிஞர்களுக்குத் தாராளமாக வெளியிட்டு உதவிவந்தனர். உண்மை யெனத் தெளிந்தவற்றை மறைத்து வைப்பதனாற் சிறிதும் பயனில்லை ; ஆராய்ச்சி பெருகாது ; தமிழறிவு பரவாது. இவ்விளைவினை நன்குக உணர்ந்திருந்தனர் நம் கனகசபைப் பிள்ளை.

தமது 29-வது வயதில் (1884-ல்) தந்தையையும், அடுத்த ஆண்டில் தாயையும் இவர் இழந்தார். தமது குழந்தைகளில் இருவரையும் சில ஆண்டுகளின்பின் இழந்தனர். இத் துக்க நிகழ்ச்சிகள் இவரை மேன்மேலும் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடச் செய்தன. உண்மை யான தமிழுணர்ச்சிக்கும், சுதேச சரித்திர உணர்ச்சிக் கும், சிலாசாசன அறிவு இன்றியமையாதென உணர்ந்து, சாசனங்களைக் கற்கத் தொடங்கினர். சுற்றுப் பிரயா ணங்களிற் பல கோயில்களைப் பார்வையிட்டும் ஆங்காங் குள்ள சிலாசாசனங்களைக் குறித்தெழுதித் தொகுத்தும் வந்தனர். சிலாசாசனங்கள் பலவற்றை அப்பாவுப் பிள்ளையைக் கொண்டு முறையாகப் பிரதி செய்வித்தனர். அன்றியும், தாம் செல்லுமிடங்களிலுள்ள சமுதாய வழக்க வொழுக்கங்களையும் மக்களினத்தாரின் சிறப்பியல்புகளை யும், சரித்திர விஷயங்களையும் நேரிற் கண்டும் கேட்டும் விசாரித்தும் தெரிவதை வழக்கமாகக் கொண்டனர்.

தமது தமிழ்க் கல்வியின் ஈடுபாட்டில் ஆங்கிலக்கல்வி யைப் புறக்கணித்தவரல்லர். ஆங்கில வியாசங்கள் அடிக் கடி எழுதி வந்தனர். தமிழ்ச் செய்யுட்களை ஆங்கிலத்திற் செய்யுள் நடையில் மொழிபெயர்த்து இயற்றியும் வந்த னர். இவர் மனத்தில்,

திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்
அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்

என்ற கருத்துத் தோன்றி ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியில் இவரைத் தூண்டி யிருத்தல் வேண்டும். ஆங்கிலத்திலும் நல்ல செய்யுட்களை இயற்ற வல்லவரென் பது எட்வர்ட் இளவரசர் நமது நாட்டுக்கு விஜயம் செய்த பொழுது இவர் ஆங்கிலத்தில் பாடிய வரவேற்புக் கவி தைகளால் விளங்கும். இவை இளவரசர் வந்த அன்று மெயில் (Madras Mail) பத்திரிகையில் வெளிவந்தன.

இக்கவிதைகள் அக்காலத்திற் பல அறிஞர்களாலும் பாராட்டப்பட்டன.

கனகசபைப்பிள்ளை தமது தமிழ்க் கல்வி, தேச சரித்திர வுணர்ச்சி, சமுதாய சரித்திர ஞானம், சிலாசாசன ஆராய்ச்சி, ஆங்கிலக் கல்வி முதலிய அனைத்தும் பயன் படத்தக்க சிறந்த நூலொன்றை எழுதித் தமக்கு அழியாப் புகழும் நமது தாய்மொழிக்கு மறக்கவொண்ணுப் பெருந் தொண்டும் இயற்றினர். '1800 ஆண்டுகட்கு முந்திய தமிழர்' The Tamils Eighteen Hundred Years Ago) என்ற ஆங்கில நூலே இங்கே குறிப்பிடப்படுவது. இந்நூலின் பகுதிகள் 1895 முதல் 1901 வரை Madras Review என்ற சிறந்த ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. 1892-ல் ஸ்ரீ சாமிநாதையரவர்களால் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்தைப் பெரும் பாலும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இவ் ஆராய்ச்சிப் பெரு நூல் எழுதப்பட்டது. இந்நூலில் தமிழ்நாடு, தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மை, சிலப்பதிகாரத்தின் காலம் முதலியனவும், தமிழகத்தின் நில விவரணம், எல்லைப்புற நாடுகள் முதலியனவும், அயல் நாடுகளோடு நிகழ்ந்த வாணிபத்தின் தன்மை முதலியனவும், சோழர், பாண் டியர், சேரர், குறுநில மன்னர் முதலியோர் சரிதமும், தமிழ சமுதாயத்தின் வாழ்க்கை நிலைமை முதலியனவும் விரிவாய் ஆராய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற நூல்களின் இயல்பும், சங்கப் புலவர்கள் சரிதமும், தமிழ் நாட்டில் வழங்கிய தத்துவ தரிசனங்கள், சமய பேதங்கள் முதலியனவும் மிகத் தெளிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளன.

இப்பகுதிகளைக் கற்றுணர்ந்தோர் கனகசபைப் பிள்ளையின் அறிவாற்றலையும், கல்விப் பெருமையையும் ஆராய்ச்சித் திறத்தையும் எழுத்து வன்மையையும் பெரி

தும் புகழ்ந்து பாராட்டினர். இவைகள் ஆராய்ச்சி நிரம்பியனவா யிருந்தபோதிலும், கற்போர் உள்ளத்தைக் கவரத் தக்க இனிமையான அழகிய நடையில் நயம்பெற எழுதப் பெற்றிருந்தன. தமிழாராய்ச்சியின் போக்கு இவ்வகையா யிருத்தல் வேண்டும் என அறிவுறுத்தி ஆராய்ச்சியாளரின் கண்களை இவை திறந்தன. பலரும் இவற்றில் கண்ட நெறியையே பின்பற்றி ஆராய்ச்சிகள் செய்து வரலாயினர். இவற்றிற்கூறிய முடிவுகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு பல ஆராய்ச்சிகளும் எழுந்தன. இவற்றின் நயங்களை முற்றும் அனுபவித்த ஸர். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் இவற்றைத் தொகுத்து நூல்வடிவில் வெளியிட வேண்டுமென விரும்பினர். அவ்விருப்பிற்கிணங்கி 1904-ல் அச்சியற்றி நூலை ஸ்ரீ மணி ஐயரவர்களுக்கே கனகசபைப் பிள்ளை சமர்ப்பணம் செய்தார்.

மதராஸ் ரெவியூவில் வெளிவந்ததை வாசித்த சில அன்பர்கள் ஸர்வகலாசாலையோடு இவரைத் தொடர்பு படுத்த விரும்பினார்கள். பீ. ஏ., எம். ஏ. முதலியவற்றின் பரீட்சை அதிகாரியாகச் சில ஆண்டுகள் இவர் நியமனம் பெற்றனர். ஸர். வி. பாஷ்யமையங்கார், ஸர். ஸி. சங்கரன் நாயர் முதலிய பெரியார்கள் இவர்க்கு சர்வ கலாசாலைத் துணையங்கத்தினர் (F. M. U.) என்ற பதவியை அளிக்க முயன்றனர். இம்முயற்சி நிறைவேறு முன்னர் விதி குறுக்கிட்டுவிட்டது.

ஆனல், புலமை நிரம்பிய நன்மக்களது பேரவையாகிய மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் இவரைப் போற்றிப் பாராட்ட முற்பட்டது. 1905-ல் இச் சங்கத்தின் வருஷாந்தர மகா நாட்டில் இப்பேரறிஞர் தலைமை தாங்கினர். அப்பொழுது இவர் தாம் ஆற்றிய இனிய பிரசங்கத்தால் கேட்டோர்கள் மனத்தைக் கனிவித்தனர். இச் சங்கத்திலிருந்து வெளிவரும் செந்தமிழ்க்கு அரிய பல விஷயங்

களைக் குறித்து ஆராய்ச்சி யுரைகள் எழுதித் தமிழறிஞர்களை மகிழ்வித்தனர். ஆங்கிலத்திற் போலவே தமிழிலும் இவர் அழகிய நயமான நடை எழுதவல்லவ ரென்பதை இவ் அரிய கட்டுரைகள் தெளிவிக்கின்றன.

கனகசபைப் பிள்ளைக்குப் பெரும்புகழ் விளைத்த நூலினை வெளியிட்டதன் பின்னர், இவர் நீடித்த காலம் உயிர் வாழவில்லை. ஆனால் இவரது ஆராய்ச்சியுள்ளமோ எத்தனையோ பொருள்களைப்பற்றி நூல்கள் எழுத வேண்டு மென்று கனவுகள் கண்டு கொண்டிருந்தது. சோழ வமிசத்தைக் குறித்து ஒரு சரித்திர நூல் எழுத வேண்டுமென்று எண்ணி, அதற்குரிய குறிப்புக்களை இவர் தயார்செய்து வைத்திருந்தனர். இவற்றிற் சில செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளியிடப் பட்டன. சிலாசாசனங்களை முறைப்பட ஆராய்ந்து குறிப்புக்கள் எழுதிவைத்தனர். இவற்றுள் ஒன்றும் இப்போது கிடைக்கவில்லை.

மேற்கூறிய முயற்சிகளெல்லாம் தமக்கு அவகாசம் கிடைத்தபோது செய்தனவேயாம். தமது உத்தியோகக் கடமையிற் சிறிதும் இவர் தவறியவரே யல்லர். தபால் இலாகாத் தலைவர் இவரைச் சிலாகித்து இவருடைய பெருந்தகுதியை நன்கு மதித்திருந்தனர். தமது உத்தியோக முறையில் இவர் காஞ்சீபுரத்திற்குச் சென்றிருந்த போது 22-2-1906-ல் திடீரென்று உலக வாழ்வை நீத்தனர். தமிழன்னை தனது அரும் பெறற் புதல்வருள் ஒருவரை இழந்துவிட்டாள்.

சுமார் ஐந்தே முக்கால் அடி உயரம், பயிற்சியால் உரம் பெற்று இறுகிய தேகக்கட்டு; அகன்ற மார்பு; பரந்த முகம்; நெற்றியிற் சந்தனப்பொட்டு; நன்றாக வளர்ந்து படிந்த மீசை; வெண்மையான உடை; அதாவது வெள்ளைக் கால் - சராயுடன் கழுத்துவரையும் பொத்தா

னிட்டு மாட்டிய வெள்ளைச் சட்டை; ஜரிகைத் தலைப் பாகை. இவர் உருவத்தை ஒருவாறு மனத்தில் நிறுவு வதற்கு இவை போதும்.

இவரது இனிய பண்புகள் மிகப் பல. கோபம் என் பதையே இவர் அறியாதவர். குழந்தைகளிடத்தில் மிக்க பிரீதி யுள்ளவர். தமது கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களை மிக்க அன்போடு நடத்தி வந்தார். மிக்க தயாள சிந்தையுடைய வர். அவர்கள் துன்பப்படும்பொழுது பணம் முதலியன அன்புடன் கொடுத்து உதவி வந்தனர். சில ஆண்டு களாக இவர் வலங்கிமான் ஜோஸியர் உபதேசத்தால் யோகாப்பியாசம் செய்தனர். இதனால் உளத்தை அடக்கி ஒரு நெறிப் படுத்துதலில் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருந்தனர்.

இவ் அரிய பண்புகளை யெல்லாம் நாம் காலகதியில் மறந்துவிடலாம். ஆனால், இவர் செய்துள்ள அரும் பணியை நாம் மறக்கமுடியாது. தமிழ் மக்களது பண்டை நாகரிகச் சிறப்பை முதல் முதலாகப் புலப்படுத்தி, தமிழி லக்கியப் பெருமையைத் தெள்ளிதின் உணர்த்தி, தமிழர் சரித்திரத்தை நன்கு விளக்கி, தமிழ்ப் பெருநூல்களைத் தேடித் திரட்டி யுதவி, தமிழ் ஆராய்ச்சியையே தமது பொழுது போக்காகக் கொண்ட இந்த அருங்கலை விநோதர் தமிழன்னைக்கு ஊன்றுகோல் போலக் கை கொடுத்து உதவி அவளைத் தாங்கி யெடுத்தவருள் ஒரு வர் என்பதில் ஐயமென்ன?

17

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் சாமிநாதையர்

(19—2—1855 — 28—4—1942)

i. தொண்டின் பெருமை *

தமிழன்னையின் இளமைப் பருவத்தே அவள் புனைந்தருளிய சிறந்த பொற்பணிகள் பலவற்றைத் துருவித் தேடிக் கண்டு அவற்றை மாசு நீக்கி மீண்டும் அழகுறுத்தி அவள் தெய்வத் திருமேனியில் அணிவித்து மகிழ்ந்த தமிழ்ச் செல்வர் யாவர்? தமிழ்ப் புலமைக்கு உரையாணியாக விளங்கும் தமிழ்ப் பெருந்தகையார் யாவர்? தமிழ்க் கல்வி புதியதோர் மேம்பாடுற்று எவரும் போற்றத் தக்க நிலையிலே தற்காலத்து நிலவுதற்குக் காரணமாயுள்ள அருந்தமிழ்ப் பேராசிரியர் யாவர்? தமிழ் மக்கள் தங்களுடைய புராதன நாகரிகத்தையும், தொன்மை, பெருமை முதலியவற்றையும் நன்கு உணர்ந்து களிப்புறும் வண்ணம் செய்வித்த தமிழ் மகனார் யாவர்?

இச் செயற்கரிய செயல்களை யெல்லாஞ் செய்த பெரியார் மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்திய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களே ஆவர்.

டாக்டர் சாமிநாதையரவர்கள் நம்மிடை நின்று மறைந்து சில மாதங்களாயின. அவர்கள் குடும்பத்தினர் வடித்த கண்ணீர்த் துளிகள், அவர்கள் உறவு முறையினர் சிலகாலம் அடைந்த அருந்துயரம், அவர்கள் நண்பர்களுடைய சிலகாலத் துக்கம், அவர்களைத் தெரிந்தவர்களின் மனத்துயரம், அங்கங்கே தமிழ்க்

---

* *திருவல்லிக்கேணி ஹிந்து இளைஞர் சங்கத்தினர் டாக்டர் சாமிநாதையரவர்களுடைய திருவுருவப்படத்தையும், பாரதியாருடைய திருவுருவப்படத்தையும் 1942-ன் இறுதியில் தங்கள் சங்கத்தில் அமைத்த விழாவிற் பேசிய குறிப்பினின்றும் எழுதியது.*

கழகங்களில் நிறைவேற்றப்பட்ட அநுதாபத் தீர்மானங்கள், பத்திரிகைகளிற் கறுப்புக் கோடுகளில் அடைத்த துக்கச் செய்தி: இவற்ருேடு அவர்களைக்குறித்த ஞாபகம் மறைந்துவிடக் கூடியதா? அன்று. ஒருவேளை அவர்களுடைய திருவுருவப் படத்தை அங்கங்கே அமைத்துப் போற்றினல், அவர்களைப்பற்றிய நினைவு அத்தனை எளிதில் மாய்ந்து விடாது. எனவே, இச்செயல் மிகவும் பாராட்டத்தக்கதே.

ஐயரவர்கள் பண்டைத் தமிழிலக்கியத்தின் பிரதிநிதி. தற்காலத் தமிழிலக்கியத்தின் பிரதிநிதி பாரதியார். இவ் இருவரும் திருவல்லிக்கேணியோடு தொடர்புடையவர்கள். பாரதியார் சென்னை மாகாணத்தின் தென் கோடியிலுள்ள திருநெல்வேலியைச் சார்ந்தவர்கள்; ஐயரவர்கள் இந்த மாகாணத்தின் வட பகுதியிலுள்ளவர்கள். பாரதியார் நம் தமிழன்னையின் உக்ரமூர்த்தமாகவுள்ளவர்; ஐயரவர்கள் நம் அன்னையின் சாந்தமூர்த்தமாக வுள்ளவர்கள் பாரதியாரின் சொற்கள், தேசபக்தியும் தமிழ்ப்பற்றும் கொழுந்துவிட் டெரியுமாறு, கேட்போரின் மனத்திலே அளவற்ற பக்திக் கனலை அள்ளி யெறிந்து, அம் மனத்தைப் பற்றி யெரியச் செய்கின்றன; ஐயரவர்களின் சொற்கள் ஆழ்ந்த தமிழறிவினல் பரிபக்குவமெய்திக் குளிர்ந்த நிலவொளியை வீசுகின்றன. பாரதியார் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் துன்புற்று நைந்து வருந்தியவர்; ஐயரவர்கள் இவ்வகைப் போராட்டத்தால் துன்புருது வாழ்ந்தமை நமது பாக்கியமே. பாரதியார் பெருங் கவிஞர்; ஐயரவர்கள் பெரும் புலவர்: இவ் இரு பெருந் தகைமையாளரின் திருவுருவங்களும் நமது இளைஞர்கள் எப்பொழுதும் தியானித்துவரத் தக்கன. இவ் இருவரது வாழ்க்கைகளும் நம்நாட்டு இளைஞர்களுக்குப் பயன்படக் கூடிய பல உபதேசங்களைத் தரவல்லன.

ஐயரவர்கள் குறுந்தூறுநிரம்பிய குறுங்காட்டில் தனிநின்ேறாங்கிய பெருமரமல்லர். இவர்கள் காலத்தில் சிறந்த வித்துவான்கள் பலர் புகழ்பெருக வாழ்ந்தனர். உதாரணமாக ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, ரா. இராகவையங்கார், திரு. நாராயண ஐயங்கார், வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார், நாகை வேதாசலம் பிள்ளை (மறை மலை யடிகள்), சுன்னாகம் அ. குமாரசாமிப் பிள்ளை முதலிய பெரும் புலவர்கள் பெருஞ் சிறப்புற்று விளங்கியது இவர்கள் காலமேயாகும். ஆராய்ச்சியிற் சிறந்த கனகசபைப் பிள்ளை யவர்களும், ஆராய்ச்சியிலும் கவித்துவத்திலும் சிறந்து விளங்கிய ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்களும் இவர்கள் காலத்தினரே யாவர். இப் பெரும் புலவர் தொகுதிக்கு இப்போது பிரதிநிதியாக வாழ்ந்திருப்பவர்கள் ரா. இராகவையங்காரவர்களும், மறைமலையடிகளுமே[1]. இப்பெருமக்களிடையே வாழ்ந்து தமக்கென உரிய தனிப் பெருமையிற் சிறந்தோங்கியவர்கள் ஐயரவர்கள். இத்தனை பெரியோர்களுக்கிடையிற் சிறந்து வாழ்வதென்றால், ஐயரவர்களுடைய தனிப் பெருமை எவ்வளவாகவுள்ளதென ஒருவாறு ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

ஐயரவர்கள் சுமார் 60 ஆண்டுகளாகத் தமிழையே சிந்தித்து வந்தார்கள்; தமிழ் நூல்களையே ஓதிவந்தார்கள்; தமிழ் நூல்களையே போதித்து வந்தார்கள்; தமிழ் நூலாராய்ச்சிகளையே செய்து வந்தார்கள்; தமிழ் நூல்களையே பதிப்பித்து வந்தார்கள்; தமிழ் நூல்களையே தேடிப் பெற்றுத் தொகுத்து வந்தார்கள்; இவர்கள் இல்லத்தைத் தமிழ்த் தெய்வத்தின் திருக்கோயில் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

---

1. ரா. இராகவையங்கார் 11—7—1946-லும், மறைமலை யடிகள் 15—9—1950-லும் இறைவன் திருவடி அடைந்தார்கள்.

எத்தனை அரிய நூல்களை இவர்கள் அழகுற, கல்வியாளர்கள் மெச்சும்படி, நல்ல முறையிற் பதிப்பித்துத் தந்திருக்கிறார்கள்! பத்துப் பாட்டு, குறுந்தொகை, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், புறநானூறு, ஐம்பெருங் காப்பியங்களிற் கிடைப்பன: இவை யெல்லாம் ஐயரவர்கள் நமக்குத் தந்த பண்டைத் தமிழ்க் கருவூலங்கள். பதிப்புப் பேராசிரியர் என்ற அருமைப் பெயர்க்கு இவர்களே தக்கவர்கள்.

இவர்கள் பதிப்புக்களால் தமிழன்னையின் நல்லணிகள் மாசு நீக்கப்பட்டு அவள் திருமேனியில் அணியப்பட்டன. தமிழரசர்கள் சரித்திரம், தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம், தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரம்: இவைகள் எல்லாவற்றிலும் பல அம்சங்கள் தெரியவந்தன. இவைகளை முற்றும் பரிசோதனை செய்தால், தமிழுக் குரிய புராதன சரித்திரக் குறிப்புக்கள் இன்னும் பல புலப்படும் என்பது உறுதி.

இவர்கள் தேடித் தொகுத்து வைத்திருக்கும் அரிய நூல்களைத் திருந்திய முறையிற் பதிப்பிடுவதானால், சிறந்த தமிழறிஞர்களுக்குப் பல தலைமுறைக்காலம் உளங்கூர்ந்த வேலை இருந்துகொண்டே யிருக்கும். ஐயரவர்கள் முயற்சியெடுத்துத் தொகுத்து வைக்காமற் போனால், நமது பழந்தமிழ்க் கருவூலங்களிற் பலவற்றை நாம் இழந்துபோக நேரிட்டிருக்கும். நமது நல்வினைப் பயனாகத்தான் ஐயரவர்கள் தோன்றினார்கள்.

தமிழிலக்கிய சரித்திரத்தின் காலப்பகுப்பில், ஐயரவர்கள் தொண்டு புரிந்து வந்த சுமார் 50 ஆண்டுகளையும் 'சாமிநாதையர் காலம்' என்றுதான் பிற்காலத்தில் வரும் தமிழ்ச்சரித ஆசிரியர்கள் கூறுவார்கள்.

தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக; அஃதிலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று.

ii. வாழ்க்கையும் மதிப்பும்

தமிழ்மொழியின் விளக்கு என்று சொல்லத்தகுந்த டாக்டர். உ. வே. சமிநாதையர் நம்மிடையே நின்று மறைந்து இப்பொழுது ஆறு ஆண்டுகளாகின்றன[1]. இவர் செய்துவந்த தமிழ்த்தொண்டு ஒருவாறாக அவருடைய புத்திரராகிய கலியாணசுந்தரம் ஐயரால் தொடர்ந்து செய்யப்பட்டு வருவது தமிழ் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியது[2]. மூவருலா முதலிய ஒரு சில நூல்கள் சாமிநாதையர் இருக்கும் பொழுதே பதிப்பிடுதற்குத் தக்கவாறு எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவைகளை அச்சில் வெளிப்படுத்தியதோடு சிந்தாமணி முதலிய சில நூல்கள் மீண்டும் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஐயரவர்கள் தேடித் தொகுத்த நூல்களில் பெரும்பாலன அடையாற்றிலுள்ள கலாக்ஷேத்திரத்தில் இவர்கள் பெயரால் அமைந்த ஒரு நூல் நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கலாக்ஷேத்திரத்தின் தலைவியாகிய ருக்மணி தேவியார் இந்நூல்களை வெளியிடுவதில் மிக்க ஊக்கங் காட்டி வருகிறார்கள். மேலும், ஐயர் பரிசோதித்து எழுதி வைத்துள்ள கம்பராமாயணம் குறிப்புரையுடன் வெளிவருதற்குச் சென்னை ஸர்வ கலாசாலையாரும் சைவ மடாதிபதிகளும் பொருளுதவி செய்திருக்கின்றார்கள்.

இதுவுமன்றி ஐயரவர்களது மாணாக்கர்களாலும் பிற அன்பர்களாலும் இவர்களுடைய உருவச்சிலை யொன்று சென்னை அரசாங்கக் கல்லூரியின் முகப்பில் 6-3-1948-ல்

---

1. *இக்கட்டுரை 1948-ம் வருட இறுதியில் எழுதப் பெற்று இந்நூலின் முதற்பதிப்பில் வெளியிடப்பட்டது.*

2. *இவர் சுமார் ஒரு வருடத்திற்குமுன் இறைவன் திருவடி சேர்ந்தார்.*

நிறுவப்பட்டுள்ளது. தமிழ் மக்கள் தம் இதயத்தில் நிலை பெற்று ஐயரவர்கள் வீற்றிருப்பதற்கு அறிகுறியாக இவ் வுருவச்சிலை விளங்குகிறது. இங்ஙனமாக இவர்கள் மேற் கொண்ட தொண்டு இப்பொழுது நடைபெற்று வருவ தோடு இவர்கள் புகழும் நம் தமிழ் மக்களால் மிக்க நன்றி யுடன் போற்றப்பட்டு வருகிறது.

ஐயரவர்கள் ஜனனத்திலேயே அதிர்ஷ்டம் உள்ள வர் என்று சொல்லப்படுகிறது. இவர் பிறந்த வருஷத் தில் அரியலூரில் இவர் குடும்பத்தினர்க்கு ஒரு வீடு ஏற் பட்டது என்றும், அது இவருடைய அதிர்ஷ்டத்தின் பலன் என்றும், இவர் தாயார் கூறினாராம். இவர் பிறந்த ஊரின் பக்கத்திலிருந்த ஒரு சந்நியாசி 'ஆனந்த வருஷத் தில் இங்கே ஒரு அதிசயம் நடக்கப்போகிறது' என்று சொன்னாராம். அந்த அதிசயம் ஐயர் பிறந்ததுதான் என்று இவர் தாயார் கருதினாராம். வேறோர் நிகழ்ச்சி யையும் இங்கே குறிப்பிடலாம். தமிழுலகத்தில் பெயர் சிறந்து விளங்கிய ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை, வி. கனக சபைப் பிள்ளை என்ற இவ்விருவரும் பிறந்த வருஷத் திலே (1855) ஐயர் பிறந்துள்ளார். இவைகளெல்லாம் காகதாலிய நியாயமாக அமைந்தனவே. என்றாலும், உண்மையிலேயே ஐயரவர்கள் அதிர்ஷ்டசாலி என்பது வேறு சில நிகழ்ச்சிகளால் நமக்கு விளங்குகிறது.

முதலாவது நிகழ்ச்சி ஐயர் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் சிஷ்யராக அமைந்தது. இதற்கு முன்பு சங்கீதப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மகாவித்து வானது சிஷ்யரானதற்கு அப்புறம்தான் ஐயருடைய வாழ்க்கை தமிழுக்கென வரைந்து வகுக்கப்பட்டதாயிற்று. எளிதில் அகப்படாத சிறந்த தமிழ் நூல்களை முறையே பாடங் கேட்டல் தமிழறிவு உரம் பெறுதற்குத் தக்க உபாயமாகும். நூல்களைப் பிழையின்றிப் பிரதி செய்வதும்

தமிழறிவு வரையறுத்த தன்மையெய்தி உறுதிபெறச் செய்கின்றது. பிறர்க்குப் பாடம் சொல்லுவதும் கல்வியை வளம்பெறச் செய்வதோடு நினைத்த மாத்திரையில் பயன் படவும் அக்கல்வியை ஆக்குகிறது; அன்றியும் பொது அறிவையும் மிகுவித்து, மக்கள் உளப் பாங்கை எளிதில் உணர்ந்துகொள்ளும்படியாகவும் செய்கிறது. இவ்வகை அனுகூலங்க ளெல்லாம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளைக்குச் சிஷ்யரான காரணத்தால்தான் ஐயருக்குக் கிடைத்தன. அன்றியும், தமிழ்க் கல்வி முதலியவற்றில் சிறந்தவர்களை யும் தமிழ்மீது அன்புள்ள பல பெரியார்களையும் பிற அறிஞர்களையும் சந்தித்து உரையாடும் பேறும் ஐயருக்கு வாய்க்க இப்பொழுதுதான் இடமுண்டாயிற்று. சில சமயங்களில் ஐயரிடத்தில் கேள்வி கேட்பதும் அதற்கு இவர் தக்க விடை கூறுவதும் நிகழ்ந்தன. ஐயர் தமது செய்யுளியற்றுந் திறமையை வெளிப்படுத்தும் சந்தர்ப் பங்களும் அடிக்கடி நேர்ந்தன. இவையெல்லாம் இவரது ஆற்றலைப் பல வழிகளில் அபிவிருத்தி செய்தன. ஆகவே, பிற்காலத்தில் ஐயர் செய்துவந்த தமிழ்த் தொண்டிற்கு இவரைப் பக்குவப்படுத்திய பள்ளிச்சாலையென்று இந்தக் குரு-சிஷ்யக் கூட்டுறவைச் சொல்லலாம். தமது குருவை எவ்வாறு பாராட்டினர் என்பது,

> *பலகாலமாகத் தவம் புரிந்து ஒரு தெய்வ தரிசனத் திற்குக் காத்திருக்கும் உபாஸகனைப்போல நான் இருந் தேன்; அவனுக்குக் காட்சியளிக்கும் அத்தெய்வம்போல அவர் (மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை) வந்தார்.*

என்று இவர் கூறுவதனால் (என் சரித்திரம், அத். 27) விளங்கும். ஐயரது 17-வது வயதில் 1871-ல் இவர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையை அடுத்து, 1876-ல் தம் பேரா சிரியர் சிவபதம் அடையும்வரை அவரிடம் கல்வி கற்று வந்தார்.

பின்னர், திருவாவடுதுறைச் சந்நிதானமாக அப்பொழுது விளங்கிய மேலகரம் சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்கள், ஐயருக்கு அபயமளித்துப் பாடம் போதித்தனர். ஐயரும் பல மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லி வந்தனர். இத் திருவாவடுதுறை வாழ்வை இரண்டாவது பெருநிகழ்ச்சி யென்று கூறலாம். இவரது கல்வி மிகவும் விளக்கம் அடைந்தது. தேசிகர் தாம் செல்லுமிடங்களுக் கெல்லாம் இவரையும் உடனழைத்துச் சென்று இவருடைய கல்வி கேள்வி அறிவாற்றலைப் பலரும் அறியும்படி செய்தனர். இவரது அரிய புலமை பண்டித சமூகத்திற் கொண்டாடப்படுதற்கு இத்தேசிகரே காரணமா யிருந்தனர்.

இதுவரையும் இவரது வாழ்வு ஆதீனத்துக்குள் அடங்கியிருந்தது. பலபல நன்மைகள் இதனுல் இவருக்கு விளைந்த போதிலும், ஒரு பெரிய குறையும் இருந்தது. மேனுட்டுக் கல்வியின் பயனுய் வெளியுலகில், அறிவுலகில், ஒரு புதிய சக்தி தோன்றியிருந்தது. இப்புதிய சக்திக்கு முற்றும் புறம்பாகவே மடங்கள் முதலிய சமய ஸ்தாபனங்கள் ஒதுங்கி விட்டன. எனவே, நூதன அறிவின் விளக்கத்திற்கு இம்மடங்களில் இடமில்லாது போயிற்று. திருவாவடுதுறை மடத்தில் ஐயரது கல்வி கேள்வியும் பழைய சுருங்கிய நெறியிற் சென்றெழுகின. இவ்வாறே இவரது ஆயுள் கழிந்திருக்குமாயின், திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான் என்ற பதவியை விளக்கமுறச் செய்திருக்கலாம். பாழடைந்த கோயில்களுள்ள பல ஊர்களுக்கு யமகம், திரிபு, சித்திரக் கவிகள் முதலியன செறிந்த புராணங்கள் பல இயற்றியிருக்கலாம். பல சிறந்த பிரபந்தங்கள் பாடியிருக்கலாம். தமது ஆதீனத்தின் சிறப்பைக் குறித்தும், கும்பாபிஷேகம் முதலிய பெரு நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்தும், பல பாடல்கள் இயற்றி

யிருக்கலாம். சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களை மிகவும் நன்றாக ஓதி யுணர்ந்திருக்கலாம். அருட்பா மருட்பா வியவகாரத்தில் தலையிட்டுச் சில கண்டன வுரைகள் எழுதியிருக்கலாம். வேதாந்த சித்தாந்தப் பொருள்கள் பற்றியும் சில சண்ட மாருதங்களைக் கிளப்பியிருக்கலாம். இந்நெறிகளிலே சென்று சாதாரண வாழ்வு வாழ்ந்து முடிந்திருக்கலாம். ஆனால் இவ்வாறு பயனற்று ஒழியாத படி மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையின் முதல் மாணவராகிய சி. தியாகராஜச் செட்டியார் மூலமாகத் தெய்வம் அருள் புரிந்தது. செட்டியார், 1880-ல் தாம் தமிழ்க் கல்வி பயிற்றி வந்த கும்பகோணம் அரசாங்கக் கலாசாலையில் தமது ஸ்தானத்தில் ஐயரை அமர்த்தினர். தற்கால அறிவிற் சிறந்த பேராசிரியர்கள் கோபாலராவ், ஆர். வி. சீநிவாஸய்யர் முதலியவர்களோடு உறவாடும் நிலைமை ஐயருக்கு ஏற்பட்டது. மேலும் தற்கால மனப்பான்மை வாய்ந்த மாணாக்கர்களோடும் இவருடைய வாழ்வு நெருங்கிய தொடர்புடையதாயிற்று. இதனால் இவரது மனம் விரிவடையத் தொடங்கிற்று சென்னை வாசமும் பிற்காலப் பெருவாழ்வும் பிற புகழ்களும் உண்டாவதற்கு, கும்பகோணம் கலாசாலையில் தமிழாசிரியராக இருந்ததே காரணமாயிற்று. இதனை ஐயரது வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தில் மூன்றாவது பெருநிகழ்ச்சி என்று கூறலாம்.

ஐயர் கலாசாலையில் தமிழ் பயிற்றுவிக்கும் திறம் கலாசாலை ஆசிரியர்களுக்கேயன்றிப் பிற அறிஞர்களுக்கும் தெரிய வந்தது. இவ் அறிஞர்களுள் ஒருவர் கும்பகோணத்தில் முனிசீப்பாக இருந்த சேலம் இராமசாமி முதலியார். முதலியார் ஒருமுறை ஐயரைச் சந்தித்துத் தம்மிடமிருந்த சீவக சிந்தாமணிப் பிரதியொன்றைக் கொடுத்து அதில் சில செய்யுட்களைத் தமக்கு நன்கு விளக்கவேண்டுமென்று விரும்பினர். ஐயர் அப்பொழுது

தான் முதன் முதலில் சீவக சிந்தாமணியைப் பார்க்கநேர்ந் தது. அதனை முறைப்பட வாசித்துப் பொருளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினர். அப் பொழுது முதலியார், ஐயர் அதனைப் பதிப்பிடுவதாயின், அதற்கு வேண்டும் பொருளுதவியைச் செய்வதாகவும் கூறி ஊக்கினர். ஐயரது உண்மைத் தமிழ்த் தொண்டும் இவரது பிறவியின் பயனும் அன்றுதான் தொடங்குவ தாயிற்று. ஆகவே, இராமசாமி முதலியார் சிந்தா மணிப் பிரதியைப் பதிப்பிக்கும்படியாகக் கொடுத்தது ஐயரது வாழ்க்கையில் நான்காவது பெருநிகழ்ச்சி என்று கூறலாம். இதன் பின்புதான் பண்டை நூல்களை முறை யாக ஆராய்ந்து பதிப்பிக்கவேண்டும் என்ற கருத்து உண்டாயிற்று.

ஐயரது வாழ்வில் ஐந்தாவது பெரு நிகழ்ச்சி, பூண்டி-அரங்கநாத முதலியாரோடு இவர்க்கு ஏற்பட்ட நட்பு. முதலியார் பேரறிஞர்; கணிதப் பேராசிரியர்; தமிழ்ப் பெருஞ் செல்வர்; கச்சிக் கலம்பகம் இயற்றிய தமிழ்க் கவி ஞர்; தமிழையும் தமிழ்ப் புலவர்களையும் பெரிதும் போற்றி வந்தவர். இப்பேராசிரியர் (1844—1893) ஐயரது கல்வி கேள்விகளையும், அரிய புலமைத் திறத்தையும், தமிழ் நூல்கள் பற்றி இடைவிடாது செய்து வந்த ஆராய்ச்சி யையும் கண்டு, மிகவும் வியந்து, அன்பு கொண்டு, வேண் டுங்காலங்களில் வேண்டும் உதவிகள் செய்து வந்தனர். அன்றியும், சென்னையிலுள்ள பல பிரமுகர்களிடமும் அறி முகப்படுத்தி ஐயரது புகழ் விளங்குவதற்குக் காரணமா யிருந்தனர். எல்லாவற்றிற்கு மேலாக, இவருடைய கல்வி நலம் நிரம்பிய இன்னுரைகள் ஐயருக்குப் பெரிதும் ஊக்க மளித்துப் பதிப்பு முதலிய முயற்சிகளில் மனவெழுச்சி உண்டாகும்படி செய்தன. இவர் அளித்துள்ள ஊக்கமும்

உதவிகளும் பாராட்டுக்களும் இல்லாமற் போனால், ஐயர் மழைமுகங் காணாப் பயிர்போல் வாடியிருப்பர்.

> பல பேருடைய பாராட்டுக்களை நான் அடைந்தேன். இவ்வளவுக்கும் காரணம் அரங்கநாத முதலியார் என்பால் வைத்துள்ள அன்பேயென்பதை நினைக்கும்போது முதலியாருடைய கம்பீரமான குணத்தில் என் உள்ளம் மூழ்கி உருகும். (நல்லுரைக்கோவை, பக். 132)

என்று ஐயர் தாமே கூறியுள்ளார்.

இத்தனை பெரு நிகழ்ச்சிகளும் இவரிடம் ஓர் உயிராசையை முளைக்கச் செய்து, அவ் ஆசையை வளர்த்து, அதனை நிறைவேற்றி இவரது பிறவியைப் பயன் நிரப்பிய தாக்கின என்பது உண்மை. ஆனால் இந் நிகழ்ச்சிகள் அனுகூலச் சூழ்நிலைகளென்றே கொள்ளத்தக்கன. இவைகளைப் பயன் படுத்தியது ஸத்து நிறைந்துள்ள நன்னிலம் என்பதை யெண்ணி நாம் மகிழ வேண்டும்.

> ... ... தன்னைத்
> தலையாகச் செய்வானும் தான்

என்றனர் ஒரு மூதறிஞர். ஐயரது இடையறாத கல்வியும் இடையீடில்லாத ஆராய்ச்சியும், சலிப்பறியாத ஊக்கமும் தான் இவருடைய பெருமைக்கு முக்கியக் காரணம் என்பது நாம் மனங்கொள்ளுதற் குரியது.

சீவக சிந்தாமணி ஒரு ஜைன காவியம். முதன் முதலாகச் சீரிய முறையில் இவர் பரிசோதித்து அச்சிடுவதற்கு இந்த ஜைன காவியம் கிடைத்தது ஒரு பெரிய நன்மையாக முடிந்தது. மதச்சார்பு பற்றி நூல்கள் மீது விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதபடி, இலக்கியச் சிறப்பு ஒன்றையே கருதி, தமிழிலக்கியத் தொண்டு புரிய வேண்டும் என்ற மனப்பான்மையானது ஐயருக்கு உண்டாயிற்று.

சமயத்தொண்டு வேறு, இலக்கியத்தொண்டு வேறு: என்ற பாகுபாட்டை இவர் மிக நன்ருக உணரும்படி நேர்ந்தது. ஆறுமுக நாவலர் சமயத் தொண்டில் ஈடுபட்டுச் சமய நூல்களேயே அச்சில் வெளியிட்டு வந்தனர். நாவலர் பதிப்புக்கள் சிறந்தனவா யிருந்தாலும் அவை சமயக்கல்விக்கு மாத்திரம் பயன்பட்டு அமைந்து நின்றன. இங்ஙனமே வேறுசில பதிப்பாளர்கள் வைஷ்ணவ சமயத் தொண்டும், இன்னும் சிலர் ஜைன சமயத் தொண்டும் புரிந்துவந்தனர். இம்மனப்பான்மை இலக்கியவுணர்ச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் முரணுக நிற்பது. பஞ்ச காவியங்களுள் ஒன்ருகிய குண்டலகேசி இன்று நமக்கு அகப்படாமல் அழிந்துபோனது மேற்சொல்லிய குறுகிய மனப்பான்மையினுல்தான். இக் காவியம் பௌத்த மதத்தின் சார்பாக வுள்ளது. இதற்கு மறுப்பாக எழுந்தது தான் நீலகேசி. எவ்வளவு பெரிய இலக்கியத்தை நாம் இன்று இழந்துவிட்டோம் என்பது இந்நூல்பற்றி அங்கங்கே கிடைக்கும் சில குறிப்புக்களால் அறியலாகும். இலக்கிய நெறியில் உழைத்து வருபவர்களுக்கு இலக்கிய நயம் அறியும் மனப்பான்மை ஒன்றுதான் இருத்தல் வேண்டும். சிந்தாமணியின் தமிழ்ச் சுவையும், அதற்கு நச்சிஞர்க்கினியர் எழுதிய அரிய உரையும், இவ் இரண்டிஞலும் வெளிப்படுகின்ற அகன்ற பெருங்கல்வியும் ஐயருக்கு மிக விரிந்த ஓர் மனப்பான்மையை உண்டுபண்ணின. தமிழ் நாட்டில் முற்காலத்தில் வழங்கிவந்த பௌத்த, ஜைன சாஸ்திர விஷயங்களேத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அவாவும், அவ்வச் சமயங்களேச் சார்ந்த நூல்களுக்கு அவ்வவர் கொள்கைகளேக் கொண்டே உரைவிளக்கம் செய்தல் வேண்டும் என்ற முறை நேர்மையும் ஐயருக்கு விளேந்தன. 'அறுநால்வராய்ப் புகழ்' என்று ஏலாதியில் வருகின்ற தொடருக்கு,

அது ஜைன தீர்த்தங்கரர்களை உணர்த்துகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாதபடி, சைவச் சார்பாய் எழுதி வெளியிட்ட உரையையும் பார்த்துள்ளோம். ஐயர் தாமே குறிப்பிட்டிருக்கிறபடி, பஞ்ச நமஸ்காரம் என்ற ஜைன மதச் சங்கேதத் தொடரை உணர்ந்து கொள்ளாமல் அதனைப் பஞ்சாட்சரம் என்று கருதிப் பிரதி செய்வோர் பிழைபட எழுதி வைத்துள்ளதும் தெரிந்துள்ளோம் (என் சரித்திரம் பக். 137). இவை போன்ற பிழைகளெல்லாம் தமிழ் நாட்டில் வைதிக சமயங்களே யன்றிப் பிற சமயங்களும் இருந்தன என்ற உணர்ச்சியே அற்றுவிட்டதனால் தோன்றியன.

இனி, ஐயரது பதிப்பு - முறையைக் குறித்துச் சில சொல்ல வேண்டுவது அவசியம். இவர்க்கு முன்பெல்லாம் நூல்களைப் பதிப்பிடும் தொழிலில் ஈடுபட்ட தமிழ்-அறிஞர்களிற் பெரும்பாலார் தமக்குக் கிடைத்த இரண்டொரு பிரதிகளை வைத்துக் கொண்டு, அவற்றிலுள்ள 'கரலிகித வழுஉக்களைக் களைந்து திருத்தியும் புதுக்கியும்' நூல்களை அச்சிடுதல் வழக்கமா யிருந்தது. ஆனால், ஐயர் இந்த முறையைப் பின்பற்றவில்லை. பல பிரதேசங்களிலிருந்தும் பல பிரதிகளை முயன்று தேடிப் பெற்றுத் தொகுத்து வைத்துக் கொள்வது இவர் முதலாவது செய்த வேலை.

பின்னர், இவற்றுள் ஒரு பிரதியைக் கடிதத்தில் பெயர்த்தெழுதி மற்றைப் பிரதிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பாட பேதங்களைக் குறித்துக் கொள்வர். இவ்வாறு குறித்துக் கொண்டபின் நூலைப் பலமுறையும் வாசித்துப் பொருளையும் நன்கு தெரிந்துகொள்ள முயல்வார். இதற்குபின், இந் நூற்பொருள் பற்றி யெழுந்த பிற நூல்களையும் கற்றுப் பொருள் விளக்கம் செய்ய முற்படுவர். பின்னும் தெரியாதன உளவாயின், வடமொழி தென்மொழி நூல்

களிலே வல்லவர்களையும், நூல் எந்தச் சமயத்திற் குரியதோ அந்தச் சமய சாஸ்திரங்களில் வல்லவர்களையும் அடுத்து விசாரித்துப் பொருள் தெரிந்து கொள்வர். விளக்கத்திற்குரிய அனைத்தையும் முறைப்படக் குறித்து வைத்துக் கொண்டு அச்சிடுவதே தக்க முறை எனக் கருதி, அவ்வாறு செய்துவந்தனர். இங்கே கூறிய நெறிப் படியே முறையாகப் பதிப்பு வேலை எப்போதும் நிகழ்ந்த தென்று எண்ண முடியாது. ஆனால் இந்நெறிகள் பெரும் பாலும் கையாளப்பட்டன. என்று கொள்ளலாம். ஒவ் வொரு நூலையும் இவ்வாறு செய்து முடித்ததற்குப் பல ஆண்டுகள் சென்றன என்பதில் வியப்பில்லை. ஐயர் தமக்கிருந்த சௌகரியத்திற்குத் தக்கபடி மெல்லச் சாவ தானத்துடன் ஆராய்ந்து வெளியிடுவதே வழக்கமாயிருந் தது. ஒருமுறை ஸேது ஸம்ஸ்தான மகாவித்வானும் தமிழாராய்ச்சியிலும் தமிழ்க் கல்வியிலும் மிகச் சிறந்து விளங்கியவரும் தமிழ்ப் பேராசிரியர்களுள் உயரிய மதிப் பிற்குரியவருமான ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் 'தமிழ் நூல் களை நன்றாகப் பதிப்பிடுதற்கெனப் பிறந்தவர் சாமிநாதை யரே' என்று என் நண்பர்கள் சிலரும் நானும் ஒருங்கி ருந்த சமயத்துக் கூறினர். இது முற்றும் உண்மை யாகும்.

எவ்வளவோ நுணுகி ஆராய்ந்து, எவ்வளவோ விசாரித்துணர்ந்து, எத்தனையோ பிரதிகளை ஒப்புநோக்கி, எவ்வளவோ காலம் முயன்று நன்கு உழைத்து, சீவக சிந்தாமணியை ஐயர் பதிப்பித்தனர். என்றாலும் அதில் பல பிழைகள் உள்ளன என்று யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களிலுள்ள அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து சிறு கண்டன நூல்கள் வெளியிட்டனர். இவற்றால், சீவக சிந்தா மணியை வெளியிடுவதற்கு ஐயரைப் போன்ற பெருந் தகுதியுடையவர் வேறு சிலரும் தமிழ் நாட்டில் இருந்த

னர் என்பது விளங்குகிறது. அன்றியும் சீவகசிந்தாமணி முதலிய பண்டை இலக்கியங்களைக் கற்றுவந்தவர்கள் ஒருசிலர் தமிழ் நாட்டில் இருந்தனர் என்பதும் அறிந்து கொள்ளலாம். இங்கே குறித்த கண்டன பிரசுரங்களும் ஐயருக்கு நன்மையாகவே முடிந்தன. தாம் நூற் பரிசோதனை செய்தது போதாது என்பதனை நன்கு உணர்ந்தனர். இன்னும் மிக நுட்பமாக ஆராயவேண்டும் என்பதைக் கண்டனர். இப்பிரசுரங்களில் தமக்குச் சரியெனத் தோன்றியவற்றைத் தமது பிற்பதிப்புக்களில் உடன்பட்டுக் கொள்ளலாயினர். ஆனால் ஐயர் ஓரிடத்தேனும் இக்கண்டன வுரைகளால் இத் திருத்தமடைந்தது என்று தெரிவிக்கவேயில்லை. இதுவேயன்றி, தமக்கு முன்பு பிறர் பரிசோதித்து வெளியிட்ட பதிப்புக்களைப் பற்றியும் பெரும்பாலும் இவர் குறித்ததே இல்லை. உதாரணமாக, சீவக சிந்தாமணியை இவர் வெளியிடுவதற்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், 1868-ல் இக்காவியத்தின் நாமகள் இலம்பகத்தை அழகான முறையிலே, சிறந்த முன்னுரையோடு, ரெவரெண்ட் பவர் (Rev. Bower) என்பவர் பதிப்பித்துள்ளனர்.[1] இதனைத் தெரிவித்திருந்தால் மிகவும் நலமாயிருக்கும். இங்ஙனம் தெரிவித்தல் பதிப்பாசிரியரின் கடமை.

[1] *சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜப் பதிப்பு, சிந்தாமணி, முகவுரை பக். 7*

The Chintamani, First Book, called Namagal Ilambagam ; with the Commentary of Nachinarkiniyar ; and with analysis and notes in English, Tamil and English Indexes, and an English Introduction explaining the Jaina system upon which the work is based : by Rev. H. Bower, with the assistance of E. Muttaiya Pillai, Madras. Printed by H. W. Laurie, at the Christian Knowledge Society's Press, No 18, Church Street, Vepery, 1868.

கண்டனப் பிரசுரங்கள் இவரிடத்தில் என்னவகையான மன நிலையை உண்டு பண்ணின? முதன் முதலில் கண்டனவுரைக்கு மறுப்பு எழுதவேண்டும் என்று எண்ணுதல் முற்றும் இயற்கையோடு ஒத்ததேயாம். ஐயரும் மறுப்பு எழுதினர். ஆனால், அதனை அச்சில் வெளியிடுவதற்கு முன் மீண்டும் பரியாலோசனை செய்தனர். அப்பொழுது தமக்கு உற்ற நண்பர்களிடத்தில் இவர் கலந்து கொண்டனர். பின்னர், அம்மறுப்பை வெளியிடாதபடி நிறுத்திக் கொண்டனர். ஒன்றிரண்டு கண்டன வுரைகளுக்கு இவ்வாறு செய்தார். பின்னர், கண்டனப் பிரசுரங்களைப் பார்வையிட்டு வேண்டியவற்றைக் குறித்துக் கொள்வாரேயன்றி, மறுப்பு எழுதும் கருத்தினையே விட்டுவிட்டனர். இம்மனப்பான்மை ஐயருக்கு அடக்கத்தையும், மனவலிமையையும், சாந்தியையும் கொடுத்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தமது அரிய காலம் வீண் முயற்சிகளால் பயனின்றிக் கழியாதவாறு, நல்ல முயற்சிகளிலே, தாம் மேற்கொண்ட தொண்டிலே, செலவாகுமாறு செய்தது.

ஆனால் கண்டன வுரைகளால் வேறு சில வேண்டா விளைவுகளும் நேர்ந்து விட்டன. இவர் தாம் அறிந்த இலக்கிய விஷயங்களை அச்சில் வெளியிடும்வரை அடக்கமாக வைப்பாராயினர். தாம் செய்துவரும் தொண்டுகளிலும் அடக்கத்தையே கைக்கொண்டனர். இவர் இல்லத்திலுள்ள சுவடி நிலயத்தைக் கண்டுகளிக்கும் பேறுகூடக் கவி ரவீந்திர நாதர் முதலிய ஒரு சிலரே பெற்றுள்ளனர். பிறர் கண்களில் படும்படியாக நூல்-ஆராய்ச்சி செய்வதை அறவே விட்டுவிட்டனர். அடக்கமாக, பிறரால் ஒன்றும் காணமுடியாதபடி, தனியாக அமைந்த ஓர் அறையில் தாமும் தமது சிஷ்யர்களுமிருந்து நூற்பரிசோதனையைச் செய்து வரலாயினர். ஆகவே, பெரும்பாலும் இன்ன

காலத்தில் இன்னநூல் வெளிவரும் என்பது இவர் சிஷ்யர்களுக்கன்றி ஏனையோர்களுக்குத் தெரியமாட்டாது. சிஷ்யர்களும் இந்த அடக்கத்தையே பெரும்பாலும் கையாண்டு வந்தனர். ஏட்டுப் பிரதிகளேயன்றி, இவர்கள் படித்து வந்த அச்சுப் புத்தகங்களைக்கூட இரவல் வாங்க முடியாது. ஒரு வேளை, நூலின் பரிசோதனையில் தாம் ஈடுபட்டிருக்கும் சமயங்களிலே பிறர் வலிதின் வந்து, தமது தொண்டு இடையீடின்றி நிகழ்வதற்குத் தடையாவர் என்ற அச்சத்தினால் இவ் அடக்கம் மேற்கொள்ளப் பட்டதாகவும் இருத்தல் கூடும். அல்லது அக்காலத்தில் இவரோடு பழகியவர்களில் சிலர் நேர்மையற்ற நோக்கத்துடன் இவரை அடிக்கடி தொந்தரவு செய்ததன் காரணமாக இந்த அடக்கமுறை கையாளப் பட்டிருக்கலாம். ஆனால், திறந்த மனத்துடன் தமது முயற்சியில் பிறர் மகிழ்வதைக் கண்டு, உற்சாகத்துடன் தமிழாராய்ச்சி செய்யும் இன்பம் எல்லார்க்கும் எளிதில் வாய்ப்பதாகுமா? இல்லை. கல்வியாளர்பால் நம்பிக்கை கொண்டு அளவளாவுதலின் மகிழ்ச்சியும் எல்லார்க்கும் கிடைப்பதாகுமா? இல்லை.

இங்ஙனமே, பிரதிகள் தேடிப் பண்டை நூல்களைப் பதிப்பிடுவதில் முயன்றுவரும் அறிஞர்களுக்குப் பிரதிகளை ஈந்து உவக்கும் இன்பமும் எளிதில் கிடைப்பதா? இல்லை. ஐயருக்கு இந்த நல்லூழும் விதிக்கப்படவில்லை. இதனால் ஒருவருக்கும் இவர் தம்மிடமுள்ள பிரதிகளைக் கொடுத்ததில்லை என்பது என் கருத்தல்ல. எனக்குச் சில பிரதிகள் உதவி யிருக்கிறார்கள் என்பதை நன்றியுடன் பாராட்டுகிறேன். நானும் இவர்களுக்குப் பிரதிகள் உதவியுள்ளேன். கேட்போர் தகுதியையும் நோக்கத்தின் தூய்மையையும் மாத்திரம் கருதி இவர் பிரதிகள் உதவுவதில்லை. விலக்க முடியாத நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டால்தான்

இவர் உதவுவார். அவ்வாறு தரும் பிரதிகளும் பெரும் பாலும் பயனற்றனவாகவே இருக்கும். தாம் பல ஆண்டு களாக அரிதில் தேடி வைத்த பொருளை ஒருவர் கேட்ட வுடனே கொடுத்துவிட எளிதில் மனம் வருமா? ஆனால், தாம் உதவாதது மாத்திரமே யன்றி, பிற பேரறிஞர்களும் நூலைப் பதிப்பிடுவோர்க்கு உதவுதல் கூடாது என்று இவர் கடிந்துரைத்ததை நான் நன்கு அறிவேன். கம்பர் விலாசம் இராஜகோபாலையங்கார் அகநானூற்றைப் பதிப் பிட எடுத்துக்கொண்டபொழுது, அவருக்கு ஸேது ஸம்ஸ்தான மகாவித்வான் ரா. இராகவையங்கார் பிரதிகள் கொடுத்தும் பிறவாறும் உதவக்கூடாது என்று இவர் தடை செய்தனர். அகநானூற்றை ஐயர் தாமே பதிப் பிடக் கருதியிருந்தனர். ஒருவேளை, இக்கருத்து இவரைக் கடுமை யுள்ளத்தாராகச் செய்திருக்கலாம். எனினும் இவ் வகையான மனப்பான்மைகள் ஐயருக்கு இருந்தமை தமிழ் மக்களது துர்ப்பாக்கியமே.

ஆனால், நிறைமதியின் ஒளி மறுவினால் குறைந்து விடுமா? குறைகள் அனைத்தும் இவரது அரும்பெருந் தொண்டுகளுக்கு முன் மறைந்துவிடுகின்றன. தமிழ் நூற் பதிப்புக்களில் நாம் நம்பிக்கையாகக் கொள்ளக் கூடிய பதிப்புக்கள் இவருடைய பதிப்புக்களே. இவர் ஒன்று எழுதிவைத்தால், அது பெரும்பாலும் தவருக மாட்டாது. எனவே எப்பொழுதும் நம்மால் கொள்ளத் தக்கது. இவருடைய ஆழ்ந்த கல்வியும், தெளிந்த தமிழ் அறிவும், பரந்த உலகியலுணர்ச்சியும். இவற்றைத் தமிழ் மக்களுக்கு நூல்வாயிலாகப் பயன்படுத்தும் சீரிய முறை யும் நம்மால் என்றென்றும் போற்றத்தக்கன.

ஐயர், தாம் ஆராய்ந்த பிரதிகளிற் கண்டாலல்லது, தாமாக ஒரு திருத்தமும் செய்வது வழக்கமில்லை. இவ் வாறு கூறிய அளவில் பண்டை இலக்கியங்களையும்

உரைகளையும் பிரதியிலுள்ளவாறே சிறிதும் மாற்றுதலின்றி இவர் நமக்குத் தந்துள்ளார் என்று நினைப்பது தவறு. மாற்றித்தான் இருக்கிறார்; ஆனால், இம் மாறுதல்கள் பெரும்பாலும் விளக்கத்திற்கு வேண்டிச் செய்தனவே. உதாரணமாக, சீவகசிந்தாமணியில், 'பண்ணுலாங்கிளவி' (1481) என்பது முதல் 'கலைத்தொகை' (1489) என்பது ஈறாக ஒன்பது செய்யுளும், ஒரு தொடராகும் என்று பிரதிகளிற் காணப்படுகிறது. ஐயர் பதிப்பிலும் 'ஒன்பதும் ஒரு தொடர்' என்ற குறிப்பு காணப்படுகிறது. இதற்கேற்ப இவ் ஒன்பது செய்யுளும் தொடர்ச்சியாகவே பிரதிகளிற் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன; உரைகளும் ஒருசேர இவற்றின் பின்னர் எழுதப்பட்டுள்ளன. இம்முறையை மாற்றி, ஐயர் ஒவ்வொரு செய்யுளையும் அதன் உரையையும் தனித்தனியே தம்முடைய பதிப்பில் கொடுத்துள்ளார்.

இவர் பதிப்பில் திருந்த வேண்டிய இடங்கள் இல்லையென நினைப்பதும் தவறு. சீவகசிந்தாமணியில் நான்கு பதிப்புகள் வெளிவந்து விட்டன; என்றாலும் பல இடங்கள் திருத்தம்பெற வேண்டியனவாக உள்ளன. ஒருசில, சைவசமாஜப் பதிப்பின் முன்னுரையில் (1941), என்னாற் காட்டப்பட்டுள்ளன. உதாரணத்தின் பொருட்டு இங்கே வேறு சில காட்டுகிறேன். 'நெட்டிருங் கூந்தலாடன் நேர்வளை முன்கைப்பற்றி' என்ற அடி சிந்தாமணியில் 835-ம் செய்யுளில் வருகின்றது. இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் 'நெட்டிருங்குழல்: நெடு, பண்புதொகு மொழியாதலிற் புணர்க்கப்படாதாயிற்று' எனக் குறிப்பு எழுதினர். ஆகவே, அவர்கொண்ட பாடம் 'நெட்டிருங் குழலினாள்' என்பதாதல் வேண்டும். இப்பாடம் ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் காணப்படுகிறது. ஆகவே, ஐயர் தமது பதிப்பில் 'நெட்டிருங்கூந்தலாள்' என்று கொண்ட பாடம் பொருந்

தாமை எளிதில் உணரலாம். இங்ஙனமே 1375-ம் செய்யுளில் 'துனிவாயின' என்பது பிழை: 'துனியாயின' என்றிருத்தல் வேண்டும். 1922-ம் செய்யுளில் 2-ம் அடியும் 3-ம் அடியும் தம்முள் மாறிவைக்கப்பட்டுள்ளன. உரையை நோக்கிஞல் இம்முறை பிழையாதல் அறியலாம். பிரதிகளில் காணுமாறு மூன்ரும் அடி இரண்டாவதாகவும் இரண்டாம் அடி மூன்ருவதாகவும் வைக்கப் பெறுதல் வேண்டும்.[1] 1821-ல் 'வந்துவிட்டார்' என்பது 'சென்றுவிட்டார்' என்று திருந்துதல் வேண்டும். 964-ல் 'நலங்கெழு' என்பது 'நலந்தகு' எனத் திருத்தமடைதல் வேண்டும். 1182-ல் 'எறித்திட் டன்னதோர்' என்பது 'எறித்த தன்னதோர்' என்று பதிப்பிக்கப் பெறுதல் வேண்டும். 1642-ல் 'சென்ற கோல்' என்பது 'சென்றுகோல்' என்று திருந்துதல் வேண்டும். இங்ஙனம் பல. இன்னும், இவர் பதிப்பில் பாடபேதங்கள் அனைத்தும் தரப்படாமையும் ஒரு குறையாம். 1941-ம் செய்யுளில் 'நெடுங்கணூர்' என்ற பாடமும், 1912-ம் செய்யுளில் 'வாளவா' என்ற பாடமும், 1800-ம் செய்யுளில் 'ஆழ்துயர் விடுத்தற் கொத்த' என்ற பாடமும் காட்டப்படவில்லை. இங்ஙனம் பல.

இக்குறைகள் தமிழாராய்ச்சி சிறந்தோங்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இங்குக் காட்டப்பட்டன. ஐயரது முயற்சி யாரேயெனினும் ஒருவரால் தாமாகவே செய்து முடிக்கக் கூடும் அளவினதன்று. பலவகையிலும் உதவி செய்யத்தக்க வித்துவான்கள் வேண்டியதா யிருந்தது. இவ்வகை உதவியும் இவருக்கு நிரம்பக் கிடைத்திருந்தது என்பதை நாம் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளலாம். இங்ஙனம் உதவியவர் பெயர்களுள் ஒருசில தமிழ் அறிஞர்

---

1. இத்திருத்தம் நான்காம் பதிப்பில் (1942) செய்யப்பட்டுள்ளது.

களால் பெரிதும் போற்றப்படுவனவாகும். சிலர்[1] சிற்சில நூல்கள் வெளியிடும் பொழுது அவற்றிற்கு மாத்திரம் உதவி புரிந்து வந்தனர். வேறுசிலர்[2] ஐயர் செய்துவந்த பற்பலவெளியீட்டு முயற்சிகளிலும் நெடுங்காலம் உடனிருந்து உதவியுள்ளார்கள். ஐயரது அருமைத்தம்பியாராகிய வே. சுந்தரேச ஐயரும் இப்பெருந் தொண்டில் உடனிருந்து பெரிதும் உழைத்து வந்தனர். வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியாரும் சில காலம் ஐயருக்கு உதவியாயிருந்ததுண்டு. உடனிருந்து உதவியவர்கள் பொருட்டு மாதநிவேதனமாக ரூபாய் ஐம்பது சேதுபதிகள் கொடுத்து வந்ததும் நாம் நன்றியுடன் பாராட்டத் தக்கது. முன் குறித்தவர்களது உதவியேயன்றி, வடமொழி நூற்பொருள், சிலாசாசனம், பிறசமயப் பொருள்கள் முதலியவற்றைக் குறித்துத் தக்க பெரியோர்களிடம் ஐயர் விசாரணை செய்து பயன் பெற்றிருக்கின்றனர். இவர்களுள்ளே ராவ்பகதூர் வி. வெங்கையா, து. அ. கோபிநாதராவ், வி. கனகசபைப் பிள்ளை, பெருக வாழ்ந்தான் மகாமகோபாத்தியாய ரங்காச்சாரியார், ஈச்சம்பாடி சதாவதானம் ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியார், மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் முதலிய பெரியோர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

---

1. தேரழுந்தூர் சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார், மகாமகோபாத்தியாய ம. வி. இராமாநுஜாச்சாரியார், வை. மு. சடகோப ராமாநுஜாச்சாரியார், பின்னத்தூர்-அ. நாராயணசாமி ஐயர், ஏம்பல் - பொன்னுசாமிப் பிள்ளை, திருவாவடுதுறை - பொன்னுசாமிச் செட்டியார், மணலூர் - சொக்கலிங்கத்தம்பிரான், சிதம்பரம் - சுவாமிநாத ஐயர், வே. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் முதலியோர்கள்.

2. இ. வை. அனந்தராமையர், திருமானூர் - கிருஷ்ணையர், கி. அருணசல ஐயர், ம. வி. துரைசாமி ஐயர், கோ. சேஷாத்திரி ஐயர், சு. கோதண்டராமய்யர், வி. மு. சுப்பிரமணிய ஐயர், கி. வா. ஜகந்நாதையர் முதலியோர்கள்.

இவர்களெல்லாம் நூற்பரிசோதனைக்கு உதவியவர்கள். நூல்களைப் பிரதி செய்து கொடுத்தோர்களுள் கிருஷ்ணசாமி நாயுடு என்பவரைத் தனிப்படக் கூறுதல் வேண்டும். நூற்பிரதிகளைக் கொடுத்து உதவியவர்களுடைய ஞாபகம் தமிழ்மக்களால் என்றும் போற்றத் தக்கது. இவர்கள் திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி, ஆழ்வார் திருநகரி, தென்காசி, ஆறுமுகமங்கலம், மதுரை, மழவராயனேந்தல், மிதிலைப்பட்டி, திரிசிரபுரம், வீடூர், சென்னை, சேலம், யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களிலேயுள்ள பரம்பரைத் தமிழ் வித்வான்களுடைய குடும்பத்தினர். இவர்களேயன்றி, வேறு சிலரும்[1] பிரதிகள்பெற்று ஐயருக்கு உதவியிருக்கின்றனர். நம் நாட்டிலுள்ள ஆதீனங்கள் முதலியவும் பிரதிகள் கொடுத்து உதவியுள்ளன. திருவாவடுதுறை ஆதீனம், தருமபுர ஆதீனம், திருப்பனந்தாள் ஆதீனம், செங்கோல் மடம், மந்தித்தோப்பு மடம், போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள் மடம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் முதலியன சிறப்பாகக் கூறத்தக்கன. மேற் குறித்த இடங்களிலுள்ள தமிழ்நூற் கருவூலங்களை ஐயர் நன்ருகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவர் கையில் சங்கநூல்கள் முதலியன கிடையாமற் போயிருந்தால், இப்பொழுது அந்நூல்கள் சிதல்வாய்ப்பட்டுப் பெரும்பாலும் அழிந்திருக்கும் என்பது திண்ணம். அவ்வாறு அழிந்தொழியாதபடி பிரதிகளைப் பாதுகாத்து, அவற்றைத் தமிழ் மக்களுக்குச் செம்மையாக்கி யுதவிய ஐயருக்கு நாம் என்றென்றும் கடமைப் பட்டிருக்கிரேம்.

இங்ஙனம் தமிழ்த் தொண்டு புரிதற்குப் பெரும் பொருள் வேண்டும் என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

---

1. *மயிலை அருணசல உபாத்தியாயர், அ. சண்முகம் பிள்ளை, பரங்கிப்பேட்டை லக்ஷ்மண பிள்ளை, சுவாமிநாத பண்டிதர் முதலியோர்கள்.*

பொருளுதவி செய்தோரும் பலர். பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், சேலம் இராமசாமி முதலியார், சேதுபதிகள், பாண்டித்துரைத் தேவர், சிறுவயல் முத்துராமலிங்கத் தேவர், அ. இராமநாதச் செட்டியார், கே. சுந்தரராம ஐயர், பெரும்பன்றியூர் பெரியசாமி முத்தைய உடையார், ப. ஐ. சின்னசாமிப்பிள்ளை, கொழும்பு பொ. குமாரசாமி முதலியார், பொ. இராமநாத முதலியார், ஸ்ரீகாந்த முதலியார், இராஜா ஸர். அண்ணாமலைச் செட்டியார், ஸர். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர், T. C. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், திருச்சி பட்டாபிராம பிள்ளை முதலியவர்கள் தமிழ் மக்களால் என்றும் நன்றியுடன் பாராட்டதற்குரியர். இவர்களே யன்றி, திருவாவடுதுறை ஆதீனம், தருமபுர ஆதீனம், திருப்பனந்தாள் ஆதீனம், செட்டி நாட்டுச் சபைகள், சென்னை ஸர்வகலாசாலை முதலியனவும் தக்கவாறு பொருளுதவி செய்து ஐயரவர்களைப் பாராட்டி யுள்ளன. இவ்வாருக ஏற்பட்ட பொருளுதவியால்தான், நாம் இன்று ஐயரது பதிப்புக்களைப் பெற்றுப் படித்து இன்புறுகிறோம்.

ஐயர் இறுதிவரை தமிழின் பொருட்டுத் தம் காலத்தை முழுதும் பயன்படுத்தி வந்தனர். என்றாலும், இவர் தாமாக முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்று நன்றாக உழைத்து வந்தது சுமார் 1930 வரை என்றுதான் நாம் சொல்லுதல் வேண்டும். இதற்குப்பின் தளர்ச்சி மேலீட்டினால் ஐயர் தமது சிஷ்யர்களையே முற்றும் நம்பிவிட வேண்டியதாயிற்று. இதனால், முன் பதிப்பித்த நூல்களின் செம்மைப்பாடு பின் வெளிவந்தனவற்றுள் இல்லை. இதற்கு உதாரணமாகக் குறுந்தொகைப் பதிப்பைக் கூறலாம். இதன் கண்ணே பாட நிச்சயத்திலும், பொருளுணர்ச்சியிலும் பிழைகள் பல உள்ளன என்பது தமிழறிஞர்கள் நன்கு உணர்ந்ததே.

இப்பிற்காலத்தில் பல வசன நூல்களும் ஐயரவர்களால் வெளியிடப் பெற்றுள்ளன. இவைகள் இவர் நெடுங்காலமாகத் திரட்டி வைத்துள்ள குறிப்புக்களினின்றும் எழுதப்பட்டவை. இவர் எழுதியது என நாம் நன்கறிந்துள்ள உரைநடைக்கும் இவ்வசன நூல்களிலுள்ள உரைநடைக்கும் பெரிதும் வேறுபாடுள்ளது. ஆங்கில மணமும், இளமை எழுச்சியும், கலை யுணர்ச்சியும் இவற்றில் பெரிதும் காணப்படுகின்றன. ஆனால், இவற்றிற் காணும் பொருள்கள் அனைத்தும் ஐயர்க்கே உரியன என்பதில் சிறிதும் ஐயப்பாடில்லை.

ஐயரது வாழ்வு நிரம்பிய வாழ்வு. காலத்தால் நிரம்பிய வாழ்வு; கல்வியாலும் ஆராய்ச்சியாலும் நிரம்பிய வாழ்வு; பலதிறப்பட்ட பெருமையாலும், பரந்த புகழாலும் நிரம்பிய வாழ்வு. தமிழ்ப் புலமை யுலகில் ஐயர் தம் காலத்தில் தனியாட்சி புரிந்தார் என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்நிரம்பிய வாழ்விற்கு மேலே குறித்த சில வாய்ப்பான நிகழ்ச்சிகள் காரணமாயின என்று சிலர் கருதலாம். இக்கருத்துச் சிறியதோர் அளவில் உண்மையே. அவ்வாய்ப்புக்களிற் பல வேறு சிலர்க்கும் உளவாயிருந்தன. அவர்கள் பெயர்களையேனும் தற்காலத்தவர்கள் அறிவார்களா? அறியமாட்டார்கள். இவ்வாய்ப்புக்களைப் பயன்படுத்தி, தமது ஊக்கத்தாலும், சலிப்பறியாத உழைப்பினாலும், இடைவிடாத கல்வியினாலும், ஆராய்ச்சியினாலும், தமது வாழ்வை நிரம்பிய வாழ்வாக ஐயரே செய்துகொண்டனர் என்பதுதான் உண்மை. 1935-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 9-ம் தேதியன்று இவரது சதாபிஷேகத் திருவிழாவைத் தமிழ்நாடு முழுதும் மகிழ்ந்து கொண்டாடியது; பொன் முடிப்பும் அளித்தது.

இந் நிரம்பிய வாழ்வினால், தமிழன்னைக்கு மதிப்பரிய பெருந் தொண்டியற்றிய பெரும் பேராசிரியர் டாக்டர்

சாமிநாதையர். இவருடைய பூதவுடம்பு இப்பொழுது மறைந்துவிட்டது. ஆனால் இவர் புகழுடம்பு சென்னைக் கடற்கரையிலே, அரசாங்கக் கல்லூரியின் முகப்பிலே, சிலைவடிவாக நின்று காட்சியளிக்கிறது. தமிழ்க் காதல் நிரம்பியமைந்த திருமேனி; தமிழ்ச் சுவடிகள் இருக்கும் இடங்கட்கெல்லாம் ஓடியோடிச் சென்ற திருவடிகள்; ஏட்டுச் சுவடிகள் பெற்று ஆனந்தாதியத்தால் விதிர் விதிர்க்கும் திருக்கரங்கள்; தமிழின் பெருமையையும் தமிழின் தொன்மையையும் நினைத்த மாத்திரையில் உள்ளத்தே ஓங்கி வருகின்ற உவகையால் ஓங்கியமைந்த திருப்புயங்கள்; தமிழ்-ஒளியும், தமிழ்-அறிவும் ஒருங்கு விளங்குகின்ற திருநயனங்கள்; தமிழ்த் தொண்டு என்னும் தவத்துறையிலே நெடுங்காலம் ஒழுகி முதிர்ந்த திருக்கோலம்: இவை நமது கண்ணுக்கு விருந்தாய் அமைந்து நிற்கின்றன.

iii நினைவு நாள் *

நாம் இன்று இங்கே கூடியிருப்பது தமிழுலகத்தில் கடந்த 75 ஆண்டுகளாகத் தமிழ் அன்னைக்கு இடையருது தொண்டு புரிந்து வந்து பெரும் புகழ் பெற்று விளங்கிச் சமீபத்தில் மறைந்துபோன டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்களது நினைவு நாள் கொண் டாட்டத்தின் பொருட்டு. இவ்வமயத்தில் ஐயர் அவர் களது பெருமையைக் குறித்து நான் அறிந்துள்ள பல விஷயங்களையும் பற்றிப் பேசவேண்டும் என்னும் அவர் எனக்கு மிக்குள்ளது. அதற்குக் காலம் இடங்கொடுப்ப தன்று. இந்நூல் நிலயத்தின் சார்பாக என்னிடம் வந்து என்னைப் பேசும்படி அழைத்த எனது நண்பர் பேராசிரியர் R. விசுவநாத ஐயர் அவர்களும் சில நிமிஷங்கள் பேசி ஞல் போதும் என்று எனது உடல் நிலையைக் கருதி அன்புடன் கூறினார்கள். அவர்கள் கூறியதையே நான் பின்பற்ற வேண்டுபவனாக இருக்கிறேன். அன்றியும் ஐயர் அவர்களது பெருமை உலகறிந்தது. எத்தனை நீண்ட பிரசங்கங்கள் செய்தாலும் சொல்லி முடியாதது. 'உரை குறுக நிமிர் கீர்த்தி' என்று கம்பன் ஓரிடத்தில் கூறுகிருன். அதுபோல அமைந்துள்ளது இவர்களது புகழ். ஆகவே, இவர்களது பெருமைகளை விரித்துக் கூறுவது இயலாதது என்று கைவிட்டு, இவர் களுடைய வாழ்க்கையிலிருந்தும் ஆராய்ச்சிகளிலிருந்தும் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான லட்சி யங்கள் சிலவற்றை மட்டும் இங்கு உங்கள் முன்னிலை யில் கூறலாம் என்று துணிகிறேன்.

---

* *சென்னை அடையாறு டாக்டர் சாமிநாதையர் நூல் நிலயத்தில் 21—4—51-ல் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு.*

முதலாவதாக சாமிநாதையர் பெரும்பாலும் தம்முடைய சுயமுயற்சியினுலேயே தமிழில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத புலமை பெற்றவர் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். இவருக்குக் கிடைத்துள்ள சில சௌகரியங்களை நான் மறந்துவிடவில்லை. அந்தச் சௌகரியங்களில் மிக முக்கியமானது திருவாவடுதுறை ஆதீன வாழ்க்கை யாகும். ஆனுல், அந்த ஆதீன வாழ்க்கையிலே ஈடுபட்டு அதிலே இவர் அமைந்திருப்பாராயின் இன்று இவருக்குக் கிடைத்துள்ள பெருமைக்கும் கீர்த்திக்கும் ஒருநாளும் தகுதியுடையவரா யிருக்க மாட்டார். ஏதோ தமது ஆசிரியர் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களைப் போன்று சில பல புராணங்கள் இவர் இயற்றியிருப்பார். அங்கங்கேயுள்ள சிவமூர்த்தங்களின் பேரில் பலவகைப் பிரபந்தங்கள் பாடியிருப்பார். யமகம் முதலிய சொல்லணி மிக்க பல அந்தாதிவகைகளை யாத்திருப்பார். சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களை ஓதி உணர்ந்திருப்பார். ஆனுல், தமிழ் இலக்கிய உலகில் இவருக்கு ஒரு சிறந்த ஸ்தானம் வாய்த்திருக்கமாட்டாது.

இவரது ஆசிரியராகிய மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இலக்கண இலக்கியங்களிலும், சங்கநூல்களிலும் தக்க பயிற்சி அளித்திருக்க மாட்டார்களா? இவ்வாறு சிலர் வினவலாம். அளிக்கவில்லை என்றே நாம் விடை கூறுதல் வேண்டும். பிள்ளையவர்கள் தம் மாணுக்கர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிவந்தார்கள் என்பது உண்மையே. எவற்றையென்ருல் அந்தாதி, கலம்பகம், உலா முதலிய பிரபந்தங்களைத்தான். இங்ஙனம் பாடம் சொல்லிவந்த நேரங்களில் தவிர, பிற காலங்களில் அவர்கள் அப்போதப்போது சொல்லிவந்த புராணங்களை எழுதுவதே மாணுக்கர்களின் வேலையாக அமைந்திருந்தது. சாமிநாதையரும் அப்படி எழுதிவந்தவர்தான். ஆகவே

இவருக்கு உண்மையான இலக்கியப் பயிற்சி ஏற்பட்டது இவரது சொந்த முயற்சியினால் என்றே நாம் துணிந்து கூறலாம்.

நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும் : தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானும்—நிலையினும்
மேன்மேல் உயர்த்து நிறுப்பானும், தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான்

என்ற நாலடிச் செய்யுளுக்கு லட்சியமாக ஐயர் விளங்கினார் என்று கூறுதல் மிகவும் பொருத்தமேயாகும்.

இவ்வாறு சொந்தக் கல்விமுயற்சியில் ஒருவர் ஈடுபடுவதற்கு இடங்கொடுக்கக் கூடியது ஆதீனம் அன்று. விரிந்த கல்வியுலகம்தான் அங்ஙனம் செய்யவல்லது. இக் கல்வி யுலகத்திலே ஐயரைப் புகுத்தி உயர்த்தியவர் இவர்பால் பேரன்புகொண்டிருந்தவர்களாகிய ஸ்ரீ தியாகராயச் செட்டியார் அவர்களாவார். தாம் பண்டிதராயிருந்து உழைத்து வந்த கும்பகோணம் கலாசாலையில் தம்மைப் போன்ற ஒரு சிறந்த வித்வானைக் கொண்டுவரல் வேண்டும் என்ற பரந்த நோக்கத்தோடு ஐயரைச் செட்டியார் அவர்கள் தாமாகவே சிபார்சு செய்து தமது கல்லூரியில் பண்டிதராக நியமனம் செய்வித்தார்கள். இந்த நியமனத்தால் ஐயர் அடைந்துள்ள பயன் மிகமிகப் பெரிதாகும். ஒரு பக்கத்தில் கல்வித்துறைகள் பலவற்றில் சிறந்து விளங்கிய தண்டலம் கோபாலராவ், மளூர் ரங்காச்சாரியார் முதலிய பேராசிரியர்களோடு இவர் தொடர்பு கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இதனால் ஆதீன உலகில் ஒடுங்கித் தொய்வுண்டுகிடந்த இவரது மனம் விரிவுபெறலாயிற்று. சமயநூல்களிலும், புராணங்களிலும், பிரபந்தங்களிலும் கட்டுண்டு கிடந்த இவரது சிந்தை இப்பொழுது இலக்கியத் துறையில் பரந்து செல்வதாயிற்று. வேறொரு பக்கம் மாணவர்களது கூட்டுறவு. இக்கூட்டுறவினால் இவரது

மனம் தமிழ்க் கல்வி விஷயத்தில் தெளிவு பெற்றது. மாணவர்களது இடர்ப்பாடுகளை அறிந்து அந்த இடர்ப்பாடுகள் நீங்கத்தக்க முறையில், எளிய சொற்களில் கவர்ச்சிகரமாகச் சான்றோர் செய்யுட்களை விளக்கும் பேராற்றலில் இவர் பயிற்சி பெற்றனர். இவ்வாருக இவரது அறிவும் பயிற்சியும் பெருகிக்கொண்டே வரலாயின.

ஆதீனச் சார்பினுலும் கலாசாலைச் சார்பினுலும் ஐயருக்குக் கிடைத்த பெரும்பேறு ஒன்று உண்டு. இவரோடு தொடர்புபூண்ட நண்பர்களைத்தான் இங்கே குறிக்கின்றேன். இந்நண்பர்களால் வெளியுலகத் தொடர்பும் இவருக்கு மிகவும் விரிந்து பெருகுவதாயிற்று. இவர்களுள் ஒருவர் சேலம் இராமசாமி முதலியார். முதலியாரவர்களை நாம் முற்படக் கூறுதல்வேண்டும். இவர்கள் தாம் தம்மிடத்திலிருந்த சீவகசிந்தாமணிப் பிரதியை ஐயரிடம் கொடுத்துத் தமக்கு அதனைப் பாடம் சொல்லச் செய்ததோடு அந்நூலைப் பதிப்பிக்கும்படியாகவும் வற்புறுத்தியவர்கள். சீவகசிந்தாமணி முழுமையும் பிறர் உதவியின்றித் தாமே முழுவதும் வாசித்து, அதன் கருத்து நயம், சொல்நயம் முதலியவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதே ஐயருக்கு இடைவிடாத முக்கிய வேலையாக அமைந்தது. ஆனுல் அக்காவியம் ஜைன காவியமானதனுலே, ஜைனசமயக் கருத்துக்களை அத்துணை எளிதில் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே, சைவ உலகிற்குப் புறம்பாயுள்ள ஜைன உலகில் புகுந்து அங்குள்ள அன்பர்களோடு தொடர்பு கொண்டு அக்காவியப் பொருளை இவர் தெளிவு படுத்திக்கொண்டனர். இவ்வகையான முயற்சிகளில் பல ஆண்டுகள் பயன்பட்டுச் சென்றன. ஐயர் முதன்முதலாக வெளியிட்ட இலக்கிய நூல் இதுவே யாகும். இதனுலும் இவரது கல்வி வளமும், பயிற்சிவளமும் பெருகிச் சிறந்தன. இந்நூலின்

பதிப்பே சங்க நூல்கள் அனைத்தையும் கற்றுணரவேண்டும் என்னும் அவாவை இவரது உள்ளத்தில் முதலில் அங்குரிக்கச் செய்தது. சங்க நூல்களுக்கும் சிந்தாமணிக் காவியத்திற்கும் இடைப்பட்ட தன்மையில் அமைந்துள்ள சிலப்பதிகாரம் பின்னர்ப் பதிப்பிடுதற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. இதுகாறும் தமிழ் இலக்கிய வித்வான்களினிடையில்மட்டும்தான் இவரது புகழ் பரவியிருந்தது. சிலப்பதிகாரம் பதிப்பிட்டு வெளிவந்தவுடன் தமிழ்நாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலரும், இந்தியச் சரித்திரப் பேராசிரியர்கள் பலரும் ஐயரது பெருமையை உணரலாயினர். ஏனெனில் சிலப்பதிகாரம் அக்காலத்தில் சங்க நூலாகவே கருதப்பட்டது. சங்க காலத்துள்ள தமிழ்நாட்டின் இயல்பும், தமிழ் மக்களது இயல்பும், அக்காலத்து நிகழ்ந்த வழக்க ஒழுக்கங்களின் சிறப்பும், அக்காலத்தில் பல துறைகளிலும் ஏற்பட்டிருந்த கல்வி நிலையும் சிலப்பதிகாரத்தில் விளங்குவன என்று கருதினார்கள். இதனாலேயே சரித்திர ஆசிரியர்கள் முதலிய பேரறிஞர்கள் பலர் ஐயரது பதிப்பு முயற்சிகளைப் பெரிதும் பாராட்டி, இவரை மிகவும் ஊக்குவித்து வந்தார்கள். இப்பண்டிதர்க்கு இது புதியதோர் அனுபவமாயிருந்தது. சிலப்பதிகாரத்தைப் பதிப்பிடும் காலத்து தாம் அடைந்துள்ள பெருங்கஷ்டங்களும் பிரதிகளைக் கண்டுபிடிப்பதற்குத் தாம் செய்த யாத்திரைகளும் கல்லும் உருகும்படியான வசன நடையில் இவர் எழுதி நமக்கு அளித்திருக்கிறார்.

சிலப்பதிகாரமும் ஜைனச் சார்பான நூலே. அதனோடு, ஏறத்தாழச் சமகாலத்தில் தோன்றிய மணிமேகலை பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்தது. இக்காவியத்தைப் பதிப்பிடும் முயற்சியை ஐயர் மேற்கொண்டனர். மணிமேகலைக்கு உரையெழுதியவர்கள் யாரும் இல்லை. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் என்ற பெரியவர், தாம் இயற்றிய

திருவெங்கைக் கோவையில், 'மணிமேகலை நூல்நுட்பம் கொள்வதெங்ஙன்?' என்று எழுதியுள்ளார். இதனால், அந்நூலின் பொருள் தெரிந்துகொள்வதற்கு மிக அருமையாயுள்ளது என்பது நன்கு புலப்படும். பேராசிரியர் மளூர் ரங்காசாரியார் அவர்களது பேருதவியாலும், ஈழம் முதலிய தேசங்களிலுள்ள நண்பர்களது பேருதவியாலும், புத்த சரித்திரம். பௌத்த தருமம், பௌத்த சங்கம் முதலியன அடங்கிய சிறந்த முன்னுரை ஒன்று இந்த நூலிற்கு எழுதி, எல்லா வகையிலும் சிறந்த அழகிய குறிப்புரையும் வரைந்து பலவகையான அனுபந்தங்களுடன் ஐயர் வெளியிட்டனர்.

இவ்வாருகப் பௌத்த நூற் பயிற்சியாலும் இவரது மனப் பண்பானது விரிந்துகொண்டே செல்வதாயிற்று. சமயம் முதலிய கட்டுப்பாடுகளினுல் தளையுண்டு கிடக்க மறுத்துவிட்டது. என்ருலும் யாரும் இவரைச் சிவபக்தியில் குறைந்தவர் என்று சொல்லமுடியாது. இவ்விரிந்த பக்குவ மனநிலையைச் சிறிதும் அறிந்துகொள்ள முடியாமல், ஒருசிலர் இவரை ஜைனர் என்றும், வேறு சிலர் பௌத்தர் என்றும், கூறத் தலைப்பட்டார்கள். இவரைப் 'பௌத்த சமயம் பிரபந்த பிரவர்த்தநாச்சாரியார்' என்று ஒருவர் பட்டம்சூட்டி நிந்திக்கத் தொடங்கினர். இது அக்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் அறிஞர்களுடைய சுருங்கிய உள்ளப் பாங்கை நன்கு தெரிவிக்கின்றது. நேர்மாருக, பரந்துபட்ட உள்ளத்தோடு சங்க இலக்கியங்களின் ஆராய்ச்சியிலும், அவற்றின் பதிப்பிலும் ஐயர் தலையிடலானர். பிரதிகள் சேகரித்த வரலாறும், அவற்றைப் பரிசோதித்த வரலாறும், பரிசோதனைக்கு உடன் உதவிய அன்பர்களின் வரலாறும், பிறரால் இடையூறு விளைந்த வரலாறும் இவருடைய சுய சரிதையில் நமக்கு மிக நன்ருகப் புலப்படுகின்றன. இச்சங்க நூல்களில் புறநானூற்றுப்

பதிப்பும், பதிற்றுப் பத்துப் பதிப்பும் சிறப்பாக இங்கே குறிப்பிடத் தக்கவை. இவை இரண்டும் சங்க காலத்து இயல்பை நமக்கு நன்கு உணர்த்தும் அரிய கருவிகளாகும். இவற்றில் காணும் தமிழ்நாட்டுச் சித்திரமும், சிலப்பதிகாரத்தில் காணும் தமிழ் நாட்டுச் சித்திரமும் வேறு வேருனவை. இரண்டிற்கும் மிக நீண்டகாலம் இடைப்பட்டதாதல் வேண்டும். இப் பதிப்புக்களாலும் ஐயரது பெருமையும் புலமையும் குன்றின் மேலிட்ட விளக்குப் போல எங்கும் ஒளி வீசுவதாயிற்று. இப்பதிப்புக்களெல்லாம் இவரது சொந்த முயற்சியே என்பது நாம் இங்கே பாராட்டிக் கூறவேண்டும் விஷயமாகும்.

இம்முயற்சிகளில் பலரும் இவருக்கு உதவி செய்துள்ளார்கள் என்பது உண்மையே. என்ருலும், தாமே ஏடுகளைப் பலமுறை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து கூடியவரை பொருள் பண்ணிக்கொண்டு, பலவகையான அகராதிகளையும் முதலில் தொகுத்து வைத்துக்கொண்டு, பதிப்பிடுதலே இவரது முறையாக இருந்தது. ஏடுகளை ஒப்பிட்டுப் பாடங்களைத் தெரிவதில் இவரைப் போன்ற அத்தனை நுணுகிய ஆராய்ச்சியாளரைக் காணுதல் அரிது. இதனுலேயே 'ஐயரது பதிப்பு என்று சொன்னுல் அதில் பிழையிருக்க மாட்டாது. பிரதிகளில் கண்டபடியல்லாமல் தாமாகத் திருத்தம் செய்யமாட்டார்கள்' என்ற நம்பிக்கையானது தமிழுலகில் ஏற்பட்டது. இவ்வாறு தாமாகவே பதிப்பிற்கு வேண்டும் செயல்களையெல்லாம் செய்து முடித்தமையாலே இவரது உள்ளமானது பண்பட்டு நின்றது. இலக்கியவுலகில் இப்பெரியார் புகுந்துவிட்டால், உண்மைப் பாடங்களைக் காண்பதிலும் உண்மைப் பொருள்களைத் தேர்ந்துகொள்வதிலுமே இவரது உள்ளம் ஒடுங்கி நின்றது. இவரைப் போன்ற சிறந்த பதிப்பாசிரியர்கள் இதுவரை தோன்றியதில்லையென உறுதி

கூறலாம். ஒருமுறை, இவரோடு சமமாகக் கருதத்தக்க பேராசிரியராகிய மகாவித்வான் ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் 'தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிடுதற்கெனப் பிறந்தவர்கள் சாமிநாதையர் அவர்களே' என்று என்போன்ற பல அன்பர்கள் கூடியிருந்த ஓரிடத்தே கூறினார்கள். அது மிகவும் உண்மை என்பது எனது ஆராய்ச்சியினால் நான் கண்டு கொண்ட ஒரு முடிபாகும்.

நீண்டகாலக் கல்விப் பயிற்சியினாலும், பல்லாண்டுகளாக அரிய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பதிப்பிட்டு வந்த ஆற்றல் வளர்ச்சியினாலும் ஐயரது தமிழ்ப் புலமை மிகச் சிறந்ததாக அமைந்து விட்டது. புலமை என்று நான் கூறிய அளவின் செய்யுளியற்றுதலில் வல்லவர் என்று ஒருவேளை சிலர் நினைத்தல் கூடும். அதனையன்று நான் கருதியது. தமிழ்க் கல்விப் பெருமையையே நான் இங்கே குறிப்பிடுகின்றேன். நூலறிவினை மட்டும் நான் கருதவில்லை. நூலறிவினால் ஏற்படும் தமிழ் உணர்ச்சியின் நுட்பத்தையும் இங்குக் குறிக்கின்றேன். ஐயர் ஏதாவது ஒன்று எழுதுவாரானால், அது இவரது பழுத்த கல்வியினாலும் புலமையினாலும் வெளிவந்த தாயிருக்கும். பெரும்பாலும் பிழையாயிருக்க மாட்டாது. இந்த உறுதி நமக்கு உண்டாகும் என்பதில் தடையேயில்லை.

இப்பழுத்த புலமையிலே அமைந்துள்ள சில சில அம்சங்களை நாம் கூர்ந்து நோக்குதல் வேண்டும். ஐயருக்குத் தற்காலத்தில் எழுந்த பிரபந்தங்கள் தொடங்கி அதி புராதன காலத்தில் தோன்றிய சங்க இலக்கியங்கள் முடியவுள்ள நூல்-தொகுதிகளில் நுணுகிய பயிற்சியிருந்தது. இதனால், தமிழ் மொழியின் சரித்திரத்தை, மொழி நூல் முறையில் அன்றி, இலக்கிய வரலாற்று முறையில் அவர் நன்கு அறிந்திருந்தனர். ஆகவே, இன்ன நூலில் வரும் இன்ன சொல்லுக்கு இவ்வாறுதான் பொருள்

கொள்ளுதல்வேண்டும் என்ற தெளிந்த அறிவு இவருக்கு இருந்தது. தற்காலத்தில் திருக்குறளுக்குப் பலரும் பலவாறு பொருள் சொல்லுதலை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அவர்களில் பெரும்பாலாரும் குறளாசிரியர் காலத்தில் வழங்காத பொருளையே சொல்லி நம்மில் பெரும்பாலாரையும் மயக்கி வருகிறார்கள். ஐயர் இவ்வாறு ஒருபொழுதும் செய்ததில்லை. இதிலிருந்து இவருடைய நுணுகிய தெளிந்த புலமைத்திறம் நமக்கு இனிதாக விளங்குகிறது.

இவருடைய சிறந்த இயல்புகளுள் வேறு சிலவற்றையும் நாம் இங்கே குறிப்பிடுதல் தகும். தமக்கு எவ்வளவு தெளிந்த புலமை இருந்தாலும், இன்னும் அதிக விளக்கம் வேண்டும் என்றே இவர் உள்ளம் கருதியது. இதனால் எப்பொழுதும் தாம் எண்ணிய பொருள்கள் பற்றிப் பலரையும் உசாவித் தெரிந்து கொள்வதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். எதிர்பாராத இடங்களிருந்து அபூர்வமான செய்தி யாதேனும் கிடைக்கும். அச்செய்தியால் இவர் ஆராய்ச்சியில் வைத்துக்கொண்டிருந்த பொருள் பெரிதும் விளக்கம் அடையும். இவ்வாறு உசாவித் தெரிந்துகொண்ட பொருள்கள் மிகப்பல. பிறரிடம் கேட்டுத் தெரிந்தனவற்றை யெல்லாம் உடனே குறித்து வைத்துக் கொள்ளும் வழக்கத்தை இவர் மேற்கொண்டிருந்தார். இவ்வாறு எப்பொழுதும் பொருள் விளக்கம் பெறும் வாய்ப்புக்களை இவர் எதிர் நோக்கி யிருந்தார்.

இதனால், தாம் முற்ற ஒரு பொருளைத் தெரிந்துகொள்வதற்குமுன் அறைகுறையான பொருள்களைப் பிறரிடங் கூறி, அவர்கள் வழுவிச்செல்லும்படியாகச் செய்யக் கூடாது என்பதனையே ஒரு பெரிய லட்சியமாக இவர் கொண்டிருந்தனர். இந்நோக்கத்தினால் இலக்கியப் பொருள்கள் பற்றிய தமது கருத்துக்களை எளிதில் பிறருக்குக் கூறிவிடமாட்டார். கூறுமை மட்டுமே யன்றிப்

பொருளை எழுது மிடங்களிலும் இவர் பெருவிழிப்புடனும் கவனத்துடனும் இருந்து வந்தனர். ஐங்குறுநூறு என்ற பழைய சங்கநூல் ஒன்றிற்கு முழுவதும் இவர் எழுதிய அரும்பத உரை இதுகாறும் வெளிவந்ததில்லை. எழுதியவற்றை யெல்லாம் உடனுடன் அச்சில் வெளியிட வேண்டும் என்ற பரபரப்பு நிலவிவரும் இக்காலத்திலே ஐயர் எழுதி முடித்ததைக்கூட வெளியிடாதது எவ்வளவு பெரியதொரு தன்னடக்கம் என்பதை நாம் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். அத்தனை கவனத்துடன் தமது பதிப்பு வேலையைச் செய்து வந்திருக்கின்றனர்.

மேற் கூறியன வெல்லாம் பண்டை நூல்களைப் பதிப்பிடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒவ்வோர் ஆராய்ச்சியாளனும் மேற்கொள்ள வேண்டிய கொள்கையாகும்.

நூல்களைப் பதிப்பிடுதலில் ஆராய்ச்சி என்பதற்கு இடமில்லையே; ஏட்டிலுள்ளதை அப்படியே பதிப்பிடத்தானே வேண்டும் என்று சிலர் கருதுவர். ஆனால், மேல் நாட்டுப் பதிப்பாசிரியர்கள் செய்யும் வேலைகளை ஒரு சிறிதேனும் அறிந்தவர்கள் அவ்வாறு கூறத் துணியமாட்டார்கள். முதலாவது தமிழில் ஏடுகளில் எழுதப்பட்டிருப்பனவற்றை வாசிப்பதே மிக்க சிரமமான வேலையாகும். உதாரணமாக, பொன் என்பதை எடுத்துக்கொள்வோம். இதனைப் பொன் என்றும் வாசிக்கலாம்; போன என்றும் வாசிக்கலாம்; பேரன் என்றும் வாசிக்கலாம்; ஏடுகளில் இதை நிச்சயப்படுத்துவது என்றால் பொருளுணர்ச்சியும் செய்யுளோசை யுணர்ச்சியும் இருந்தாலன்றி இயலாது. ஆகவே போதிய பாண்டித்தியம் வேண்டும் என்பது எளிதில் அறியலாம். சங்கநூல் ஒன்றைப் பதிப்பிக்கத் துணிந்த ஒருவர்,

யாரினு மினியன் பேரன்பினனே

என்னும் அடியை,

யாரினு மினியன் போனபின்னே

என்று வாசித்து அச்சிட்டனர். ஆகவே. ஏட்டிலுள்ள வற்றை அவ்வாறே பதிப்பித்தல் என்பது இல்லை. வேருேர் உதாரணத்தால் இதை விளக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். சமீபத்தில் 'கப்பல் சாத்திரம்' என்ற ஒரு சிறு நூல் சென்னை அரசாங்க நூல்-நிலயத்தார் வெளியிட்டனர். அதனைப் பதிப்பித்தவர் சிறந்த வித்வான். ஒரு பாட்டின் இறுதியடியின் தொடக்கத்திலிருந்ததைச் 'சலை கதிரங்கன்' என்று வாசித்துக்கொண்டார். வாசித்து, அது ஒரு பிரபுவின் பெயராக இருக்க வேண்டு மென்றும், அப்பிரபு இன்னுரென்று இனித் தெளிய வேண்டும் என்றும், அச்செல்வர்தாம் இந்தக் கப்பற் சாத்திரத்தை இயற்றுவித்தவர் என்றும் ஒரு குறிப்பெழுதி வைத்தார். எதனைச் சலை கதிரங்கன் என்று வாசித்தார் தெரியுமா? 'சாஸ்திரங்கள்' என்ற சொல்லைச் சலைகதிரங்கன் என்று வாசித்து விட்டார். இச்செய்யுளின் முதல் மூன்று அடிகளின் தொடக்கத்தை நோக்கியவளவில் செய்யுளிலக்கணத்தை அறிந்த யாரும் 'சாஸ்திரங்கள்' என்று எளிதில் வாசித்துவிடுவார். ஏட்டைப் படிக்கும்போது முன்பின் நோக்கி இன்னவை தான் எழுத்துக்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமையால் நேர்ந்த பிழை இது. காலந்தோறும், இடந்தோறும் எழுத்துக்களின் வடிவம் மாறும் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அன்றியும் தமிழில் ஒரே தொடர்ச்சியாக வரிகள் இருக்குமேயன்றி பாட்டின் அடிதோறும் அடையாளமேனும், பாட்டிற்கும் உரைக்கும் வேறு பாட்டைக் காட்டக் குறியீடுகளேனும் இருக்கமாட்டா. செய்யுளோசையையும் பொருளையுமே துணையாகக்கடைப் பிடித்துப் பாட்டின் வடிவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். இது சாதாரணமாகக் கற்றவர்களால் இய

லக்கூடியதா என்பதை நீங்களே ஆலோசித்துக் கொள்ளுங்கள்.

வாசிப்பதிலே இத்தனை இடர்ப்பாடுகள் இருக்குமானால் நூலிலுள்ள பலதிறப்பட்ட பொருள்களையும் அறிவது எவ்வளவு சிரமம் என்பதை நாம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமா? பழங்காலத்தில் வழங்கிய பொருள்கள், அக்காலத்துச் சொல்வழக்காறு, அக்காலத்து இலக்கண வழக்கு இவை முதலியவற்றைத் தெரிய வேண்டும். அக் காலத்துச் சரித்திரம் தெரியவேண்டும். இலக்கிய சரித்திரம் தெரியவேண்டும். பழைய இலக்கியங்களில் நிரம்பிய பயிற்சியிருத்தல் வேண்டும். இத்தனை தகுதி வாய்ந்தவர்கள் தாம் பதிப்பிடும் தொழிலை மேற்கொள்ளத் தக்கவர்கள். இத் தகுதியுடையவர்கள் பல முறை பலவாறாக ஆராய்ச்சி செய்து அதன் விளைவாக வெளி வரும் பதிப்பே சிறந்த பதிப்பாக இருத்தல் கூடும். எத்தனைவகை ஆராய்ச்சிகள் இதில் வேண்டப்படும் என்பதை நீங்களே உணர்ந்து கொள்ளலாம். ஆகவே சாமிநாதையர் பதிப்பாசிரியர்தானே என்று அத்தனை எளிதாகக் கூறிவிட முடியாது. இவரது பெரும் புலமையும் ஆராய்ச்சியும் உருவெடுத்து வந்தவைதான் இவருடைய பதிப்புக்களாகும்.

பதிப்பிடுதல் ஆராய்ச்சியில்லை என்று சொல்லுவார் ஒருபுற மிருக்க, எல்லாவகையான ஆராய்ச்சியும் பதிப்பிடுதலோடு அமைந்துவிட்டது என்று கருதுவாரும் சிலர் உளர். இவர்கள் கருதுவதும் பிழையேயாம். தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய அளவிலும்கூட ஆராய்ச்சிகள் பல திறப்படும். அவற்றுள் ஒருவகைதான் பதிப்பிடுதலாகும். பிறவகை ஆராய்ச்சிகளில் விளைந்துள்ள முடிபுகளைப் பதிப்பாசிரியன் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவான். ஐயரும் இவ்வாறு பயன் படுத்தியுள்ளார் என்பது இவரது பதிப்

புக்களை நோக்கினால் தெளிவாகும். உதாரணமாக, நாட்டின் சரித்திரப் பொருள்கள் வரும்பொழுது அவைகளைப் பற்றி ஸ்ரீ வெங்கையா, ஸ்ரீ டி. ஏ. கோபிநாதராவ், ஸ்ரீ வி. கனகசபைப் பிள்ளை முதலியோர்களைக் கலந்து இவர் குறிப்பெழுதியுள்ளார். பௌத்த சமய சாஸ்திரங்களையும், ஜைனசமய சாஸ்திரங்களையும்பற்றி இவர் தக்கவர்களைக் கலந்துள்ளார் என்பது மேலே கூறப்பட்டது. வடமொழியிலுள்ள விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்குச் சிறந்த வடமொழி வித்வான்களை உசாவி விஷயங்களைத் தெரிந்து எழுதியிருக்கிறார். இவ்வாறெல்லாம் பலவகை ஆராய்ச்சியாளரின் உதவியும் இப்பதிப்பாசிரியர் தம் பதிப்பில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

ஐயர் அவர்கள் தமது உயிர் நோக்கமாகக் கொண்டு உழைத்துவந்த பதிப்புத்துறையிலே இன்னும் பன்னெடுங்காலம் உழைத்துப் பதிப்பிடுதற்குரிய பல அரும் பெரு நூல்களைத் தேடித் தொகுத்துள்ளார்கள். அத் தொகுப்பின் ஒருபகுதியே இந்த நூல்நிலயமாகும். இந்நிலயத்தை நிறுவி, இதன் மூலம் ஐயரவர்களின் நினைவு என்றும் வாடாமலராய் மணம்வீசி ஒளி சிறந்து விளங்கும்படி செய்து, தமிழன்னைக்குத் தொண்டுபுரிய வேண்டுமென்று முன்னிற்பவர்கள் கலாக்ஷேத்திரத் தலைவியாரவர்கள். அவர்களுக்கு நாம் அனைவரும் பெரிதும் நன்றி பாராட்டும் கடப்பாடுடையோம். அவர்களது நன்னோக்கம் நிறைவேறும்படி ஒத்துழைக்க வேண்டுவது தமிழறிஞர்களது கடமையாகும் என்பதை இங்கே வற்புறுத்திக்கூற விரும்புகிறேன். ஐயரவர்களது நினைவைப் போற்றும் முறைகளுள் இது சிறந்ததாகு மென்பது சொல்லவும் வேண்டுமா?

18. மகா வித்வான் ரா. ராகவையங்கார்

சேது ஸம்ஸ்தான மகாவித்வான் ஸ்ரீ ரா. ராகவையங்கார் அவர்கள் சென்ற ஆனி மாசம் 27-ம் தேதி வியாழக் கிழமை (11-7-46) ஆசாரியன் திருவடிகளை அடைந்தார்கள். இவரது மறைவு தமிழறிஞர்கள் அனைவரும் பெரிதும் வருந்துவதற்கு ஏதுவாயுள்ளது. சென்ற ஐம்பது ஆண்டுகளாக இவர் தமிழ் அன்னைக்குச் செய்து வந்த தொண்டுகள் மிகப் பல.

இளமையிலேயே கல்வி யறிவும் மதி நுட்பமும் மிக்கு, பாஸ்கரசேதுபதி அவர்களின் அரசவையிலே பெரும் புலவராய் ராகவையங்கார் விளங்கினார். இப் பேரவைக்கு வடமொழி, தமிழ், இசை முதலிய பல துறைகளிலும் வல்ல பேரறிஞர்கள் பலர் அடிக்கடி வந்து தமது கல்வியைப் புலப்படுத்திப் புகழொடும் பொருளொடும் திரும்பிச் செல்லுதல் வழக்கமாயிருந்தது. அக்காலங்களில் ஐயங்காரும் உடனிருந்து மகிழ்ந்து தமது கல்வி நலனைப் பலரும் வியக்குமாறு வெளிப்படுத்தி வந்தனர். இவ் அனுபவம் பிற்காலத்தில் இவருக்குப் பெரியதோர் துணையாய் அமைந்தது.

பல புலவர்களும் ஒருங்கே கூடித் தமிழாராய்வதற்கு ஒரு சங்கம் நிறுவ வேண்டும் என்று சேதுபதியவர்கள் உணர்ந்தார்கள். இக் கருத்து வலியுறுவதற்கும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவுவதற்கும் பெருங் கருவியாக நின்றவர்களில் ஒருவர் ராகவையங்கார். இச்சங்கத்தின் தலைமையை ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டபொழுது, அவர்களுக்கு உறுதுணையாய் நின்று நன்கு உதவி வந்தவரும் இவரே. அக் காலத்து இவரது புகழ் மிகவும் வளர்ந் தோங்குவதாயிற்று.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள தமிழறிஞர்கள் பலரும் இவரது புலமையைக் கேள்வி மூலமாய்த் தெரிந்து வியந்துவந்த போதிலும், அதனை நேரில் அறிந்துகொள்வதற்குத் தக்க வாய்ப்பில்லாமல் இருந்தது. சங்கத்தில் செய்துவரும் ஆராய்ச்சிகளையும் பிற அறிஞர்களுடைய ஆராய்ச்சிகளை யும் வெளியிடுவதற்குச் சிறந்த பத்திரிகை ஒன்று தொடங்க வேண்டு மென்று 1902-ல் சோபகிருது வருஷத் தில் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதன் முதல் பகுதி அவ் ஆண்டில் கார்த்திகை மாசத்திலே வெளிவந்தது. இதன் பத்திரிகாசிரியராக ராகவையங்கார் தாம் அமைந்தனர். இவரது அரிய ஆராய்ச்சி யுரைகள் பலவற்றையும் கற்று, இவருடைய பெரும் புலமையைத் தமிழ் நாட்டறிஞர் பல ரும் அறிந்து பெரிதும் கொண்டாடலாயினர்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கமும் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை யும் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்குவதற்கு இவரே காரண மாயிருந்தார். இலக்கிய ஆராய்ச்சியும் சரித்திர ஆராய்ச்சி யும் இவரால் பெரிதும் ஊக்கப்பட்டன. வி. கனகசபைப் பிள்ளை, து. அ. கோபிநாதராவ், மு. இராகவையங்கார், பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர், அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை, நாகை வேதாசலம்பிள்ளை, அ. சண்முகம்பிள்ளை முதலிய சிறந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் அரிய கட்டுரைகளைச் செந்தமிழில் வெளியிட்டு வந்தனர். பத்திராசிரியராக இவர் அமர்ந்து அதுவரை தெரியாதிருந்த பல பொருள் களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி யுரைகள் செவ்விய முறையில் எழுதிவந்தார். இவருடைய ஆழ்ந்த கல்வியும், நுணுகிய ஆராய்ச்சித் திறனும், பொருள்களை முறைப்படப் பாகு படுத்திப் பிரித்து விளக்கும் பேராற்றலும், அக்கட்டுரை களில் புலனாகின்றன.

பத்திரிகை வாயிலாக மட்டுமன்றி, பிரசங்கவாயிலாக கவும் இவர் தமிழறிஞர்களை இன்புறுத்தி வந்தனர்.

சங்கச் செய்யுட்களின் நயங்களை எடுத்து விளக்குவதிலும், கம்பராமாயணச் செய்யுட்களின் நயங்களைப் புலப்படுத்து வதிலும் இவர் தம் காலத்தில் ஒப்புமையற்று விளங்கி னர்.

இவரது அரிய பெரிய பிரசங்கத்தைக் கேட்பதன் பொருட்டுப் பெருந்திரளாகத் தமிழறிஞர்கள் கூடுவது வழக்கமாயிருந்தது. தமிழ் நாட்டிற் கலாசாலை முதலிய வற்றில் இவரை ஆசிரியராகக்கொண்டு போற்றவேண்டு மென்ற கருத்துப்பலர்க்கும் எழுந்தது. திரிசிரபுரத்தில் தேசீய கலாசாலையில் (National College) சில மாதங்கள் தமிழாசிரியராகவும் விளங்கினர். என்றாலும், சேது ஸம்ஸ்தானத்திலேயே இவருடைய வாழ்வின் பெரும் பகுதி கழிந்துவிட்டது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அண்ணாமலைப் பல் கலைக் கழகம் நிறுவப்பட்ட பொழுது, ரா. ராகவையங்கார் தமிழாராய்ச்சித் துறையில் தலைவராக நியமனம் பெற் றார். அந்நிலையில் இவர் அரிய தொண்டுகள் சில ஆற்றி யிருக்கிறார். அவற்றுள் மிகச் சிறந்தது இவரது 'குறுந் தொகையுரை' என்று சொல்ல வேண்டும். இவ் அரிய தொகை நூலின் பாடங்கள் திருத்தமின்றி யிருத்தலைக் கண்டு, பிரதிகளின் உதவியாலும் தமது நுட்ப மதியினா லும் ஆராய்ச்சித் திறத்தாலும் உண்மைப் பாடங்களைக் கண்டு அமைத்து நயம்சிறந்த உரையையும் இவர் எழுதி முற்றுவித்தனர். முழுதும் அச்சிடப்பெற்று இவ்வுரை வெளிவாராதது வருந்தத் தக்கதாம். இதுவேயன்றி, 'தமிழ் வரலாறு' என்ற ஓர் ஆராய்ச்சி நூலும் இவர் எழுதியிருக்கின்றார். இதன் முதற்பகுதியே இப்போது வெளிவந்துள்ளது. இதில் கூறப்படும் முடிவுகளிற் சிற் சில அறிஞர்களால் கொள்ளத் தகாதனவாயிருக்கலாம். எனினும், இவரது ஆராய்ச்சித் திறமும் இவரது வட

மொழி அறிவும் இதிலே சிறந்து தோன்றுகின்றன இவர் எழுதியுள்ள வேறு ஆராய்ச்சி நூல்களில் இங்குக் குறிக்கத் தக்கன ‘ சேதுநாடும் தமிழும்,’ ‘வஞ்சிமா நகரம்’ என்பனவாம். கம்பர் காலத்தைக் குறித்து இவர் செந்தமிழில் எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் ஆராய்ச்சியாளர்க்குப் பெரிதும் பயன்படும். இவர் இயற்றி வெளியிட்டுள்ள கட்டுரைகள் அனைத்தும் படிக்கப் படிக்க அறிவை வளர்த்து இன்பந்தருவனவாம்.

ஆராய்ச்சி - நூல்களே அன்றி, வடமொழியிலிருந்து ஒருசில நூல்களை இவர் மொழிபெயர்த்து இயற்றியுள்ளார். இவற்றுள் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கன‘பகவத்கீதை’யும், ‘சாகுந்தல’மும் ஆம். கீதையின் மொழி பெயர்ப்பு மயிலாப்பூரிலே அரங்கேற்றியமை பலர்க்கும் ஞாபகத்தில் இருக்கலாம். இந்நூல் தாழிசையால் அமைந்தது; அச்சில் வெளிவரின் பலரும் கற்றுப் போற்றத் தக்கதாயிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இவைகளே அன்றி, வால்மீகி இராமாயணத்திலிருந்தும், வியாச பாரதத்திலிருந்தும் பல அரிய சுலோகங்களைத் தெரிந்தெடுத்து இவர் மொழி பெயர்த்திருக்கின்றனர்.

ஆராய்ச்சி நூல்களும் மொழி பெயர்ப்பு நூல்களும் ஒருபுறம் இருக்க, இவரது அரிய புலமைத் திறன் தோன்றும்படி இவர் இயற்றிய செய்யுள் நூல்களும் சில உள்ளன. இவற்றுள் ‘பாரி காதை’ ஒன்று. இக் காதை அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மிக்க சிறப்புடன் அரங்கேற்றப்பட்டது. தமிழ் நாட்டறிஞர்கள் பலரும் திரள்திரளாக அங்குக் கூடியிருந்து தங்கள் நன்மதிப்பைத் தெரிவித்தார்கள். செட்டிநாட்டு அரசரவர்கள் அதற்குச் சிறந்த பரிசிலும் உதவினுர்கள்.

இச்செய்யுள் நூல் மிகச் செவ்விய உரையோடு வெளிவந்துள்ளது. கருத்து நுட்பங்களை விளக்கும் இவ்வுரை

யின் நயம் தனிப்பட எடுத்துப் பாராட்டத் தக்கது. நூலின் முன்னுரை சிறந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாக விளங்குகிறது. இந்நூலேயன்றி, 'புவி எழுபது,' 'திருவடி மாலை' முதலிய செய்யுள் நூல்களும் இவரால் இயற்றப்பட்டன. சமயோசிதப் பாடல்கள் பலவும் இவர் இயற்றியுள்ளார். இவற்றில் புலப்படும் கற்பனைத் திறமும், கருத்துப் பெருமையும், கவித்துவமும், பிற நயங்களும் அறிஞர்களது புகழ்ச்சிக் குரியனவாய் விளங்குவன.

ஐயங்காருடைய பிரசங்க வன்மையைக் குறித்து மேலே கூறினோம். சென்னை ஸர்வ கலாசாலையில் இராமாயணம் பற்றி இவர் அருமையான விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினார். சென்னை நகரிலுள்ள பிரமுகர்கள் பலரும் வந்திருந்து கேட்டு இன்புற்றார்கள். மகா கனம் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள், ஸர். எஸ். வரதாச்சாரியார் முதலிய சிறந்த மேதாவிகள் இவரது அரிய சொல்வன்மையையும், மதி நுட்பத்தையும், ஆராய்ச்சித் திறத்தையும் மெச்சி வியந்தார்கள்.

ராகவையங்காரது பல இனிய குணநலன்களையும் வாயாரப் புகழாமல் இருக்கமுடியாது. தாம் கற்ற கல்வியைத் தம்முடன் மாய்ந்துபோக விடாதபடி, பிற அறிஞர்க்கு உதவவேண்டும் என்னும் பேரவாக் கொண்டவர் இவர். தாம் அரிதில் ஆராய்ந்து வைத்திருக்கும் துணிபுகளைப் பிறர் விரும்பினராயின் யாதொரு தட்டுத் தடையுமின்றி அவர்க்குக் கூறி விளக்கி வந்தனர். டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களைப் போலவே, இவரும் நமது பண்டைநூற் கருவூலங்களைத் தேடித் தொகுத்துவைத்தலில் பேரூக்கம் கொண்டவர். இவர் நூற்பதிப்பு முயற்சியை மேற்கொண்டிருந்தால், அந்த நெறியிலும் இவர் தலை சிறந்தவராயிருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை. அகநானூற்றின் ஒரு பகுதியை இவர் பதிப்பித்து வெளியிட்டி

ருக்கும் அருமைப்பாடே இதற்குச் சான்றும். இத் தொகை நூல் முழுமையும் தாமே பதிப்பித்தற்கெனச் சித்தப்படுத்தியதனை, சென்னை கம்பர் விலாசம் ராஜ கோபால ஐயங்கார் வெளியிட விரும்பியபோது அன்புடன் கொடுத்து உதவினர். 'கைந் நிலை'ப் பிரதியையும் இ. வை. அனந்தராமையர் விரும்பியபோது இவர் மனமு வந்து அளித்தனர். இங்ஙனமே, இளம்பூரணம் செய் யுளியல் உரைப் பிரதியையும், நவநீதப் பாட்டியல் உரை யையும், இவர் யாதொரு வகைக் கைம்மாறும் கருதாதபடி எனக்குக் கொடுத்து வெளிவரச் செய்தனர்.

இவர் அரிதில் தொகுத்த ஏட்டுச் சுவடிகள் இப்பொ ழுது பலர்க்கும் பயன்படுமாறு அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்து நூல்-நிலயத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. பிறர்க்கு உதவும் இவ் அருங்குணமேயன்றி, இவருடைய பெருந் தன்மையும் பிற நல்லியல்புகளும் அனைவரையும் வசீக ரிக்கத் தருந்தன. இப்பெரியாரை நாம் என்றும் மறக்க முடியாது. இவரது ஞாபகத்தை நாம் தக்கவாறு போற் றுதல் வேண்டும்.

19. தேசீயகவி சுப்பிரமணிய பாரதி

(11-12-1882 — 11-9-1921)

i. வாழ்க்கை

தமிழ்நாட்டுப் பெருங்கவிஞருள் ஒருவர் சி. சுப்பிரமணிய பாரதி. இவர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் பிரதான ஜமீன் நகராகிய எட்டையபுரத்தில் 1882-ம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் மூலநாளில் (11-12-1882) பிறந்தார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் சின்னசாமி ஐயர்; தாயார் பெயர் லட்சுமி அம்மாள்.

முன் காலத்தில் ஒவ்வொரு ஜமீனிலும் அந்தந்த ஜமீன்தாருடைய ஆதரவில் பல புலவர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்கள் ஜமீன்தார்களைப் பற்றிப் பாடல்களும் பிரபந்தங்களும் இயற்றிவந்தனர். அன்றியும், பரம்பரைத் தமிழ்க் கல்வியையும் காப்பாற்றி, அடுத்த தலைமுறையார்க்கு வழங்கியும் வந்தார்கள். இவ்வாறு கல்வி நிலையமாக விளங்கிய ஜமீன்களில் எட்டையபுரம் மிக முக்கியமானதாகும். பாரதியினுடைய இளமைப் பருவம் இந்த நகரிலே தமிழ்ப் புலவர்களிடையே கழிந்தது. இதனால் இவரிடம் தமிழ்ப் புலமை, மிக்க இளம் பருவத்திலேயே தோன்றலாயிற்று. தமது பதினோராவது வயது முதற்கொண்டே இவர் பாடல்கள் இயற்றத் தொடங்கினர்.

ஆனால், பள்ளிப் படிப்பில் பாரதி மேன்மைபெறவில்லை. இவரது தந்தையார் திருக்குறள், கம்பராமாயணம், தாயுமான சுவாமி பாடல் முதலிய நூல்களைச் சொல்லி வைத்தார். இந்நூல்களிலே பாரதிக்கு மிகவும் ஆழ்ந்த பற்று ஏற்பட்டிருந்தது. இவற்றைப்

படிப்பதிலும், சுயமாகக் கவி பாடுவதிலும் மனமுழுவதையும் செலுத்தி வந்தார். இவருடைய கவித்திறத்தைக் கண்டு நண்பர் சிலர் கூடி 'பாரதி' என்று பட்டப்பெயர் சூட்டியதாகக் கூறப்படுகிறது. இவர், தமது ஊரைவிட்டு, திருநெல்வேலி இந்து கலாசாலையிற் கற்கும்படி அங்கே போக நேர்ந்தது. அங்கே சென்றதும் தமிழ்மீது ஆர்வமுள்ள பல நண்பர்கள் இவருக்குத் துணைவரானார்கள். இவருடைய கவித்வமும் தங்குதடையின்றித் தானே சுரந்து பெருகிவந்தது.

இந்து கலாசாலையில் ஐந்தாவது பாரம் முடியத்தான் இவர் கல்வி பயின்றது. பிறகு தமது அத்தை வசித்து வந்த காசிநகருக்குச் சென்றார். அங்கே அலகாபாத் ஸர்வகலாசாலையில் பிரவேச பரீட்சையில் முதல்வகுப்பில் தேறினார். அக்காலத்தில் தமது ஸம்ஸ்கிருத அறிவை அபிவிருத்தி செய்து கொண்டார்.

பாரதி பிறந்த நகரத்தின் தலைவராகிய எட்டையபுரம் ஜமீன்தார் 1901-ல் பாரதியாரை வரவழைத்து, ஜமீனில் ஓர் உத்தியோகம் கொடுத்தார். இந்த உத்தியோகத்தை 1904-வரைதான் பாரதி வகித்து வந்தார். அப்பொழுதுங் கூட, தமிழ்க் கவி இயற்றுதலையே தம்முடைய வாழ்க்கையின் முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அண்ணாமலை ரெட்டியார் இயற்றிய காவடிச் சிந்து அக்காலத்தில் மிகவும் பிரபலமடைந்திருந்தது. அதைப் போலவே, பாரதியாரும் ஒரு காவடிச் சிந்து இயற்றியுள்ளார். அந்நூலில் சில சரணங்களே இப்போது நமக்கு அகப்படுகின்றன.

தமிழ்மீது பாரதியாருக்கு இருந்த ஆர்வமானது உத்தியோகத்தை அவர் விட்டுவிட்டு, மதுரைக்குச்

செல்லும்படி செய்தது. அங்கே தமது கவித்திறமையையும், கல்வித் திறமையையும் பலரும் மெச்சும்படியாகச் சில காலம் வாழ்ந்து வந்தனர். மூன்று மாதங்கள் மதுரைச் சேதுபதி கலாசாலையில் தமிழாசிரியராகவும் இருந்தார்.

தமிழ்-ஒளி சிறந்து விளங்கிய இக்கவிஞருடைய உள்ளத்திற்குப் பண்டைப் பழம்பாடல்களைச் சொல்லிக் கொடுத்து நாள் கழிப்பது வெறுப்பாகத் தோன்றிற்று. கலாசாலையை விட்டு, 'சுதேச மித்திரன்' பத்திரிகைக்கு உதவி ஆசிரியராகச் சென்னைக்கு வந்தார்.

அப்பொழுது நாடெங்கும் தேசபக்திக் கனல் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. பாரதியின் உள்ளம் இக் கனலில் உருகி மெழுகுபோல் ஆகிவிட்டது. பாரத மாதாவை வணங்கி அவள்மீது அழியாப் புகழ் மாலைகள் பலவற்றைப் பாடினர். தமிழ் நாட்டைப் பற்றியும் உணர்ச்சி ததும்பும் அழகிய பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடியிருக்கிறார். அவற்றுள் ஒன்று வருமாறு:

செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே

இவரது கவிதைகளிலுள்ள வேகமும், உணர்ச்சியும் இவர் எழுதிய வசன நடையிலும் புகுந்து அதற்குப்புதிய தான ஓர் ஒளியைக் கொடுத்தன. பல அரிய கட்டுரைகள் எழுதிச் சுதேசமித்திரன் வாயிலாக வெளியிட்டு வந்தார். இவர் இயற்றி வெளியிட்ட பாடல்கள் அப்பத்திரிகைக்குத் தனிப்பட்ட பெருமை அளித்து வந்தன.

பாரதி உத்தியோக நியதிகளைப் பொருட் படுத்தாதவர். அந்நியதிகள் தம்முடைய சுதந்திரத்திற்கு விலங்குகள் என்று நினைத்தார். இதனால் 'இந்தியா' என்ற பெயரோடு கூடிய ஒரு வாரப் பத்திரிகையைத் தாமே தொடங்கினார். அக்காலத்தில்தான் பாரதியாரின் புகழ் தமிழ் நாட்டில் எங்கும் பரவலாயிற்று. இவருடைய எழுத்திலும், கவியிலும் செறிந்துள்ள வல்லமையை அப்போதுதான் தமிழ் மக்கள் உணர ஆரம்பித்தனர். இப்பத்திரிகை 1909-வரை நடைபெற்று வந்தது.

பின்னர் இவர் புதுச்சேரிக்குச் செல்லும்படி நேர்ந்தது. அங்கே இவர் சுமார் எட்டுவருஷ காலம் வாழ்ந்து தமது கருத்துக்களைப் பயமின்றி வெளியிட்டு வந்தார். அங்கே இருந்த காலத்தில் ஸ்ரீ அரவிந்த கோஷ் என்னும் பெரியாரோடு பழகி அவரது தத்துவக் கொள்கைகளில் ஈடுபட்டார். புதுச்சேரியினின்றும் 1918-ல் மீண்டு வந்தார். தமது மனைவியின் ஊராகிய கீழ்க்கடையத்தில் சில காலம் இருந்தனர். பின் 1920-ல் சென்னைக்கு வந்து மீண்டும் சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையின் உதவியாசிரியராக அமர்ந்தார்.

அவர் சென்னையில் வாழ்ந்து வந்தது திருவல்லிக்கேணியிலாகும். அவர் தினந்தோறும் கோயிலுக்குச் செல்வது வழக்கம். அப்பொழுதெல்லாம், தேங்காய், பழம் முதலியவற்றைக் கோவிலின் வாசலிற் கட்டியிருந்த யானைக்குக் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே சென்று தரிசனம் செய்து திரும்புவார். அந்த யானைக்கு ஒரு நாள் மதம் பிடித்துவிட்டது. பாரதியார் வழக்கம்போல் யானையின் அருகில் வந்து அதை அன்போடு அழைத்துத் தேங்காயையும் பழத்தையும் கொடுத்தனர். யானை அவரைத் துதிக்கையால் தள்ளிவிட்டது. பாரதியார் கீழேவிழுந்து

விட்டார். இவ் அதிர்ச்சியினின்றும் மீளாமல் 1921-ம் ஆண்டு, செப்டம்பர் மாசம் 11-ம் தேதி இரவு சுமார் ஒன்றரை மணிக்கு, திருவல்லிக்கேணி தெளிசிங்கப் பெருமாள் கோவில் தெரு, 67-ம் இலக்கமுள்ள வீட்டில் மரணமடைந்தார்.

பாரதியின் பூதவுடம்பு மறைந்துவிட்டாலும், இவர் புகழ் தமிழ்மொழி உள்ளவரையிலும் நிலைபெற்று நிற்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

ii. **நான் கண்ட பாரதி**

நான் திருவனந்தபுரத்தில் வக்கீலாகச் சில காலம் இருந்தேன். ஆனல் தமிழ் நூல்களை வாசித்துக் கொண்டிருப்பதுதான் பெரும்பாலும் எனக்கு வேலை. எனக்கு உற்ற துணையாக இருந்தவர்கள் ஸ்ரீ கே. ஜி. சங்கர அய்யரவர்களும் கவிமணி ஸ்ரீ தேசிக விநாயகம் பிள்ளையவர்களும் ஆவர். ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் புத்தன் சந்தையிலுள்ள சைவப்பிரகாச சபையில் நானும் வேறு சில நண்பர்களுமாகக் கூடிக் காலம் போக்குவது வழக்கம். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் திருக்குறள் ஆராய்ச்சி நடைபெற்றுவரும். இந்தக் காலங்களில் ஆராய்ச்சி நடப்பதற்குப் பதிலாக, அடிக்கடி வாதப் பிரதி வாதங்களும், ஒரு சில சமயங்களில் வாதம் முற்றிச் சண்டை சச்சரவுகளுங்கூட நிகழும்.

1918-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை; சுமார் 3 மணி இருக்கும். சைவப்பிரகாச சபையில் நானும் நண்பர்களுமாக வழக்கம்போல் திருக்குறள் ஆராய்ச்சி நடத்தக் கூடியிருந்தோம். வந்து சேரவேண்டியவர்களை எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்துச் சிறிது சலிப்புற்ருேம். யாரேனும் வருகிருர்களா என்று வாசற்படியில் நின்று நான் எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மாலைப் பொழுதாயினும், வெயில் கடுமையாய்த்தான் இருந்தது.

அப்போது வாசல் நடையை அடுத்துள்ள பெரிய தெருவில் ஒருவர் போய்க்கொண்டிருந்தார். சுமார் முப்பத்தைந்து வயது இருக்கலாம்; கம்பீரமான தோற்றம்; நடுத்தரமான உயரம்; வீரபுருஷனுக் குரியதோர் நடை;

ஆவலுடன் எங்கும் கூர்ந்து கவனிக்கும் அஞ்சாத பார்வை; புருஷ லக்ஷணமான மீசை.

வீதியில் போய்க்கொண்டிருந்தவர் 'சைவப் பிரகாச சபை' என்று தமிழில் எழுதித் தொங்கவிட்ட பலகையையும் அங்கே நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு சிலரையும் பார்த்தார். மலையாளத் தலைநகரில் எங்கும் மலையாள மொழியிலேயே இடங்கள் தெருக்கள் முதலியவற்றின் பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருக்க, நகரின் மத்தியில் தமிழெழுத்துக்கள் காணப்பட்டமை அவருக்கு ஆச்சரியத்தையும் குதூகலத்தையும் விளைவித்திருக்க வேண்டும். திடீரெனச் சபையினுள்ளே புகுந்தார். அங்கே நின்றுகொண்டிருந்த என்னை நோக்கித் தாம் யாரென்று தெரியுமா என்று கேட்டார். ப்ாரதியாரா யிருக்கலாமோ என்று சந்தேகித்தேன். ஆனாலும் திருவனந்தபுரத்திற்கு வரக் காரணமில்லையே என்று நான் நினைத்து, 'தெரியவில்லையே' என்று சிறிது வருத்தத்துடன் சொன்னேன். தாமே 'சுப்பிரமணிய பாரதி'—என்று தெரிவித்தார்.

எனது நெல்லை நண்பர்களுள் ஸ்ரீ. வ. வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களும், ஸ்ரீ சோமசுந்தர பாரதியவர்களும், ஸ்ரீ. பி. ஸ்ரீ. ஆச்சார்யா அவர்களும் என்னிடத்தில் சுப்பிரமணிய பாரதியின் அபாரமான கவித்வ சக்தியை அடிக்கடி பாராட்டிப் பேசியிருக்கிறார்கள். பாரதியின் உயிர்த்தத்துவம் நிரம்பிய பாடல்களை நானும் வாசித்து இன்புற்றிருக்கிறேன். ஆனால் அன்றுதான் அவரை நேரிற் சந்தித்தது.

இன்னாரென்று தெரிந்ததும், எனக்கு இன்னது செய்வதென்று புரியவில்லை. சிறிது நேரம் தயங்கி நின்றேன். பிறகு உள்ளே அழைத்துச் சென்று உபசரித்தேன். அங்கே கூடியிருந்தவர்களுக்கு அறிமுகஞ் செய்வித்தேன்

அவர்களில் ஒரு சிலருக்கே பாரதியைக் குறித்துத் தெரியும்; தெரிந்த விஷயமும் அவர் அரசாங்கத்தாரின் கவனத்திற்குரிய ஸர்க்கார்-விரோதி என்பது ஒன்றுதான். அவருடைய பலதிறப்பட்ட கவித்திறனும், அவருடைய பாடல்களும், மலைக்கு அப்பாலுள்ள அந்தப் பிரதேசத்தில் அக்காலத்தில் அவ்வளவாகத் தெரியாது.

பேசிக்கொண் டிருக்கும்போது ஒரு சிறு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. பாரதியாருக்குத் தாகம் அதிகமாயிருக்கிற' தென்பதைக் குறிப்பால் உணர்ந்தேன். உடனே ஐஸ் இட்டு ஆரஞ்சுநீர் கொண்டுவரும்படியாக ஒருவனை அனுப்பினேன். இதைத் தெரிந்துகொண்டு, 'தண்ணீர் போதுமானது' என்று அவர் கூறினர். அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் பிராமணர்கள் அல்லரென்று சொன்னேன். பாரதி கண்ணில் தோன்றிய ஓர் அபூர்வமான ஜோதிஎன்னை வாட்டிற்று. தாம் அவ்வாருன சாதி வேறு பாடுகளைப் பாராட்டுவதில்லை யென்று சிறிது கடுமையாக எனக்குத் தெரிவித்தார்.

பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும் போச்சே

என்றும்,

எல்லோரும் ஒன்றென்னும் காலம் வந்ததே

என்றும் அவர் தமது சுதந்திரப் பள்ளிற் பாடியுள்ளமை எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. முடிவில், நான் கொண்டு வரச் சொன்ன பானத்தையே உண்டு தாகசாந்தி செய்து கொண்டார்.

அவருடைய பாடல்களை அவர் பாடிக் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவல் எனக்கு அதிகமாயிருந்தது. அந்த ஆவலை நிறைவேற்றிக்கொள்ள இது தக்க சமயமென்று எண்ணினேன்.

சின்னஞ் சிறு கிளியே-கண்ணம்மா
செல்வக் களஞ்சியமே
என்னைக் கலிதீர்த்தே—உலகில்
ஏற்றம் புரிய வந்தாய்

என்று தொடங்கும் பாடல்களைப் பாடும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். பாரதியார் கண்கள் ஒரு நிமிஷம் மூடுண்டன. முகத்திலே புதியதொரு பொலிவு. அன்பு ததும்பும் சாரீரத்தில் பாடத் தொடங்கி எங்களைப் பரவசமாக்கினார்.

பின்னர் 'ஊழிக் கூத்துப்' பாடலைப் பாடும்படி வேண்டினேன். இப்பொழுது நீண்ட நேரம் அவர் கண்கள் மூடியிருந்தன; முகத்திலே ஒரு துடிதுடிப்பு; சரீரம் முழுவதிலும் ஒரு வேகம். 'வெடிபடும் அண்டத் திடி பல தாளம் போட' என்ற சொற்கள் கம்பீரத்தோடு வெளி வந்தன. ஒவ்வொரு சொல்லும், ஒவ்வோர் அடியும், அவரது ஆத்ம சக்தியினின்று பொருளும் ஆற்றலும் பெற்று, எங்கள் மனக்கண்முன் கூத்தாடின. உலகம் தகர்வது, ஊழி முடிவது: ஒன்றொன்றும் கண்முன் நிகழ்வது போலவே இருந்தது. பாட்டின் பொருளோடு ஒன்று பட்டு லயித்து அவர் பாடும்போது, அவர் கண்கள் சுழன்றன. கருவிழிகள் மேலேறி மறையத் தொடங்கின. 'ஊழிக் கூத்தில் அகப்பட்டு விட்டோம்!' என்ற பீதி எங்களுக்கும் உண்டாயிற்று. சங்கீதத்தின் ஆற்றலை நான் அன்று உணர்ந்ததுபோல் ஒருநாளும் உணந்ததில்லை.

இதற்கப்புறம் வெகு நேரம் பர்ரதியார் தங்கவில்லை. அவர் ஒரு பிரசங்கம் செய்வதற்கு இணங்கும்படி வேண்டினேன். ஏற்பாடு செய்தால், ஒத்துக்கொள்ளலா மென்று எனக்குக் கூறினார். ஏற்பாடு செய்து கொண்டு அவருக்கு அறிவிப்பதாகச் சொன்னேன். ஸ்ரீ கே. ஜி. சேஷைய

ரவர்கள் வீட்டில் தாம் இருப்பதாகவும், மறுநாள் திரு வனந்தபுரத்தை விட்டுப் புறப்படத் திர்மானித் திருப்ப தாகவும் தெரிவித்துச் சென்றூர்.

பிரசங்கம் ஏற்பாடு செய்வதற்கு என் நண்பர்களோடு கலந்தேன். அவர்களில் பெரும்பாலோர் உத்தியோகஸ் தர்களானபடியால் இணங்கவில்லே. அவருள் ஒருவர் எங்களேத் தெருவில் நிறுத்திக் கொண்டு, பிரசங்கத்தைப் பற்றி ஒரு நீண்ட பிரசங்கம் செய்து முடித்தார். வெகு காலமாக அவருக்குப் பேச வசதி கிடைக்கவில்லே. அன்று தமது ஆத்திரத்தை யெல்லாம் தீர்த்துக் கொண்டார். பிரசங்கத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியவில்லே யென் பதைப் பாரதியாருக்குத் தெரிவித்து விட்டேன்.

இதற்கு அப்புறம் பாரதியைக் காணும் பேறு எனக்கு வாய்க்கவில்லே. ஆனல் அவருடைய திரு முகத்தை என் கண்கள் மறக்கவில்லே. கம்பீரமும் ஆண் மையும் அன்பும் நிரம்பிய அவருடைய சாரீரத்தை என் செவிகள் மறக்கவில்லே. அவருடைய பாடல்களே என் மனம் என்றேனும் மறக்குமா ?

iii. உள்ளமும் கவிதையும்

கிரீஸ் தேசத்துச் சரித்திரத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சியை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். ஒரு காலத்தில் போர் ஒன்று நடைபெற்றது. அப்பொழுது ஒரு கிரேக்கப் புலவர் வீரம் ததும்பும் பல பாடல்களை இயற்றினாராம். இவை காட்டுத் தீப்போல மக்களிடையே பரவின. யுத்தவீரர்களும் ஊக்கத்துடன் இவற்றைக் கற்று ஆவேசங் கொண்டு போர்புரிந்து வெற்றி பெற்றனராம். சுமார் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், தூரதேசத்திலே இது நிகழ்ந்தது. பாடல்களின் ஆற்றலால் அவற்றைக் கற்பவர்கள் துணிவு கொண்டு அரும்பெருஞ் செயல்களை இயற்றவல்லவர்கள் ஆவார்கள் என்பதற்கு இது சான்று. தற்காலத்திலே நமது நாட்டிலே நமது கண்முகப்பிலேயும் ஒரு சான்று நிகழ்ந்தது. பாரதியாரின் தேசீய கீதங்களின் விளைவே நான் இங்கே கருதியது.

நாம் வாழும் தென்னிந்தியப் பகுதியை 'இருள் செறிந்த மாகாணம்' என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். அரசியல் பற்றிய அளவில் நமது மாகாணம் மிகவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருந்தது என்பது இதன் கருத்து. நமது நாட்டுச் சரித்திரத்தை அறிந்தவர்கள் இதனை ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருக்கமுடியாது. ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தாருக்கு மிதமிஞ்சிய பரிவும், ஆதரவுங் காட்டியவர்கள் நமது தென்னிந்திய மக்களே. அத் துரைத்தனத்தார் செய்யும் சிற்றுதவியைக்கூடப் பெரிதாக நினைத்து அவர்களுக்கு அடிமைபூண்டு வாழ்தலிலேயே நம்மவர்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டிருந்தார்கள். என்றென்றும் அடிமையாக வாழவும் ஒப்பினர். "தினைத்துணை நன்றிசெயினும் பனைத்துணையாக் கொள்வர் பயன் தெரிவார்" என்ற குறளைத்தவறான முறையிலே

பொருள் பண்ணிக் கொள்ளுதல் நம்மவர்களுக்கு எளிது தானே !

அடிமை வாழ்வில் நம்மவர்கள் மோகம் கொண்டிருந்தது போலவே, ஆங்கில மொழிக்கும் அடிமையாக இருந்தனர். மேல்நாட்டு அறிவு நூல்கள் முதலியவற்றைக் கற்று, திருந்திய மனப்பண்பு உடையராதல் இன்றியமையாதது. இதற்கு மாருக, ஆங்கில மொழியை மாத்திரம் கற்று, அதில் ஒருவாறு பேசக் கற்றுக் கொண்டவுடனே ஆங்கிலப் பெரும் புலவர் என்று தம்மை மதித்து, இவ் வாய்ப்புப் பெருத மற்றவர்களை இகழ்ந்து நகையாடினர். ஆங்கிலத்திலுள்ள பேரிலக்கியங்களையும் இவர்கள் கற்றவரல்லர். அம்மொழியிலுள்ள சொற்களை ஆங்கிலேயர் உச்சரிக்கும் முறைப்படியே தாமும் உச்சரிப்பதே தமது வாழ்வின் பயனெனக் கருதினர்.

கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி
தானும் அதுவாகப் பாவித்துத்—தானுந்தன்
பொல்லாச் சிறகைவிரித் தாடினுற் போலுமே
கல்லாதான் கற்ற கவி

என்ற கவிக்குத் தக்க உதாரணமாக இவர்கள் அமைந்தார்கள். இந்த உச்சாரணத்தை நன்ருகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு வேண்டி, ஓர் அறிஞர் ஆங்கில அகராதி முழுமையும் உச்சரிப்பு முறையுடன் கற்ருராம் ! பயனற்ற வீண் முயற்சிக்கு இதனைக் காட்டிலும் சிறந்த உதாரணம் எங்கேனும் காணமுடியுமா ?

மேற்குறித்த ஆங்கில மோகம் ஒருபுறம் இருக்க, நம்மவர்கள் நமது தாய்மொழியை எவ்வாறு போற்றினர் என்பதைக் கவனிப்போம். எல்லாத் துறைகளிலும் ஆங்கிலத்திற்கே முதலிடம். கல்வித் துறையிலும்கூட அப்படித்தான். தமிழ்க் கல்வி நாட்டு மொழிக் கல்வி

தானே என்று ஒருபுறமாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டது. இதனைக் கற்பித்து வந்தவர்கள் தமிழின் சரித்திரத்தையும், அதன் தற்கால நிலையையும், அதன் வளர்ச்சியையும், மேற் கதியையும் தெரிந்து கொள்வதில் சிறிதும் ஊக்கமற்றவர்கள். இவர்களுக்குப் பண்டைக் காலத் தமிழில் ஒருவாறு பயிற்சி உண்டென்று சொல்லலாம். ஆனால் அப்பண்டைக் காலத்து வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் சரித்திரங்களையும் தெரிந்துகொள்ளத்தானும் இப் பயிற்சி உதவவில்லை. 'பண்டைக் காலத் தமிழ்தான் சிறந்தது. அதனையே சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்குப்பிற் பட்டு வாழும் நாமும் கையாள வேண்டும்' என்ற கருத்துக் கொண்டவர்கள். தொல்காப்பிய இலக்கணம்தான் தமிழ் மொழியின் ஆயுட்காலம் முழுமையும் அதனை அடக்கி ஆளவேண்டும் என்ற கொள்கையும் உடையவர்கள்; இவர்களோடு ஒருவகையில் வேறுபட்ட கொள்கை யுடையவர்களும் நம் நாட்டில் இருந்தனர். இந்தியமொழிகள் அனைத்திற்கும் தாய் என்று தாம் கருதும் வடமொழியும் அம்மொழியிலுள்ள நூற் கருத்துக்களும் நம் நாட்டில் தனியாட்சி புரியவேண்டுமென்று இவ்விரண்டாவது வகுப்பினர் கொண்டனர். வடமொழி வழக்கற்ற பண்டைமொழி யென்பதை இவர்கள் உணரவில்லை. இம்மொழியிலுள்ள நூற் கருத்துக்கள், அவை தோன்றிய காலத்து மிக்க பெருமையுடையனவாய் இருந்தாலும், தற்காலத்துக்கு ஒவ்வாதவை என்பதனையும் இவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. இவற்றை மட்டும் தனித்து நம்மவர்கள் கற்று அமைவார்களாயின், நமக்கு உய்தியில்லை யென்பதையும் இவர்கள் அறியவில்லை.

கல்வித்துறை இங்ஙனமாக அமைந்தது. சமுதாயத் துறையை நோக்குவோம். ஒவ்வொரு சமுதாயத்திற்கும் அதற்கே தனித்து உரிய பழக்க வழக்கங்கள் பலபல

உண்டு என்பதை அறிஞர் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வர். நீண்டகாலச் சரித்திர வாழ்வுடைய எந்தச் சமுதாயமும் இதற்கு விலக்காக மாட்டாது. நமது தென்னாட்டுச் சமுதாயங்களும் விலக்கானவை அல்ல. இப் பழக்க வழக்கங்களிலெல்லாம் மிகக்கொடியது சாதிப் பிரிவு என்று உறுதியாகக் கூறலாம். நால்வகைச் சாதி வடநாட்டில் உண்டென்பர். இது ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் அங்கிருந்த நிலையாக இருக்கலாம். ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல, பல வேறு சரித்திர காரணங்களால் வடநாட்டிலேயும் சாதிகள் மிகப் பலவாயின.

நமது தென்னாட்டிலோ இந்தச் சாதிகள் இன்னும் எத்தனையோ மடங்கு அதிகமாகப் பிரிந்துவிட்டன.

ஆயிரம் உண்டு இங்குச் சாதி

என்று கூறியதெல்லாம் சாதிப் பிரிவுகள் கணக்கில் அடங்கமாட்டா என்ற கருத்துக்கொண்டே ஆகும். சாதிப் பிரிவினையால் தென்னிந்திய சமுதாயம் பெரிதும் அல்லற்பட்டு வந்தது. அற்ப விஷயங்களிற் கூட ஒற்றுமை என்ற பேர்போலும் நமக்குள் இல்லாமலாக்கியது. எங்கும் செருக்கு, பொறாமை, உட்பகை.

சமயத்துறையை நோக்குக. ஈண்டும் நம் நாட்டில் மிகக் குறுகிய எண்ணங்கள் தலைமை கொண்டிருந்தன. புண்ணிய ஸ்தலங்களுள் ஒன்றாகக் கருதக்கூடிய காசியில் அங்கே எழுந்தருளியுள்ள விஸ்வேஸ்வரரை இந்தியர்கள் எல்லோரும் கையினால் தீண்டி வழிபாடு செய்ய இயலும். இது வடநாட்டினரது விரிந்த மனப்போக்கை உணர்த்துகிறது. நமது தென்னாட்டிலோ என்றால், அர்ச்சகர் விபூதி முதலிய பிரசாதங்களைக் கூட வழிபடுவோரது கையிலிடாது தூரத்தே எறிந்து, அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளும்படியாகச் சில இடங்களிற் செய்கிறார்கள். இது தென்னாட்டவர்களுடைய மனப்போக்கை நன்கு தெரிவிக்கிறது.

ஆகவே, வடநாட்டைக் காட்டிலும், தென்னாட்டில் அஞ்ஞான இருள் மிக அதிகமாகப் பரவியிருந்தது. இத் தென்னாட்டை 'இருள் செறிந்த மாகாணம்' என்று குறிப்பிட்டது தவறாகுமா?

நமது மாகாணத்தில் ஆங்கிலத் துரைத்தனம் வலிமை பெற்று நீடிப்பதற்குத் தகுதியான சூழ்நிலை அமைந்துவிட்டது. அவர்களும் தங்கள் அதிகாரத்தைப் பூரணமாகச் செலுத்தி வந்தனர். நம்மவர்களும் அடிமை வாழ்வில் மோகம் கொண்டு அதில் திளைத்து இன்புற்று வந்தனர். "இராமன் ஆண்டால் என்ன? இராவணன் ஆண்டால் என்ன?" என்ற உதாசீன மனப்போக்கு நமக்கு இயற்கையாகி விட்டது. நாம் அடிமை என்ற உணர்ச்சியே நமக்குச் சிறிதும் ஏற்படவில்லை.

ஆனால் இவ்வுதாசீன புத்தியும் மறதியும் நீடித்திருக்க வில்லை. காங்கிரஸ் என்று வழங்கிவரும் தேசீயத் திருக் கூட்டம் நமது அடிமை வாழ்க்கையைச் சிறிது சிறிதாகப் புலப்படுத்தி வந்தது. ஆங்கிலேயரது தந்நலம் பேணும் முயற்சிகளும், அரசியல்பற்றி அவர்கள் செய்து வந்த அநீதிகளும், கையாண்டு வந்த அடக்கு முறைகளும் நாம் அடிமைகளே என்பதை மிகத் தெளிவாக்கிவிட்டன. அவர் கள் கொள்ளக்கருதிய லாபத்திற்கு நாம் குறுக்கிடுவோ மானால், நம்மைப் பலியிடத் தயங்கமாட்டார்கள் என்பதும் வெட்டவெளிச்சமாயிற்று. நாம் அவ்வாறு குறுக்கி டாமல் இருத்தற்கு வேண்டும் உபாயங்களையும் அவர்கள் கையாளத் தலைப்பட்டனர். பஞ்சதந்திரங்களில் ஒன்றாகிய மித்துருபேதம் (divide and rule) அவர்களுக்கு உகந்த தந்திரமாயிற்று. 1905-ல் நிகழ்த்திய வங்காளப் பிரிவினை இதனை நன்கு காட்டியது. அவர்கள் லாபத்திற்கு விரோதமாக நமது தென்னாட்டில் முயற்சி செய்தவர் களுள் தலை சிறந்தவர் வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை. நமது

நாட்டிற்கும் இலங்கைக்கும் போக்கு வரவு நிகழ்வதற்கு, நம்மவர்களுடைய உதவி பெற்று, கப்பல் கம்பெனி யொன்றை இவர் 1906-ல் அமைத்தார். இந்தக் கம் பெனிக்குச் சுதேசி ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனி என்று பெயர். பரம்பரையாக வர்த்தகத் துறையிலேயே வாழ்ந்து பொருளீட்டி வந்த ஆங்கிலேயருக்கு இது பொறுக்க முடியாத செயலாக இருந்தது. ஆங்கில சமூகமே சிதம்பரம்பிள்ளையை அடக்கக் கருதியது என்று கூறலாம். ஆனால் கப்பலோட்டிய தமிழ வீரரை எளிதில் அடக்கமுடியுமா? அவரை அடக்கினாலும், அவர் ஏற்றி வைத்த சுதந்திர வாஞ்சையை அடக்கமுடியுமா? அவரு டைய சொற்பொழிவுகள் தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தில் என்றும் அவியாத நெருப்பை மூட்டிவிட்டன. அவருக்கு ஆங்கிலேயர்கள் விளைத்த துன்பங்கள் இந் நெருப்பைக் கொழுந்துவிட்டு எரியச்செய்தன. என்றாலும் தீவிரமாகத் தேசத்திற்கு உழைக்கவும் ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தை எதிர்க்கவும் மக்கள் அஞ்சினர். தமிழ் நாடெங்கும் மித வாதிகளே நிரம்பியிருந்தனர். சுமார் 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், நம்முடைய சென்னை மாகாணத்தில், உண்மை யான தீவிர தேசீய வாதிகள் வாழமுடியாத நிலைமையும் வெளியாயிற்று.

அக்காலத்தில் சுப்பிரமணிய பாரதியாருக்குச் சுமார் இருபத்தைந்து வயது; கட்டிளமைப் பருவம்; தீவிர தேச பக்தி அவர் உள்ளத்தே ஒளிவிட்டுச் சுடர்ந்தது. தேசமக்கள் மீது ஆராத காதல் கொண்டவராயினர். சாதிப்பிரிவினை முதலிய தீய பழக்கங்களை முற்றும் அழிக்கக் கருதினர். பெண்களின் விடுதலை அவசியம் என்று உணர்ந்தனர். நமது நாட்டிலுள்ள அஞ்ஞான இருளைப் போக்குவதே தமது முதற் கடமை எனக் கொண்டனர். அடிமை வாழ்வை முற்றும் வெறுத்தனர்.

அத் தளையை அறுப்பதற்கு வேண்டும் முயற்சிகளை எல்லாம் செய்யத் துணிவு கொண்டனர். ஆனால் தீவிர அரசியல் முயற்சிகளை இவர் மேற்கொள்ளவில்லை. இம் முயற்சியால் விளையும் பயனை நேர்முகமாக அன்றிப் பிறிதொரு வழியால் மிகவுறுதியாக அடையலாமென்று இவர் தீர்மானித்தனர். சமுதாயச் சீர்திருத்த முயற்சியிலும் இவர் முனைந்து நின்றனர். இம் முயற்சிகளை இவர் உள்ளத்தில் தேச பக்தியோடு ஒன்றித்து மூண்டெழுந்த கவித்துவக்கனலே நிறைவேற்றியது, இருளடர்ந்த நாட்டில் அறிவு விளக்கு ஏற்றியவர் பாரதி.

இங்ஙனமாக, தேசபக்தி என்ற பண்ணையில் வளர்ந்தது பாரதியின் கவிதை. ஆனால், பாரதி பிறவியிலேயே கவித்துவம் படைத்தவர். இவரது பிறப்பிடமாகிய எட்டையபுரத்தில் இவரைச் சூழ இருந்தவர்கள் எல்லாரும் இவரது கவித்துவத்தைத் தெரிந்து போற்றிவந்தனர். ஸம்ஸ்தான வித்துவான்களும் பாரதியைப் பாராட்டினர். எட்டையபுரம் அரசர் அவர்களும் இவரை மெச்சி இவரது கவிதைகளை மிகவும் அநுபவித்து வந்தார். என்றாலும், இக்கவிதைகளெல்லாம் பழைய நெறிகளையே பின்பற்றியவை. காதல், மடல் முதலிய சிருங்காரப் பாடல்களே பெரும்பாலும் ஸம்ஸ்தானத்தில் வேண்டியவையாய் இருந்தன. இவைகளை இயற்றுவதில் பாரதியின் இளமைப் பருவம் ஒருவாறு கழிந்தது. அக் காலத்தில் மிகுதியும் புகழப்பட்டு வந்தது அண்ணாமலை ரெட்டியாரது காவடிச் சிந்து. அதைவிடச் சிறந்ததாக ஒரு காவடிச் சிந்து இயற்ற முடியாது என்று ஒருவர் கூறினர். பாரதியார் ஒரு நாளிலேயே மிகச் சிறந்த காவடிச்சிந்து ஒன்று இயற்றி ஸம்ஸ்தான அரசர் முன்பு அதனை வாசித்துக் காட்டினர். இச் செய்தி அவருடைய தீவிரமான கவித்துவ சக்தியையும், அசாதாரணமான சொல்வளத்தையும், கடினமான சந்தங்

களை வகுத்துப் பாடும் ஆற்றலையும் நமக்கு நன்குகத் தெரிவிக்கின்றது. பாரதியாரின் தந்தையார் சின்னசாமி ஐயர் இக் கவிதை வாழ்வை விரும்பவில்லை. கூரிய அறிவுடைய தமது குமாரர் ஆங்கிலம் கற்றுச் சிறந்த பதவியில் வாழவேண்டுமென்று கருதினர். எனவே பாரதியைத் திருநெல்வேலி இந்து கலாசாலைக்குக் கல்வி பயில அனுப்பினர். ஆனல், பாரதியின் மனம் ஆங்கிலக் கல்வியில் செல்லவில்லை. ஆங்கிலக் கல்வி தேச பக்தியைக் கெடுப்பது என்றும், உண்மையில் பயனற்றது என்றும், அவ் இளம் பருவத்தில் எண்ணிவிட்டனர். அவர்,

கணிதம் பன்னிரண்டாண்டு பயில்வர், பின்
கார்கொள் வானிலோர் மீனிலை தேர்ந்திலார்;
அணிசெய் காவியம் ஆயிரங் கற்கினும்,
ஆழ்ந்தி ருக்குங் கவியுளம் காண்கிலார்;
வணிக மும்பொருள் நூலும் பிதற்றுவார்,
வாழு நாட்டிற் பொருள்கெடல் கேட்டிலார்;
துணியும் ஆயிரஞ் சாத்திர நாமங்கள்
சொல்லு வார், எட் டுணைப்பயன் கண்டிலார்.

என்று தமது சுயசரிதையில் பாடியுள்ளார். தமது தந்தைக்குச் செலவு மேன்மேலும் ஏறிக்கொண்டு சென்றது. தமக்குத் தீங்கும் மேன்மேலும் வளர்ந்து வந்ததென்று கருதினர். அவர்,

செலவு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது;
தீதெ னக்குப்பல் லாயிரஞ் சேர்ந்தன;
நலமொ ரெட்டுணை யுங்கண்டி லேன்; இதை
நாற்ப தாயிரங் கோயிலிற் சொல்லுவேன்

என்று கூறியுள்ளார். இவ் ஆங்கிலக் கல்வியினின்றும் பிழைத்து வெளியேறுவதற்குத் தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

இவரது தந்தையார் இவரது பதினன்காம் ஆண்டில் இவருக்கு மணவினை முடித்தனர். அடுத்த ஆண்டில் அவர் தாமும் நோயுற்று இறந்தார். அவர் தமது குடும்பத்தை வறுமையிலேயே ஆழ்த்திவிட்டுச் சென்றனர். உற்ருர் உறவினர் முதலியவருடைய உதவி பாரதிக்குச் சிறிதும் இல்லாது போயிற்று. ஒருவாறு நல்ல நிலைமையில் இவருடைய அத்தை காசியில் வாழ்ந்து வந்தனர். அங்கே இவர் செல்லும்படி நேர்ந்தது.

இவரது அத்தையின் கணவனுர் கிருஷ்ண சிவன் இவரை மீண்டும் ஆங்கிலக் கல்வி கற்கும்படி வற்புறுத்தினர். இவரும் அலகாபாத் சர்வகலாசாலையில் பிரவேச பரீட்சையில் முதல் வகுப்பில் தேறினுர். தமக்குச் சிறிதும் பயிற்சியில்லாத இந்தி மொழியைப் பாடமாகக் கொண்டு மேற்கூறியபடி தேர்வில் சிறந்து விளங்கினது இவரது அறிவின் ஆற்றலை நன்ருக உணர்த்துகின்றது. ஆனுல் இவரது உள்ளம் ஆங்கிலக் கல்வியிலே தளைப்பட்டுவிட மறுத்தது. சீர்திருத்த விஷயங்களில் அது தீவிரமாக முனைந்து வந்தது. கிருஷ்ண சிவன் இதனைப் பொறுத்திருக்க முடியுமா? அவர் ஒரு பக்திமானுகவும், வைதிக ஒழுக்கத்திற் சிறந்தவராகவும் விளங்கினுர். தமது உறவினருள் ஒருவன் வைதிகத்திற்கு விரோதமாக இருப்பதைப் பிறர் கண்டால் தம்மை மதிக்கமாட்டார்கள் என்று கருதினுர். எனவே, பாரதி தம்மோடு கூடி வாழ்வதற்கு அவர் இணங்கவில்லை. தம் அத்தையின் அன்பினுலேதான் பாரதி அகதியாய் விடவில்லை. இந்த நிலையில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியானது மிகவும் சுவையுள்ளது.

ஓர் ஆண்டில் மார்கழி மாதம் திருவாதிரை நாள் வந்தது. கிருஷ்ண சிவன் இவ் உற்சவத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி வருவது வழக்கம். இவரது மடத்தில்

யாத்திரிகர்களும், பக்தர்களும் கூடி இருப்பார்கள். திருவெம்பாவையை ஓதுவார் பாட, அனைவரும் சிரத்தையுடன் கேட்டுப் பக்தியில் மூழ்குவார்கள். இவ் ஆண்டில் ஓதுவார் குறித்த நேரத்தில் வந்து சேரவில்லை. கிருஷ்ண சிவன் மிகவும் வருந்தினார். அப்பொழுது அவரது மனைவி 'என்ன இவ்வளவு யோசனை? நம் சுப்பையா (பாரதி) இல்லையா, ஓதுவாரைக் காட்டிலும் திருத்தமாகப் பாடுவதற்கு?' என்று சொல்லி, பாரதியின் கிருப்புத் தலையை மறைத்துப் பட்டுத் தலைப்பாகை கட்டி, விபூதியைப் பட்டை பட்டையாக இட்டு, ருத்திராக்ஷ கண்டிகையையும் இவர் கழுத்தில் அணிவித்து, அழைத்து வந்து பாடச் செய்தனர். முறைப்படி திருவெம்பாவையைப் பாரதியார் பாட, தீபாராதனை முடிந்தது. பின்பு பாரதியாரும், அவர் உறவினரான மூதாட்டி ஒருவரும் சேர்ந்து, "பார்க்கப் பார்க்கத் திகட்டுமோ - உன்தன் பாத தரிசனம்" என்ற நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனையை உருக்கமாகப் பாடினர். கூடியிருந்த பக்தர்கள் அனைவரும் உளங்கரைந்து நெக்குருகிப் பரவசம் அடைந்தார்கள். இப்பாடல்களையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணசிவன் பாரதியாரை அன்போடு தழுவி, "அப்பனே, இவ்வளவு சிறு வயதில் இவ்வளவு ஞானம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நாங்கள் வெறும் ஆஷாடபூதிகள். எங்களுக்குத்தான் குடுமியும் வேதியர் வேஷமும் வேண்டியது. உன்னைப் போன்ற உண்மையான ஞானிகளுக்குக் குடுமியும் வேண்டாம்; பூணூலும் வேண்டாம்." என்று உளங்குழைந்து புகழ்ந்தார். இந்தச் சரித்திரக் குறிப்பினால் பாரதியின் உண்மையான இயல்பும், கவிதையின் கருத்துக்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டுப் பரவசம் எய்தி அநுபவிக்கும் திறமும், இவ் அநுபவத்தைப் பிறருக்கும் ஊட்டி நுகரச் செய்யும் அற்புத சக்தியும் நமக்குப் புலனாகின்றன.

பிறருக்குப் பாரமாகக் காசிப் பதியில் வாழ்ந்த வாழ்க்கை பாரதியாருக்குத் திருப்தியாக இல்லை. இதினின்றும் பிழைத்து வெளியேறுவதற்கு எட்டைய புரம் அரசர் உதவி புரிந்தனர். தமது ஸம்ஸ்தானத்திற்கே திரும்ப வந்து ஆஸ்தானக் கவிஞராகப் பாரதி அமர்ந் திருக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினர். அவ்விருப் பத்திற்கு இணங்கி, காசி வாழ்க்கையை உதறித் தள்ளி விட்டு பாரதியார் எட்டையபுரத்திற்கு மீண்டனர்.

இவ்வாழ்க்கையும் பாரதியாருக்கு வெறுப்பையே விளைவித்தது. காசி வாழ்வில் இவர் பிறருக்குப் பாரமாக இருந்தார். எட்டையபுர வாழ்வில் இவர் பிறருக்கு அடி மையாக வாழ நேர்ந்தது. அரசருக்கு வேண்டும் விநோ தப் பாடல்களைப் பாடுவதும், அவரது யாத்திரையின் போது உடன் சென்று தமது சுவை நிரம்பிய பாடல் களால் அவரை மகிழ்விப்பதும், இவர் மேற்கொண்ட வேலையாக முடிந்தது. பூரண சோபையுடன் விளங்க வல்ல இவரது ஆத்மா குன்றிப் பொலிவிழந்துவிடும் நிலை அடைந்தது. எனவே, இவ்வாழ்க்கையினின்றும் பிழைத்து வெளியேறும் தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். செந்தமிழ்க்கு உறைவிடமாகிய மதுரைக்கு இவர் ஒரு முறை சென்றனர். அங்குள்ள சேதுபதி உயர்தரப் பள்ளிச்சாலையில் தமிழாசிரியர் பத வியை ஏற்று உயிர்வாழத் தொடங்கினர். ஆனால், இவ் வாழ்க்கையும் நீடித்து நிற்கவில்லை. நவ நவமாகக் கவிதைகளைப் பொழியும் ஆற்றல் வாய்ந்த இவருக்குப் பண்டைப் பழஞ் செய்யுட்களுக்குப் பதவுரை, பொழிப் புரை, இலக்கணக் குறிப்பு முதலியவற்றை மாணுக்கர் களுக்குப் போதித்து வருவது தமது அரிய காலத்தை வீணுகக் கழிப்பதாகும் என்று தோன்றிற்று. அன்றியும் தற்காலத்துள்ள தமிழைக் கற்பியாது பெரும்பாலும்

பண்டைத் தமிழைக் கற்பிப்பது மாணுக்கர்களுக்குக் கேடு விளைப்பதாம் என்றும் கருதினர். இவற்றை யெல்லாம் கருதி மனச்சாட்சியுடன் இவர் போரிட்டுக் கொண்டிருந் தனர். அச்சமயத்தில் இவ் வாழ்க்கையினின்றும் வெளி யேறுவதற்கு ஒரு வசதி ஏற்பட்டது. சுதேசமித்திரன் பத்திரிகாசிரியர் ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர், பாரதியின் அரிய ஆற்றலையும் தீவிர தேச பக்தியையும் கண்டு மகிழ்ந்து இவரைச் சென்னைக்கு வரவழைத்து, தமது பத்திரிகை நிலையத்தில் அமர்த்திக் கொண்டனர்.

பாரதியின் உண்மையான வாழ்வு சுதேசமித்திரன் நிலையத்தில் தொடங்கியது என்று கூறலாம். தமது நாட் டிலும் பிற நாடுகளிலும் நிகழ்ந்துவரும் அரசியல் நிகழ்ச்சி களை யெல்லாம் அவ்வப்போது அறிந்து, அவற்றிலே ஈடு படும்படியான நிலைமை இப்போது உண்டாயிற்று. அரசி யல் விஷயங்களைக் குறித்துத் தமது உள்ளத்தில் நிரம்பி வரும் கருத்துக்களை எழுத்து வடிவமாகத் தினந்தோறும் வெளியிடும் சௌகரியமும் இப்போதுதான் கிடைத்தது. தேசபக்தி காரணமாகத் தம்மைப்போல் அடிமை வாழ் வில் அகப்பட்டுத் துன்பப்படும் மக்கள் மீது எழுந்த பரி விஞல், இவரது உள்ளம் அனலிற்பட்ட மெழுகு போல் உருகுவதாயிற்று. உருகிய சமயங்களில் இவரது ஆத் மாவின் அடிப்பள்ளத்தினின்றும் வெளிவந்த பாடல்கள் கேட்போர் மனத்திலெல்லாம் ஒரு நூதன உணர்ச்சியை யும் வேகத்தையும் உண்டுபண்ணின. தாம் இயற்றிய கவிதைகளை இவர் பாடும்போது இவரது ஆத்மசக்தி முழுதும் அப்பாடலில் பிரதிபலிக்கும். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் சென்னைக் கடற்கரையில் கூடியிருந்து இவ ருடைய அபூர்வமான பாடல்களைக் கேட்டு, இவரது ஊக் கத்தை வளர்த்து வந்தனர். தாங்களும் தேசபக்தியில் ஈடு படுவாராயினர். பிஜித் தீவில் நமது தேசத்திலிருந்து

கொண்டுபோகப்பட்ட ஏழைப் பெண் தொழிலாளர்கள் படும் சொல்லொணுத துன்பத்தைத் தமது சொற்களிலே அமைத்து ஒரு பாடலைப் பாடினர். கேட்டிருந்தோர் அனை வரும் உள்ளம் கலங்கி, கண்ணீர்வார்த்துச் சோகமயமாக மாறிவிட்டனர். அதுதான்,

பல்லவி

கரும்புத் தோட்டத்திலே—ஆ !
கரும்புத் தோட்டத்திலே

சரணம்

கரும்புத் தோட்டத்திலே—அவர்
கால்களும் கைகளும் சோர்ந்து விழும்படி
வருந்து கின்றனரே !—ஹிந்து
மாதர்தம் நெஞ்சு கொதித்துக் கொதித்துமெய்
சுருங்கு கின்றனரே !—அவர்
துன்பத்தை நீக்க வழியில்லையோ ? ஒரு
மருந்தி தற்கிலையோ ?—செக்கு
மாடுகள் போலுழைத் தேங்குகின் ருர்அந்தக்
(கரும்புத் தோட்டத்திலே)

என்று தொடங்கும் பாடல். எல்லையற்ற சோகமும் எல்லை யற்ற இதய தாபமும், கோபமும் ஒருங்கு புலப்படும் இச் செய்யுள் நம்மையும் பிஜித் தீவில் நிகழ்ந்த கொடுமையில் ஆழ்த்தி விடுகிறது. மிதவாதிகளாயிருந்து நன்மை புரிந்து வந்த ஆனரபில் வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயர் முதலிய பெரியோர்கள் இவர் பாடல்களால் உருகி, இப்பாடல்களை அச்சிட்டுப் பலரும் கற்றுப் பயன் பெறுமாறு செய்தனர். இது போன்ற பாடல்கள் ஆங்கில ஸாம்ராஜ்யத்தையே அதிரும்படியாகச் செய்துவிட்டன. ஆங்கிலத் துரைத் தனத்தார் இவரைத் தங்கள் அரசியலில் பெரும்பகைவர் எனக் கொண்டார்கள்.

தமது தீவிரவுணர்ச்சியால் சுதேசமித்திரனுக்கும் தடையுத்தரவு பிறந்து விடுமோ என்ற அச்சம் உண்டா யிற்று. அன்றியும், தாமும் அஞ்சி யஞ்சி எழுத வேண்டிய தாயிருந்தது. எவ்விதமான அச்சமுமின்றி, சுதந்திர வுணர்ச்சிகளைக் கொட்டி, அடக்குமுறை முதலிய அநீதங் களைக் கண்டித்து, எழுதுவதற்கு வேறு பத்திரிகை தொடங்கவேண்டு மென்று கருதினர். இதன் முடிவாக, ' இந்தியா ' என்ற பத்திரிகையைப் பாரதி வெளியிடத் தொடங்கினர். தமிழ் மக்கள் இதயத்தில் சண்டமாருதம் சுழற்றி யடித்தது. இவரது இச்செயல் குறித்துத் தமக்கு விரோதமான பிரசுரங்களை வெளியிடாமல் தடுப்பது தங்கள் கடமையெனத் துரைத்தனத்தார் சூழ்ந்து துணிந்தனர். இவர்மீது வாரண்டுகள் பிறந்தன. இவற்றினின்றும் தப்பிச் செல்லவேண்டும் அவசியமும் இப்போது நேர்ந்தது.

இந்நிலைமையில் இவர் மனத்தில் நிகழ்ந்திருக்கும் போராட்டத்தைக் குறித்து நாம் அறிந்துகொள்ள யாதொரு சான்றும் அகப்படவில்லை. மற்றத் தேச பக்தர் கள் போல, பாரத தேவியைச் சிறை மீட்டுவதற்குத் தாமும் சிறை புகவேண்டு மென்ற அவா ஒரு பக்கம் இவர் மனத்தை அலைத்து இழுத்திருக்கவேண்டும். தேச பக் தியை ஊட்டுவதற்கும், பரப்புவதற்கும் சிறந்த கருவியாய் அமைந்து தம் இதய முழுவதையும் ஆட்சி புரிந்து வந்த கவித்துவத்தின் பொருட்டுச் சிறை புகாமல் வெளியே சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டுமென்ற அவா இவரை மற் றொரு பக்கம் ஈர்த்திருத்தல் வேண்டும். இவர் சிறைபுகாது சுதந்திரத்தையும் கவித்துவத்தையும் பாதுகாக்கவேண்டு மென்று இவரது நண்பர்கள் வற்புறுத்தினர். இதற் கிணங்கிச் சென்னை நகரைவிட்டு மறைவாய்ப் புறப்பட்டுப் புதுச்சேரியாகிய சுதந்திர பூமிக்குச் சென்றனர். அங்கும்

ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தார் இவரைப் பின்பற்றித் துன்புறுத்தினர். என்றாலும் சுமார் ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அங்கே வாழ்ந்து, தமது கவித்துவத்தையும், சமுதாய நோக்கங்களையும் இவர் பேணிவந்தனர்.

தேசபக்தி என்ற பண்ணையில் வளர்ந்தது இவர் கவிதை என்று முன்னே கூறினேன். பாரதியார் தாமும் தமது கவிதைப்பூஞ்சோலையிலே பாரததேவி தெய்விக மாமலர் சூடி நர்த்தனம் புரிகின்றாள் எனப் பாடியுள்ளார்.

தீஞ்சொற் கவிதையஞ் சோலை—தனில்
　　தெய்வீக நன்மணம் வீசும்
தேஞ்சொரி மாமலர் சூடி—மதுத்
　　தேக்கி நடிப்பள்எம் அன்னை

என்னும் பாடலே இதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. இங்கு அன்னை என்பது பாரத தேவியை. இவர் பாடல்கள் அனைத்திலும், எழுதியன எல்லாவற்றிலும், தேசபக்தி என்ற நறுமணம் கமழ்கின்றது. நாமும் நமது முன்னோர்களும் தொழுது வந்த தெய்வங்கள் எல்லாம் பாரததேவியின் மூர்த்தங்களே என்று பாரதியார் கொண்டுள்ளார். இத்தெய்வங்களெல்லாம் சுதந்திரத்தின் பொருட்டாகவே புகழ்ந்து ஏத்தப்படுகின்றன. பாரதம், இராமாயணம் முதலிய வீர காவியங்களில் வெளிப்படும் ஸ்த்ரீ புருஷர்கள் அனைவரும் பாரததேவியின் அம்சங்களே என்று கொள்ளப்படுகின்றனர். பாரத தேவியும் பராசக்தியின் சொரூபமே. அவளுடைய உக்கிர மூர்த்தம் நமது பகைவர்களையெல்லாம் வேரோடு அழித்துவிடக்கூடிய பேராற்றல் வாய்ந்தது. அவளை வணங்கும் வீர சுதந்திர மதமே தமது மதமெனப் பாரதியார் கொண்டனர். ஆனால் இம் மதம் நமது தேசத்தின் அளவில் மட்டும் சுருங்கி அமைந்து விட்டதாக அவர் கருதவில்லை. இம்மதம் காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்தது ; உலக முழுவதும் பரந்துள்ள

தாகவே பாரதியார் கருதினர். கிறிஸ்து, முகம்மது முதலிய மத ஸ்தாபகர்களெல்லோரும் நமது இந்திய மக்கள் அனே வரும் வணங்கவேண்டும் பெருந் தெய்வங்களென்றே இவர் கொண்டனர். இவரது உடல் பொருள் ஆவி மூன் றனேயும் திறை கொண்டது இச்சுதந்திர உணர்ச்சியே. சுதந்திரமே இவரது பிராணன் என்று கூறலாம். இவர் இயற்றியுள்ள சுதந்திரப் பாடல்களிலே மேற்கூறிய பொருள்களெல்லாம் மிகத் தெளிவாக ஆழ்ந்த உணர்ச்சி யோடு மிக்க ஆற்றலோடு, வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

உண்மையான தேசபக்தர்களைப் பாரதியார் முடி தாழ்த்திப் பணிகின்றனர். காந்தியடிகள், லஜபதிராய், திலகர் முதலியவர்களைக் குறித்து இவர் பாடியுள்ள பாடல்கள் மேற்கூறியதற்குச் சான்ருகும். மிதவாதிகளே இவர் மதித்ததில்லை. வெளி வேஷங்களே இவர் முற்றும் வெறுத்தனர். நம் நாட்டிலும் பிற நாடுகளிலும் உள்ள உண்மைத் தேசபக்தர்களின் செயல்களைப் பெரிதும் புகழ்ந்து பாராட்டுகின்ருர். ஆங்கிலேயரின் அதிகார மனப்பான்மையையும், நமது இந்தியரின் மனப்பான்மை யையும் தெளிவாக எடுத்து விளக்குகின்ருர். இவ்வாறு விளக்குமிடங்களில் இவரது நாடகத் திறமையானது நன்ருகப் புலப்படுகின்றது.

வெளி நாட்டவரால் புகுத்தப்பட்ட அடிமைத்தனத் தைப் போல, நமது நாட்டினரால் பண்டைக்காலந் தொட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட பல வகையான அடிமைத் தனங்கள் நமது வாழ்வைக் கட்டுப்படச் செய்துள்ளன. சாதிபற்றிய பிரிவினையால் நம்மவர் அடைந்துள்ள அல் லற்பாடுகளும் பாரதியாரின் கவிதைக்குத் தக்க விஷயங் களாயின. அது முற்றும் அழிந்தாலன்றித் தேசத்திற்கு விடுதலை இல்லை என்பதை இவர் தெளிவாக உணர்த்து கின்ருர். சுதந்திரத்தின் நிலைமை எவ்வாறிருக்க

வேண்டும் என்று தமது மனோபாவனையால் கண்டு தமது தலைமைக் கொள்கைகளை,

ஜாதி மதங்களைப் பாரோம்—உயர்
ஜன்மம்இத் தேசத்தில் எய்தின ராயின்
வேதிய ராயினும் ஒன்றே—அன்றி
வேறு குலத்தின ராயினும் ஒன்றே

* * *

ஒன்றுபட் டாலுண்டு வாழ்வே—நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
ஞானம்வந் தாற்பின் நமக்கெது வேண்டும்?

என்ற அருமைப் பாடல்களால் இவர் உணர்த்தியிருக்கின்றனர். சாதிப் பிரிவு ஒழிய வேண்டுமென்று இவர் கருதியதுபோல, பெண்களின் அடிமைத்தனமும் ஒழிய வேண்டுமென்று இவர் வற்புறுத்திக் கூறினர். நாகரிகத்தின் அளவுகோல் பெண்களின் நிலைமை என்ற உண்மையை இவர் நன்குணர்ந்தவர். இவ்விடுதலையைப்பற்றி இவர் பாடும்பொழுது தனிப்பட்ட எக்களிப்பும் உற்சாகமும் இவருள்ளத்தில் ததும்புகின்றன.

மாதர்க் குண்டு சுதந்திரம் என்றுநின்
வண்ம லர்த்திரு வாயின் மொழிந்தசொல்
நாதந் தான்அது நாரதர் வீணையோ?
நம்பி ரான்கண்ணன் வேய்ங்குழ லின்பமோ?
வேதம் பொன்னுருக் கன்னிகை யாகியே
மேன்மை செய்தெமைக் காத்திடச் சொல்வதோ?
சாதல் மூத்தல் கெடுக்கும் அமிழ்தமோ?
தையல் வாழ்கபல் லாண்டுபல் லாண்டிங்கே!

* * *

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்;
அமிழ்ந்து பேரிரு ளாம்அறி யாமையில்
அவலமெய்திக் கலையின்றி வாழ்வதை
உமிழ்ந்து தள்ளுதல் பெண்ணறம் ஆகுமாம்;
உதய கன்னி உரைப்பது கேட்டிரோ !

இவைபோன்ற பாடல்களிலே இந்த எக்களிப்பு கூத்திடுவதைக் காணலாம்.

பாரதியாருக்குக் கலைச் செல்வம் நிரம்பியிருந்தது. ஆனால், பொருட் செல்வம் இவருக்குச் சிறிதும் இல்லாது போயிற்று. எப்பொழுதும் வறுமைதான். இவரது மனைவியும் புதுச்சேரிக்கு வந்து குடும்ப வாழ்க்கையில் அமர்ந்த பிற்பாடு இவ்வறுமை மிக மிகக் கொடியதாய் முற்றிவிட்டது. இவர் எப்படி உயிர் வாழ்ந்தார் என்று நினைக்குமளவில், நமது நெஞ்சம் வெடித்து விடுவதுபோல் தோன்றுகிறது. இவ்வறுமையையும் தமது கவிதைக்குரிய பொருளாக்கி, தாம் வறுமை வீரராய் விளங்கினர்.

தனியொருவனுக்கு உணவிலை யெனில்
சகத்தினை அழித்திடுவோம்

என்று பாடும்போது வறுமையின் கொடுமையை இவர் எவ்வளவாக அநுபவித்துள்ளார் என்பது புலப்படுகிறது.

வறுமையின் சந்நிதியிலே இவர் கவித்துவம் வளர்ந்து முதிர்ந்தது. இவரது ஆத்மா தனது பூரண ஆகிருதியை அடைந்தது. இவரது ஞானம் சுருங்கி வற்றி விடாது விரிந்து பேராருகப் பெருகி அகண்டத்தின் எல்லையைத் தொட்டு ஒழுகியது. வீரசுதந்திர முழக்கமும்,

வீர பராசக்தியின் நர்த்தன ஒலியும் இவர் செவிகளில் சப்தித்துக் கொண்டே யிருந்தன. அகத்தே நிகழ்ந்த இம்முதிர்ச்சிக்கு இணங்க, புறத்தேயும் வாய்ப்பான சில சூழ்நிலைகள் அமைந்து விட்டன. அரவிந்தர், வ. வே. சு. ஐயர் முதலியவர்களுடைய நட்பைத்தான் நான் இங்கே குறிப்பிடுவது. அரவிந்தர் சிறந்த மேதாவி; பாரத தேவிக்குத் தம்மை அர்ப்பணம் செய்துவிட்ட தேசபக்தர்; கல்வி கேள்விகளில் உலகம் ஒப்பிய ஒரு பெரியார்; சிறந்த ஞானி; நமது தேசத்தில் அதிபுராதன காலத்திலே வாழ்ந்து ஞானக் களஞ்சியம் எனக் கொண்டாடப் பட்டு வரும் ரிஷிகளுடைய பரம்பரையைச் சார்ந்தவர் என்று கூறும் தகுதி வாய்ந்தவர். வ. வே. சு. ஐயர் அஞ்சாத நெஞ்சு படைத்த தீவிர தேசபக்தர்; திலகர் முதலிய பெரியோர்களின் துணைவர் என்று கூறத் தகுந்த பெருமை வாய்ந்தவர்; மேல்நாட்டு இலக்கியங்களிலே பெரும் பயிற்சி யுடையவர்; தமிழிலே பெருங்கல்வியாளர்; தூய சிந்தை படைத்தவர்; தூய ஒழுக்கம் உடையவர். இவ் இரண்டு பெரியாரது நட்பும் நம் பாரதியாருக்கு வாய்த்தது பெறற்கு அரிய பேறென்றே சொல்லுதல் வேண்டும்.

புதுவை வாசம் பாரதியாரின் சமுதாய நோக்கங்கள் நிறைவேறுவதற்கும் தக்க வாய்ப்புக்களைத் தந்தது. பாரதியாரது அமிர்தமயமான பாடல்களைக் கேட்கும் பாக்கியம் பெற்ற புதுவை மக்கள் அனைவரும் இவரைப் பெரிதும் போற்றிவருவாராயினர். ஏழை மக்களும் இழிந்த சாதியார் என்று கருதப்படும் கபடற்ற பெருமக்களும் இவரைத் தெய்வம் போலவே பாவித்து வந்தனர். நந்தனுரை அந்தணனுக்கித் தமது சோதியில் கலந்து கொள்ளுமாறு சிவபெருமான் செய்த அற்புதத்தைப் பற்றி நாம் படித்திருக்கின்றோம். திருப்பாணாழ்வாரை அந்தணர்கள்

தோளின் மீதேற்றி வந்து பெருமாள் சந்நிதியில் கொண்டு நிறுத்த, ஆழ்வாரும் பக்திப் பரவசராய்ப் பாடி ஸ்ரீரங்கநாதர் திருவடிகளிலே மறைந்தருளிய சரித்திரமும் கேட்டுள்ளோம். பாரதியார் செய்த புண்ணியச் செயல்கள் இவைகளுக்குச் சிறிதும் தாழ்வுபட்டன அல்ல. ஹரிஜன இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குப் பூணூல் இடுவித்து அந்தணனாக்கிய வரலாற்றை "என் குருநாதர் பாரதியார்" என்ற நூலிலே விவரமாகக் காணலாம். இது போன்ற துணிகரச் செயல்கள் பலவற்றைப் பாரதியார் செய்து தமிழ் நாட்டையும் தமிழ் மக்களையும் உய்தி நெறியிற் கூடும்படி செய்து வந்தனர். இச்செயல்களுக்கெல்லாம் உடன் இருந்து உதவிய நண்பர்கள் மண்டையம் ஸ்ரீநிவாஸாச்சாரியார், திருமலாச்சாரியார், குவளை கிருஷ்ணமாச்சாரியார், முதலிய பேரன்பர்களாவர். பிறந்த இடமாகிய எட்டயபுரத்திற்கும், தொழில் புரிந்த இடமாகிய சென்னைக்கும், புகல் புகுந்த இடமாகிய புதுவைக்கும் பெருமை அளித்தவர் பாரதியார். புதுவையில் இவர் வாழ்ந்த இடத்தைத் தமிழ் மக்களின் பொதுவுடைமையாக்கி இந்திய மக்களனைவரும் சென்று தரிசிக்கத் தகுந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரமாக அமைப்பது தமிழ் மக்களுடைய கடமையாம்.

மேற்கூறியபடி, பாரதியார் புது நோக்கங்களைப் போற்றினர்; ஆனால் பழமையை அறவே ஒதுக்கியவரல்லர். ஒரு நிகழ்ச்சியால் அதனை உணரலாம். மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாதையரை இவர் சிலமுறை சந்தித்திருக்கின்றனர்.[1] இவ் இருவரும் திருவல்லிக்கேணியிலேயே அடுத்தடுத்துச் சில ஆண்டுகள் வாழ்ந்து

[1] இச்செய்தியைச் சாமிநாத ஐயரவர்களது சிஷ்யர்களுள் ஒருவராகிய ஸ்ரீ ம. வே. துரைசாமியையர் எனக்குத் தெரிவித்தனர்.

வந்திருக்கின்ருர்கள். இருவரும் சந்தித்ததில் வியப்பு யாதும் இல்லே. மிக நெருங்கிப் பழகாமற் போனாலும் சாமிநாதையர்மீது பாரதியார் மிகுந்த பக்தி கொண்டிருந்தார் என்று தெரிகிறது. சிலப்பதிகாரம் முதலிய பெரு நூல்களேப் பதிப்பிட்டுத் தந்த தமிழ்ப்பெரு வள்ளலும் தமிழ்ப் பேராசிரியரும் ஆகிய உ. வே. சாமிநாதையருக்கு 'மகா மகோபாத்தியாய' பட்டத்தினே ஆங்கில அரசாங்கத்தினர் அளித்த போது, பாரதியார் இயற்றிய பாடல் இங்கே நினைவு கூரத்தக்கது.

'நிதியறியோம் இவ்வுலகத் தொருகோடி
இன்பவகை நித்தந் துய்க்கும்
கதியறியோம்' என்றுமனம் வருந்தற்க;
குடந்தைநகர்க் கலைஞர் கோவே!
பொதியமலைப் பிறந்தமொழி வாழ்வறியுங்
காலமெலாம் புலவர் வாயில்
துதியறிவாய்; அவர்நெஞ்சின் வாழ்த்தறிவாய்;
இறப்பின்றித் துலங்கு வாயே.'

இப்பாடல் ஐயர்மீது பாரதியார் கொண்டிருந்த பேரன்பை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கிறது. பட்டம் அளித்ததைக் குறித்து அரசாங்கக் கல்லூரியில் நிகழ்ந்த பாராட்டுக் கூட்டத்திற்குப் பாரதியாரும் சென்றிருந்தனர். ஆனால் இவர் இயற்றிய பாடல்களே இவர் படிப்பதற்கு அனுமதி கொடுக்கப்படவில்லே. இவர் அரசாங்க விரோதி; வர்ணாச்சிரம ஒழுக்கத்தைத் தூவென்று தள்ளியவர். எனவே சாமிநாத ஐயர் பாரதியாரைச் சந்தித்துப் பழகுவதற்குத் துணிவு கொள்ளவில்லே யெனவே தோன்றுகிறது. இவரையும், இவருடைய கொள்கைகளேயும், இவரது தமிழையுங்கூட, ஐயர் மதித்திருந்தனர் என்பதற்குச் சான்று யாதும் இல்லே.

இது பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இருந்த பெரியதோர் பிரிவை நமக்கு உணர்த்துகிறது. புதுமை ஒருவாறு பழமையைப் போற்றி வந்தது. ஆனல், பழமை புதுமையைப் பெரும்பாலும் அஞ்சி வெறுத்து வந்தது. சிறுபான்மை, ஓரளவு உதாசீனபுத்தியுடன் ஒதுக்கிவந்தது என்றுகூடச் சொல்லலாம். பழமை தற்கால அநுபவத்தில் இல்லாத பொருள்களைப் போற்றி வந்தது ; தற்கால வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்பற்ற புராதன வாழ்க்கையை நினைத்து மகிழ்ந்து வந்தது ; பண்டைப் பழங்காலத்துப் பழம் பொருளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வதிலேயே தோய்ந்து நின்று, நிகழ்காலத்தையும் பின்வரும் எதிர்காலத்தையும் சிறிதும் கருதாது, புது ஞாயிற்றின் ஒளி அறியாது, சிலசில ஒதுக்கிடங்களில் பதுங்கியிருந்தது. இதற்கும், உயிர்த் தத்துவம் நிரம்பி, ஒளிச் சிறப்பில் மலர்ந்து, புதுப்பொருள்களைக் காணும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்த புதுமைக்கும் வெகுதூரமாம். இவ் இரண்டிற்கும் சான்ருக உள்ளவர்கள் சாமிநாத ஐயரும் பாரதியாரும்.

இவ் இருவருக்கும் இருந்த இவ்வேற்றுமை பாரதியார் கவிதைக்கும் அவருக்கும் முன்பு தோன்றியுள்ள கவிஞர்களின் செய்யுளுக்கும் உண்டு என்பது தேற்றம். உதாரணமாக, சுமார் ஒரு நூற்ருண்டுக்கு முன்பு தோன்றிய செய்யுட்களையும், பிரபந்த வகைகளையும் எடுத்து நோக்குவோம். அந்தாதிகள், கலம்பகங்கள், கோவைகள் முதலிய சிறு பிரபந்தங்கள் தமிழ் நாட்டில் அக்காலத்தில் மிகுதியாக இயற்றப்பட்டன. இவைகளில் எல்லாம் உயிர் ஆற்றல் என்பது மருந்துக்கும் கிடையாது. பழைய மரபுகளைத் தவருதபடி கையாண்டு, புத்துணர்ச்சி சிறிதும் கலவாதபடி இயற்றிய பிரபந்தங்களே இவைகள். புத்துணர்ச்சி அறவே இல்லை என்று நான் கூறியது அத்துணை

யாகப் பொருத்தமுடையது அன்று; ஒருவகையான புத்துணர்ச்சி இச் சிறு பிரபந்தங்களிலும் காணப்பட்டது. பெரும்பாலும் காமக் குறிப்புள்ள பாடல்களே இவற்றில் அடங்கியிருந்தன. இப்பாடல்களில் அருவருக்கத்தக்க வருணனைகளும், போக விவரங்களும் நிரம்பி இருந்தன. இவைபற்றி எழுந்தனவே புத்துணர்ச்சிகளாக இப் பாடல்களில் வெளிப்பட்டன. விடுகவிகள் பலபலவும் தோன்றின. இவைகளிலும் உண்மையான கவித்துவம் காணப்படவில்லை. அஷ்ட நாகபந்தங்களும், கூட சதுக் கங்களும், கரந்துறைச் செய்யுட்களும் நம் கண்ணில் எதிர்ப்படுகின்றன. இத்தனிப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் ஜமீன்தார்கள் முதலிய பிரபுக்களைப் பற்றியன. ஓர் உதாரணம் தருகின்றேன்.

பாதாதி யாகமெ லாங்காணி ஞணிப் பதுமையுமப்
பாதாதி யாக விவட்கேவல் செய்வள்பெண் பால்குறுகும்
பாதாதி யாகவ விற்கழை யானம்பு பாய்ந்திடில்வெம்
பாதாதி யாகந் தருமித யாலய பாண்டியனே.

ஜமீன்தார்கள் பெரும்பாலும் சிற்றின்பப் பிரியர் களாய் இருந்தனர். ஆகவே, காதல், உலா, மடல், சித்திர மடல் முதலிய சில்லறைப் பிரபந்தங்கள் மிகுதியாகத் தோன்றின. இவைகள் தமிழ்ப்பயிரைக் கெடுத்து வந்த விஷப்பூண்டுகள் என்றே சொல்லுதல் வேண்டும். புரா ணங்களும் தோத்திரங்களும் பல பல அக்காலத்தில் தோன்றின. இவைகளும் பெரும்பாலும் கவித்துவத்தின் உண்மையியல்பினை உணராதபடி இயற்றப்பட்ட நூல் களே என்று நாம் மதிப்பிடலாம்.

மேற்கூறியவை போன்ற செய்யுள் - நூல்கள் பிர சாரத்திலிருந்த காலத்தில் பாரதியின் நவயுகம் உதய மாயிற்று; இந்நவயுகத்தின் உதயத்திற்குத் துணைபுரிந் தன யாவை? அதாவது பாரதியை அவர் கவித்துவத்தில்

ஊக்கியவை யாவை? அவரது கவித்துவம் மலர்வதற்குத் துணைபுரிந்தன யாவை?

மேற்கூறிய சில்லறைப் பிரபந்தங்களும் கவி பாரதியாருக்கு ஒருவாறு பயன்பட்டன. யாப்பிலக்கண நூல்களிலே வகுத்து இலக்கணம் கூறப்பட்ட செய்யுள் வகைகளைக் காட்டிலும் இப்பிரபந்தங்களில் புதிய செய்யுள் வகைகள் பல உள்ளன. இவற்றைப் பாரதி அபூர்வத் திறமையுடன், நூதனவேகத்துடன், ஆட்சியில் கொண்டு வந்தனர். உதாரணமாக, சிந்து முதலியவற்றைக் கூறலாம்.

இச்சிந்துகளைப் பழைய முறையில் ஆண்டதேயன்றி, புதுப்புது வடிவங்கள் கொடுத்தும் இவர் பாடியிருக்கின்றார். உதாரணமாக,

தீரத்திலே படை வீரத்திலே—நெஞ்சில்
 ஈரத்திலே உப காரத்திலே
சாரத்திலே மிகு சாத்திரம் கண்டு
 தருவதிலே யுயர் நாடு.

* * *

சிந்து நதியின்மிசை நிலவினிலே
 சேரநன் ஞட்டிளம் பெண்களுடனே
சுந்தரத் தெலுங்கினிற் பாட்டிசைத்துத்
 தோணிக ளோட்டிவிளை யாடிவருவோம்.

* * *

முன்னை யிலங்கை அரக்கர் அழிய
 முடித்தவில் யாருடை வில்?—எங்கள்
அன்னை பயங்கரி பாரத தேவிநல்
 ஆரிய ராணியின் வில்

முதலிய பாடல்களைக் காட்டலாம். பொதுமக்களுக்கு உகப்பான பலவேறு கவிஞர்களையும் பாடல் வகைகளையும்

இவர் பின்பற்றியுள்ளார். உதாரணமாக, 'நொண்டிச் சிந்து' மெட்டில் பாடுவதிலே பாரதி மிக்க பிரீதி கொண்டவர். 'நெஞ்சு பொறுக்கு திலேயே' என்ற பாடலை அறியாதாரில்லை. பாஞ்சாலி சபதத்தில் பல பகுதிகள் இம்மெட்டிலேயே அமைந்துள்ளன.

இராமலிங்க சுவாமிகள் 'களக்கமறப் பொது நடனம் கண்டு கொண்ட தருணம்' என்று பாடிய பாட்டைத் திரித்து, 'களக்க முறும் மார்லி நடம் கண்டுகொண்ட தருணம்' என்று பாரதி பாடியுள்ளார். தத்துவராய சுவாமிகள் முதலியோர் பாடிய ஒரு பாடல் வகையைப் பின்வரும் செய்யுளில் காணலாம்.

இத்தரை மீதினி லேயிந்த நாளினில்
இப்பொழு தேமுக்தி சேர்ந்திட நாடிச்
சுத்த அறிவு நிலையிற் களிப்பவர்
தூயவ ராமென்றிங் கூதேடா சங்கம்.

இங்ஙனமே அண்ணாமலை ரெட்டியாரும் கோபால கிருஷ்ண பாரதியும் இவரது பாடல்களின் சுவையை மிகுவித்திருக்கின்றார்கள். மகாகாளியின் புகழைக் காவடிச் சிந்து மெட்டுக்களில் ஒன்றிலே பாரதியார் பாடுகிறார். 'கண்ணன் என் ஆண்டான்' என்ற பாடற் பகுதியில் கோபால கிருஷ்ண பாரதியின் பாடல் மெட்டுத் தோன்றுகிறது.

'தஞ்ச முலகினில் எங்கணு மின்றித்
தவித்துத் தடுமாறி
பஞ்சைப் பறைய னடிமை புகுந்தேன்
பார முனக்காண்டே; ஆண்டே,
பாரமுனக் காண்டே.'

'தொண்டு செய்யும் அடிமை'

'ஓய் திலகரே, நம்ம ஜாதிக் கடுக்குமோ?'

'நாம் என்ன செய்வோம் துணைவரே ?—இந்தப்
பூமியிலில்லாத புதுமையைக் கண்டோம்'
'அன்னியர் தமக்கடிமை யல்லவே'
'வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றார்—பின்னர்
வேறொன்று கொள்வாரோ ?'

முதலியன பாரதியை நந்தனார் கீர்த்தனை முற்றும் ஆட்கொண்டுவிட்ட தன்மையை உணர்த்தும். தாயுமானவரும் பாரதியாருக்குப் பாடல்வகைகளை உதவியிருக்கின்றனர். இவரது ஆனந்தக் களிப்புச் சந்தம் 'ஆதி சிவன் பெற்றுவிட்டான்' என்பதில் கையாளப் பட்டுள்ளது. 'பரசிவ வெள்ள'த்தில் வரும்

உள்ளும் புறமுமா யுள்ளதெலாந் தானாகும்
வெள்ளமொன்றுண் டாமதனைத் தெய்வமென்பார் வேதியரே

என்பது முதலிய கண்ணிகள் தாயுமானவரது பராபரக் கண்ணி முதலியவற்றை நினைப்பூட்டுகின்றன. இந்தச் சுவாமிகளைக் குறித்தே பாரதியார் ஒரு செய்யுள் இயற்றியுள்ளார். ஆழ்வாராதியர்களும் பாரதியின் உள்ளத்தைப் பக்குவப் படுத்தியதோடு, செய்யுளினங்களையும் உதவியுள்ளனர். பாரதி,

கண்ணன் திருவடி
எண்ணுக மனமே
திண்ணம் அழியா
வண்ணம் தருமே

என்று 'மனமே' என்பதிற் பாடியது நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த,

கண்ணன் கழலிணை
நண்ணும்மன முடையீர்
எண்ணும் திருநாமம்
திண்ணம் நாரணமே (10, 5, 1)

என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை அடியொற்றியது. அன்றியும்,

அகத்தினிலே அவன்பாத மலரைப் பூண்டேன்
அன்றே யப்போதே வீடதுவே வீடு

என்று 'பாரதி அறுபத்தா'றில் வருவது 'நன்ருய் ஞானங் கடந்துபோய்' எனவரும் திருவாய்மொழியின் (8, 8, 6) ஈற்றடியைத் தன்னகத்தே கொண்டதாம். இங்ஙனமே பாரதியின் கண்ணன் பாட்டில், 'கண்ணன் என் விளையாட்டுப் பிள்ளை' முதலிய சில பகுதிகளில் பெரியாழ்வார் திருமொழியைப் படிப்பது போன்ற உணர்ச்சி நமக்கு உண்டாகின்றது. உதாரணமாக,

அங்காந் திருக்கும் வாய்தனிலே—கண்ணன்
ஐந்தாறு கட்டெறும்பைப் போட்டுவிடு வான்

என்பது.

'கன்றுகளோடச் செவியில் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்' (பெரியாழ்வார் 2, 4, 2) என்பதனை நினைவிற் கொண்டு கூறப்பட்டது. 'கண்ணனுடைய செயல்களும் திருவிளையாடல்களும் அவர் (பாரதி) மனத்தைப் பூரணமாக ஆகருஷித்தன. இவ் ஆகருஷணத்திற்கு நாலாயிரப் பிரபந்தத்துள் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருப் பாசுரங்களின் அனுஸந்தானம் முக்கிய காரணமாக இருந்திருக்கிறது' என்றனர் வ. வே. சு. ஐயர். பாரத மாதா திருப்பள்ளியெழுச்சி தொண்டரடிப் பொடியின் திருப் பள்ளியெழுச்சியையும், மாணிக்க வாசகரின் திருப் பள்ளியெழுச்சியையும் பின்பற்றியது. திருவாசகத்தில் திருத்தசாங்கம் பாரததேவியின் திருத்தசாங்கத்திற்கு வழிகாட்டியது.

கவிச் சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பனது ராமாயணத்திலிருந்தும் எதிரொலிகள் பாரதி பாடல்களில் கேட்கப்படுகின்றன. மாயையைப் பழித்தலில்,

நீ தரும் இன்பத்தை நேரென்று கொள்வனோ
மாயையே !—சிங்கம்
நாய்தரக் கொள்ளுமோ நல்லரசாட்சியை
மாயையே !

என்று வரும் செய்யுள்,

நீதரக் கொள்வேன் யானே
இதற்கினி நிகர்வே றெண்ணின்
நாய்தரக் கொள்ளும் சீயம்
நல்லரசென்று நக்கான்

என்ற அங்கதன் தூதுப்படலச் செய்யுளைக் கருதியது. கம்பன் பாரதியைப் பெரிதும் வசீகரித்திருக்க வேண்டும். இதற்கு,

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர்போல் இளங்கோ வைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே கண்டதில்லை;
உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

என்ற பாடலும்,

கம்பன் இசைத்த கவியெலாம் நான்
காருகர் தீட்டும் உருவெலாம் நான்

என்ற பாடற் பகுதியும் சான்றுகளாம்.

வள்ளுவர் திருக்குறளும் பாரதியின் உள்ளத்தை மிகவும் கவர்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

பொருளி லார்க்கிலை யிவ்வுல கென்றநம்
புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்றுகாண்

என்று ஸ்வயசரிதையில் வருவதும்

எண்ணிய முடிதல் வேண்டும்
நல்லவே யெண்ணல் வேண்டும்
திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்
தெளிந்தநல் லறிவு வேண்டும்

என்று 'மஹாசக்திக்கு ஸமர்ப்பணம்' என்பதில் வருவதும் மேற் கூறியதைப் புலப்படுத்தும்.

வள்ளுவன் தன்னை யுலகினுக் கேதந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ் நாடு

என்ற அடிகள் பாரதி எத்துணை யளவாக வள்ளுவரைப் போற்றி வந்தா ரென்பதை உணர்த்துகிறது.

தமிழ்க் கவிதைகளில் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருந்த தைப் போலவே, வடமொழிக் கவிதைகளையும் காவியங் களையும் பாரதியார் கற்று அவற்றின் பேரறிவில் ஈடுபட் டிருந்தனர். காளிதாசனது சாகுந்தலம் இவருள்ளத் தைத் திறைகொண்ட நூல்களில் ஒன்று.

தெய்விகச் சாகுந்தலமெனும் நாடகம்
செய்த தெவர் சரிதை அயன்
செய்வ தனைத்தின் குறிப்புணர் பாரத
தேவி யருட் சரிதை

என்று 'பாரதமாதா'வில் கூறியுள்ளார். அக்னி ஸ்தோமம், சூரியஸ்தோமம் முதலியவற்றை இவர் மொழி பெயர்த்துள்ளனர். காந்தியடிகள், திலகர் முதலிய தேச பக்தப் பெரியோர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத் தும் வேதமாகக் கருதிப்போற்றிய பகவத் கீதையை வசனத்தில் நமது பாரதியார் தமிழ்ப் படுத்தினர். ஈசா வாஸ்யோபநிஷத்து, பதஞ்சலியோக சூத்திரம் முதலிய வற்றையும் தமிழ்ப் படுத்தினர். இவரது வேறு சில மொழிபெயர்ப்புக்கள் 'வேதரிஷிகளின் கவிதை' என்ற தொகுதியிற் காணலாம். 'பூலோக குமாரி' என்ற ஒரு கீர்த்தனத்தையும் வடமொழியில் இவர் இயற்றியிருக் கின்றனர். இவையெல்லாம் இவரது வடமொழியுணர்ச்சி யின் பெருமையை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. இங்ஙனம் வடமொழியில் மட்டு மன்றி, வங்காள மொழியிலும்

இவர்க்குப் பயிற்சி யிருந்தது. பங்கிம் சந்த்ர சட்டோபாத்தியாயர் வங்காளியில் இயற்றிய 'வந்தே மாதரம்,' கீதத்தினை இவர் மொழி பெயர்த்திருக்கின்றனர்.

தமது இளம் பிராயத்தில் பாரதி ஆங்கிலக்கல்வியை இகழ்ந்து வந்தனர் என்று மேலே கூறினேன். ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல, அம்மொழியின் பெருமையையும் அம்மொழிப் பயிற்சியால் நம் நாட்டினர்க்கு உளவாம் நன்மைகளையும் செவ்வனே உணர்ந்தனர்.

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்

என்று நம்மவர்க்கு அறிவுறுத்துகிறார். இங்ஙனம் அறிவுறுத்தியதே யன்றி, தாமும் ஆங்கில மொழிப் பயிற்சியில் ஈடுபட்டு வந்தனர். நாட்டுக் கல்வியைக் குறித்து ரவீந்திரநாதர் ஆங்கிலத்தில் இயற்றிய செய்யுட்களைத் தமிழ்ச் செய்யுட்களாக அமைத்தனர். இயேசு கிறிஸ்து கல்லறை புகுந்த மூன்றாம் நாளில் அவர் உடம்போடு விண்ணுலகு எய்தியதை மேரி மக்தலேன் கண்ணாரக் கண்டு வியந்து பிறருக்கு அறிவித்ததாய் பைபில் கூறும் கதையை இவர் ஆங்கில மூலத்தைத் தழுவித் தமிழில் இயற்றினர். ஜான் ஸ்கர் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞர் இயற்றிய கவிதையை 'கற்பனையூர்' என்று பெயரிட்டுப் பாரதியார் தமிழிற் பாடினர். ஷெல்லியின் கவி ஹிருதயமும் தமது உளப்பாங்கும் ஒத்திருத்தல் கண்டு, அப்பெருங் கவிஞரின் கவிதைகளில் பெரிதும் ஈடுபட்டனர். அவரது இராணி மாப் (Queen Mab) என்னும் காவியத்தை அற்புதமான தமிழ் வசனத்தில் பாரதி அமைத்தனர். தாமும் ஆங்கிலத்தில் செய்யுட்கள் முதலியன இயற்றினர். பல தேசத்து ஞானிகளின் வசனங்களை 'ஆர்ய' பத்திரிகையில் ஒரு ப்ரான்ஸ் தேசத்து வித்துவான் தொகுத்தெழுதியதை 'ரத்னமாலை' என்று பெயரிட்டு இவர்

மொழி பெயர்த்தனர். இதனால் பிரெஞ்சு மொழியிலும் இவர்க்குப் பயிற்சியுண்டென்று தெரிகிறது.

இங்ஙனமாக, தமிழ், வடமொழி, ஹிந்தி, வங்காளம், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு முதலியவற்றிலுள்ள இலக்கியங்களில் பாரதியார் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருந்தனர். இவரது உள்ளமும் இவ்வகைப் பயிற்சிகளால் விரிந்து பண்பு திருந்தியது. இவரது கவித்துவமும் பெரிதும் உரம் பெற்றிருந்தது. ஆனால் நூற் பயிற்சியினாலும் மொழிப் பயிற்சியினாலும் பெறமுடியாத சில கவித்துவ அம்சங்கள் பாரதியாருக்கு இயற்கையாய் அமைந்திருந்தன. இவற்றுள் முதலாவது கூறத்தக்கது உணர்சியாற்றல் (Emotion). எப்பொருளை நோக்கினும், எச் செய்தியை நினைக்கினும், அதனை உணர்ச்சி வாயிலாகவே அணுகினர். ஐம்பொறிகளுக்கு விஷயமான சாதாரண பௌதிகப்பொருள் அதன் இயற்கைத் தன்மையொழிந்து உணர்ச்சி யாற்றலால் வேறொரு தன்மையை எய்தி அபூர்வ வசீகர சக்தியுடன் தோன்றுகிறது. காக்கையின் கருநிறச் சிறகு சாதாரணப் பொருள்; அழகுடையதாக இதனைக் கருத மாட்டோம். இதனிடத்தே ஒரு புத்தழகைப் பாரதியார் கண்டனர். கண்ணனுடைய இளந்திருமேனியின் கருமை யழகு இங்கே இவருக்குப் புலப்பட்டு விடுகிறது.

காக்கைச் சிறகினிலே நந்தலாலா - நின்தன்
கரிய நிறந் தோன்றுதையே நந்தலாலா

என்ற எளிய இனிய கவிதை உதயமாகி விட்டது. ஓர் உவமானம்தானே இது என்று பலரும் கருதலாம். உவமானம் மட்டும் அல்ல என்பதை நாம் வற்புறுத்திச் சொல்ல வேண்டும். உவமானத்தின் அடியாக இக்கவிதை பிறந்தது; ஆனால் இவ்வுவமானத்துக்கு முன் ஓர்

உணர்ச்சியுலகம்; ஓர் ஆத்மானுபவம்; இங்ஙனமே இவ்வுவமானத்துக்குப் பின் ஓர் உணர்ச்சியுலகம்; ஓர் ஆத்மானுபவம்; உணர்ச்சிகளுக்கு இடையே தெறித்தெழுந்த ஒரு தீச்சுடர் என்று இவ்வுவமானத்தைக் கூறலாம். உணர்ச்சியுடன் ஒன்றி யெழுந்த ஆத்மானுபவமே கவிதையாக இங்கே உருவெடுத்துள்ளது.

இரண்டாவது கவித்துவ அம்சம் பாவனுசக்தி அல்லது கற்பனையாற்றல் ஆகும். நமது நாட்டில் 'கற்பனை' என்பது தற்குறிப்பேற்றம், உயர்வு நவிற்சி முதலிய அணிகளைப் புனைந்தியற்றும் ஆற்றல் என்று கருதப்படுகின்றது. இவ்வகை ஆற்றலை யன்று நான் இங்கே கருதுவது. ஒவ்வொரு கவிஞனுக்கும் கவித்துவக் காட்சியுண்டு. இக் காட்சி தொழிற்படுதலினுலே பொருள்கள், செய்திகள் முதலியவற்றைத் தனது மனக்கண் முன் உருவெடுத்து நிற்கச் செய்கிருன். பொருள்கள் செய்திகள் மட்டுமல்ல; அவற்றின் உண்மையியல்புகள், அமைப்புக்கள், அவற்றின் சூழ் நிலைகள், முன் வரலாறுகள், பின்வரலாறுகள், உலகப்பொருள்களில் அவற்றிற்குரிய நிலையான மதிப்பு: இவை முதலிய எல்லாவற்றையும் கவிஞன் தன்மனக் கண்ணுற் பார்க்கிருன். கவிஞனது பெருமைக்குத் தக்கபடி இக்காட்சியின் உண்மையும், பெருமையும், அளவும் விளங்குவனவாகும். இக்காட்சியின் வன்மையை, 'கதிரவன் அறியாத பொருளையும் கவிஞன் அறிவான்' என்று பொருள்படும் தெலுங்குப் பழமொழி உணர்த்துகிறது, வெளியுலகின் காட்சியிலே ஓர் ஒற்றுமை தோன்றுகிறது; ஒரு முழுமை விளைகின்றது. கவிஞனது ஆன்மாவே வெளிப் பொருளைச் சென்று பற்றுகின்றது; அகவுலகும் புறவுலகும் சந்திக்கின்றன. இக் காட்சியிலே அகக்கரணங்கள் புறக்கரணங்கள் முதலிய அனைத்தும் தொழிற்படுகின்றன.

நூதன சிருஷ்டிகள் விளைகின்றன. இச் சிருஷ்டிகள் வெளிப் பொருள்களைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவன அல்ல; அவற்றை வியக்கத் தக்க முறையில், இன்பம் விளைக்கும் நெறியில், புதிதாக அமைக்கின்றன.

இப்புத்தமைப்புக்கள் பற்றிய குறிப்பினை

கணந்தோறும் வியப்புக்கள் புதிய தோன்றும்;
கணந்தோறும் வெவ்வேறு கனவு தோன்றும்;
கணந்தோறும் நவ நவமாங் களிப்புத் தோன்றும்;
கருதிடவும் சொல்லிடவும் எளிதோ? ஆங்கே
கணந்தோறும் ஒருபுதிய வண்ணங் காட்டிக்
காளிபரா சக்தியவள் களிக்குங் கோலம்
கணந்தோறும் அவள் பிறப்பாள் என்று மேலோர்
கருதுவதன் விளக்கத்தை இங்குக் காண்பாய்

என்ற பாடலிலே நன்கு தெரியலாம். கற்பனையாற்ற லின் உண்மை யியல்பு இது என்பதை நன்குணர்தல் வேண்டும். பாஞ்சாலி சபதத்தில் இக் கற்பனையாற்றல் நிரம்ப விளங்குகிறது. இங்கே ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும் கற்பனையாற்றலால் தெளிவாய் உண்மையாய்க் காட்சி யளிக்கின்றது: ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தத்தம் இயல்பு களை நன்ருக வெளிப்படுத்தி, விதவித வர்ணங்களுடன் அற்புத சித்திரமாய் அமைந்துள்ளது; ஆற்றல் முழு மையும் விரிவாக இச் சபதத்தில் திகழ்கின்றது. இதி லுள்ள ஒரு சில செய்யுட்களை நோக்கினுலும் இது புலனு கும். துரியோதனன் சபை யொன்று நிருமித்ததைக் காணுங்கள்:

வல்லவ னுக்கிய சித்திரம் போலும்
வண்மைக் கவிஞர் கனவினைப் போலும்
நல்ல தொழிலுணர்ந் தார் செயல் என்றே
நாடு முழுதும் புகழ்ச்சிகள் கூறக்

கல்லையும் மண்ணையும் பொன்னையுங் கொண்டு
காமர் மணிகள் சிலசில சேர்த்துச்
சொல்லை யிசைத்துப் பிறர்செயு மாறே
சுந்தர மாமொரு காப்பியம் செய்தார்.

துச்சாதனன் துரௌபதியின் துகிலை உரிந்து வாங்க வாங்க, அத் துகில் வளர்ந்த விந்தையைப் பாருங்கள்!

'வையகங் காத்திடுவாய்!—கண்ணா!
மணிவண்ணா! என்றன் மனச்சுடரே!
ஐய! நின் பதமலரே—சரண்
ஹரி! ஹரி! ஹரி! ஹரி! ஹரி!' என்றாள்.
பொய்யர்தம் துயரினைப் போல்—நல்ல
புண்ணிய வாளர்தம் புகழினைப் போல்
தையலர் கருணையைப் போல்—கடல்
சலசலத் தெறிந்திடும் அலைகளைப் போல்,
பெண்ணொளி வளர்த்திடுவார்—அந்தப்
பெருமக்கள் செல்வத்திற் பெருகுதல் போல்
கண்ணபி ரானரு ளால்—தம்பி
கழற்றிடக் கழற்றிடத் துணிபுதி தாய்
வண்ணப்பொற் சேலைக ளாய்—அவை
வளர்ந்தன, வளர்ந்தன வளர்ந்தன வே!
எண்ணத்தி லடங்கா வே!—அவை
எத்தனை, எத்தனை நிறத்தன வோ!

இக் கற்பனையாற்றல், மிகச் சுருங்கிய அளவிலே, 'கண்ணன் பாட்டு' என்பதன் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வெளியாகின்றது. உதாரணமாக, 'கண்ணம்மா-என் காதலி' யில் 'மாலைப் பொழுதிலொரு மேடை மிசையே' என்ற பகுதியை வாசியுங்கள். மாலைப் பொழுதில் கடற் காட்சி; இங்கே காதற்சித்திர மொன்று தோன்றுகிறது. இதனை நோக்கிய அளவில் பகற் கனவு கண்டு தன்னை

மறந்த லயந் தன்னில் ஒருவன் நிற்கின்றான். ஒருத்தி அவன் பின்புறத்தில் மெதுவாக வந்து நின்று அவன் கண்ணைப் பொத்துகின்றாள். கை தீண்டிய மாத்திரையிலே, பட்டுப் புடவையின் நறுமணம் உயிர்ப்பிற் பட்ட அளவிலே, உள்ளத்தே மகிழ்ச்சி ஓங்கிப் பெருகிய மாத்திரையிலே, கண்ணைப் பொத்தியவள் தன் காதலி கண்ணம்மா என்று உணர்கிறான். கோபிப்பதுபோற் காட்டிக் கையை எடுத்துவிடச் சொல்லுகிறான். கையை முதலில் எடுத்து விட்டாள். அவன் சிரிக்கின்றான். மீண்டும் அவனைக் கட்டிப் பிடிக்கிறாள். என்ன செய்தியென்று அவன் வினவ, 'கூர்ந்து நோக்கி யின்புற்றுக் கொண்டிருந்தாயே, அதுயாது ?' என்று கேட்கின்றாள்.

சிரித்த ஒலியிலவள் கை விலக்கியே
திரும்பித் தழுவ, 'என்னசெய்தி ? சொல்' என்றேன்.
'நெரித்த திரைக்கடலில் என்னகண் டிட்டாய் ?
நீல விசும்பினிடை என்னகண் டிட்டாய் ?
திரித்த நுரையினிடை என்னகண் டிட்டாய் ?
சின்னக் குமிழிகளில் என்னகண் டிட்டாய் ?
பிரித்துப் பிரித்துநித மேகம் அளந்தே
பெற்ற நலன்கள் என்ன ? பேசுதி' என்றாள்.

'உன் அருமை முகம்தான் எங்கும் தோன்றுகிறது' என்று விடை கூறுகின்றான். கேளுங்கள் :

'நெரித்த திரைக்கடலில் நின்முகங் கண்டேன் ;
நீல விசும்பினிடை நின்முகங் கண்டேன் ;
திரித்த நுரையினிடை நின்முகங் கண்டேன் ;
சின்னக் குமிழிகளில் நின்முகங் கண்டேன் ;
பிரித்துப் பிரித்துநித மேக மளந்தே
பெற்றதுன் முகமன்றிப் பிறிதொன் றில்லை ;
சிரித்த ஒலியினி லுன்கை விலக்கியே
திரும்பித் தமிழுவியதில் நின்முகங் கண்டேன்.'

காதற்காட்சி என்ற அளவில் இச் செய்யுட்கள் மிகவும் சிறந்து விளங்குகின்றன. இவற்றிற்கு அடிப்படையாக ஓர் ஆழ்ந்த தத்துவம் உள்ளது என்றதனை அறிந்ததும், நமது கவித்துவ அனுபவம் பன்மடங்கு முதிர்ந்து விடுகின்றது. இத் தத்துவம் செய்யுட்கள் அனைத்திலும் கரந்து உறைந்து நின்று, அவற்றிற்கு வரம்பில்லாத ஆற்றலை அளிக்கின்றது.

பாரதியின் கவித்துவ அம்சங்களில் மூன்றாவதாக நாம் கூற வேண்டியது ஸௌந்தர்ய க்ராஹ்ய சக்தி அல்லது அழகுக்கலை யாற்றல். " சுந்தர மாமொரு காப்பியஞ் செய்தார் " என்ற அடியில் இது குறிக்கப்படுகின்றது. இவ் ஆற்றல் பாரதியின் பாடல்களிற் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றது. 'கண்ணம்மா—என் குழந்தை' என்னும் பாடற் பகுதி இதற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணமாம்.

நான்காவதாக நாம் கூறவேண்டிய கவித்துவ-அம்சம் நிர்மாண சக்தி அல்லது ரசனையாற்றல் ஆகும். ரசனை வேறு; ரஸனை வேறு. இவ் வேறுபாட்டினை நன்குணர்தல் அவசியம். ரசனை யென்பது அமைப்பு; ரஸனை யென்பது சுவை. முதல் (அங்கி), உறுப்பு (அங்கம்) என்ற கூறுபாடுகளைத் தெரிந்து முறைப்பட, அழகுபெறச் செய்யுளை அமைத்தல் வேண்டும். முழுமை (oneness). ஒற்றுமை (artistic unity of harmony) என்ற உணர்ச்சியும் பாடல்களில் விளங்குதல் வேண்டும். இந்த ரசனையாற்றலும் பாரதி பாடல்களில் சிறந்து புலப்படக் காணலாம். 'கண்ணன்-என் காதலன் என்பதில் 'திக்குத் தெரியாத காட்டில்' என்ற பகுதி ஒரு சிறந்த உதாரணமாம்.

இவ்வாறாக, கவித்துவ அம்சங்கள் பலவும் பெற்றுப் பெருங்கவிஞராய் விளங்கினர் பாரதியார். இவரது

தமிழைக் குறித்துச் சில சொல்ல எண்ணுகிறேன். பாரதியார் தமிழ் தற்காலத்தமிழ்; தினந்தோறும் நாம் பேசுந் தமிழ்; உயிராற்றல் நிரம்பியிருக்கும் தமிழ்; நெருநல் இஞ்ஞான்று, பிறண்டு, அற்றேல், அஃதாக-முதலிய பண்டைக் காலத்துச் சொற்களும் தொடர்களும் இவர் வசனத்தில் இல்லை; பாடல்களிலும் இல்லை. வழக்கொழிந்த சொற்களை இவர் அறியாதவரல்லர்; ஆனால் அவைகளைத் தம் நூலில் இவர் வழங்கியதே இல்லை. தற்காலத்துச் சொற்களையே இவர் எடுத்தாளுவர். இச் சொற்கள் எளியவையா யிருக்கும்.

'எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு: இவற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோன் ஆகின்றான்' எனப் பாஞ்சாலி சபத முகவுரையில் பாரதியே கூறுகின்றார். இக்கொள்கையை ஓர் இடத்தும் கைந்நெகிழ விடாது இவர் பாடலும் வசனமும் இயற்றியிருக்கின்றார். இவ் எளிமையோடு, நேர்மையும் இவர் தமிழிலே காணப்படுகின்றது. தாம் சொல்லக் கருதியவற்றைச் சொல்லாகிய திரையை யிட்டு மறைத்து விடாது நேர்படக் கூறுவதே இவரது இயல்பு. இவர் கருதும் பொருளுக்கும் கற்பவர் மனத்திற்கும் இடையே யாதொரு மறைவுமில்லை. கருத்துடன் ஒன்றிச்செல்லாது சொல்வேட்டை யாடுதல் இவர் வழக்கமன்று. பண்டை நூல்களிலுள்ள அழகான தொடர்களையும் கருத்துக்களையும் தேடிக் கண்டு புகுத்துதலும் இவர் செய்யார். அழகான சொற்றொடர்களைத் தாம் எழுதுவனவற்றில் சேர்த்து இழைத்துவிடக் கருதி, அதன் பொருட்டு இவர் முயன்றதும் இல்லை. இவர் கருத்து நேரே நமது

மனத்துட் பாய்ந்து விடுகின்றது. புதுமைப் பெண்ணை பற்றிக் கூறுமிடத்து,

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்

உடையவள் அவள் என்கின்றனர். இச்செய்யுளின் அடி இவரது தமிழின் இயல்பையும் நன்கு தெரிவிக்கின்றது.

எளிமையும் நேர்மையும் உள்ள தமிழில் தெளிவு காணப்படுதல் இயற்கையே, இத் தெளிவு சொல்லேயும் நடையையும் மாத்திரம் பற்றிய தன்று. சிந்தையிலே கருத்துத் தெளிவு பெற நிகழ்வதன் அறிகுறியே இத் தெளிவு. இதனைப் பாரதியார்,

தெளிவுறவே அறிந்திடுதல் ; தெளிவுதர
மொழிந்திடுதல் ; சிந்திப் பார்க்கே
களிவளர உள்ளத்தில் ஆனந்தக்
கனவு பல காட்டல் ; கண்ணீர்த்
துளிவர உள்ளுருக்குதல் இங் கிவை யெல்லாம்
நீ யருளுந் தொழில்கள் அன்றோ ?
ஒளிவளருந் தமிழ் வாணி, அடியனேற்கு
இவை யனைத்தும் உதவுவாயே

என்று ஒரு செய்யுளிற் குறிப்பிடுகின்றார்.

இங்கே காட்டிய இயல்புகளே யன்றி, இவரது தமிழில் ஆற்றலும் நிரம்பி யிருக்கிறது. இவரது ஆத்ம சக்தியே இங்ஙனம் ஆற்றலாகச் சொற்களிற் புலப்படு வது. 'வெடிபடும் அண்டத் திடிபல தாளம் போட' என்று தொடங்கும் ஊழிக் கூத்துப் பாடல் இந்த ஆற்ற லுக்குச் சிறந்த உதாரணமாம். வேறொரு பொருளிலும் ஆற்றல் என்ற சொல்லை வழங்குவது உண்டு. சாபா நுக்கிரக சக்தியையும் சொல்லாற்றல் என்பதனல் குறித் தல் மரபு. இப்பொருள் அன்று நான் இங்கே கருதியது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, பாரதியாரின் தமிழில் ஓர் ஒளி எங்கும் பரந்து விளங்கக் காண்கின்றோம். இவ் ஒளி தூய்மையின் புறத்தோற்றம்; மயக்கம், அறியாமை முதலியவற்றைப் போக்குவது; அழகு வாய்ந்திருப்பது; இன்ப மயமாயிருப்பது. ஆத்ம சிற்சக்தியின் ஓர் அரிய இயல்பு, எதிர்காலத்தையும் இறந்த காலத்தையும் நிகழ்விற் காண்பது; அரிய, நுண்மையான உண்மைகளைக் கணப் பொழுதில் திடீரெனத் தெரிவது. தெய்விக சக்தியொன்று திடீரென்று கவிஞரது ஆத்மாவிற் புகுந்து முழுதும் இடங்கொண்டு. பரவசப் படுத்தி, ஒளிப்பிழம்பு ஆக்குகிறது; இந்த ஒளியிலே ஆனந்தக் கனவுகள் நனவுகளாக முன்னிலைப் படுகின்றன. கனவுகள் தாமாகவே ஒளி மிகுந்த சொல்லுருப் பெற்று, கற்பவரது ஆத்மாவிலும் ஒளியைப் பரப்பி உண்மைகாணச் செய்கின்றன.

பாரதியார்,

உள்ளத்தே உண்மையொளி உண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்

என்று கூறியிருப்பது இவ்வகை ஒளியென்றே கொள்ளத் தக்கது. 'ஆரிய தரிசனம்' என்ற பாடற் பகுதி இவ்வொளிக்கு மிகச் சிறந்த உதாரணமாகும்.

மேல் விவரித்தவாறு கவித்வ நலன்கள் பலவும் பெற்றுள்ள பாரதியார் பெருங்கவிஞராய் விளங்கியது சிறிதும் வியப்பாகுமா?

சுதந்திரம் தேசத்தின் உயிர்நிலையா யுள்ளது. இது போல, உண்மைக் கவிதையின் உயிர்நிலையும் சுதந்திரமேயாம். சுதந்திரத் தமிழ்-நாட்டின் தெய்விகக் கவிஞராய்க் கடைசியில் விளங்கியவர் உலக மகா கவிகளுள் ஒருவராகிய கம்பர். இவர் காலத்திற்குப் பின் நமது நாடு அடிமை

வாழ்விற் புகுந்து விட்டது. அடிமை யென்பது புறவுலக நிகழ்ச்சி மட்டு மன்று. அகவுலகிலும் நாம் அடிமைகளாய் விட்டோம். அறியாமையே அறிவெனக் கொண்டு வாழ்ந் தோம். பல நூற்ருண்டுகள் கழிந்து விட்டன. விழித்துக் கொண்டோம்; அடிமைத் தன்மையை உணர்ந்தோம். சுதந்திர-இயக்கம் தொடங்கிற்று. பாரதியார் தமிழ் நாட் டில் நிகழ்ந்த இவ் இயக்கத்தில் ஒத்துழைத்து வந்தனர். இதில் என்ன வியப்பு? ஷெல்லி, பைரன் என்ற ஆங்கி லக் கவிஞர்கள் கிரீஸ் தேசத்து விடுதலைப் போரில் பங்கு கொள்ளவில்லையா? நமதுநாடு மீண்டும் சுதந்திரம்அடை யும் பருவத்தில் பாரதியார் தோன்றினர். கம்பருக்கு அடுத்த படியிலுள்ள பெருங் கவிஞராக இவர் விளங் கினர்.

பாரதியின் பாடல்கள் பாரததேவிக்கு ஸமர்ப்பிக்கப் பட்டது. ஆகவே இப் பாடல்கள் நமது பொதுவுடைமை யாக வேண்டும். இங்ஙனம் ஆதற்குரிய முயற்சியை நமது சுதந்திர அரசாங்கம் மேற்கொள்ளுதல் அவசியம்.

பாரதி நம் தேசத்து மக்களுக்கு உயர்ந்த லட்சியங் களைக் காட்டி நிற்கும் உத்தமக் கவிஞர். தமிழ் மக்கள் முன்றேற்றமடைந்து தமக்குரிய பதவியைப் பெறவேண் டுமாயின், இவரது உபதேசங்களைப் பின்பற்றுதல் வேண்டும். தமிழ் மொழி செழிப்புற்று வளர்ந்தோங்க வேண்டுமாயின், இவரது பாடல்களால் தமிழ் மக்களது உள்ளம் ரஸம் ஊறிக் கனிதல் வேண்டும். இத்தகைய பெருங் கவிஞருக்கு உருவச்சிலை அமைத்துப் போற்று தல் நமது முதற் கடமையாகும்.

பாரதி வாழ்க! பாரதியின் கவிதை வாழ்க! பாரதி யின் தமிழ் வாழ்க!

20. நான் கண்ட வ. உ. சி.

1907-ம் ஆண்டு. ஒரு நாள் நான் கற்றுவந்த இந்து கலாசாலையில் மாணுக்கரிடையே ஒரு பரபரப்பு உண்டாயிருந்தது. அன்று மாலை சுமார் ஐந்தரை மணிக்குத் தூத்துக்குடியிலிருந்து தேசபக்தர் சிதம்பரம் பிள்ளை திருநெல்வேலிக்கு வந்து கீழ ரத வீதியில் அம்மன் சன்னதிக்கு எதிரே பேசப்போகிருர் என்று ஒரு வதந்தி.

குறித்த நேரத்திற்கு முன்பே ஜனங்கள் பெருந் திரளாகக் கூடியிருந்தார்கள். முற்போக்கு எண்ணமும், நாட்டுப் பற்றுமுள்ள மாணவர் சிலரும் அக்கூட்டத்திலுண்டு. அக்கூட்டத்திற்கு நானும் கலாசாலையிலிருந்து நேரே போய்ச் சேர்ந்தேன். குறித்த நேரம் கடந்துவிட்டது. ஆனுல், ஜனங்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தார்களேயல்லாமல் கலைந்து போகவில்லை. சுமார் 6-மணிக்குமேல் தேசபக்தர் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கூட இரண்டொருவர் இருந்தார்கள். அவர்கள் இன்னுரென்பது இப்பொழுது எனக்கு ஞாபகமில்லை. ஒருவர் சுப்பிரமணிய சிவா என்று நினைக்கிறேன்.

குட்டையான சரீரம்; திரண்டு உருண்ட கை கால்கள்; உருண்ட முகம். நிறம் சற்றுக் கறுப்புத்தான்; மேலே கோட்டும் அங்க வஸ்திரமும்; தலையில் தலைப்பாகை. அவரைப் பார்த்தவுடன் முதலாவது இவர் என்ன பேசமுடியும் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனுல் பேசத்தொடங்கிச் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் விஷயங்களைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னமுறை என்னை வசீகரித்தது. அன்னிய அரசாங்கத்தினர் நாம் சிறிதும் முன்னேற வொட்டாதபடி வாணிகம் முதலியன புரிந்து,

நம் நாட்டுச் செல்வத்தைச் சுரண்டிக் கொண்டு போவதைக் குறித்து விஸ்தாரமாகப் பேசினுர். ஒவ்வொருவனும் தேசாபிமான முடையவனுக இருத்தல் வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினுர். இதைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது அவர் தம்மையே மறந்து பரவசமாய் நின்று, கேட்போர் உள்ளத்தை நேரடியாய்த் தாக்கினுர் என்று சொல்ல வேண்டும். சுமார் ஒரு மணி நேரம் பேசியிருப்பார். கேட்ட மக்கள் அனைவரும் மிக்கக் குதூகலமுற்றனர். நான் வ. உ. சி. யைக் கண்ட முதற்காட்சி இதுதான்.

திருநெல்வேலியில் மாணவர் உலகம் இரண்டு பட்டிருந்தது. வங்காளப் பிரிவினையைக் குறித்தும், விபின சந்திர பாலரின் தேசீயப் பேச்சுக்களைக் குறித்தும், ஆங்கிலத் துரைத்தனத்தைக் குறித்தும், சுதேசிய ஸ்டீம் நாவிகேஷன் கம்பெனியைக் குறித்தும் வாக்குவாதங்களும் சச்சரவுகளும் ஏற்படாத நாளே இல்லையென்று சொல்லலாம். ஆனுல் பொதுப்பட மாணவர்களில் பெரும்பாலோர் நாட்டுப்பற்று மிகுந்தவர்களாகவே இருந்தனர். அவர்களுடைய உள்ளத்திலே வ. உ. சி. நிரந்தரமான ஒரு ஸ்தானத்தைப் பெற்றுவிட்டார். மாணவர் உள்ளத்திற் போலவே, தொழிலாளிகள் உள்ளத்திலும் வ.உ.சி ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுவிட்டனர். இவ்விரு பகுதியினரிடத்தும் இவர் காட்டிய பேராதரவே இதற்குக் காரணமாகும்.

தூத்துக்குடியில் மில் தகராறுகளும், புதிதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கப்பல் ஸ்தாபனங்களும், இவ்விரண்டுவகையிலும் வ. உ. சி. எடுத்துக்கொண்ட பேருழைப்பும் இவரை ஒரு தேசபக்த வீரராகக் கருதும்படி செய்தன. இவருடைய அரிய குணங்கள் பலரையும் வசீகரித்தன. கள்ளங்கபடில்லாத சிறந்த உள்ளமும் நேர்மையான பேச்சும் ஆழ்ந்த தேசபக்த உணர்ச்சியும் இவர் சென்ற

இடங்களிலெல்லாம் இவருக்குப் பெருஞ் சிறப்பை நல்கின. முக்கியமாகத் தூத்துக்குடியிலும் திருநெல்வேலியிலும் இவருக்கு அமோகமான செல்வாக்கு இருந்தது. இதனைத் தெரிந்த நெல்லையிலுள்ள வெள்ளை அதிகாரிகள் இவரைத் தண்டித்துச் சிறையிலிடக் கருத்துக் கொண்டனர். போலிக் குற்றங்கள் இவர்மீது சாட்டி இவரை 1908-மார்ச்சு மாதத்தில் கைது செய்தனர். இவ்விபரம் நெல்லை நகரில் பரவியதும் பெரும் புரட்சியோ என்று கருதுமாறு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. மாணவர்கள் பள்ளிக்கூடம் செல்ல மறுத்து ஊர்வலத்தில் பங்கு கொண்டனர். அவ்வாறு சென்றவர்களில் நானும் ஒருவன். எனது உற்ற நண்பர்கள் இருவரும் என்னுடன் வந்தனர். இது நிகழ்ந்தது 1908-மார்ச் மாதம் 13-ம் தேதி.

மாணவர்களின் ஊர்வலத்தோடுகூட வேண்டத்தகாத பலரும் உடன்சென்று முனிசிபல் கட்டிடம் முதலியவற்றில் தீ வைத்துத் தமது ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள இதுதான் சமயமென்று தீச்செயல் புரிந்தனர். ஆஷ்துரை என்ற அதிகாரி கைத் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தால் யாதொரு பாவமும் அறியாத ஏழை மக்களைச் சுட்டுக் கொன்றார். பொதுமக்களது கோபம் இச்செயலால் அதிகரித்தது. ரிஸர்வ் போலீஸை வரவழைத்து அங்கங்கே அமைக்கலாயினர். எங்கள் கலாசாலைகளும் இக்குழப்பத்தினால் இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஒழுங்காய் நடைபெறவில்லை.

பின்னர், நிகழ்ந்த தண்டனையும், அப்பீல்களும், முடிவாகத் தண்டனை குறைக்கப்பட்ட வரலாறும், ஆங்கிலப் பத்திரிகை உட்படப் பல பத்திரிகைகளும் இத்தண்டனையைக் குறித்துக் கண்டித்து எழுதியதும், லார்டு மார்லி, லார்டு மிண்டோவுக்கு இத்தண்டனையின் அநியாயத்தைக் குறித்து எழுதியுள்ள கடித விஷயமும் சரித்திரச்

செய்திகள். இச் செய்திகளையெல்லாம் பத்திரிகைகளில் வாசித்து வ. உ. சி.யின் சிறை வாழ்க்கையில் என் மனம் பெரிதும் ஒன்றிவிட்டது. முக்கியமாக இவரைச் செக்கு இழுக்கும்படியாகச் செய்ததும், மலமகற்றுமாறு வற்புறுத்தியதும் எனக்கும் என்போன்ற நோக்கு உடையவர்களுக்கும் பெரிதும் துன்பத்தை விளைத்தன. மக்களெல்லாம் அந்நிய அரசாட்சியின் கொடுமையைப் பழித்துக் கூறி அடங்காத கோபத்தைக் கொண்டிருந்தனர். நெல்லைப் புரட்சியில் ஆஷ்துரைசெய்த அட்டூழியத்திற்கு அவரும் கொலைத் தண்டனை அடைந்தார்.

வ. உ. சி.யின் விடுதலையின் பின், அவர் ஒரு புது மனிதராக மாறிவிட்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும். இதுவரையும் தேசீய விஷயங்களில் உழைத்து வந்தவர் இப்பொழுது தமது தாய் மொழியாகிய தமிழின் பொருட்டு உழைக்க முன்வந்து சென்னையிலேயே சில ஆண்டுகள் தங்கினர். அப்பொழுது தொல்காப்பியத்தை இவர் கற்றுக் கொண்டிருந்த சமயம். எந்த நூலை எடுத்தாலும் இவர் முன்பிருந்த நூலாசிரியர்கள் கூறியதனை அலசிப் பார்த்துப் புதிய உரை காணுவதிலே முயன்று வருவார். இலக்கணம் முதலிய விலங்குகளை யெல்லாம் இவர் அறவே களைந்து எறிந்துவிடுவார். துணிகரமும் உணர்ச்சி வேகமும், எதனையும் தன்னிலையிலிருந்து நோக்கும் நேர்மையும் இவரது முக்கியமான இயல்புகள். எளிமையாக உரைகளிருத்தல் வேண்டும் என்ற பெருங் கருத்துக் கொண்டவர். தொல்காப்பியத்திற்கு இளம் பூரணர் இயற்றிய உரை எளிதாக இருத்தல்கண்டு அதனை அச்சிடும் தொழிலில் இவர் முயன்றூர். இதனைத் தெரிந்த நெல்லை அறிஞர் ஒருவர் இவருக்கெனப் பிரதிகள் சிருஷ்டித்துக்கொடுக்க முன் வந்தனர். என்னிடம் இளம் பூரணர் உரைப் பிரதி இருப்பதாகத் தெரிந்து

எனக்கு வ. உ. சி. 1913-ல் ஒரு கடிதம் எழுதினர். இக் காலம் முதல் வ. உ. சி. யும் நானும் நெருங்கிய இலக்கியத் தோழர்களாய் விட்டோம். தொல்காப்பியம் பற்றி எனக்குப் பல விஷயங்களை எழுதி வந்தார்கள். நானும் இவர்களுக்குப் பல கடிதங்கள் எழுதியுள்ளேன். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் இவர்களால் வெளியிடப் பெற்றது. பொருளதிகாரத்தில் முதல் இரண்டு இயல்களும் இவர்களே பரிசோதனை செய்து வெளியிட்டார்கள். இவ்விஷயத்தில் சென்னையில் இவர்களுக்கு உதவி புரிந்து வந்தவர்கள் திரு. செல்வக்கேசவராய முதலியார் முதலியவர்கள். நாங்கள் இலக்கியத் தோழர்களா யிருந்தும், பல ஆண்டுகளாக ஏகதேசமாகவேனும் சந்தித்து வந்தோம் என்றுகூடக் கூறமுடியாது. கடிதப் போக்கு வரத்திலேயே எங்கள் நட்பு அமைவுற்றது.

நெடுங் காலத்திற்குப் பின், 1926-ம் ஆண்டு இறுதியில் நான் சென்னைத் தமிழ் லெக்ஸிகன் பதிப்பாசிரியனாக வந்து சேர்ந்தேன். அப்போது வ. உ. சி. அவர்கள் வக்கீலாகத் தொழில் புரியத் தூத்துக்குடிக்குச் சென்று விட்டார்கள். ஒருமுறை சென்னை மயிலாப்பூரில் இந்து மத பரிபாலன சபையின் கமிஷனராக இருந்த டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியாரவர்கள் வீட்டிற்கு நானும் எனது நண்பர் பி. ஸ்ரீ. ஆச்சார்யாவும் சென்றிருந்தோம். அப்பொழுது அங்கே வ. உ. சி. இருந்தார்கள். இவர்களோடு வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

எங்கள் பேச்சு முக்கியமாகத் திருக்குறளின் உரையைப் பற்றியதாக இருந்தது. பரிமேலழகர் உரை பல இடங்களில் பிழையாயுள்ளது எனவும், முதல் நான்கு அதிகாரங்கள் வள்ளுவர் இயற்றியன அல்ல எனவும் பிள்ளையவர்கள், தங்களுக்கு இயற்கையா யுள்ள

ஆவேசத்தோடு, பேசினார்கள். நான் இவர் பேச்சினிடையில் புகுந்து, சிறிதும் உணர்ச்சிக்கு இடங்கொடாதபடி, பரிமேலழகர் உரையின் போக்கைப் பற்றியும், பொதுப்பட அதன் சிறப்புக்களைப் பற்றியும், முதல் நான்கு அதிகாரங்களின் அமைப்பைப் பற்றியும், சில வார்த்தைகள் பேசினேன். எனது அமைதியும் தருக்க நெறி பிறழாத பேச்சும், ஆழ்ந்த தமிழ் உணர்ச்சியும், பிள்ளையவர்களைப் பிணித்துவிட்டன என்று சொல்லலாம். இதன் காரணமாக, இவர்கள் என்னிடம் மிக்க அன்பும் நம்பிக்கையும் கொண்டு விட்டார்கள். பல்வேறு வகையான எனது இலக்கிய முயற்சிகளைத் தெரிந்து பெரிதும் ஆதரவு காட்டினார்கள். எனக்குவேண்டும் ஏட்டுப் பிரதிகளை வரவழைத்துக் கொடுப்பதாக வாக்களித்தார்கள். அவ்வாறே இவர்கள் மறையும் வரை உதவி புரிந்தும் வந்தார்கள். மேற்குறித்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிற்பாடு, அவர்கள் சென்னைக்கு வரும்பொழுதெல்லாம் என்னைக் காணாது திரும்புவதில்லை. என்னோடு சிலபொழுது தங்கியிருத்தலும் வழக்கம்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் மற்றை ஏழு இயல்களையும் வெளியிடவேண்டும் என்ற ஆத்திரம் வ. உ. சி. அவர்களுக்கு மிகுதியா யிருந்தது. அவற்றை நான் பதிப்பித்து வெளியிடுதல் வேண்டும் என்று வ. உ. சி. அவர்கள் விரும்பினார்கள். இவர்களிட்ட ஆணையை நானும் மேற்கொண்டு தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் முழுமையும் பதிப்பித்தேன். அப் பதிப்பு எங்கள் இருவர் பெயராலும், வாவிள்ளா ராமசாமி சாஸ்துருலு பதிப்பகத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ளது.

எனக்கு ஏடுதேடி அளிக்கும் உதவியை எவ்வளவு உள்ளன்போடு இவர்கள் செய்து வந்தார்கள் என்பது ஒரு செய்தியால் தெரியவரும். பல அன்பர்களுக்கும்

கடிதம் எழுதி ஏடுகளைப் பெற்று எனக்கு அனுப்பிய தோடு, தாமே நேரில் என்னுடன் வந்து ஏடு பெற்றுக் கொடுத்ததும் உண்டு. ஒரு முறை ஆழ்வார் திருநகரியில் தங்களுக்கு நெருங்கிய உறவினரான தாயவலம் தீர்த் தான் கவிராயர் வமிசத்தினர் வீட்டிற்குத் தாம் தூத்துக் குடியிலிருந்து வருவதாகவும், அச்சமயம் என்னை அங்கு வரும்படியாகவும் கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். விடுமுறைக் காலமானதால் எனக்கும் சௌகரியம் இருந்தது. அவர்கள் கடிதத்தின்படியே அங்குச் சென்று ஏட்டுச் சுவடிகளைப் பரிசோதித்து வேண்டும் சுவடிகளை எடுத்து வந்தேன்.

அவர்கள் இறுதியாகக் காட்டிய அன்பினைக் குறித்து மட்டும் இங்கே கூறி அமையலாம் என்று நினைக்கிறேன். 1936-ல் சென்னை சர்வ கலாசாலையில் தமிழாராய்ச்சித் துறைத் தலைவரது நியமனம் நடைபெற இருந்தது. அதற்கு நான் முயன்று வந்தேன். எனது உற்ற நண்பர் கள்போல் பாவித்து ஒழுகி, யாதொரு தகுதியுமற்ற தமக்கு அந்த வேலை கிடைக்க வேண்டும் என்று சிலர் முயற்சி செய்ததும் உண்டு. அச்சமயம் வ. உ. சி. அவர் கள் சென்னைக்கு வரநேர்ந்தது. பிறர் செய்யும் முயற்சி களை யெல்லாம் ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டு, தாமே என்னிடம் வந்து, இம் முயற்சியில் நான் வெற்றிபெற வேண்டும் என்று எடுத்துக் கூறினார்கள். நாங்கள் இரு வரும் பதிப்பித்த தொல்காப்பியப் பிரதிகள் சில தந்து, அவற்றை நியமனக்கமிட்டி அங்கத்தினர்களுக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள். உள்ளத் தூய்மையோடு கூறிய இந்த மொழிகள் எனக்குப் பெரியதோர் ஊக்கத்தைக் கொடுத்தன. இம் முயற்சியில் நான் வெற்றியும் பெற்றேன். இந் நிகழ்ச்சிக்குப் பின்பு விடுமுறைக் காலத்தில் நான் திருநெல்வேலியிலிருந்து

தூத்துக்குடிக்கு வந்து வ. உ. சி. அவர்களைச் சந்தித்தேன். நாங்கள் இருவரும் ஒருநாள் முழுவதும் கலந்து பேசிக் கொண்டிருந்தோம். இதுவே வ. உ. சி. அவர்கள் எனக்கு அளித்த கடைசிக்காட்சி.

நாட்டுப் பற்றும் மொழிப் பற்றும் நெருங்கிய சம்பந்தமுடையன. மொழிப் பற்றிலே தொடங்கி அதிலேயே நான் வாழ்ந்து வருகிறேன். தேசப்பற்று மொழிப்பற்றின் அடுத்தபடியாகத்தான் என் உள்ளத்தில் நிலவுகிறது. நாட்டுப் பற்றில் வ. உ. சி. அவர்கள் முனைந்து நின்று, பிற்காலத்தில் மொழிப் பற்றில் அமைந்துவிட்டார்கள்.

வ. உ. சி. அவர்களை நான் மறக்க முடியாது. அவரது சீரிய குணங்களை நினைக்குந்தோறும் எத்தனை சிறந்த தமிழ்ப் பெரியாரை நாம் இழந்து விட்டோம் என்ற உணர்ச்சி மேலிட்டெழுகின்றது. அவர்களது உள்ளம் அன்பினால் எப்பொழுதும் குழைந்து நின்றது. கொழுந்து விட்டெரியும் அனல்போல, தேசபக்தியும் தாய் மொழிப்பற்றும் அவரது ஆன்மாவில் எப்பொழுதும் கனன்று ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன. இப் பெருமகனாரிடத்து அமைந்து கிடந்த பிள்ளைமையுள்ளம் தனிப்பட்ட வசீகர சக்தி வாய்ந்தது.

வ. உ. சி.யின் சரீரம் மறைந்துவிட்டது. ஆனால் அவரது பெரும்புகழ் தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தில் என்றும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும்.

21. இசைத் தமிழ்ச் செல்வர் இலக்குமண பிள்ளை

திருவிதாங்கூரில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் பெரியார்களுள் முன்னணியில் நின்றவர் திருவாளர் இலக்குமண பிள்ளை. இவர்களது மரணம் தமிழ் மக்களுக்கு ஆற்றொணுத பெருந்துன்பம் விளைக்க வல்லது. இவர்கள் தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் நாட்டிற்கும், தமிழிசைக்கும் செய்துள்ள சேவைகள் என்றும் மறவாது போற்றத் தக்கன.

பிள்ளையவர்கள் திருவிதாங்கூரில் மிகச் சிறந்ததோர் வேளாள குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள். திருநெல்வேலி முதலிய பிரதேசங்களிலிருந்து திருவிதாங்கூர் அரசியற் கணக்குகளின் நிர்வாகத்தின் பொருட்டுப் பல வேளாள குடும்பங்கள் திருவிதாங்கூருக்குச் சென்றதுண்டு. அவற்றில் சிறந்ததொரு குடும்பந்தான் பிள்ளையவர்களது குடும்பம். இவருடைய தந்தையார் பெயர் திரவியம் பிள்ளை என்பது. உத்தியோகப் பெயர்பற்றி இவர் தந்தையாரை வலிய மேலெழுத்துத் திரவியம் பிள்ளை என்பர். வலிய மேலெழுத்து என்பதற்குக் கணக்கு இலாகாத் தலைவர் என்பது பொருள். அக்கௌண்டெண்ட் ஜெனரல் (Accountant General) என்று கருதும் பதவியே இது. இவரது இரண்டு குமாரர்களுள் மூத்தவர் முத்துக் குமாரசுவாமிப்பிள்ளை என்பவர். இளையவரே திருவாளர் இலக்குமண பிள்ளை.

முத்துக் குமாரசுவாமிப் பிள்ளை பி. ஏ. பட்டம் பெற்றவர். ஆங்கிலக் கல்வியில் மிக மேம்பட்டு விளங்கியவர்.

திருவிதாங்கூர் அரசினர் கலாசாலையில் சிலகாலம் ஆசிரியராய் அமர்ந்திருந்தனர். பின்னர் திருநெல்வேலி இந்து கலாசாலையில் (ஆங்கில வெர்னகுலர் பள்ளிக் கூடத்தில்) தலைமையாசிரியராகவும் விளங்கினர். அவர் கள் எழுதியுள்ள சில சிறு வியாசங்களையும், நிகழ்த்திய சொற்பொழிவுகளின் பிரதிகளையும் நான் பார்த்திருக் கிறேன். அவர்களுடைய ஆங்கிலப் புலமையையும் அறிவுத் திறத்தையும் அவைகள் நன்கு விளக்கவல்லன. இளமைப் பிராயத்தில் தானே அவர்களை இழக்க நேர்ந் தது தமிழ் நாட்டின் அதிர்ஷ்டக் குறைவே.

இலக்குமண பிள்ளையும் தமது அண்ணவாகிய முத் துக் குமாரசுவாமிப் பிள்ளையின் வழியைப் பின்பற்றி ஆங்கில மொழி இலக்கியங்களை நன்கு கற்றுவந்தனர்; பி. ஏ. பட்டம் பெற்றனர். இளமையிலேயே இசை யுணர்ச்சியும் நன்கு பெற்றிருந்தார்.

திருவிதாங்கூர் அரசாங்கத்தினர் சென்னையிலுள்ள கணக்கு இலாகாவில் பயிற்சிபெறும் பொருட்டு இவரைச் சென்னைக்கு அனுப்பினர். அங்குச் சென்ற காலத்தில் பேராசிரியர் ரங்கநாத முதலியார், பேராசிரியர் சேஷகிரி சாஸ்திரியார் முதலிய பிரமுகர்களது நட்பைப் பெற்றனர். இந்நட்பைக் குறித்துப் பிள்ளையவர்கள் அடிக்கடி பாராட் டிச் சொல்வதுண்டு. இவர்களுக்கு இசையின் மீதிருந்த பேரன்பினல் அங்கங்கேயுள்ள சங்கீத வித்வான்களையும் கண்டு பழகி வந்தார்கள். சங்கீத வித்வான்களின் சரித்தி ரங்களில் பெரிதும் ஈடுபட்டு, அவற்றைப் பற்றி அங் கங்கே குறிப்பிட்டு எழுதியும் உள்ளார்கள்.

பின்னர், திருவிதாங்கூர் மீண்டதும் இங்குள்ள அரசாங்கப் பொக்கிஷ உத்தியோகஸ்தராக நியமனம்

பெற்றனர். இவர்கள் ஓய்வு பெறுங்காலத்தில் மேஜர் ட்ரெஷரி ஆபீஸர் (Major Treasury Officer) பதவியிலிருந்தனர்.

தமது உத்தியோகத்தை மாத்திரம் இவர் கவனித்து வந்தவரன்று. இசைப் பயிற்சி பற்றி மேலே கூறினேன். அதனோடுகூட, தம் தாய் மொழியாகிய தமிழ்மீதும் மிகுந்த பற்றுக் கொண்டு, தமிழ் இலக்கியங்களையும் தமக்கு அவகாசம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் கற்று வருவராயினர். வெகு விரைவில் ஒருவாறு தமிழ்ப் புலமையும் பெற்றனர். பல பாடல்களையும் இவர் பாடியுள்ளார். முக்கியமாக 'ஞானானந்தனடி மாலை' என்ற செய்யுள் நூலையும் 'நினைவாட்சி' என்ற செய்யுள் நூலையும் குறிப்பிடலாம். இவைகள் செம்பாகமான தமிழ் நடையில் உணர்ச்சி ததும்ப எழுதப்பட்டுள்ளன. அங்கங்கே மலையாள தேசத்து வழக்குக்களும் காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறு இயல்-தமிழ் நூல்கள் இயற்றியதோடு நாடக நூல்களும் இவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். கிரேக்க மொழியிலுள்ள பைலாக்டெட்டிஸ் (Philoctetes) என்ற நாடகத்தை, அதன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பைப் பின்பற்றி 'வீல நாடகம்' என்ற பெயரால் தமிழில் எழுதியிருக்கின்றனர். ஆங்கிலத்திலுள்ள அயாம்பிக் பெண்டாமீட்டர் (Iambic Pentametre) என்பதற்குச் சரியான தமிழ்ச் செய்யுள்வகை இல்லை என்று கருதி, தமிழிலுள்ள கட்டளைக் கலித்துறையை எதுகை, மோனைகளை நீக்கி இந்நாடகத்தில் அமைத்துள்ளார். இது ஒரு புதுமுயற்சி. இதனால் இலக்கிய மரபுகளில் புதிய முறைகளைக் கையாள வேண்டும் என்னும் கருத்து பிள்ளையவர்களுக்கு உண்டென்பது விளங்குகிறது.

மொழி பெயர்ப்பு நூல்களே யன்றி, தாமே புதுவதாகவும் நாடகங்கள் புனைந்தெழுதி யிருக்கின்றார்கள்.

'ரவிவர்மா' என்பது இவ்வாறு இயற்றிய புதுநாடகம். இதுவும் நாடக நெறியை நன்கு பின்பற்றிச் செவ்விய தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு நூலாகும்.

ஆங்கிலத்திலுள்ள கலைச் சொற்களுக்குத் (Technical Terms) தக்கதமிழ் மொழி-பெயர்ப்புக்கள் செய்யவேண்டும் என்ற முயற்சி இப்போது சிலவாண்டுகளாக நிகழ்ந்து வருகிறது. ஆனால், 35-ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பிள்ளையவர்கள் இம்முயற்சியை மேற்கொண்டு பலதமிழ்க் கலைச் சொற்களை அமைத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, தமிழ்க் கலைச் சொற்கள் ஆக்கத்திற்கு அடிகோலியவர்களுள் ஒருவர் இலக்குமண பிள்ளை.

பிள்ளையவர்களது இயல்-தமிழ்ப் புலமையும் நாடகத் தமிழ்ப் புலமையும் திருவிதாங்கூர்த் தமிழ் மக்களை மட்டும் இன்புறுத்தி வந்தன. தமிழ் நாட்டிலுள்ளவர்களுக்குப் பிள்ளையவர்கள் பெயரும் சிறப்பும் மறைபொருளாகவே வெகுகாலம் இருந்தன. இவர்களது இசை யுணர்ச்சி தான் இவர்கள் பெருமை தமிழ் நாடெங்கும் பரவும்படி செய்தது.

திருவனந்தபுரத்தில் பிள்ளையவர்களது இல்லம் எப்பொழுதும் கீத வலையில் பரவசமுற்றிருக்கும். சிறந்த வித்துவான்கள் அயலூர்களிலிருந்து வந்தால் பிள்ளையவர்களைக் கண்டு இவர்களோடு அளவளாவித் தங்கள் சங்கீதத் திறமையைக் காட்டிச் செல்வதுண்டு. அவ்வாறன சமயங்கள் பலவற்றில் காலஞ்சென்ற கே. என். குமரேச பிள்ளை, கே. என். சிவராஜ பிள்ளை அவர்களும், கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை முதலியவர்களும் நானும் சென்று இசையின்பத்தை நுகர்வதுண்டு. அக்காலங்களில் பிள்ளையவர்கள் அயலூர்களிலிருந்து வந்திருக்கும் வித்துவான்களுக்குத் தமது சங்கீதத்

திறமையையும் புலப்படுத்தி வந்தார்கள். தெலுங்குமொழியில் தியாகராஜ கீர்த்தனை முதலியவற்றோடு ஒப்பிடத் தக்க கீர்த்தனங்கள் தமிழில் இல்லை என்பதை உணர்ந்து இவர்கள் பல கீர்த்தனங்கள் இயற்றி வந்தார்கள். அடிக்கடி இவற்றை எங்களுக்குப் பாடிக் காட்டவும் செய்துள்ளார்கள். அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தார்சில ஆண்டுகளுக்குமுன் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

தமிழ்நாட்டில் தமிழிசையைப்பற்றிய கிளர்ச்சி தோன்றியவுடன் பிள்ளையவர்களது கீர்த்தனங்கள் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டன. இவர்களுடைய பெருமையையும் தமிழ் நாட்டு மக்கள் நன்கு உணர்ந்தனர். இவர்களுக்கு 'இசைத் தமிழ்ச் செல்வர்' என்ற பட்டமும் வழங்கினர். ஒருமுறை இவர்களது கீர்த்தனங்களுக்காக அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தார் பரிசும் அளித்தனர்.

பிள்ளையவர்களது பெருமை, இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்திறத்தோடு அமைந்து விடவில்லை. யாரிடத்தும் மிக்க பரிவு காட்டிவந்த அன்புச் செல்வர் என்றே இவரைச் சொல்லலாம். திருவிதாங்கூர்த் தமிழ் மக்கள் அங்குள்ள பிற மக்களை நோக்க, அரசாங்கப் பதவிகளில் மிகத் தாழ்ந்த நிலைமையிலுள்ளார்கள் என்பதை உணர்ந்து, அவர்களது உரிமையைப் பாதுகாப்பதற்காகத் 'தமிழர் சங்கம்' என ஒன்று நிறுவியவர்களுள் இவர் முக்கியமானவர்.

இவ்வாறு தம்மினத்தவரோடு மட்டுமல்லாதபடி, பிற உயிர்களிடத்தும் மிக்க அன்பு காட்டினர். 'ஹ்யூமானிட்டேரியன் லீக்' (Humanitarian League) என்ற ஒரு ஸ்தாபனத்தில் பெரிதும் ஈடுபட்டு உழைத்து வந்தார். பொது நல சேவையில் அடிக்கடி பங்கெடுத்தும் வந்தனர்.

பிள்ளையவர்களது ஆங்கிலப் பயிற்சியைக் குறித்து முன்னரே கூறினேன். அவர்கள் எழுதியுள்ள ஆங்கில வியாசங்கள் அனைத்தும் ஒரு தொகுப்பாக அவர்களே வெளியிட்டுள்ளார்கள். அத்தொகுப்பினை நோக்கினால் பிள்ளையவர்களது பரந்த கல்வியும் உயர்ந்த அறிவும், ஆங்கிலத்தில் உரைநடை எழுதும் ஆற்றலும், பிறகுண விசேஷங்களும் நன்கு புலப்படும். அவர்களது வாழ்க்கை வரலாறு சிறந்த சங்கீத வித்வானாகிய இராமசாமி ஐயர் அவர்களால் எழுதி வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

பிள்ளையவர்கள் தமது 86-வது ஆண்டில் மரண மடைந்தார்கள். அவர்களது வாழ்வு நிரம்பிய வாழ்வு. இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்திறத்தமிழிலும் பெருமை பெற்றவர். யாரிடத்தும் மிக்க அன்போடு பழகி வந்தவர். அவர்களது நினைவு தமிழ் மக்களால் என்றும் போற்றுதற்குரியது.

22. மு. இராகவையங்கார் *

இக்காலத்தும் ஆராய்ச்சியென்பது புதியதொரு துறையெனின், 40-ஆண்டுகட்கு முன்னர் அஃது ஒரு புத்தம் புதிய துறையென்பது சொல்ல வேண்டா. ஆங்கிலக் கல்விதான் அதற்கு மூலகாரணமாயிருந்தது. சிறிதேனும் பொருள் வருவாயும் பிற வசதிகளுமுடைய தமிழ் மக்களனைவரும் ஆங்கிலக் கல்வியையே பெரிதும் போற்றிக் கற்கத்தொடங்கினர். அவ்வாறு கற்றோர்களே அரசாங்கத்திலும் பிறவிடங்களிலும் செல்வாக்குள்ள உத்தியோகங்களில் அமர்ந்து சிறப்புற்றிருந்தனர். இவர்களுக்குத் தமிழுக்குரிய விஷயங்களையும் ஆங்கிலத்திற் கற்பதே எளிதாயிருந்தது. அன்றியும் ஆங்கிலக் கல்வியில் வல்லவர்களே ஆராய்ச்சித் துறையை மேற்கொண்டிருந்தனர். இன்னோருக்குத் தமிழில் எழுதுவதைக் காட்டிலும் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதே சுலபமென்று தோன்றியது. மேலும் ஆங்கிலர் முதலிய பிறமொழி மக்கள் தமிழ் வடமொழி முதலியன பற்றிய ஆராய்ச்சியிற் பேராவல் கொண்டு உழைத்து வந்ததோடு, இவ்வகை யாராய்ச்சி பெருகும்படி செய்தற்கும் இவர்கள் வல்லவர்களாயிருந்தார்கள். ஆகவே இக்காலத்திற் காட்டினும் அக்காலத்தில் ஆராய்ச்சி நூல்கள் அனைத்தும் ஆங்கிலத்திலெழுதுதலே நலமென்ற உணர்ச்சி வலியுற்றிருந்தது. வேறொரு காரணத்தாலும் இவ்வுணர்ச்சி பரவத் தொடங்கிற்று. ஆராய்ச்சித்துறை பலவற்றுள்ளும் தலைமை பெற்று விளங்குவது தேச சரித்திரம் பற்றியதாகும். இதற்குச்

---

* இவ்வாசிரியரின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு ஞாபகப் பிரசுரமாக வெளிவந்த 'ஆராய்ச்சித்தொகுதி' யின் முன்னுரையாக 1938-ம் ஆண்டு வெளிவந்தது இக்கட்டுரை.

சிலாசாசன பரிசோதனை அடிப்படையாகவுள்ளது. இவ்வகைப் பரிசோதனைகளைத் தமிழர், தெலுங்கர், கன்னடர் முதலிய அனைவர்க்கும் விளங்கும்படி பொதுவான ஓர் மொழியில் வெளியிட்டா லன்றி, அவை பெரும்பயனை அளிக்கமாட்டா வென்பது திண்ணம். அனைவரும் பயின்றுவரும் பொதுமொழி ஆங்கிலமா யிருந்ததினாலே, அம்மொழியிலே இப் பரிசோதனைகள் வெளி வந்தன. இம்முறையை மேற்கொண்டே தேச சரித்திரமும் ஆங்கிலத்தில் வெளிவரலாயின. ஆராய்ச்சியின் ஒரு பகுதி இங்ஙனமாகவே, பிற பகுதிகளும் இம்முறையையே கையாளலாயின.

இந்நிலையிலே தமிழ்க்கல்வி புத்துயிர்பெறத் தொடங்கியது. தொன்றுதொட்டுத் தமிழுக்கு உரிமைபூண்ட மதுரையம் பெரும் பதியிலே, ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவினார்கள். தமிழ்க் கல்வியிற் சிறந்த புலவர்களெல்லாரும் இத் தமிழ்ச்சங்கத்தோடு உறவு கொள்ளலாயினர். இச்சங்கத்தின் அங்கங்களுளொன்றாக, தமிழ்நாட்டிலுள்ள அரிய தமிழ்நூல்களனைத்தையும் தொகுத்து வைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் 'பாண்டியன் புத்தகாலயம்' ஒன்றும் நிலையிடப்பெற்றது. அச்சில் வாராத தமிழ் நூல்கள் நூற்றுக்கணக்காக இப்புத்தகாலயத்தில் தொகுக்கப் பெற்றன. சங்கத்தின் செய்திகளை வெளியிட்டுத் தமிழ்க் கல்வியைப் பரப்புதற்கெனச் 'செந்தமிழ்' என்னும் மாதப்பத்திரிகையொன்றும் பிரசுரிக்கப் பட்டது.

இப்பத்திரிகைக்கு முதன் முதலில் ஆசிரியரா யமைந்தவர்கள் ஸ்ரீ. ரா. இராகவையங்காரவர்கள்; உதவியாசிரியரா யிருந்தவர்கள் ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்காரவர்கள். பத்திரிகை நடத்தும் பொறுப்பு பெரும்பாலும் உதவியாசிரியரைச் சார்ந்ததாகவே ஆரம்பமுதற் கொண்டு இருந்த

தெனல் தவருகாது. உதவியாசிரியரவர்கள் ஆண்டில் இளையரா யிருந்தபோதிலும் கல்வியறி வாற்றல்களில் சிறந்தவர்களா யிருந்தார்கள். தங் குடிக்கு இயல்பாக அமைந்த தமிழ்க்கல்வியோடு ஆங்கிலவறிவும் சிறுகச்சிறு கத் தேடிப் பெருக்கிக்கொண்டனர். ஆங்கிலங் கற்று வல்ல ஆராய்ச்சியாளர்களோடு அளவளாவி, அக்கல்வி யால் உண்டான நலத்தையும், பெருநோக்க முதலியவற் றையும் அறியலாயினர். திரு. வி. கனகசபைப் பிள்ளை யவர்கள் முதலானோருடைய நூல்களைப் பலமுறை கற்று, புத்தம் புதிதாய ஆராய்ச்சியின் முறையையும் நன்கு தெளிந்தனர். இங்ஙனம் பலபடியாலும் தகுதிமிக்க உதவி யாசிரியர் சில காலத்திற்குள் செந்தமிழின் ஆசிரியரா யமைந்தமை அப் பத்திரிகைக்கும் தமிழுக்கும் அதிருஷ்டம் என்றே கூறல் வேண்டும்.

தமிழ்க் கல்வியிலும் தமிழாராய்ச்சியிலும் பேரவாக் கொண்ட தமிழ்மக்கட்கு உறு துணையாய் நின்றது செந் தமிழ்ப் பத்திரிகையேயாம். ஒவ்வொரு மாதத்துப் பத்தி ரிகையிலும் அதுவரை அறியாத அரிய விஷயங்களைக் குறித்துச் சிறந்த கட்டுரைகள் பல வெளிவந்து கொண்டே யிருந்தன. பத்திராசிரியர் எழுதியன வெல் லாம் தமிழ் மணமும் ஆராய்ச்சி நலமுஞ் செறிந்து விளங் கின; கற்பார்க்குப் பெருவிருந்தா யமைந்தன. ஒவ்வொரு மாதமும் செந்தமிழ் எப்போது வெளிவருமென்று பேராவ லோடு தமிழன்பர்கள் எதிர்பார்த்த வண்ணமா யிருந் தார்கள். தமிழ்நாட்டுப் பெரும்பேராசிரியனு யமைந்து, தமிழ்மக்கள் வீடுதொறுஞ் சென்று, தமிழ்க்கல்வி நலத்தை அவர்கள் நுகரும்படி செய்துவந்த பெருமை செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைக்கே உரியதாயிருந்தது. இப் பத்திரிகையின் உயிர் நிலையா யிருந்தவர்கள் ஸ்ரீ. மு. இராகவையங்காரவர்களே. பலர் சிறந்த தமிழறிஞர்

களாக விளங்குவதற்கும், அறிவு நல மிக்க பலர் தமிழா ராய்ச்சியை மேற்கொள்ளுதற்கும் இவர்களே காரணமா யிருந்தார்கள்.

பத்திரிகை தோன்றிய காலத்தேயே, ஆராய்ச்சிக் குரிய விஷயங்களையும் இவர்கள் தாமே அரிதில் தேடிக் கொண்டார்களென்று சொல்ல வேண்டும். பாண்டியன் புத்தகசாலையில் அச்சில் வராத அரிய நூல்கள் பல இடம் பெற்றமை இவர்களுக்கு அனுகூலம் விளைத்தது. தமிழ் நாட்டிற் பற்பல இடங்களிலுஞ் சிறப்புற்று வாழ்ந்து வந்த தமிழ்ப் புலவர்களது இல்லந்தோறுஞ் சென்று, அவர்களுடைய முன்னோர்கள் ஈட்டிவைத்த அரும் பெறற்றமிழ்ச் செல்வங்களைப் பெற்றுப் பாண்டியன் புத்தகசாலையிற் சேமித்து வைத்தற்கு இவர்களும் முயன்றுவந்தனர். இங்ஙனந் தேடிப்பெற்ற நூல்களைத் தொகுத்துவைத்துக் கண்குளிரப் பார்த்தலோடமையாது, சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம் அந்நூல்களைக் கற்று அவற்றை ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அந்நூல்களுட் சில இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்குத் துணை புரிந்தன; சில இலக்கண ஆராய்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்தன; சில சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்தன; சில சமய ஆராய்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்தன; சில காலவாராய்ச்சிக்குத் துணை புரிந்தன. இவ்வகை யாராச்சியுரைகள் பல செந்தமிழ்ப் பகுதிகள் பலவற்றில் இவ்வாசிரியரால் வெளியிடப்பெற்றுள்ளன.

இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் இவ்வாசிரியர் ஈடுபட்டிருந்தது போலவே, சரிதவாராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். சிலாசாசன வெளியீடுகள் தோன்றத் தோன்ற, அவற்றை யெல்லாம் நன்கு கற்று ஆராய்சிக்குரிய பொருள்களை ஈட்டிக்கொண்டனர். சிலாசாசனப் பயிற்சி சரித நிர்மாணத்திற்கு மாத்திரம் பயன்படுவதோடு அமைந்து

விடுவதன்று; இலக்கிய வுணர்ச்சிக்கும் பயன்படுவதாகும். சிலாசாசன வழக்காறுகளுக்கும் இலக்கிய வழக்காறுகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. இதனை நன்கு தெரிந்து, இலக்கியங்களை யுணர வேண்டுமாயின் சிலாசாசனங்களில் தக்கபயிற்சி வேண்டு மென்பதையும், அவ்வாறே சிலாசாசனங்களை யுணர வேண்டுமாயின் இலக்கியப் பயிற்சி மிகுதியும் உளதாதல் வேண்டுமென் பதையும் தாம் எழுதிவந்த ஆராய்ச்சியுரைகளால் முதன் முதல் நிறுவியவர்கள் இவ்வாசிரியரே யென்று கூறுதல் வேண்டும். போதிய தமிழறிவின்மையால் சிலாசாசன பரிசோதகரிற் சிலர் வெளியிட்டுள்ள விநோதமான பொருள்களை நாம் அறிவோம். இங்ஙனமே சிலாசாசனப் பயிற்சியின்மையால், தமிழ் நூல்களில் வரும் வாக்கியங்களின் பொருளுணர மாட்டாது தமிழறிஞர்கள் விநோதப் பொருள்கள் உரைத்திருப்பதும் நாம் அறிவோம். இவ்வகை ஆபாசங்களை நீக்கி அடிப்பட்டவழக்கொடு தமிழறிவு ஒத்துச்செல்லுதற்கு இவ்வாசிரியரவர்கள் வழி காட்டியா யிருந்தார்கள். சிலாசாஸன பரிசோதகர் களுடைய வேலையையும் இவர்கள் சில சமயங்களிற் செய் திருப்பது உண்டு. காலஞ் சென்ற டி. ஏ. கோபிநாத ராயவர்களுடன் சில இடங்களுக்குச் சென்று அங்கங்கே யுள்ள சிலாலிகிதங்களை வாசித்தும் பெயர்த்தெழுதியும் தமது சிலாசாசன அறிவைப் பெருகிக்கொண்டனர்.

இங்ஙனம் 8-ஆண்டுகளாக இவர்கள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராயமைந்து பெரும்புகழ் பெற்றார்கள். பத்திராசிரியர் என்ற நிலையில் இவர்கள் காட்டிய ஆற்றலே தமிழ்லெக்ஸிகன் ஆபீஸ் ஏற்பட்டவுடன் அதன் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதராக இவர்களை ஆக்குவித்தது. இப் புதுநிலையில் இவர்கள் எய்திய சிறப்பினைக் குறித்து இங்கே கூறுவது மற்றொன்று விரித்தலாம்.

இக்காலத்து இவர்களது ஆராய்ச்சித்திறம் பரிபக்குவ மடைந்த தொன்றே இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது. ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் கருத்து வேறுபாட்டிற் கிடமுண்டு என்னும் பரந்தவுணர்ச்சியும் மாறுபட்ட கருத்துக்களைப் பொறுமையுடன் சாவதான மாய் ஆராயும்பெருங்குணமும் எளிதிற்கிடைப்பனவா ? கல்வியறிவாற்றல்களை யெல்லாம் பரீக்ஷித்துத் தகுதியை அளவிடுதற்கு அகராதி வேலையினுஞ் சிறந்த தொன்றைக் கூறுதல் ஏலாது. ஓயாது கற்றல் வேண்டும் ; ஓயாது ஆராய்தல் வேண்டும்; ஓயாது எழுதுதல் வேண் டும் ; எழுதியவற்றை மீண்டும் மீண்டும் சிந்தித்துத் திருத்துதல் வேண்டும். இவ்வகை வாழ்வினுல் இவ்வா சிரியருடைய ஆராய்ச்சித்திறம் எத்துணை சிறந்து மேம் பட்டிருக்க வேண்டுமென்று எளிதில் ஊகித்துக்கொள்ள லாம். இயற்கையாகவே கூர்ந்த அறிவும், நிரம்பிய கல்வி கேள்வியும், அரிய ஆராய்ச்சித் திறனும், இனிய மக்கட் பண்பும் உடைய இவ்வாசிரியரால் அகராதி யடைந் துள்ள பெரும் பயன் தமிழுலகு நன்கறிந்ததே.

இங்ஙனம் சென்ற நாற்பது ஆண்டுகளாகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்து வந்ததன் பயனுக, செந்தமிழிலும் பிற பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரங்களிலும் பல அரிய கட்டுரை களை இவ்வாசிரியரவர்கள் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்கள். இவற்றிற் பெரும்பாலனவற்றைத் திரட்டிப் புத்தக ரூப மாக இவர்களது ஷஷ்டியப்த பூர்த்தியின் ஞாபகச் சின்னம் ஆக இவர்களது அருமைப் புதல்வர்கள் பதிப்பித்திருக் கின்றனர்.

இப்பதிப்பில் தொகுக்கப்பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் அனைத்தினும் ஆராய்ச்சி நயம் சிறந்து விளங்குதல் காண லாம். ஒவ்வொன்றிலும் இதுவரை பிறரால் அறியப்

படாத ஒரு புதிய முடிவு ஆராய்ந்து நிறுவப்பட்டுள்ளது. முடிவு நிறுவுகின்ற முறையும் பெரிதும் போற்றத் தக்கது; ஆசிரியரது அறிவினின்றும் காரணங்கள் சுரந் தெழுந்த வண்ணமா யுள்ளன. இக்காரணங்கள் ஒன்றன் மேலொன்ருய்ச் சூழ்ந்து கற்பாரது மனத்தை முற் றுகையிட்டுக் கைப்பற்றித் தமதாக்கிக் கொள்ளுகின்றன. வெற்றெலும்புக்குச் சமமென்று சாதாரணமாகக் கருதும் ஆராய்ச்சிப் பொருளுங்கூட, இவ்வாசிரியரது எழுது கோலால் அழகிய உருவமெடுத்து வந்து நம் அறிவை வசீகரித்து விடுகிறது. ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்ட பொருள்களும் பல திறத்தனவாய், பல திறப்பட்ட வாச கர்களும் அநுபவிக்கும் படியாக, உள்ளன. இலக்கியம், இலக்கணம், மொழிநூல், எழுத்து வரலாறு, நூற்பதிப்பு முறை, நூலாராய்ச்சி, தேச சரித்திரம், சமயம், பண்டை யாசிரியர்கள், பண்டைத் தமிழ்மக்களின் ஒழுக்கநெறி, சிலாசாசனங்கள், இடப்பெயர்கள், பண்டைக் காலத்துச் சான்ருேர்கள் முதலிய பலபொருள்கள் இக்கட்டுரைத் தொகுதியிலே அடங்கியுள்ளன.

ஆசிரியரது கட்டுரைகளுள் ஒருசில விவாதங்களுக்கு இடந்தந்து நிற்பனவெனல் உண்மை. இவ்வகையான ஆராய்ச்சியுரைகளிலும் ஒருநயம் காணப்படுகின்றது. ஆசிரியர் விவாத விஷயத்தில் மட்டுமே கண்ணுங் கருத் துமா யிருக்கின்ருர். இக்காலத்துச் சிலர் செய்வது போல வாசிப்பார்க்கு அருசி தோன்றும் வண்ணம் எதிர் கூறு வாரை இழித்து உரையாடுதல் ஓரிடத்தும் காணுதலில்லை. எதிருரை எழுதியோர் அங்ஙனம் வழுவியவிடத்தும், இவ் வாசிரியர் நெறியின் புறஞ் செலாது, தமது கௌரவத்தைப் பாதுகாத்து நம்மை மகிழ்விக்கின்றனர். விவாத விஷயங் களின் முடிபுகளைக் குறித்து யாதொன்றும் இங்குக் கூறு தல் தக்கதன்று. எனினும் ஒன்று மட்டும் துணிந்து

கூறலாம். பெரும்பாலும் ஆசிரியரது முடிந்த கருத்துக்கள் கொள்ளத்தக்கனவாகவே உள்ளன.

இனி ஆசிரியரது உரை நடையைக் குறித்துச் சில கூறுவது ஈண்டு ஏற்புடையதே. உரை நடைக்கு உயிர் நிலையாக உள்ளது 'தெளிவு' எனப்படுங் குணம். இவ்வரிய குணம் இல்லையேல், அது நடைப்பிணம் எழுந்து இயங்க முயலுவது போன்று இருக்கும். உரை நடையில் தெளிவு ஏற்பட வேண்டுமாயின்; கருத்தும் தெளிவு பெற நிகழவேண்டும். கருத்தின் தெளிவு உரை நடையிற் பிரதிபலிப்பதாகும். தேசீய கவியாகிய சுப்பிரமணிய பாரதி,

உள்ளத்தே யுண்மையொளி யுண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்

என்று பாடியிருப்பது உரை நடைக்கும் மிக்க பொருத்த முள்ளதே. தெளிவு என்ற அளவில் நயமற்ற எளிய கருத்துக்களை எளிய சொற்களாற் கூறுதல் என்று கொள்ளுதல் கூடாது. இங்ஙனம் கூறுவதனை 'நடை' யென்றலே தக்கதன்றாம். இவ்வாசிரியரது உரை நடையைத் தெளிந்தநடை என்று குறிப்பதொன்றே அதன் சிறப்பை யுணர்த்தவல்லது. இவர்கள் தமது ஆராய்ச்சித் திறத்தானும், கருத்துக்கள் தெளிவுபெற நிகழ்கிற இயல்பானும், நிரம்பிய சொல்வன்மையானும், ஓரிடத்தும் பொருள் மயங்க இடமின்றித் தெளிவுபெற எழுதுந் தன்மையாளர்.

தெளிவு இருப்பதோடு, பரிபக்குவ மடைந்த தென்றும் ஆசிரியரது உரை நடையைச் சொல்லுதல் வேண்டும். பாண்டித்திய படாடோப மென்பது இவர்கள் நடையில் சிறிதும் இல்லை. பண்டை யிலக்கியங்களிலும் பிற நூல்களிலும் நன்கு பயின்று, மனம் பரிபக்குவமடைந்

திருத்தலால், இவர்கள் உரை நடையிலே ஓர் அபூர்வ மான கனிவும் இனிமையும் வெளிப்படுகின்றன. தமிழின் சுவை இந்நடையிலே ததும்பிநிற்றல் எங்குங் காணலாம். இத்தெளிவும் இனிமையும் இவ்வுரை நடை கற்பார்க்கு மனவெழுச்சிதர வல்லனவாகும்.

இக்கட்டுரைகளைத் தமிழ் மக்கள் கற்று இன்புறுவார் களாக! இவை போன்ற கட்டுரைகள் எழுதி, ஆராய்ச்சி கள் பல செய்து, தமிழுலகிற்கு மேன்மேலும் நன்மை புரியும்படி எல்லாம் வல்ல இறைவன் உடல் நல முதலிய எல்லா நலன்களையும் இவ்வாசிரியர்க்கு அருள் புரிவானாக!

23. கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை

1947-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 15-ம் தேதியில் நிகழ்ந்த தேச விடுதலையாகிய அற்புத விளைவுக்கு இந்நூற்றுண்டின் தொடக்கத்திலே விதை விதைக்கப் பட்டது என்று சொல்லலாம். சரித்திர காலத்தில் இன்று வரையும் பிரிட்டிஷார் ஏகாதிபத்தியத்தைப்போல அத் தனை வலிமையும் பெருமையு முடையது வேறென்று தோன்றியதில்லை. அதன் ஆட்சியில் நமது இந்தியா கீழடங்கி நின்றது. ஸாம்ராஜ்ய நன்மையையும் தங்கள் சுய நன்மையையுமே மிகவும் கருத்துடன் பேணி, நமது இந்தியாவைப் பிரிட்டிஷார் அடக்கியாண்டு வந்தார்கள். இதில் சிறிதும் வியப்பிற்கு இடமில்லை. லங்காஷயர் முதலிய பிரதேசங்களிலுள்ள மில் துணி வியாபாரிகளின் நன்மையைக் கருதி நமது இந்தியர்களுக்குப் பல கெடுதல் களைச் செய்யத் துணிந்தனர். தம் தேசத்திலுள்ள கப்பல் வியாபாரிகளின் நன்மையைக் கருதி, நமது நாட்டில் கப்பல் முதலிய சாதனங்களை இயற்றுவதற்கு இவர்கள் இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆண்டுதோறும் நமது தேசத்தி லிருந்து கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைத் தங்கள் நாட்டிற் குக் கொண்டு செல்வதில் மிகுதியும் ஊக்க முடையவர் களா யிருந்தார்கள். இந்தியர்களுடைய வருமானம் மிகக் குறைந்தது. பட்டினியும் பஞ்சமும் தலைவிரித்தாடத் தொடங்கியது. என்றாலும், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தாருக் குப் பிரதிகூலமான கருத்துக்களை எவரேனும் வெளியிட் டால் அவர்களுக்கு வாய்ப்பூட்டு இடப்பட்டது. அவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். எங்கேனும் பகிரங்க மாக இச் செயல்களைக் கண்டித்தால், நம்மவர்களுக்குக் கிடைத்த வெகுமானம் குண்டுகள் தான். இவ்வாறாக

அடக்குமுறை பலமாகவும் உறுதியுடனும் கையாளப் பட்டது.

ஆனால், இக்கொடுங்கோன்மையின் விளைவாக நாட்டிற்குச் சுதந்திரம் வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி நமது இந்திய மக்களிடையே தீவிரமாய்ப் பரவத் தொடங்கி விட்டது. எத்தனை கடினமான அடக்கு முறையைக் கையாண்டபோதிலும் இந்தச் சுதந்திர உணர்ச்சியை ஆங்கில அரசினரால் தடுக்க முடியவில்லை. நமது பாரத தேசமெங்கும் இவ்வுணர்ச்சி பெருக்கெடுத்துப் பரந்தது. இவ்வுணர்ச்சியை ஒருவாறாக நெறிப்படுத்தி நாட்டிற்கு நன்மை புரிய வேண்டும் என்ற கருத்துடன் உழைத்து வந்தவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியினர். இவர்களும் மிதிவாதி கள் என்றும் தீவிரவாதிகள் என்றும் இரண்டு வகை யாகப் பிரிந்தனர். மிதவாதிகள் அன்னிய அரசாங்கத் தோடு ஒத்துழைத்து, சட்டத்தின் அமுல்களுக்கு உட் பட்டு, நமக்கு வேண்டும் காரியங்களைச்சாதித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கருத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தீவிர வாதிகள் அன்னிய அரசாங்கத்தோடு எவ்விதத் தொடர் பும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்றும், நமது நாடு முற்றும் விடுதலை அடைவதே முக்கிய நோக்கம் என்றும், அதற்காகச் சட்டங்களை மீறிய வழிகளையும் கைப்பற்ற லாம் என்றும் கருத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தீவிரவாதி களின் கட்சியைச் சார்ந்தவர் கவி பாரதியார்.

பாரதியாரின் பாடல்களிலே தீவிர தேசபக்தி எங்கும் நிரம்பிப் பரிமளிக்கிறது. அடக்குமுறைகள் இவரையும் வருத்தின. ஆனால், இம்முறைகளினால் இவரது தேச பக்தியானது மேன்மேலும் வளர்ந்ததே யன்றிக் குறைவு படவில்லை. சுதந்திரம் என்ற பயிரைக் கண்ணீர் விட்டு வளர்த்ததாகப் பாரதியார் கூறுகிறார். தெய்வத்தைப் பற்றிப் பாடிய போதிலும், பழைய பாரதக் கதைகளை

எடுத்துக் கவிதை புனைந்த போதிலும், வேறு எதை எடுத்துப் பாரதியார் பாடல் இயற்றிய போதிலும், அவற்றில் எல்லாம் தேசபக்தி என்னும் கனல் ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, நாட்டுப் பாட்டு முதலியவற்றில் மட்டும்தான் இவரது சுதந்திர உணர்ச்சியும் தேச பக்தியும் விளங்குகின்றன என்று நினைத்தல் தவறு. இவர் எழுதியுள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும், ஒவ்வொரு தொடரும், ஒவ்வொரு செய்யுளும், ஒவ்வொரு செய்யுள்-தொகுதியும், ஒவ்வொரு நூலும் தேசபக்தியை உயிர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சுருங்கக் கூறின், இவரது பாடல்களுக்கு உயிர் நாடியாய் இருப்பது தேசபக்தியேயாம். இவர் தமிழுக்கும் தேசத்திற்கும் செய்துள்ள தொண்டின் பெருமையை முன்னர் விளக்கினோம்.

தேச பக்தியை வளர்த்து வந்த அரசியற் கிளர்ச்சி சுதேச ராஜ்யங்களில் பெரும்பாலும் அக்காலத்து இல்லை. அங்குள்ள மன்னர்கள் பரம்பரையாக நீண்ட காலம் ஆட்சி புரிந்தவர்க ளாதலின் அவர்களுடைய குடி ஜனங்கள் அவர்கள்மீது தான் பெரும் பக்தி கொண்டிருந்தார்கள். தற்காலத்திற் போல ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இச் சுதேச ராஜ்யங்களில் காங்கிரஸ் முயற்சிகள் தோன்றுவதற்கும் இடமில்லாதிருந்தது. எவ்விதமான அரசியற் கிளர்ச்சிகளுமின்றி அமைதியாய் நெறிப்பட்டு இவ் அரசாட்சிகள் நடைபெற்று வந்தன. ஆனால் ஆங்கில-ஆட்சி இந்த ஸம்ஸ்தானங்களில் முற்றிலும் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. சுதேச மன்னர்கள் ஆங்கில அரசாட்சிக்குக் கீழடங்கி ஆட்சி புரிந்து வந்தவர்களே. ஒவ்வொரு சுதேச ராஜ்யத்திலும் ஆங்கிலப் பிரதிநிதிகள் வசித்து வந்தனர். இப்பிரதிநிதிகளின் மூலமாய் அரசியல் விஷயங்கள் நன்ருகக் கண்காணிக்கப்பட்டு வந்தன. இவர்களை அறியாது அரசியற் கிளர்ச்சி

தோன்ற முடியாது. சுதேச மன்னர்கள் ஆங்கில அதிகாரத்திற்கு மிகவும் அஞ்சியவர்களுமாவர். எனவே ஆங்கில அதிகாரிகளின் கருத்தை நன்ருகத் தெரிந்து கொண்டு இவர்கள் தங்கள் நாட்டில் உண்டாகும் சிறு குழப்பங்களை உடனுடன் அடக்கி வந்தனர். ஒரு சில சமயங்களில் ஆங்கிலேயரால் நேரே ஆளப்பட்ட இந்தியப் பகுதியினின்றும் தீவிர வாதிகள் சிலர் சுதேச ஸம்ஸ்தானங்களில் அடைக்கலம் புகுந்ததுண்டு. ஆனுல் இவ்வாறு அடைக்கலம் புகுந்தவர்களை மிக நன்ருகக் காவல் செய்து, அவர்களால் யாதொரு அரசியற் குழப்பமும் உண்டாகாதபடி சுதேச மன்னர்கள் கவனித்துக் கொண்டனர். அடைக்கலம் புகுவதும் எளிதான காரியமாய் இருக்கவில்லை.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் தோன்றியவர் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை. இவருடைய கவிகள் பெரும்பாலனவற்றில் தேசபக்தியின் இனிய நன்மணம் கமழ்ந்து வீசவில்லை. இதற்கு மாருக, எப்பொழுதும் நிலைபேருயுள்ளதும், நமது மக்களால் பெரிதும் போற்றப்படுவதுமாகிய இந்தியப் பண்பாட்டின் பெருநலமே (Cultural interest) இவைகளில் நிரம்பித் ததும்புகிறது. பண்பாட்டின் உணர்ச்சி யொன்றே கவிமணியின் பாடலுக்கு உயிர் நாடியாக உள்ளது. இவ்வாறு கூறிய அளவில் தேசபக்திக்குரிய விஷயங்களைப் பற்றி இவர் பாடவே இல்லை என்பது எனது கருத்தல்ல. இவரும் கதரைப்பற்றிப் பாடியிருக்கிருர்; தேசீயக் கொடியைப் பற்றிப் பாடியிருக்கிருர். இவைகளெல்லாம் இவரது வாழ்வின் பிற்காலத்தில், தமிழ் நாட்டினரோடு நெருங்கிய கூட்டுறவின் பயனுக, பிறருடைய வேண்டுகோளால் பாடப்பட்டவை. தேசபக்தி இவரது பாடல்களை இயக்கி வந்தது என்று கருதுவது பொருத்தமன்று.

கவிமணியின் வாழ்க்கையே கல்வியையும் நமது பண்பாட்டையும் முக்கியமாகக் கொண்டு தொடங்கியதாகும். இவர் சுசீந்திரத்தை அடுத்துள்ள தேரூரில் 1876-ல் பிறந்தவர். இளமையிலேயே தாய் மொழியான தமிழின் மீது அளவற்ற பற்றுக் கொண்டவர். அக்கால முதற் கொண்டே தமிழ்க் கவிகள் இயற்றுவதில் பெரு நோக்கு உடையவரா யிருந்தார். தமிழ் நூல்களை முறையாகக் கற்க வேண்டும் என்ற பேரவா இவரது மனத்தில் தோன்றியது. இது இவரது ஊரின் பக்கத்திலுள்ள வாணன் திட்டு மடத்தில் வாழ்ந்த ஸ்ரீ சாந்தலிங்கத் தம்பிரானால் ஒருவாறு நிறைவேறியது. தமிழிலக்கண இலக்கியங்களை ஐந்தாறு வருஷ காலம் இவர் பாடங்கேட்டனர். இங்ஙனமாகத் தமிழையும் பின்னர் மலையாள மொழியையும் கற்றுக் கொண்டார். கோட்டாற்றிலுள்ள அரசாங்க ஆங்கிலக் கலாசாலையில் மெட்றிக்குலேஷன் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற்றார். எப். ஏ. வகுப்பிலும் சிலகாலம் வாசித்தார். பல இடையூறுகளால் ஆங்கிலக் கல்வியை நிறுத்தி விடவேண்டியதாயிற்று. இங்ஙனம் கலாசாலைக் கல்வியை நிறுத்திய போதிலும், ஆங்கில நூல்களையும் ஆங்கிலச் செய்யுட்களையும் எப்பொழுதும் இவர் படித்து வந்தனர். கல்வித்துறை வாழ்க்கையே தமக்குரியது என்று இவர் மேற்கொண்டனர். கோட்டாற்றில் மத்தியதரப் பாடசாலையின் உதவி ஆசிரியராகவும், பின்னர், நாகர்கோவில் போதனாமுறைப் பாடசாலையிலும், திருவனந்தைப் பெண்கள் போதனாமுறைப் பாடசாலையிலும் உதவி யாசிரியராகவும் இவர் அமர்ந்தார். விஞ்ஞானப் பகுதியில் தக்க அறிவு பெற்றிருந்தமையால், அப்பொருள் பற்றியே போதனாமுறைப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியராக விளங்கினார். ஆனால், இலக்கியக் கல்வியை இவர் ஒருபொழுதும் மறந்தவரல்லர். மேலும் மேலும் கற்பதும், தமிழ்

நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்வதும், செய்யுட்கள் புதியனவாக இயற்றுதலும் இவருடைய தினசரி வாழ்க்கையில் நடைபெற்று வந்தன. கலாசாலையில் இவரது கவித்துவம் வெளியாவதற்குரிய சந்தர்ப்பங்களும் அடிக்கடி நேர்ந்தன. இவர் இயற்றிய கவிகள் தலைமை ஆசிரியை முதலிய கல்வித்துறை அதிகாரிகளாலும், பல அறிஞர்களாலும், தமிழ் விற்பன்னர்களாலும் பெரிதும் பாராட்டப்பெற்று வந்தன. இவரை அறிந்தோரெல்லாம் இவரிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தனர். இவருடைய கல்வியையும் கற்பிக்கும் ஆற்றலையும் கவித்துவத்தையும் நேர்மையையும் இனிய குணங்கள் பிறவற்றையும் திருவிதாங்கூர்ப் பெருமக்கள் பலரும் உணர்ந்து இவரைப் போற்றி வரலாயினர். தாம் உதவியாசிரியராயிருந்த பெண்கள் போதனுமுறைக் கலாசாலையில் தமிழாசிரியர் வேண்டுவதாயிருந்தது. அதற்கு வேறு பலரும் பெரு முயற்சி எடுத்துக் கொண்டபோதிலும், இவரே தக்கவர் எனக்கருதி இவரை அப்பதவியில் அமர்த்தினுர்கள். தமது உயிராசைக்குரிய தமிழையே தாம் கற்பிக்கும்படி யாக நேர்ந்தது பற்றிக் கவிமணி தாமும் பெரிதும் மகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

தமிழ்க் கல்வியும் ஆங்கிலக் கல்வியும் இவரது பண் பாட்டுணர்ச்சியை மிகவும் வளர்த்தன. ஆனுல், இவ்விரு வகைக் கல்வியோடு இவர் அமைந்து விடவில்லை; நமது நாட்டுப் புராதனச் சரித்திரத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற அவா இவருக்கு இயற்கையாய் உண்டா யிற்று. ஆகவே, அவ் அறிவையும் இவர் அரிதில் முயன்று பெற்றுக் கொண்டார். புராதனச் சரித்திர உணர்ச்சிக்குச் சிலாசாசனப் பரிசோதனை அவசியம் என்பதை இவர் எளிதில் கண்டு கொண்டார். பேராசிரி யர் சுந்தரம்பிள்ளை யவர்களுக்குச் சிலாசாசன இலாகா

வில் உதவி புரிந்துவந்த பண்டித கணேச பிள்ளையின் கூட்டுறவு நமது கவிமணி இத்துறையில் தக்க பாண்டித்தியம் அடைவதற்குப் பெரிதும் உதவிற்று என்று கூறலாம். இப் பாண்டித்தியமும் இவருடைய பண்பாட்டு-ணர்ச்சியை மேலும் மேலும் வளர்த்து வந்தது.

விஞ்ஞான நூற் பாடத்தைப் பெண்கள் போதனுமுறைக் கல்லூரியில் இவர் கற்பித்து வந்தார் என்று முன்னர்க் குறிப்பிட்டேன். பாடம் கற்பிக்கும் அளவில் மாத்திரம் அந்நூலின் அறிவை இவர் பெற்று அமைந்தனர் என்று எண்ணுவது தவறு. தாவர நூல் முதலியவற்றில் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருந்தார். இப்பயிற்சியினுல் எவ்விஷயத்தையும் விஞ்ஞான முறையில் நோக்குதல் வேண்டும் என்ற மனப்பான்மையும் இவரிடத்தே விளைந்தது. இந்த விஞ்ஞான மனப்பான்மையும் இவருடைய பண்பாட்டுணர்ச்சிக்கு உரமளித்தது. நமது பண்டைத் தமிழ் நூல்களிலுள்ள தாவரங்கள் முதலியனபற்றிய குறிப்புக்களை எல்லாம் தொகுத்து, படம் முதலிய உபகரணங்களுடன் ஒரு நூல் வெளியிட வேண்டுமென்று இவர் என்னிடம் பலமுறை கூறியுள்ளார். இதுவும் இவருடைய மனப்பான்மையை நமக்கு நன்ருகத் தெரிவிக்கின்றது.

இளமைப் பருவந் தொட்டே இவர் மிக்க தெய்வபக்தியுடையவரா யிருந்தனர். திருநெல்வேலியில் வாழ்ந்து வந்த உமையொருபாக தேசிகர் என்பவரிடம் இவர் சிவ தீக்ஷையும் பெற்றனர். தமது ஊரில் கோயில் கொண்டிருந்த அழகம்மையின் மீதும், அடுத்துள்ள சுசீந்திரத்தில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள தாணுமாலயப் பெருமாள்மீதும் பல தோத்திரங்களையும் துதிப் பாடல்களையும் இவர் இயற்றியுள்ளார். இவ்வாருகப் பல நெறிகளிலும் விளங்கிவந்த இவருடைய சமயப் பற்றும்

இவரது பண்பாட்டுணர்ச்சியை மிகமிக ஆழ்ந்ததாகச் செய்தது.

இங்ஙனமாகப் பலவழிகளினாலும் உரம் பெற்றுப் பண்பாட்டுணர்ச்சி இவர் உள்ளத்திலே செழித்து வளர்ந்தது. இதனால் ஒரு முக்கியமான விளைவு ஒன்றும் உண்டாயிற்று. நமது மூதாதையர்களின் பண்டை லட்சியங்கள் இவர் மனத்தைக் கவர்ந்தன. அவற்றின் பெருமையை எண்ணி எண்ணி இவர் மனம் கனிந்தனர். உயர்ந்த லட்சியங்களெல்லாம் திரண்டு ஓர் உருப்பெற்று விளங்குவதுபோல் தோன்றிய புத்தபிரான் சரித்திரத்தில் இவர் பெரிதும் ஈடுபட்டார். ஆங்கிலத்தில் எட்வின் ஆர்நால்ட் என்பவர் எழுதிய ஆசிய ஜோதி (Light of Asia) என்ற நூலைப் பலமுறையும் கற்று அந்நூலின் அழகையும் புத்த பிரானது குணாதிசயங்களையும் நன்கு அனுபவித்தனர். இவ் அனுபவத்தின் பயனாகத் தோன்றியனவே 'புத்தர் அவதாரம்,' 'புத்தரும் ஏழைச் சிறுவனும்' 'கருணைக் கடல்,' 'புத்தரும் மகனை இழந்த தாயும்,' 'காதல் பிறந்த கதை' முதலியன. இவை 'ஆசிய ஜோதி' என்ற ஒரு நூலில் தொகுத்து வெளியிடப் பட்டுள்ளன. இப்பாடல்களில் சில பகுதிகள் தமிழிலக்கியத்தில் ஈடும் எடுப்புமின்றித் தலைசிறந்து விளங்குகின்றன.

உண்மையான பண்பாடு கால, தேச நியதிகளுக்குள் அடங்குவதன்று. பிற தேசங்களிலும் பிற மதங்களிலுமுள்ள பெரியோர்களையும் பாராட்டிப் போற்றும் இயல்பு வாய்ந்தது. கவிமணியின் பண்பாட்டுணர்ச்சியும் இத்தகையதே. இயேசு கிறிஸ்துவைக் குறித்து 'ரக்ஷகர்' என்ற தலைப்பில் இவர் பாடிய செய்யுட்கள் மேற்கூறிய உண்மைக்குத் தக்க சான்றாகும். மிகப்பரந்து செல்லும் இப் பண்பாட்டுணர்ச்சி காரணமாக, நமது தமிழ் நாட்டுப்

பெரியோர்களை இவர் மறந்தவரல்லர். வள்ளுவர், ஔவை, கம்பர், பாரதியார்: இவர்களைப் பற்றிக் கவிமணி இயற்றியுள்ள பாடல்கள் தமிழ் மக்கள் பண்பாட்டை இவர் எவ்வாறு அனுபவித்துள்ளார் என்பதை விளக்க வல்லன. வள்ளுவர் தந்த திருமறையை, 'தமிழ் மாதின் உயிர்நிலை' என்கிறார். சிலப்பதிகாரத்தைக் குறித்து,

> தேனிலே ஊறிய செந்தமி ழின்சுவை
> தேரும் சிலப்பதி காரம்

என்கிறார். இராமாயணத்தைக் குறித்து,

> பாவின் சுவைக்கடல் உண்டெழுந்து கம்பன்
> பாரில் பொழிந்ததீம் பாற்கடல்

என்கிறார். ஔவையைக் குறித்து,

> ஔவைக் கிழவி நம்கிழவி
> அமுதின் இனிய சொற்கிழவி
> செவ்வை நெறிகள் பற்பலவும்
> தெரியக் காட்டும் பழங்கிழவி

என்று கட்டுரைக்கின்றார். பாரதியின் பாடல்களைக் குறித்து,

> உள்ளம் தெளியுமொரு பாட்டிலேயடா—மிக்க
> ஊக்கம் பிறக்குமொரு பாட்டிலேயடா
> கள்ளின் வெறிகொளுமோர் பாட்டிலேயடா—ஊற்றாய்க்
> கண்ணீர் சொரிந்திடுமோர் பாட்டிலேயடா

என்று பாராட்டினர்.

இவைகளை நோக்கும்போது ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன் முதலானோரது பெருமைகளை வால்ட் உயிட் மென் சிற் சில அடைமொழி கொடுத்துப் பாடியுள்ள பாடல்கள் நமக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன. பண்பாட்டின்மீது தமக்குள்ள ஆர்வத்தைப் புத்தர் முதலிய மதாச்சாரியர்கள்

மூலமாயும், வள்ளுவர் முதலிய இலக்கியப் பேராசிரியர்கள் மூலமாயும் வெளியிட்டுள்ள கவிமணி, பக்தியில் மேம்பட்டு விளங்கியவர்களையும் உளங்கனிந்து போற்றியுள்ளார். 'அன்பின் வெற்றி' என்ற பகுதியில் வடநாட்டுப் பக்த சிரோமணியாகிய மீராபாயின் சரித்திரப் பகுதிகள் மிக்க கனிவுடன் இவரால் பாடப்பட்டுள்ளன.

கண்ணுமுனைக் காணமல் கலக்கங் கொள்ளும்;
கணமேனும் உள்ளத்தில் அமைதி இல்லை;
உண்ணுதற்கும் பசியில்லை; உறக்க மில்லை;
ஓரிரா ஓர்யுகமாய்க் கழியு தையா!
நண்ணியெனை வாள்போல அறுக்கு மிந்த
நலிவையெல்லாம் யாவரிடம் சொல்லி நிற்பேன்?
எண்ணியெண்ணி நைந்துருகும் என்னை யாள
எந்நாளிங் கெழுந்தருள்வாய்? எம்பி ரானே!

என்று மீராபாய் புலம்புவது நம் உள்ளத்தை உருக்கி விடுகிறது.

சராசரங்கள் அனைத்திலும் இறைவன் தங்கியிருக்கிருன் என்பது இந்தியப் பண்பாட்டின் அடி நிலைக் கொள்கைகளுள் ஒன்று.

வானின் றிழிந்து வரம்பிகந்த
மாபூதத்தின் வைப்பெங் கும்
ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போல்
உள்ளும் புறமும் உளன்என்ப

என்ருர் கம்பர். இவ் அடிநிலைக் கொள்கைக்கு ஏற்கக் கவி மணியும் கிளி முதலிய பறவைகளைக் குறித்தும், ரோஜா முதலிய செடிகளைக் குறித்தும், குழந்தைகளைக் குறித்தும் அருமையாகப் பாடியிருக்கிருர். இவரது பண்பாட்டுணர்ச்சியின் பெருமை இவற்ருலும் நன்கு புலப்படுகிறது. கிளியைக் குறித்து,

செம்பவழ வாயைத்-திறந்து நீ
செப்பும் மொழி கேட்கில்
உம்பர் அமுத மெல்லாம்-செவியகத்து
ஓடி யொழுகு தடி.
கொம்பிற் கொலுவிருந்து—களித்துநீ
கூவுங் குரல்வரு மேல்
பம்பி யெழுஞ்சோலை—எனக்குப்
பரம பதமடியோ!

என்று பாடியிருப்பது இயற்கையைக் கடந்தும் அதற்கு ஆதாரமாய் நின்றும் விளங்கும் தெய்விக சக்தியை இவர் அனுபவிக்கும் திறத்தை உணர்த்துகிறது. குழந்தையைக் குறித்து இவர் பாடியுள்ள பாடல்களும் இவ்வகை அனுபவத்தின் பெருமையையே நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது.

பூவின் அழகுனது முகத்தில்—என்றும்
பொலிந்திடும் காரணம் என்? குழந்தாய்!
தேவரும் கண்டறியாக் காட்சி—யானும்
தெளிவுறக் கண்ட பலன், அம்மா!

ஆசைக் குழந்தாய்! இச்செவிகள்—உன்னை
அடைந்த வரலா றேது? உரையாய்!
ஈசனும் பேசிட வாய்திறந்தான்—கேட்க
இவையும் எழுந்தன, என் அம்மா!

இன்பச் சிறுகரங்கள் இவைதாம்—உனக்கு
எவ்வா றமைந்தன? என் குழந்தாய்!
அன்பு வளர்ந்திவ் வுருவாகி—என்னை
அண்டி அணைத்திருக்குது, அம்மா!

இவைகள் மேற்கூறியதற்குச் சான்றுகும்.

இந்தியப் பண்பாட்டின் அடிநிலைக் கொள்கைகளுள் மற்றொன்று நிலையாமையை வற்புறுத்துதலாகும். வள்ளுவரும்,

நில்லாத வற்றை நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை

(திருக்குறள், 331)

என்றனர். இளமை, யாக்கை, செல்வம் முதலியவற்றின் நிலையாமையை உணர்த்தி, நிலைத்த இன்பத்தைத் தருவ தாகிய வீடுபேற்றை வற்புறுத்தி, அதற்கு உபாயமாய்த் துறவைக் கூறுதல் வள்ளுவர் முதலியோரது கருத் தாகும். வேறு சில ஆசிரியர்கள் யாக்கை நிலையாமை, இளமை நிலையாமை என்ற இரண்டினையும் கூறி, இல்லற இன்பத்தைக் காலந் தாழ்க்காது நுகரவேண்டு மென்று வற்புறுத்துவர். கலித்தொகை,

இளமையும் காமமும் நின்பாணி நில்லா

(பாலை, 11)

எனவும்,

இளமையும் காமமும் ஓராங்குப் பெற்றார்

* * * *

ஓரோஒகை தம்முள் தழீஇ ஓரோஒகை
ஒன்றன்கூ றாடை உடுப்பவரே யாயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை அரிதரோ
சென்ற இளமை தரற்கு

(பாலை, 17)

எனவும் கூறுகின்றது. இவ் இரண்டாவது வகை ஆசிரி யர்களின் கருத்தைப் பெரும்பாலும் உட்கொண்டதே உமர்க்கய்யாம் பாடல். இதற்கு ;

பலநூல் கற்ற பண்டிதர்கள்
பலரும் சபைகள் பலகூடிக்
கலகம் வாதம் செய்திடுக
கண்டங் கிழிய முழங்கிடுக ;

மலரும் மலர்கள் வாடலுமிவ்
வாழ்வு நிலையா தோடலுமே
உலகம் கண்ட உண்மைகளாம்
உண்டோ மற்றென் றுரைத்திடவே?

வெயிற் கேற்ற நிழலுண்டு;
வீசுந் தென்றற் காற்றுண்டு;
கையிற் கம்பன் கவியுண்டு;
கலசம் நிறைய மதுவுண்டு;
தெய்வ கீதம் பலவுண்டு;
தெரிந்து பாட நீயுண்டு;
வையந் தருமிவ் வன மன்றி
வாழும் சொர்க்கம் வேறுண்டோ?

என்ற செய்யுட்கள் சான்றாகும். நிலையாமையைக் கவிமணி முன் பாடல் முதலியவற்றில் விளக்கி யிருப்பது போல் வேறு எங்கும் தமிழிலக்கியங்களில் காண முடியாது. இப்பாடல்களும் இவர் இந்தியப் பண்பாட்டைத் தலை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளார் என்பதை விளக்கு கின்றன.

இங்கே ஒரு கேள்வி இயல்பாக எழக்கூடும். உமர்க் கய்யாம் இயற்றிய ருபாய்யாத் பாடல்களை எட்வர்டு பிட் ஜிரால்ட் செய்துள்ள மொழிபெயர்ப்பினைத் தமிழ் மொழியில் மொழி பெயர்த்துச்செய்த கவிதைகள் தானே இவைகள்? இவற்றில் இந்தியப் பண்பாடு விளங்குகிறது என்றல் எப்படிப் பொருந்தும்? இப்பாடற் கருத்துக்கள் கவிமணியின் கருத்துக்கள் என்று கூற முடியாதல்லவா? இவ்வாறு சிலர் கேட்கலாம். கவிமணி இயற்றியது பெயரளவில் மொழிபெயர்ப்பே யன்றி உண்மையில் அங்ஙனம் அமைந்தவை அல்ல. உதாரணமாக ‘வெய்யிற் கேற்ற

நிழலுண்டு' என்று மேலே காட்டியதனைக் கூறலாம். அச்செய்யுள் ஆங்கிலமூலத்தின் நேரான மொழிபெயர்ப்பு அன்று. ஆனால் அதன் கருத்துத் தமிழ்மக்களுக்கு ஏற்ற முறையில் மாற்றப்பட்டுள்ளது. தமிழ்ச் செய்யுளுக்கு ஏற்ற படியாகவும் அக்கருத்தோடு ஒத்த பிற கருத்துக் களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, இச்செய்யுள் ஆங் கில மூலத்தின் கருத்தினைப் பொதுவே எடுத்துக் கொண்டு தமிழ்ச் சூழலுக்கு ஏற்ற முறையில் தமிழ் மக்கள் அனுபவிக்கும் முறையில் வேண்டும் மாற்றங்கள் செய்து அழகுற அமைக்கப் பெற்றதாம். இங்ஙனமே பிட்ஜிரால்டும் தாம் எடுத்துக் கொண்ட பாரஸிகச் செய் யுளை ஆங்கில மக்கள் அனுபவத்திற்குத் தக்கபடி வேறு பாடுகள் செய்து ஒரு நூதன சிருஷ்டியாக அமைத்திருக் கிறார். மொழி பெயர்க்க எடுத்துக் கொண்ட ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் கவிமணியின் ஆன்மா பிரவேசித்து நின்று செய்யுட் கருத்தின் வடிவினைத் தானே மேற்கொண்டு புதிய சிருஷ்டியாகத் தோன்றியுள்ளது என்பதே உண்மை. உமர்க்கய்யாம் பாடல்களேயன்றி இவர் மொழி பெயர்த்துள்ள பிற செய்யுட்களும் இங்ஙனமே அமைந் தனவாகும். இச் செய்யுட்களில் மொழி பெயர்ப்பு என்ற உணர்ச்சியே உண்டாவதில்லை. நமது நாட்டிலே நமது தாய் மொழி விருட்சத்திலே இயற்கையாய்க் காய்த்து விளைந்து சுவைபடக் கனிந்த கனிகள் என்று சொல்லத் தக்கனவாகவே உள்ளன. ஆகவே பிட்ஜிரால்ட் செய்தது ஆங்கில மக்களுக்கு ஒரு நூதன சிருஷ்டியா யிருப்பது போலவே, கவிமணி அதனைத் தழுவி இயற்றியதும் ஒரு நூதன சிருஷ்டியேயாம், பிட்ஜிரால்டின் பாடல்களை ராஸற்றி (Rossetti) என்ற கவிஞரும் அவர் நண்பர்களும் மதிப்பரிய புதையலைக் கண்டெடுத்தது போல் கண்டெ டுத்தனர். இவ் அரிய செய்யுள்-நூலைச் சுவையும் அழகும்

பூரணமாய் நிரம்பியவற்றுள் ஒன்று என்று இலக்கிய மதிப்பாளர் கூறுவர். கவிமணியின் தழுவற்பாடல்களும் இவ்வாறே மதிப்பிடத் தக்கன.

உமர்க்கய்யாம் ஒரு சிறந்த கணித விற்பன்னர்; ஒரு சிறந்த கவிஞர். இவர் பாரஸிகத்தில் நைஷாப்பூர் என்ற இடத்தில் பிறந்தவர். ருபாய்யாத் என்ற நூலில் இவர் வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்கள் கீழைத்தேசங்கள் அனைத்திற்கும் பொதுவாக உள்ளனவேயாம். ஆனால், நமது இந்திய தேசத்தில் இக்கொள்கைகள் விசேஷமாக வற்புறுத்தப்பட்டன. வேதாந்த சூத்திரத்திற்குப் பாஷ்யம் எழுதிய ஸ்ரீமத் சங்கராச்சாரியரும் நிலையாமையை ஒருபுறம் உணர்த்தி, வியாவகாரிக தசையில் உலக வாழ்வை வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார். பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களும் இவ்வாறே கருதுகின்றன என்பது கலித்தொகை பற்றி மேலே எழுதியவற்றால் விளங்கும். ஆகவே இந்தியப் பண்பாட்டின் அடிநிலைக் கொள்கைகளுள் ஒன்று இப்பாரஸிகக் கவியின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பிலே கவிமணியால் அமைக்கப்பட்டது என்பது தெளிவாம்.

இத் துணிபிற்கு வேறொரு சான்றும் உள்ளது. கவிமணியின் பாடல்களிலே மக்கட் பண்பு பேணும் (Humanism) தன்மை பல இடங்களில் காணப்படுகின்றது. சமய நூல்களும் சமயச் சார்பான நூல்களும்ம றுமையில் வீட்டுலகு அடைவதற்கு உதவுபவை. கிரேக்க இலக்கியங்களோடொப்ப, மக்களது இகவாழ்விற்கு உதவி அவர்களுடைய நலத்தைப் பேணும் நூல்கள் நமது பண்டை இலக்கியங்களாம். இவற்றை நன்கு கற்பதனால் மக்கட் பண்பு சிறந்து விளங்கும் என்பது அறிஞர் கொள்கை. தமிழின் மறுமலர்ச்சியில் இக்கொள்கையும் ஓர் அம்சமாகும். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, ஐம்பெருங் காப்பியங்களுட் சில, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் முதலியன அச்சில்

வெளிவந்து சில்லாண்டுகளே ஆயின. இவற்றுள் கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள் முதலிய சில பண்டைப் பெருநூல்களைக் குறித்துப் புகழ்ந்துபாடி அவற்றை நம் மக்கள் கற்றல் அவசியம் என்பதை வற்புறுத்தியுள்ளமை மேலே காட்டப்பட்டது. இலக்கியக் கல்வியாலன்றியே பிற உபாயங்களாலும் நம்மக்கள் இகவாழ்க்கையில் மேம்பட்டு விளங்க வேண்டும் என்று கருதி, வேறு பல பாடல்களும் கவிமணி பாடியுள்ளார். 'வையமும் வாழ்வும்' என்ற பகுதியிலுள்ள பாடல்கள் பலவும் இத்தகையனவே.

பறந்து பறந்தெங்கும் - திரியும்
பறவை வாழ்வினைப் போல்
சிறந்த வாழ்வேதும் - இந்தச்
செகத்தில் கண்ட துண்டோ ?

* * * *

ஆதலால் எந்நாளும் அழியாத பொருளாம்
ஆன்மாவை மேம்படுத்தி அறநெறியின் நின்று
தீதெலாம் அறஒதுக்கித் திருவருளும் பெற்று
சிவஞானச் செல்வரெனத் தினம்வாழு வோமே

என்ற பாடல்கள் மேற் கூறியதனை விளக்கும்.

இந்தியப் பண்பாட்டினையும் மக்கட் பண்பு மேம்பாட்டினையும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ள கவிமணி அவற்றிற்குப் பகையாய் நின்று இடையூறு விளைத்துவரும் சமுதாய ஒழுக்கங்களைப் பெரிதும் இகழ்ந்து வெறுப்பது முற்றும் பொருத்தமே. இவர் இயற்றிய 'நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள்வழி மான்மியம்' இதற்கொரு சிறந்த சான்று. இந்நூல் சமுதாயச் சீர்திருத்தமாகிய நன்னோக்கத்தை மேற்கொண்டு நகைச்சுவைப்படப் பிரகசன முறையில்

அமைந்துள்ளது. தமிழிலே ஒரு நூதன இலக்கிய வகையை இது தொடங்கியுள்ளது என்று கூறலாம். இந்நூலுள் மருமக்கள் வழியைக் குறித்து.

தீரா வழக்கும் சென்மப் பகையும்
உற்று ருக்குள் உண்டாக்கும் வழி;
அப்பனைப் பிள்ளை அண்ட வொட்டாவழி;
பிள்ளையை அப்பன் பேணவொட்டா வழி;
புருஷனை மனைவி போற்ற வொட்டாவழி;
மனைவியைப் புருஷன் மதிக்க வொட்டாவழி;
அண்ணனைத் தம்பி அடுக்க வொட்டாவழி;
தம்பியை அண்ணன் தரிக்க வொட்டாவழி;

* * * *

குடியை முடிக்கும் கொடிய தீவழி;
அடிபிடி சண்டை அகலாப் பெருவழி;
மனிதரைப் பேயாய் மாற்றும் பாழ்வழி

* * * *

இருவழிகட்கும் இடைவழியாய் வரும்
வழியிது போலிவ் வையகத் தெங்கும்
உண்டோ அம்மா! உண்டோ அம்மா!

* * * *

அழுபவர் கண்ணீர் ஆறாய்ப் போம்வழி
ஐயோ! இவ்வழி ஆகா தாகாது

என்று இவர் பாடியுள்ளது மேற்கூறியதனைத் தெளிவுறுத்தும்.

இங்ஙனமாக, நமது பண்பாட்டினையே உயிர் நாடியாகக்கொண்டுள்ளன கவிமணியின் பாடல்கள். இந்நெறியைப் பின்பற்றியே தமது வாழ்வின் பெரும் பகுதியிலும்

பாடி வந்திருக்கிருர். இவர் முற்போக்கான கருத்துடையவர்; தூய உள்ளமும் சீரிய நோக்கமும் படைத்தவர்; நமது சமுதாயம் பலவகை இன்னல்களும் நீங்கி அதற்குரிய உயரிய நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற ஆழ்ந்த உணர்ச்சியைக் கொண்டவர்; இது இவருடைய சம்பாஷணையிலும் எழுத்திலும் பிரதிபலிக்கிறது. இவர் தமிழிலக்கியங்களில் ஊறியவர்; தமிழ் மக்களுடைய சரித்தை நன்கு உணர்ந்தவர்; தமிழர்களுடைய உயர்ந்த லட்சியங்களிலும் ஒழுக்க நியதிகளிலும் ஈடுபட்டவர்; ஆங்கிலக் கவிஞர்களின் பாடல்களில் திளைத்தவர்; பிற சமுதாய சரித்திரங்களை ஊன்றி நோக்கி உணர்ந்தவர். ஆடம்பரம் சிறிதும் இல்லாதவர்; ஆதலால், பிரசங்க மேடைகளிலும் பிரசாரக் கூட்டங்களிலும் இவரைக் காண்பது அரிது. ஆனால், அமைதியோடும் உள்ளுணர்ச்சியோடும் தமிழ் மக்களது நன்மையையே இடைவிடாது சிந்தித்து உழைத்து வருபவர். இவருடைய உழைப்பில் சுயநலம் என்பது சிறிதும் இல்லை; தூய வாழ்க்கையுடையவர்; சந்தானம் அற்றவர்; எனவே, அதுபற்றிய பாசபந்தங்களும் அற்றவர்; ஆனால், குழந்தைகளிடத்தில் பேரன்பு பூண்டவர். இவர் எழுதியுள்ள குழந்தைப் பாடல்கள் இதற்குச் சான்று பகரும். 'மலரும் மாலையும்' என்ற கவிதைத் தொகுதியை,

செந்தமிழ் நாட்டுச் சிறுவர் சிறுமியர்க்கு
இந்தநூல் உரியதாய் என்றும் வாழ்கவே

என உரிமை செய்துள்ளார்.

கவிமணியின் பிற்கால வாழ்வில் தேசீயப்பற்றும் இவர் மனத்தில் இடம் பெற்றது. இந்தியா முழுவதும் பரந்து பெருக்கெடுத்துச் செல்லும் இப்பற்றுக்கு இவர் விலக்காய் ஒதுங்கி நிற்க முடியுமா? தேசீயப் பற்றில்

ஆர்வம் நிறைந்த அன்பர்கள் பலர் இவருடைய கவித்வ சக்தி அதற்கும் பயன்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி வந்தனர். கவிமணியின் உள்ளமும் இப் பற்றில் ஈடுபடத் தொடங்கியது. 'தேசக்கொடி', 'காங்கிரஸ்' 'கதர்' 'ஒற்றுமையின் உயிர் நிலை', 'நாட்டுக்கே உழைப் போம்', முதலிய பாடல்கள் இத்தேசீயப் பற்றின் விளைவு களாகும். தேசீய முன்னேற்றத்திற்கு இடையூருய் அமைந்த 'தீண்டாமை' குறித்து உணர்ச்சி ததும்பப் பாடியுள்ளார். தொழிலின் பெருமையைக் கூறுமிடத்து,

வாழ வேண்டுமெனில்—தொழில்கள்
வளர வேண்டுமையா
ஏழை யென்ருெருவன்—உலகில்
இருக்க லாகா தையா

என்றனர். பெண்களின் உரிமையைக் குறித்தும் பல அழகிய பாடல்கள் இவர் பாடியுள்ளார். அவர்களுக் குரிய பெருமைகளை,

அல்லும் பகலும் உழைப்பவ ரார்? - உள்ளத்து
அன்பு ததும்பி எழுபவ ரார்?
கல்லும் கனியக் கசிந்துருகித் - தெய்வ
கற்பனை வேண்டித் தொழுபவ ரார்?

உள்ளந் தளர்வுறும் நேரத்திலே - உயிர்
ஊட்டும் உரைகள் உரைப்பவ ரார்?
அள்ளி யெடுத்து மடியிருத்தி - மக்கள்
அன்பைப் பெருக்கி வளர்ப்பவ ரார்?

மண்ணக வாழ்வினை விட்டெழுந்தே - மனம்
மாசிலா மாணிக்க மாயொளிர்ந்து
விண்ணக வாழ்வை விரும்பிடவே - நிதம்
வேண்டிய போதனை செய்பவ ரார்?

அன்பினுக் காகவே வாழ்பவ ரார்? - அன்பில்
ஆவியும் போக்கத் துணிபவ ரார்?
இன்ப உரைகள் தருபவ ரார்? - வீட்டை
இன்னகை யாலொளி செய்பவ ரார்?

என்ற செய்யுட்கள் விளக்கமாக நயம்பெற எடுத்து மொழிகின்றன.

பண்பாட்டினை உணர்த்தும் கவிமணியின் அரிய செய்யுட்களில் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் ஈடுபட்டனர். தமிழ் நாடெங்கும் இவர் புகழ் பரந்து கமழ்ந்தது. செட்டி நாட்டரசர் ஸர். அண்ணுமலைச் செட்டியார் அவர்கள் கவிமணியை வரவழைத்து அன்போடு உபசரணை செய்து பாராட்டியது மேலதற்கோர் அறிகுறியே யாகும். கவித்துவத்தைப் போலவே, அருங்குணங்களாலும் இவர் சிறந்து விளங்குகிருர் என்பதைத் தமிழுலகம் உணர்ந்தது. இவரிடமிருந்து வாழ்த்துச் செய்யுட்கள் முதலிய பெறுதற்குப் பலரும் விரும்பினர். இதன் பயனுக, பல சமயோசிதச் செய்யுட்கள் வெளிவந்தன. பல சந்தர்ப்பங்களை முன்னிட்டும் அரிய செய்யுட்களை இயற்றித் தமிழ் மக்களை மகிழ்வித்துள்ளார். எட்டையபுரத்தில் பாரதி மண்டபம் திறக்கப்பட்ட பொழுது இவர் பாடிய செய்யுட்கள் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கன.

1943-ல் தமிழ் நாட்டில் பொங்கியெழுந்த தமிழிசை இயக்கத்தின் அலைகள் கவிமணியின் உள்ளத்திலும் மோதின. அக்காலந்தொட்டுப் பற்பல கீர்த்தனங்களும் இவர் பாடிவருகின்றனர். இவைகள் பெரும்பாலும் தெய்வம் பற்றியனவாக உள்ளன. முத்துத்தாண்டவர் பதங்கள் முதலியவற்றிலே நாம் காணும் நயமும் அபிநயத் தகுதியும் இவற்றிலும் காணப்படுகின்றன.

பல்லவி

சொன்ன தெல்லாம் மறந்தாரோ? - என்னைச்
சோதனை செய்யத் துணிந்தாரோ?

அனுபல்லவி

செந்நெற் கழனி சூழும் தில்லைப் பதியாரன்று
கன்னம் குழிய முத்தம் கனிந்து கனிந்தளித்துச்
(சொன்ன)

சரணம்

வருவார் வருவாரென்று நித்தம் - வரும்
வழிமேல் விழியாய் நின்றேன் தோழி
ஒருவாரம் ஒருமாதம் ஒருவருஷமும் போச்சே
ஒருத்தி கிறுக்கி என்றிவ் வூரும் சிரிக்கலாச்சே
(சொன்ன)

இது போன்று கவிதைச் சுவை அமைந்த கீர்த்தனங்களும் பல உள்ளன. பாரதி மண்டபம் நிறுவப்பெற்ற பொழுது பாடிய கீர்த்தனம் வருமாறு :

பல்லவி

மண்டபம் வாழ்கவே - பாரதி
மண்டபம் வாழ்கவே.

அநுபல்லவி

தண்டமிழ் போல அவன்
தந்த கவிகள் போல
எண்டிசை யும் போற்றும்
இமய மலையே போல (மண்டபம்)

சரணம்

பாரத சக்திவளர் பீடமாய்
பைந்தமிழ்க் காலயமாய்
வீர சுதந்தி ரத்தின்
வெற்றி நிலைக்களமாய்
சூரிய சந்திரர் இத்
தொல்லுல குள்ளளவும் (மண்டபம்)

இதுபோன்று அழகுபெற வாய்ந்த கீர்த்தனங்களும் பல. தமிழ்நாட்டில் இசையும் அபிநயமும் தனிப்பட்ட சிறப்புடன் விளங்கி நமது பண்பாட்டின் மேன்மையை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. கவிமணியின் கீர்த்தனங்கள் இந் நெறியிலும் நமது பண்பாட்டைப் போற்றியிருப்பது கண்டு மகிழத்தக்கது.

இவர் பல கீர்த்தனங்களையும் பதங்களையும் படித்துள்ளார்; ஆனால் இசைப் பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டதில்லை. இங்ஙனமாகவும், இவர் கீர்த்தனம் முதலியவற்றைப் பாடுதல் பொருத்தமாகுமா என்று சிலர் கேட்கலாம். சாகித்தியம் இயற்றுபவருக்குச் சங்கீதப் பயிற்சி நிரம்பி யிருப்பது அருமை; இவ்வண்ணமே சங்கீதம் பயின்றவர்களுக்குச் சாகித்தியத்திற்கு வேண்டும் மொழிப் பயிற்சி பெரும்பாலும் இருக்கமாட்டாது. இப்பொழுது தமிழ் நாட்டில் வழங்கிவரும் பதங்களும் கீர்த்தனங்களும், மொழி பற்றிய அளவில், பிழைமயமாயிருப்பதன் காரணம் இதுவே. வடமொழியிலுள்ள பதங்களும் கீர்த்தனங்களும் இவ்வாறே பிழை பொதிந்துள்ளன என்று தெரிகிறேன். இக்குறை நீங்க வேண்டுமாயின் சாகித்தியத்தின் ஆசிரியரும் இசை அமைப்பவரும் வேறு வேறாக இருக்க வேண்டும். நமது தமிழ் நாட்டில் பெரும்பாலும் பாட்டு இயற்றுபவர் வேறு; பண் அமைப்பவர்

வேறு. இது தொன்று தொட்டுவரும் வழக்கம். உதாரணமாக, பரிபாடலைக் கூறலாம். தேவாரப் பாடல்களுக்கு அவை தோன்றிச் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின் பண் அமைக்கப்பட்டது என்பது பிரசித்தம். மேலை நாடுகளிலும் சாகித்தியம் இயற்றுவோரும் இசை யூட்டுவோரும் வேறாக இருப்பதுவே வழக்கம். இவ்வழக்கத்திற்கியையவும், தமிழின் நயம், கவித்துவத்தின் நயம்; இவற்றைப் பேணியும் கவிமணி இக்கீர்த்தனம் முதலியவற்றைப் பாடியுள்ளார். இசையூட்டுவோர் கீர்த்தனங்களைப் பலமுறை கற்று, அவற்றின் ரஸபாவங்களில் ஊறி, பின் தக்கதாய இசையை அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

கவிமணியின் தமிழைக் குறித்துச் சில வார்த்தைகள். இவருடைய தமிழ் என்றும் மனத்தில் போற்றி வைக்கத்தகும் பொற்களஞ்சியமாக உள்ளது. நல்ல தமிழ்; நமது மூதாதையரின் பண்பாட்டிலும் மரபிலும் ஊறித் தோய்ந்து இனிமை முற்றிய தமிழ்; உண்மை நிரம்பிய தமிழ்; கற்றோர்க்கும் கல்லார்க்கும், நகரத்தினர்க்கும் நாட்டுப் புறத்தினருக்கும் ஒன்றுபோலவே இனிக்கும் தமிழ். இவ் இயல்புடைய தமிழ் இப்பொழுது நமது நாட்டில் அரிதாய்ப் போய்விட்டது. இழக்கமுடியாத இவ்வரிய செல்வத்தைப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் மீண்டும் நமக்குப் போற்றி அளித்தவர் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையே.

உண்மையான தமிழ் மரபு உணர்ச்சி வேண்டுமாயின் இவரது பாடல்களையே கற்கவேண்டும். மிகப் பூர்வ காலத்துள்ள இயற்கைத் தமிழின் இனிமை காண வேண்டுமாயின், இப் பாடல்களையே மீண்டும் மீண்டும் கற்க வேண்டும். அமர்ந்த இனிய மனோரம்மியமான தமிழ் மணம் வேண்டுமாயின், கவிமணியின் இப்பாடற் பகுதி

களிலே இனிது நுகரலாம். வருங்காலத்துக் குரிய தமிழ் வேண்டுமாயின், இவற்றையே பலமுறை கற்கவேண்டும்.

மேலே குறித்துள்ள பண்பாட்டுணர்ச்சிகளின் காரணமாகத் தோன்றிய கவிதைகளைக் குறித்து இனி நோக்குவோம். கவிதையின் இயல்பை வரையறை செய்வதற்குச் சில நூற்றுண்டுகளாக நூற்றுக் கணக்கான இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் முயன்று வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், ஒருவரது முயற்சியேனும் இன்று வரை முற்றும் திருப்திகரமாய் முடிந்துள்ளது என்று சொல்வதற்கு இல்லை. சிவபெருமான் தன்மையைத் தான் கவிதையும் கொண்டிருக்கிறது. அவரது அடியையும் முடியையும் மாலும் அயனும் காணமுடியவில்லை என்பர். அதுபோலவே கவிதையின் இயல்பையும் ஆராய்ச்சியாளர் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எனினும் இம் முயற்சிகள் பயனற்றன அல்ல.

கவிதையின் இயல்புகள் காலந்தோறும் இடந்தோறும் சூழ்நிலைகளுக்குத் தக்கபடி வேறுபடுகின்றன. அவற்றுள் ஒரு சில அம்சங்களையே ஒவ்வோர் ஆராய்ச்சியாளரும் அறிய முயல்வது. ஆனால், தாம் கூறுவதே எல்லா வகையாலும் முற்றமுடிந்த உண்மையெனத் தாமும் நம்பி வாசகர்களையும் மயங்கச் செய்து விடுகிறார்கள். இக்குறையினால் இன்னோரது நூல்கள் பயனற்றுப் போய்விடவில்லை. கவிதை இயல்புகள் ஒரு சிலவற்றின் முக்கியத்துவம் நன்றாக நம்மனத்தில் ஆழ்ந்து பதிந்து விடுவதற்கு இவ்வகை நூல்கள் உதவுகின்றன. அன்றியும் இந்நூல்களை நாம் கற்குந்தோறும் நமது அறிவு விசாலமடைகிறது. கவிதை அனுபவம் மேலும் மேலும் முதிர்வதற்கு இடமேற்படுகிறது.

ஆராய்ச்சியாளர்கள் எல்லோரும் உண்மைக் கவிதை பற்றிய ஒரு விஷயத்தில் ஒற்றுமை மனமுடையவராய்

இருக்கிறார்கள். சிறந்த உண்மையான கவிதையைப் படித்த அளவிலே நம்மனத்திலே விவரிக்க முடியாத ஒரு இன்பம் உண்டாய் விடுகிறது. 'காதல் பிறந்த கதை', 'கருணைக் கடல்' முதலியன இத்தகுதி வாய்ந்த உண்மைக் கவிதைகளாம். இவைபோன்ற கவிதைகளை ஒருமுறை கற்று இன்புறுவதோடு நமது மனம் முற்றும் திருப்தி அடைந்துவிடுவதில்லை. மீண்டும் மீண்டும் இவைகளை நுகரவேண்டும் என்னும் அவா நம்மனத்தில் சுரக்கின்றது. நுகர நுகரத் தெவிட்டுவதில்லை. என்றும் மாறாத இளமைத் தன்மையோடு நின்று நம்மனத்தை இப்பாடல்கள் கவர்கின்றன.

கவிமணியின் பாடல்களிற் சில சிறு குழந்தைகளின் சிவப்பூறிய மலர் வாயினின்றும் தேனிலும் இனியவாய் மதுரித்துச் சுரக்கின்றன ; சில நமது பெண்களின் இனிய குரலுக்கு இனிமை அளித்து அவர்களை மாசற்ற இன்ப உலகில் செலுத்துகின்றன ; சில இளைஞர்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து இடங்கொண்டு அதனை அன்புத் தேனூற மலர்விக்கின்றன ; சில அறிவில் முதிர்ந்து, தமிழில் முதிர்ந்து கவித்துவ உணர்ச்சியிலும் முதிர்ந்து விளங்கும் நல்லறிஞர்களது ஆன்மாவைக் குழைவித்து, இனிமை கனிந்து ரஸம் ஊறிக் களிப்புறச் செய்கின்றன. பல பாடல்கள் பல தலைமுறைகளாகத் தமிழ் மக்களை இன்பூட்டி நிலவுமென்று உறுதி கூறலாம். 'கருணைக் கடல்' முதலிய சில பாடல்கள் என்றும் வாடாமலர்களாய் நித்திய மணங் கமழ்ந்து தமிழன்னையின் திருவடிகளில் ஒளிரும் என்று கருதலாம்.

கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை தற்காலத்து வாழும் கலைஞர்களில் தலைசிறந்தவர்.

24. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்*

ஓர் அரிய அனுபவம். திருநெல்வேலிச் சீமையிலுள்ள பாபநாசம் என்னும் ஸ்தலத்தைக் குறித்து நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். ஒருமுறை டி. கே. சி. இந்த ஊருக்குச் சென்று இரண்டொரு தினங்கள் தங்கும்படி நேரிட்டது. முதலியாரவர்கள் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் இலக்கிய விழாவாகவேயிருக்கும். வந்திருக்கும் மக்கள் அதில் ஈடுபட்டு இன்புற்றுப் பரவசமாவார்கள். பாபநாசத்திலும் அவ்வாறே நிகழ்ந்தது. இங்கு நிகழ்ந்த விழாவினிடையில் மூன்று பேர்கள், நதியில் நீராடி, கோவில் சென்று வணங்கி, பின் ஈர வஸ்திரத்தோடு முதலியாரின் இருப்பிடம் சென்றனர். இவர்கள் வரும்போது காலை சுமார் 8 மணியிருக்கும். இராமன் வருகையை எதிர்நோக்கிப் பரதனிருந்தது, அவன் வராமையால் பரதன் தீப்பாய எண்ணியது, அப்போது அனுமன் திடீரென வந்து இராமன் வருகையை உணர்த்தியது, பரதன் உணர்ச்சி மேலீட்டால் பரவசப்பட்டு நின்றது முதலிய நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிய பேச்சு சவிஸ்தாரமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. செய்யுட்களைத் தமக்கெனவுரிய முறையிலே பாடி, வந்தவர்களெல்லாம் மெய்ம்மறந்து கேட்டு அனுபவிக்கும்படி டி. கே. சி. பொருள் சொல்லிவந்தார். இடைவேளையில் புதிதாக வந்திருந்த மூவரையும் விசாரித்து உபசரித்தனர். உண்டிக்குப்பின் மறுபடியும் பிரசங்கம் ஆரம்பித்தது. புதியர் மூவரும் ஒரு கல்யாணம் நிச்சயிக்க விக்ரமசிங்கபுரத்துக்கு வந்தவர்கள். வீட்டார்களி

---

* இதன் சுருக்கம் 30—8—54-ல் திருவனந்தபுரம் ரேடியோ நிலையத்திலிருந்து ஒலிபரப்பப்பட்டது.

டத்தில் அருவியில் நீராடிவிட்டு வருவதாகச் சொல்லி வெளியேறியவர்கள் தம்மையும் தமது காரியத்தையும் வீட்டையுமே மறந்து டி. கே. சி. அருகில் இருந்துவிட்டனர். இவர்களைத் தேடிவந்தவர்களும் டி. கே. சி-யின் சொல்லருவியிலே துளைந்து துளைந்து இன்புற்றுத் திளைத்துப் பரவசமாய்விட்டார்கள். மாலை 5 மணி ஆயிற்று. ஒருவாறாக, சொல்லருவி நின்றது. சிற்றுண்டி முடிந்ததும் எல்லோரும் பிரியா விடைபெற்றுப் பிரிந்தனர்.

இவ்வாறாக, பசி முதலிய உபாதைகளைப் பொருட்படுத்தாது, சலிப்புச் சிறிதுமின்றி, உத்ஸாகத்துடன் இன்பலகரியிற் கேட்போர் திளைத்தாடும்படி செய்யவல்லவர் டி. கே. சி. முதலியார். இப்படிச் செய்வதென்றால், எத்தனை காலமாக அவர் கம்பன் கவிதையிலாழ்ந்து அனுபவித்திருக்க வேண்டும்! நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளலாம். பீ. ஏ., சட்டப் பரீட்சைகளில் தேறியபின், மலேரியா ஜ்வரம் அவரைப் பீடித்துக்கொண்டது. அதற்குரிய சிகிச்சை பெறுவதிலேயே அவரது கட்டிளமைப் பருவம் பெரிதும் கழிந்துவிட்டது. ஆனால் இதுவும் ஒரு வகையில் அனுகூலமே. வக்கீல் தொழிலில் முயற்சி செய்து காலத்தை வீண் போக்காது, தமிழ்க் கவிதையைக் கற்றுப் பாடி அனுபவித்து அதனையே தனது பொழுது போக்காகக் கொள்ள நேரிட்டது. எந்த இடத்தில் கவிதையின் உயிர்நாடி பேசுகிறது? உயிர் நாடியின் ஒலி முற்றும் கேட்பதற்கு எந்த இடத்தில் எப்படி அழுத்தங் கொடுத்துப் பாடவேண்டும்? கவிதையின் தன்மைதான் என்ன? தமிழ்க் கவிதைக்குரிய தனிப் பண்புயாது? அதன் பொருட்சுவை நன்கு விளங்குவதற்கு என்னென்ன பக்குவங்கள் செய்யவேண்டும்? இவை போன்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் உண்மை முடிபை முற்ற ஆராய்ந்து தெரிந்து பிறர்க்கு விளக்கஞ் செய்துவந்தார்.

இவ்வகை விளக்கங்களில் டி. கே. சி. கையாண்ட தமிழைக் குறித்துச் சில கூறவேண்டும். கவிதையின் உயிர்த் தத்துவத்தைக் கண்டுகொண்டது போலவே, தமிழ் மொழியின் உயிர்த் தத்துவத்தையும் அவர் கண்டு கொண்டனர். சரமாரியாய்ச் சொற்களைப் பொழிந்து வியப்புக் கடலில் மக்களை மூழ்க வைப்பதில் இன்பமிருக் குமா? ஒரு கண நேர உத்ஸாகம்தான் விளையுமேயன்றி வேறு நிலைத்த பயன் யாதேனுமுண்டாகுமா? எதுகை மோனைகளை அமைத்து அலங்காரமாகப் பேசும் லளிதப் பேச்சு உள்ளுணர்ச்சியைத் தொடுதல்கூட இயலுமா? இலக்கண நெறியைக் கடைப்பிடித்து வாக்கிய உறுப் புக்கள் அனைத்தையும் முறைப்பட வைத்துப்பேசும் இலக் கணப் பேச்சு சிறிதேனும் இன்பமும் வலிமையும் உடைய தாகுமா? இவற்றையெல்லாம் ஆழ்ந்து சிந்தித்து இவை கொள்ளத்தக்கவையல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். சாதாரணப் பேச்சு வழக்குத் தமிழுக்குள்ள உயிர்த் தத்துவம் வேறு எவ்வகையான தமிழ் நடைக்கும் கிடை யாது என்ற அரிய உண்மையைத் தமிழுலகத்தில் டி. கே. சி-தான் முதன் முதலில் கண்டுபிடித்துப் பிரசாரஞ் செய்தவர். அவர்தாம் அதை நடை முறையில் கொண்டு வந்தவர். அவரது கருத்துப் பாதி உண்மையே என்றாலும், இவ்வுண்மையைச் சிறிதும் உணராத கற்றறி மோழைகளைக் கண்டு, தமிழின் வருங்கால நிலையை எண்ணி வருந்தி, முழுவுண்மையென்று கொண்டாலும் குற்றமில்லை என்று துணிந்து, எழுத்து பேச்சு என்ற இரண்டு வகையிலும் எல்லாத் துறைகளிலும் சாதாரணப் பேச்சுத் தமிழே வேண்டு மென்று வற்புறுத்தி வந்தார்.

சுமார் 1923 வரை பெரும்பாலும் தனிப்பாடல்களையே டி. கே. சி. தம் கவிதை விளக்கத்திற்கு ஏற்றவைகளாகக் கொண்டிருந்தனர். தம்மிடம் வரும் நண்பர்களை உரை

கல்லாக வைத்துக்கொண்டு கவிதையின் தராதரத்தை மதிப்பிட்டுவந்தார்கள். 'காரென்று பேர் படைத்தாய் ககனத்துறும்போது' என்பது முதலிய செய்யுட்களின் கவிதை நயத்தை அவர்கள் வாயிலாகக்கேட்டு அனுபவித்தவர்கள் அந்த அனுபவத்தை எளிதில் மறக்க முடியாது. 1924-ல் திருநெல்வேலியில் கம்பர் கழகமொன்று நிறுவப்பட்டது. அக் கழகத்திற்கு டி. கே. சி. அடிக்கடி வந்து கம்பன் பாடல்களின் நயங்களைக் குறித்து வெகு நேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பார். கம்பன் பாடற் பெருமைகளை மக்கள் உள்ளபடி உணர்ந்தனர். இக் கழகச் சார்பில் கம்பன் விழாவொன்று நடைபெற்றது. அதில் தலைமை தாங்கியவர் ஸ்ரீ. ரா. ராகவையங்கார் அவர்கள். இவ் வெற்றிகரமான விழாவினால் டி. கே. சி-யின் உத்ஸாகம் கரைபுரண்டு பெருகிற்று. பின்னர், தமது வீட்டிலேயே வாரத்திற்கொருமுறை நண்பர்கள் கூடும்படி ஏற்பாடு செய்து கம்பராமாயணப் பகுதிகளையும், தனிச்செய்யுட்களையும் வாசித்து விளக்கஞ் செய்து வந்தார். இவ்வாரக் கூட்டமே பின்னால் 'வட்டத் தொட்டி' என்ற பெயரால் விளங்கியது.

1926-ல் டி. கே. சி. சென்னை சட்டசபை அங்கத்தினரானார். அது முதல் அவர் சென்னைக்கு அடிக்கடி வருவதுண்டு. மைலாப்பூரில் அப்புஸ்வாமி அய்யர் வீட்டில் நண்பர்கள் கூடியிருந்து டி. கே. சி-யின் கவிதை விளக்கப் பேச்சைக்கேட்டு ஆனந்தமடைந்து வந்தனர். காலஞ் சென்ற கலா ரஸிக சிகாமணி V. V. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார் ஒரு சமயம் டி. கே. சி-யின் சொல்லமிழ்தை உண்டபின், அவரைத் தாம் வசித்துவந்த லஜ்பங்களாவில் ஒரு பிரசங்கம் நிகழ்த்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கு இணங்கி நடத்திய ஒரு பிரசங்கம் தனிச்சிறப்பு

வாய்ந்தது. கம்பனது கவிதை நயங்கள் பலவும், இனிய, வசீகரமான, தெளிவான சாதாரணப் பேச்சு முறையில் தங்களுக்கு ஊட்டப் பெற்றதை கண்டுகளித்துப் பலரும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தனர். ஐயங்காரவர்களும் பிரசங்கத்தினிறுதியில் 'பிறர்க்குச் சொல்லியுணர்த்த முடியாத கவிதைத் தத்துவங்களை டி. கே சி-தமது ஆழ்ந்த அனுபவத்தாலும், இனிய சொல்வளப் பேராற்றலாலும் விளக்கி நாமும் அறிந்து அனுபவிக்கும்படி செய்துவிட்டார்' என்னும் கருத்துப்பட ஆங்கிலத்தில் அருமையாகப் பாராட்டிப் பேசினுர்கள். அப்புஸ்வாமி ஐயர் வீட்டில் தோன்றிய அழகிய சுடர் விளக்கு இப்பிரசங்கத்தின் பின் பெருஞ்ஜோதியாய்ப் படர்ந்து எங்கும் பிரகாசித்தது.

பின்னர் 1928-ல் இந்துமத பரிபாலன சபையின் உறுப்பினராக டி. கே. சி. நியமிக்கப்பட்டார். இதனுல் சென்னையிலேயே அவர் வசித்துவரும்படி நேர்ந்தது. இக்காலத்தில்தான் ராஜாஜி முதலியோரது நட்பு வாய்த்தது; கவிமணியின் நட்புத் தொடங்கியதும் இங்கேதான். தமது உத்தியோக முறையில் கோயில்களைச் சுற்றிப் பார்வையிட்டபோது கண்ட சிற்பக்கலையும் நடனக்கலையும் டி. கே. சி-க்குப் பேரின்பம் விளைத்தன. இவைகள், கம்பன் கவிதையில் உள்ள ஈடுபாட்டையும் அனுபவத்தையும் எத்தனையோ மடங்கு பெருக்கிவிட்டன. கவிதைக் கலையின் அம்சங்களிற் பல இப்பொழுது நூதன முறையில் அவருக்குப் புலப்படலாயின. கவிதையின் பாவத்திலும் தாளத்திலும் எப்பொழுதும் முக்கிய கவனம் செலுத்தி வந்த முதலியார் ஸ்ரீமதி பாலஸரஸ்வதி முதலிய முதல் தர நாட்டியராணிகளின் நடனச்சுவையை நுகர்ந்ததும் அமுதம் உண்ட அமரர்போலப் புத்துயிர் பெற்றுவிட்டார். நடனம், இசை ஆகிய இருகலைகளிலும் வல்ல

வரான ஸ்ரீமதி R. V. சாஸ்திரியம்மையாரின் நட்பு இசைக் கலையிலும் டி.கே.சி-க்கு அபிருசியும் பயிற்சியும் அளித்தது. கம்பன் பாடல்களை-முக்கியமாக 'தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்' என்னும் பாடலைக் கீர்த்தனை ரூபத்தில் இவர் அனுபவித்ததுபோல், யாரும் அனுபவித்திருக்கமுடியாது.

கீர்த்தனங்களையும் பதங்களையும் அவற்றின் பொருள் தெரியாமல் அனுபவிக்க முடியுமா? முடியாது; இந்தக் கருத்தை டி. கே. சி. பல இடங்களிலும் வெளியிட்டுப் பிரசாரம் செய்துவந்தனர். பிரசாரம் அதிகப்பட, அதிகப்பட இதற்கு எதிர்ப்பும் உருவெடுத்தது. ஆகவே நியாயமான தடை யாதும் இருக்கமுடியாத இக்கொள்கையை அரண் செய்து வலியுறுத்தவேண்டியது அவசியமாயிற்று. காலஞ் சென்ற ராஜா. ஸர். அண்ணாமலை செட்டியார் அவர்களும், ஸர். ஆர். கே. சண்முகஞ் செட்டியாரவர்களும் இம் முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். தேவகோட்டையில் நடந்த தமிழிசை மகாநாட்டில் டி. கே. சி-யே தலைமை வகித்தார். இக்கால முதல் பத்மவிபூஷன் ஸ்ரீமதி. எம். எஸ். சுப்புலட்சுமி முதலியோர் டி. கே. சி-யின் நட்பில் பெரும் பங்குகொண்டனர். சென்னையில் நடக்கும் இசைக்கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் டி. கே. சி-ஒவ்வொரு முறையில் உதவிவந்தனர்.

எளிய சாதாரணப் பேச்சு நடையில் குதூகலித்து வரும் தமது சொல்லாற்றலால் விளையும் நன்மையைப்போல், தமது எழுத்துக்களால் உண்டாகமாட்டாது என்று டி. கே. சி. உறுதியாய் நம்பினர். இதனால் அவர்கள் வெகுகாலமாக நூல்கள், கட்டுரைகள் முதலியன எழுதாதபடி இருந்தனர். அப்புஸ்வாமி அய்யர் முதலிய நண்பர்களின் தூண்டுதலின் பேரில்தான் எழுத முன் வந்தார்கள். ஐயர் விடாப்பிடிக்காரர். ஓயாது தூண்டி

வந்தனர். 1931-ல் தோன்றிய கலைமகள் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் டி. கே. சி-யும் தம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ள அனுமதித்தனர். இது முதல் அவர்களது பத்திரிகை வாழ்வு பெருகிவந்தது. இவர் எழுதிய வற்றில் ஒரு சில கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பெற்று 'இதய ஒலி' என்ற நூலாக வெளிவந்தது. இது தலைசிறந்த நூல்; தமிழ் மக்களது உள்ளத்தில் தெள்ளத்தெளிய, கவிதை யுண்மைகளை உணர்த்தி ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும் பேச்சு நூல். 'கம்பன் யார்' என்பதும் இவ்வகைத் தொகுப்பு நூலே. கட்டுரைகளேயன்றித் தமது அருமையான விளக் கத்துடன் அழகிய கவிதை நூல்களைப் பதிப்பிடவேண்டு மென்ற கருத்தும் இவரது மனத்தில் ஊடாடியது. இதன் பயனாக முத்தொள்ளாயிரம், கம்பர்தரும் இராமாயணம் என்ற இரண்டு பதிப்புகளும் வெளிவந்தன. இவற்றிற் காணும் உரை நயமும் முன்னுரை முதலியனவும் தனிச் சிறப்புடையன. இவர் பதிப்பித்த கம்பராமாயண அரங் கேற்றம் 1953 அக்டோபரில் நிகழ்ந்தது. இந்நிகழ்ச்சி வைபவத்தில் தமிழ்நாடு முழுதும் வேற்றுமையின்றிக் கலந்து கொண்டது எனக்கூறலாம். டி. கே, சி - தமிழன்னைக்குத் திறம்பட, மேன்மையும் கௌரவமும் பெருக, ஊக்கத்தோடு இடைவிடாது தொண்டாற்றி வந்தனர். நடனக்கலை, தமிழிசை இயக்கம் என்ற இரண் டும் தமது வசீகரச் சொல்லாற்றலால் செழித்தோங்கச் செய்தனர். இளங்கவிஞர்களுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் ஓர் உறுதியான பற்றுக்கோடாக விளங்கினர். தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியில் இவரது அடிச்சுவடு பிற்காலத்தார்க்கு ஒரு வழிகாட்டி. புன்னகையாற் பொலிந்து விளங்கும் முகமும், உள்ளத்திலிருந்து பொங்கிவரும் இன்மொழிகளும், அற்புதமான முறையில் நடத்தும் விருந்து உபசரணை களும் என்றும் மறக்கொணாத காட்சிகள்.

16—2—54-ல் இவர் மறைந்தனர். தமிழன்னை அலறித்துடித்தனள்; தமிழ் மக்கள் உளமழிந்து புலம்பினர். பிறநாட்டுப் பெரியோர்களுங்கூட வருந்தினர். இவரது நினைவு தமிழ் நாட்டில் பசுமைபூத்து விளங்குக; இவர் காட்டிய நன்னெறியினைப் பின்பற்றி, இலக்கிய வாணர்கள் மேலும் மேலும் சிறந்த தமிழ்த் தொண்டாற்றுக.

எமது சிறந்த வெளியீடுகள்

மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி விலை ரூ. 6—00

காலத்தாலும் அறியாமையாலும் அழிவுற்ற நூல்களும், செல்லரித்து முழுமையின்றிப் போன நூல்களும் நம் தமிழ் மொழியில் கணக்கற்றவை. அந்தக் கணக்கற்ற நூல்களின் அடிச்சுவடுகள் பழைய இலக்கியங்களிலும், கல்வெட்டுக்களிலும் ஆங்காங்கே காணப் படுகின்றன. அவற்றை ஆராய்ந்து தொகுத்துத் தரும் நல்லதொரு நூல்.

சாசனச் செய்யுள் மஞ்சரி

மயிலை சீனி, வேங்கடசாமி விலை ரூ. 1—50

பழைய சாசனங்களில் காணப்படும் செய்யுட்களைத் தொகுத்து அவற்றிற்கு விளக்கமும் குறிப்பும் இந்நூலில் தரப்பட்டுள்ளது. ஆராய்ச்சியாளருக்குப் பயன் தரும் நூல்.

பாரி நிலையம்
59. பிராட்வே · சென்னை 1.